

Přehled zpráv

Otevření moderního televizního domu v Brně	8
2.10.2016 ČT 24 ~ str. 01 ~ 22:05 Newsroom ČT24	
Cushman & Wakefield Ondřej Vodňanský • CFA	12
3.10.2016 Euro ~ str. 73 ~ light lidé a podniky přestupy	
Zajímají vás okolnosti rozdělení a znovusjednocení Německa?	13
3.10.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 12:30 Radioforum	
Ilja Racek: Divadlo je živý organizmus, který musí jít s dobou	21
3.10.2016 HLÁSKA ~ str. 10 ~ Slezské divadlo <i>Anna Kůsová Sotolářová</i>	
Může Evropu postihnout finanční krize?	23
3.10.2016 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
Česká sportovní rozhlasová reportáž slaví devadesátiny	26
3.10.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 15:35 Zaostřeno	
Spory mezi USA a Ruskem	32
4.10.2016 ČT 24 ~ str. 01 ~ 06:30 Zprávy	
Spory mezi USA a Ruskem	33
4.10.2016 ČT 24 ~ str. 01 ~ 09:30 Studio ČT24 - Zprávy	
Arnošt Vašíček zavede do Labyrintu záhad	33
4.10.2016 Moravský sever ~ str. 06 ~ Šumpersko a Jesenicko - Kultura <i>(zak)</i>	
Ústecký kraj je připraven jednat s dopravci o mzdách řidičů	33
4.10.2016 e-lounsko.cz ~ str. 00 ~ <i>Oldřich Hájek</i>	
Televizní klub mladých	34
4.10.2016 Týdeník Televize ~ str. 18 ~ Retro seriál <i>Vašek Vašák</i>	
Rozhovor s Josefem Veselým	35
4.10.2016 ČRo Radiožurnál ~ str. 01 ~ 10:05 Host radiožurnálu	
Kraj je připraven jednat o mzdách řidičů	48

5.10.2016	Haló noviny ~ str. 02 ~ Z domova (za)	
Psychologická válka proti kouření odstartovala		49
5.10.2016	e15.cz ~ str. 00 ~ Žurnál	
Lepš (TOP 09): O Václavu Havlovi, Temelínu, Rakousku a české zahraniční politice		52
6.10.2016	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Politici voličům PV	
Oto Jurnečka: Učiňme Sobotku zodpovědným za jakékoli budoucí činy přijatých imigrantů		53
6.10.2016	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice PV	
Učiňme Sobotku zodpovědným za jakékoli budoucí činy přijatých imigrantů		54
6.10.2016	euportal.cz ~ str. 00 ~ Zamyšlení Oto Jurnečka	
MŮJ TÁTA FELIX HOLZMANN		57
6.10.2016	Magazín Mladé fronty DNES ~ str. 24 ~ Rozhovor IVANA KARÁSKOVÁ	
V ruských tendrech zavládne dvojitý metr		61
7.10.2016	E15 ~ str. 12 ~ Zahraničí Jan Vávra	
Dvojitý metr? Moskva chce v IT tendrech preferovat domácí produkci, omezení importu může ale prodražit zakázky		61
7.10.2016	e15.cz ~ str. 00 ~ Technologie a média	
Akademici ocenili Jirkov za zakázky		62
8.10.2016	Chomutovský deník ~ str. 03 ~ Chomutovsko J. DUŠEK, M. ŠEBESTOVÁ	
Ideální důchod? Asi 18 tisíc		63
8.10.2016	Mladá fronta DNES ~ str. 10 ~ Ekonomika Martin Petříček	
Lidé si přejí důchod osmnáct tisíc, od státu se ho však nedočkají		65
9.10.2016	ekonomika.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Domácí ekonomika MF DNES, Martin Petříček	
Debata u kulatého stolu		66
9.10.2016	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Jak výsledky hlasování v krajích kopírují trend v okolních zemích?		80
10.10.2016	ČRo Plus ~ str. 02 ~ 21:10 Den v 60 minutách	
Newcast		81

10.10.2016 Euro ~ str. 70 ~ Light - Lidé a podniky
RED

Pravice po krajských volbách82

10.10.2016 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 18:10 Názory a argumenty

Komunisté zaspali dobu, Babišovi nejsou schopni konkurovat, napsal čtenářům politolog Švec82

10.10.2016 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Volby
Domáci

Lidem chybí gramotnost ve virtuálním prostoru, shodili se odborníci na konferenci83

10.10.2016 euractiv.cz ~ str. 00 ~
Martin Jirušek

Prohráli jsme a může za to Babišův fanclub, zlobí se na sebe komunisté84

10.10.2016 Hospodářské noviny ~ str. 05 ~ Volby 2016
Adéla Skoupá, Marek Pokorný

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun85

10.10.2016 investujeme.cz ~ str. 00 ~ Penze

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun87

10.10.2016 nasepenize.cz ~ str. 00 ~ nasepenize / Spoření / Penze
Martin Slapnička

Předvolební spanilá jízda88

10.10.2016 ČT 1 ~ str. 01 ~ 21:25 Reportéři ČT

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun94

10.10.2016 finparada.cz ~ str. 00 ~ Penze, Spořetě si
Zdeněk Bubák, zpráva Swiss Life Select

Český cider vznikl u piva95

10.10.2016 Hospodářské noviny ~ str. 22 ~ Podnikání
Barbora Loudová

Ve stínu války v Sýrii se sblíží Rusko a Turecko98

11.10.2016 ČRo Plus ~ str. 05 ~ 17:10 Den podle...

Akademici ocenili Jirkov za zakázky101

11.10.2016 chomutovsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Chomutovsko
Josef Dušek, Miroslava Šebestová

Akademici ocenili Jirkov za zakázky101

12.10.2016 denik.cz ~ str. 00 ~ Ústecký kraj
Josef Dušek, Miroslava Šebestová

Princip "stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě" znovu vztyčí železnou oponu102

12.10.2016 euractiv.cz ~ str. 00 ~

Princip "stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě" znovu vztyčí železnou oponu	103
12.10.2016	hlidacipes.org ~ str. 00 ~ <i>Aleš Rozehnal</i>
Poslední české kraje dokončují sestavování svých vlád	104
13.10.2016	ČRo Plus ~ str. 02 ~ 17:10 Den podle...
Wollner: Je doba post-pravdy, kdy všichni „vrtí psem“	107
13.10.2016	mediaguru.cz ~ str. 00 ~ TV <i>Mediaguru</i>
Wollner: Je doba post-pravdy, kdy všichni „vrtí psem“	108
13.10.2016	mediaguru.cz ~ str. 00 ~ Internet & Mobil <i>Mediaguru</i>
Princip 'stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě' znovu vztyčí železnou oponu	109
13.10.2016	zpravy.tiscali.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Magazín <i>red</i>
Turecko: v Antalyi dopadly rakety	110
14.10.2016	ČT 24 ~ str. 21 ~ 20:00 90' ČT24
Bageta u soudu i v knihovně	113
14.10.2016	Mladá fronta DNES ~ str. 19 ~ Praha <i>(baj)</i>
Quest: Mafia III je herní průšvih roku.....	113
14.10.2016	ČRo - wave.cz ~ str. 00 ~ quest <i>Jaromír Mówald, Lukáš Kunce</i>
Matěj Michalička: Ve své práci jsem se rozhodl lidem blíže přiblížit, co je to vlastně burza.....	114
14.10.2016	Rakovnický deník ~ str. 03 ~ Rakovnicko - zpravodajství <i>JANA ELZNICOVÁ</i>
Michalička: Ve své práci jsem se rozhodl lidem blíže přiblížit, co je to burza	116
14.10.2016	rakovnický.deník.cz ~ str. 00 ~ Moje Rakovnicko <i>Jana Elznicová</i>
Sudety zůstaly etnicky pestré	117
15.10.2016	Lidové noviny ~ str. 11 ~ Rozhovor <i>Blahoslav Hruška</i>
Expert: Daňové ráje patří k životu stejně jako nemoci	120
17.10.2016	seznam.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Adam Junek</i>
Jan Mládek.....	120
17.10.2016	zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy iDNES.cz / Politika <i>iDNES.cz</i>

Bývalý mluvčí ČNB Petruš nastoupil do Home Credit.....	121
18.10.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Finance a bankovníctví	
Bývalý ředitel komunikace ČNB Petruš nastoupil do Home Creditu	121
18.10.2016 roklen24.cz ~ str. 00 ~ Zprávy Online čtk	
Rozhovor s politologem Janem Charvátém.....	122
18.10.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 11:34 Interview Plus	
Akademici ocenili Jirkov za zakázky	128
18.10.2016 Právo ~ str. 10 ~ Severozápadní Čechy (koc)	
Daňové kouzlo Dubaje roste. Extrémně nepřístupné území, zjišťují české berňáky	129
18.10.2016 seznam.cz ~ str. 00 ~ Domácí Adam Junek	
Pomohl Mládkovi Babišův útok?	130
18.10.2016 iuhli.cz ~ str. 00 ~ Z domova ČTK, Redakce	
Jak se dělá hrozba	131
18.10.2016 Lidové noviny ~ str. 11 ~ Názory ONDŘEJ DITRYCH	
Berlínské jednání o osudu Ukrajiny.....	132
19.10.2016 ČT 24 ~ str. 01 ~ 20:00 90' ČT24	
Jednání normandské čtyřky o Ukrajině.....	135
19.10.2016 ČT 24 ~ str. 03 ~ 20:00 90' ČT24	
Parladigma.....	137
19.10.2016 Lidové noviny ~ str. 20 ~ Poslední strana TOMÁŠ BALDÝNSKÝ	
Skoro jako protektorátní vláda, říká Bek. Univerzity vyvěšují tibetské vlajky.....	138
19.10.2016 echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy, Homepage Echo24, čtk, ren	
Marek Petruš, bývalý ředitel komunikace ČNB, nastoupil do společnosti Home Credit	140
20.10.2016 Kariera.iHNed.cz ~ str. 00 ~ -rkp	
Rusko možná prodlouží pauzu v bombardování východní části Aleppa.....	140
20.10.2016 ČRo Radiožurnál ~ str. 02 ~ 18:10 Ozvěny dne - publicistika	
Polná viděla povedenou premiéru svérázného cestovatelského vyprávění Ladislava Zibury	142

20.10.2016	Jihlavský deník ~ str. 13 ~ U nás doma MARCEL MORŽOL	
Politolog: TOP 09 propadla v krajských volbách i za Schwarzenberga.....		144
21.10.2016	ct24.cz ~ str. 00 ~ Názory rklos	
Kam můžete zajít.....		144
21.10.2016	Chrudimský deník ~ str. 06 ~ Servis	
Rozhovory o brexitu začnou do konce března. Skotsko nesouhlasí, spěchá s referendem.....		145
21.10.2016	ct24.cz ~ str. 00 ~ Svět tichyd	
MEDIÁLNÍ VÝCHOVA JE PRO UČITELE STRAŠÁK		147
21.10.2016	Strategie ~ str. 58 ~ Marketing BEZ JASNÝCH PRAVIDEL	
Ivana Karásková: Čína. Respekt k síle, nebo síla respektu?		149
21.10.2016	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice PV	
Pojmenovaným hrozbám lze čelit		151
24.10.2016	Lidové noviny ~ str. 11 ~ Názory RADKO HOKOVSKÝ	
Kam ve volném čase.....		152
24.10.2016	Chrudimský deník ~ str. 07 ~ Servis	
Když mohou být ženy elegantní přes den, proč by nemohly i v posteli, ptá se vietnamská návrhářka. Češky učí vyšívat.....		153
24.10.2016	life.ihned.cz ~ str. 00 ~ Barbora Pěničková	
Lex Babiš se vrací.....		155
24.10.2016	ČT 1 ~ str. 01 ~ 21:25 Reportéři ČT	
Jak dnes vypadají a co dělají hlavní představitelé TRILOGIE SLUNCE, SENO... ..		160
24.10.2016	kafe.cz ~ str. 00 ~	
Krise demokracie a co dále?		173
24.10.2016	idnes.cz - blog ~ str. 00 ~ Miroslav Dekař	
Zeman znevažuje akademickou obec, bouří se studenti. V pátek podpoří rektory na Hradčanském náměstí		181
25.10.2016	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci Adéla Skoupá	

Než bílá labuť odletí.....	181
26.10.2016 Vlasta ~ str. 53 ~ Fejeton <i>EVA KADLČÁKOVÁ</i>	
Kam ve volném čase.....	182
26.10.2016 Chrudimský deník ~ str. 06 ~ Servis	
Délka života se nám prodlužuje každý rok o tři měsíce.....	183
26.10.2016 nasepenize.cz ~ str. 00 ~ nasepenize / Spoření / Penze <i>Martin Slapnička</i>	
Obhájl Senát své místo po dvaceti letech existence?	186
27.10.2016 ČRo Plus ~ str. 07 ~ 18:10 Názory a argumenty	
AUTOŘI	186
27.10.2016 Xantypa ~ str. 03 ~ Autoři	
Z postele rovnou na párty.....	187
27.10.2016 Právo ~ str. 06 ~ Příloha - Café <i>Andrea Zunová</i>	
Jindřich Fínek.....	188
27.10.2016 Xantypa ~ str. 98 ~ Onkolog <i>JANA FLAŠKOVÁ,</i>	
Zeman na Hradě a Vítkově. Červené trenky v ulicích	190
29.10.2016 Mladá fronta DNES ~ str. 17 ~ Praha <i>Jakub Heller</i>	
Co je pravé poselství e-mailů Hillary Clintonové?	192
31.10.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Názory <i>kozisekj</i>	
Krátce.....	193
31.10.2016 Euro ~ str. 72 ~ Light - Lidé a podniky <i>RED</i>	
Největší evropská konference komunikačních studií.....	194
31.10.2016 protext.cz ~ str. 00 ~ kom sko pit tlk	
Příjmovou chudobou je ohroženo 10 % obyvatel ČR	194
31.10.2016 zdn.cz ~ str. 00 ~ Z domova <i>zdravi.euro.cz</i>	

Plné znění zpráv

Otevření moderního televizního domu v Brně

2.10.2016 ČT 24 str. 01 22:05 Newsroom ČT24

Luboš ROSÍ, moderátor

Mimořádné vysílání z tohoto mimořádného prostoru. Newsroom dnes z Brna. Zítra se tu chystá velká sláva, nejen pro jižní Moravu a nejen pro Českou televizi. Otevření velkého televizního studia, dokonce za účasti premiéra státu. Takže proto zde dnes vysíláme speciál. Já přeji dobrý večer. Pozor, něco takového se v Česku nestalo skoro 40 let. Postavení úplně nového, tvůrčího a vysílacího komplexu. Takže sledujte, budete prvními návštěvníky. Naše další témata. Překvapení na tiskové konferenci ministerstva vnitra. Premiéra se tam na svůj případ ptal ruský novinář, který je v Česku už rok bez akreditace. Jak se tam dostal, ptali jsme se. A naše trojka. Hezká novinařina. Jinak snad ani nejde popsat psaní do Lidé a Země. Podíváme se i tam. Otevření moderního televizního domu v Brně. V dějinách médií u nás to bude stejně důležité jako třeba začátky vysílání v 50. letech nebo jako start první komerční stanice. A navíc v těchto dnech přibyla v zemi i další dvě malá, ale pro zpravodajství důležitá regionální centra. I ta ukážeme. Otázka pro Newsroom zní: Proč se vlastně staví studia v době, kdy každý může s nadsázkou dělat televizi doslova jen s pomocí mobilního telefonu nebo třeba tabletu? Odpověď: Velká televize není mrtvá. Důkazy ze zahraničí i od expertů.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Rok 1961 a první vysílání z brněnského studia. Zábavní pořad Sedmikrásky nad Brnem. Rok 2016 a nová éra brněnského vysílání. Do svého se televize přestěhovala z bývalého bytového domu v centru města.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Naše studia, to byl původně kabaret a vinárna. Dneska jsme v prostorách, které přesně vystihují to, co televize v druhé dekádě 21. století potřebuje.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Dřív tu sídlil výrobce traktorů Zetor, teď se tady bude vyrábět zpravodajství, dokumenty, filmy i seriály. Ročně zhruba 2000 hodin pořadů.

Petr DVOŘÁK, generální ředitel, Česká televize

Budeme schopni na Moravě hledat další talenty, využívat studio nejenom pro natáčení zpravodajství, ale pro natáčení dramatiky, natáčení nových dokumentů, natáčení koncertů. Prostě taková menší televize v Brně.

Martin ŠTOLL, historik a teoretik médií, **Fakulta sociálních věd** UK

Brněnské studio si během těch svých let vybuodovalo velice svébytnou pozici. Vychovalo spoustu lidí, kteří jsou potom známi v celé republice.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Stavba nového areálu trvala zhruba rok a půl a vyšla na víc než 270 milionů korun. Nejméně 100 milionů by televize měla získat zpátky prodejem starých budov. Regionální vysílání se ale mění i v dalších krajích. Vlastní zpravodajská studia mají nově v Hradci Králové a Českých Budějovicích.

Roman ONDRŮJ, šéfredaktor reg. zpravodajství, Česká televize

Když ty zprávy mají být co nejbliž lidem, tak musí vznikat a musí se o nich rozhodovat co nejbliž těm lidem.

Jaromír VOLEK, sociolog médií, Fakulta sociálních studií MU

To studio jednak má blíž k aktuálním jevům, politickým, kulturním. To znamená, má lepší zdroje, umí lépe přečíst ten terén.

Petr DVOŘÁK, generální ředitel, Česká televize

Optimální by bylo, kdybychom taková zpravodajská studia mohli otevřít ve všech 13 krajských městech, ale to je hudba budoucnosti.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Nová studia vznikají i v zahraničí. Toto je futuristická budova Euronews v Lyonu. Toto honosné londýnské sídlo BBC. Stanice do nich investovaly miliardy korun, i v době, kdy jim konkurují malé internetové televize a živé vysílání z mobilu.

Martin ŠTOLL, historik a teoretik médií, **Fakulta sociálních věd** UK

Význam televizního média je čím dál tím větší, dokonce s tím, jak ta filmová produkce skomírá v tom smyslu, že se propojuje s tou televizí, a když už dneska i Spielberg a jiní, Woody Allen, začínají točit pro televize.

Jaromír VOLEK, sociolog médií, Fakulta sociálních studií MU

Je naivní si představit, že je dneska možné dělat velkou televizi, plnoformátovou televizi bez studiové kapacity. To je vyloučeno.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Plnoformátové chce do budoucna zůstat i Brno. Sedmikrásky už ale místo diváků slyšají jen vlakoví cestující. Redakce a Petr Obrovský, Česká televize.

Luboš ROSÍ, moderátor

Jan Souček, ředitel brněnského studia. Pane řediteli, Brno v novém, jak to poznají diváci v jiných koutech republiky? Proč je to tedy významné také jinde?

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Hezký večer. Samozřejmě, poznají to především na kvalitě tvorby, která v tady v tomhle tom studiu bude vznikat. Jak už tady zaznělo, Brno není jenom zpravodajská redakce. Brno je plnoformátové studio. Vyrábíme zábavu, vyrábíme hranou tvorbu. Smysl toho, proč plnoformátové studio tady v Brně a pro diváky, není jenom v tom, že tady vyrábíme všechny typy těch pořadů. Brno je druhé největší město v této republice. Je tady velké množství univerzit, které produkují profesionály právě v těch profesích, které ta televize potřebuje. Takže mít velké plnoformátové studio právě v Brně dává velkou logiku.

Luboš ROSÍ, moderátor

Je tady například JAMU, takže herci, případně režiséři. Ostatně, budou tady i novináři, protože je tady fakulta žurnalistiky. My se teď podíváme kousek za studio, do zpravodajského velína. Víím, že vy jste původem zpravodajec. Tak, mě bude zajímat, jak se práce vašich následovníků v této nové budově změní? Je to jenom to, že budou mít blízko do studia, nebo něco poznáme?

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Moji následovníci jsou 22 let poté, kdy jsem v této branži začínal. Ale to studio, respektive zpravodajský newsroom naplňuje právě to, co by newsroom naplňovat měl. Ve zpravodajství je velmi důležitá okamžitá reakce, sdílení informací, takže ten open space má právě tu přidanou hodnotu. Kromě toho si

slibuji od toho nového, moderního studia také to, že to prostředí bude naše lidi motivovat k lepším výkonům a koneckonců že z tohoto studia a z newsroomu budeme schopni odbavovat třeba více bloků v proudovém vysílání ČT24.

Luboš ROSÍ, moderátor

Mě tam ještě zaujala jedna věc. Když vy jste se narodil, tak už se mluvilo o tom, že se brněnská televize bude z toho Typosu, z toho centra stěhovat. Mluvilo se o tom 55 let. Tak až teď a vy to budete otevírat.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

V té době, kdy jsem se narodil, už se o tom mluvilo 13 let, už od vzniku brněnského studia. Tady už zaznělo, že to studio vznikalo v prostorách, které od počátku pro něho nebyly vytvořeny. Takže samozřejmě je to radost, po 55 letech konečně mít dům, který je postavený právě k těm účelům. Já bych si ale nerad přivlastnil to, že je to jenom moje dílo. Určitě není. To je dílo těch generací, které o tom snily. Potom to zase parta lidí naprojektovala, my jsme to teď postavili, zhmotnil se jeden ze snů brněnských televizáků.

Luboš ROSÍ, moderátor

Každopádně zítra se bude stříhat páska. Díky, já se ještě ptát budu. Ale nejdřív si dáme další, konkrétní důkazy o tom, že televizi teď budou moci Brnu závidět v celé zemi. Petr Obrovský nový komplex prošel. Sledujte, chcete-li, žasněte.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Brněnské Studio 1. To je největší studio České televize, které má vlastní režii. Na ploše více než 300 metrů čtverečních můžou vznikat zábavní pořady nebo dramatická tvorba. V listopadu se tady bude natáčet třeba pokračování seriálu Labyrint. Hned vedle studia je sklad a přípravná dekorací. To je oproti Typosu velká výhoda. Tam totiž bylo hlavní studio v suterénu a všechno se muselo složitě stěhovat výtahem. Tady zamíří dekorace z kamionu rovnou do studia. Do největšího studia se občas podívají i zpravodajci. Vysílala se odtud třeba předvolební debata kandidátů ze Zlínského kraje.

moderátorka /23. 9. 2016/

Začíná další předvolební debata v řadě.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Zatímco ve Studiu 1 se točí ty největší projekty, ve Studiu 2 jsou doma pravidelné brněnské pořady. Například Dobré ráno, Sama doma nebo AZ kvíz. Ten zanedlouho oslaví 20 let na obrazovce.

osoba

Ve druhém kole se dnes představí Milena a Jarda, dobrý den. Mileno, vítám vás, odkud jste?

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Třetí a poslední studio je zpravodajské. Vysílají se odtud regionální magazíny nebo online. A každý všední den v 18 hodin samozřejmě brněnské Události v regionech. Petr Obrovský, Česká televize.

Luboš ROSÍ, moderátor

Částečně už jsme na to odpověděli, ale přesto ještě jednou. V Lyonu má Euronews nové studio, BBC investovala obrovské peníze v Londýně. Takže televize opravdu není mrtvá, ale pořád proti tomu stojí to, že někdo může něco natočit mobilem, tabletem a bude si říkat: Vždyť já jsem taky televize.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Když to zkusíte, točit na mobil a na tablet, budete z toho mít radost. Ale potom, když se budete chtít posouvat dál, zjistíte, že ty podmínky, které vám nabízí ta mobilní technika, kterou má každý v kapse, nestačí na to, aby oslovila velké množství diváků. A navíc nároky diváků neustále rostou. Fenomén quality TV, tedy teď se nebavíme jenom o zpravodajství, je něco, co válkuje celý svět. A to se skutečně už nedá udělat jenom s telefonem nebo s malou mobilní kamerou. K tomu potřebujete studiové zázemí, k tomu potřebujete špičkové profesionály.

Luboš ROSÍ, moderátor

Mě baví, že diváci České televize rádi chodí na dny otevřených dveří. Ty bývají většinou jednou za rok, někdy možná i za delší dobu. Nicméně tady v Brně budete mít jeden mimořádný.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Ano, ten bude teď krátce po přestřižení té pásky. Zítra stříháme pásku a už 22. října, v sobotu, otevřeme celé to nové studio divákům, kteří se budou chtít přijít podívat na to, jak se dělá v novém televize v Brně. Ukážeme jim všechna studia i to zázemí, protože tady je nové úplně všechno.

Luboš ROSÍ, moderátor

Co všechno tedy uvidí? Kam je pustíte? Schválně.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Tak v té předchozí reportáži už byla vidět ta studia, ta si budou moci ti návštěvníci projít osobně. Ale máme tady třeba něco, co běžného diváka nenapadne, máme tady třeba minikino, kterému se říká "teleprojekce", kam chodí štáby, které natáčejí ty velké pořady, jako jsou seriály nebo zábavná tvorba, kde se ve špičkových podmínkách promítá to, co se natočilo, hodnotí se to. Ukážeme nové moderní maskérny, kostymérny. To všechno budou moci lidé vidět na vlastní oči. A kromě toho k tomu samozřejmě přidáme atraktivní věci jako koncerty známých muzikantů a zábavu pro děti.

Luboš ROSÍ, moderátor

Bereme to jako pozvánku. Jan Souček, ředitel brněnského studia. Díky za povídání, díky za rozhovor.

Jan SOUČEK, ředitel brněnského studia ČT

Díky za pozvání.

Luboš ROSÍ, moderátor

A zatímco vy budete sledovat další záběr ze zákulisí brněnského zpravodajského studia, tak já přidám reportáž, která bude obsahovat poměrně hodně emocí. Protože ono to loučení se starým Typosem samozřejmě spoustu emocí přidává. A když už jsme řekli, že ten Typos existoval 55 let, tak můžeme i dodat, že jedna paní režisérka tady 50 let své kariéry dělala. A když se loučila redakce s Typosem, loučila se také s touto paní režisérkou. Mimochodem, dnešní editorka Newsroomu, stejně jako jeho moderátor, u ní na konci 90. let začínali.

Andrea PAVELKOVÁ, redaktorka

Stěhovací krabice, bojové podmínky, poloprázdné pracovní stoly. Brněnské zpravodajství čeká pár posledních hodin ve staré budově.

Ondřej SCHNEIDER, vedoucí vydání, Události v regionech

Ten přesun je, poměrně bude asi náročnější, je to bez nějaké, řekněme, výluky vysílání.

Andrea PAVELKOVÁ, redaktorka

Pro Danuši Nechutovou byl ale ten den jiný. Stříhačka a režisérka přišla do práce naposledy. V Typosu prožila celou profesní kariéru, dohromady 50 let.

Danuše NECHUTOVÁ, stříhačka a režisérka

Vždycky jsme se všichni, celá rodina, dívali, protože jsme měli jenom jednu, strejda, babička, děda, naši, sestra, bratr. Všichni jsme se nadšeně dívali na tu televizi. Já jsem pořád na to tak koukala a říkala jsem si, mě spíš zajímalo to, já jsem si říkala:

Ježiši, jak se to asi dělá?

Andrea PAVELKOVÁ, redaktorka

V televizi si vyzkoušela snad všechny profese, včetně dabingu. Do Typosu poprvé vstoupila coby čerstvá maturantka. Pamatuje stříhání černého filmu i natáčení na kazety. A krátce poté, v režii, kde i ona strávila tisíce hodin, odstartovalo poslední vysílání. Je po vysílání a s Typosem se loučí všichni. Poslední foto a potlesk pro končící režisérku. Andrea Pavelková, Česká televize.

Luboš ROSÍ, moderátor

Sledujete dál speciál Newsroomu z brněnského televizního studia. No jo, ale ono by to těžko byl nějaký speciál jen tak ze studia, bez dobré režie, která nabízí nejmodernější technologie. Petr Obrovský, kterého také sledujete, vám poví o jedné ze tří nových brněnských režii.

Petr OBROVSKÝ, redaktor

Dobry večer, podíváme se do režie newsroomu přímo při vysílání. Samozřejmě nemůže chybět svítící nápis "on air" nade dveřmi, který je důkazem toho, že se právě vysílá. Uvnitř se o hladký průběh relace stará několik lidí. Nejdůležitějším z nich je samozřejmě režisér. Tento týden má newsroom na starosti brněnský kolega Tomáš Valent. Takové režijní komplexy jsou tady v Brně celkem tři. Jsou zcela nezávislé. To znamená, že v každém z nich je možné odbavit vysílání ze kteréhokoli studia tady v Brně. To se může hodit třeba při natáčení velkého zábavního pořadu, který se snímá na vyšší počet kamer, nebo při natáčení koncertu velkého hudebního tělesa. A navíc, brněnské studio jako první v ČT opustilo práci s materiálem ve standardním rozlišení. Všechno, co se tady vyrobí, odchází už pouze ve vysokém rozlišení, tedy v HD.

Luboš ROSÍ, moderátor

No, každopádně nejen Brno, České Budějovice, z nich pochází tyto záběry, tyto fotografie, a taky Hradec Králové. Další dvě města, kde se teď otevírají nová, malá televizní studia. Jasně, na rozdíl od Brna to nebudou televizní továrny na desítky pořadů, inscenací či filmů, ale zlepšit určitě zpravodajství. Tak třeba kdykoli můžou hned vstoupit speciálem do ČT24. Poví Michal Klokočník.

Michal KLOKOČNÍK, redaktor

Posílené zpravodajské štáby, moderní technologie a jednotná identita. Studio České televize v Hradci Králové vzniklo v útrobách místního kongresového centra. S novou adresou se změnilo mnohé. Dosavadní redakci doplnil zpravodajský newsroom, režie nebo tři postprodukční střižny. Moderátoři se do vysílání hlásí z tohoto studia. Ať už jde o pořad Týden v regionech nebo speciály připravované pro ČT24. Moderátorský stůl s průhledem do režie zabírají celkem tři kamery s vysokým rozlišením. Takzvaná levitující obrazovka umožňuje spojení s našimi reportéry nebo hosty přímo z terénu. Stejně tak tu režie může pouštět nejrůznější grafické přehledy. Ve studiu nechybí ani tahle stahovací, klíčovací stěna. Technologie nás během živých vstupů rázem přenesou do jakéhokoli virtuálního prostředí. A tohle už je pomyslné srdce hradeckého studia. Do režie kromě stříhačů usedají zvukaři, technici, editoři nebo produkční. Společně připravují vysílání. Redaktoři se z terénu hlásí pomocí speciálního přenosového batohu nebo z mobilních telefonů. A stiskem jediného tlačítka se dokážeme spojit s kteroukoli redakcí České televize.

3.10.2016 Euro str. 73 light lidé a podniky přestupy

Ondřej Vodňanský (31) získal titul CFA, certifikovaný finanční analytik, poskytovaný organizací CFA Institute, která sdružuje investiční a finanční profesionály ze 150 zemí světa. V České republice se titulem CFA pyšní asi 150 lidí. Vodňanský absolvoval všechny tři zkoušky na první pokus, což se podle statistik CFA Institute podaří v průměru méně než deseti procentům kandidátů.

Ondřej Vodňanský působí jako seniorní konzultant v investičním týmu realitně poradenské společnosti Cushman & Wakefield od roku 2012. Je zodpovědný za řízení nemovitostních transakcí pro institucionální a soukromé klienty, a to jak na straně prodeje, tak i akvizic. V oblasti nemovitostí a investic se Vodňanský pohybuje deset let.

Vodňanský je absolventem Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** na Karlově Univerzitě v Praze. Absolvoval rovněž studijní pobyty na Université de Geneve ve Švýcarsku a University of Queensland v Austrálii. Svůj volný čas rád tráví cestováním, lyžováním, četbou nebo sledováním filmů.

Foto popis|

Zajímají vás okolnosti rozdělení a znovusjednocení Německa?

3.10.2016 ČRo Plus str. 01 12:30 Radioforum

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

A přeji vám ještě jednou krásné odpoledne. V celém Německu dnes vyvrcholí oslavy 26. výročí znovusjednocení země. Hlavní pozornost bude upřena na Drážďany, které jsou letos centrem vzpomínek a oslav. Akcí v saské metropoli se zúčastní i kancléřka Angela Merkelová nebo prezident Joachim Gauck. No, a my se vás dnes ptáme, jak Angela Merkelová, tak Joachim Gauck pocházejí z bývalé NDR. Znamená to něco? Zvětšuje se dnes zase rozdíl mezi bývalým východním a západním Německem a nebo dnes už je Německo rozděleno jinak? To jsou hlavní otázky, které nás zajímají a samozřejmě nás zajímá, co si o tom myslíte také vy, kteří nás posloucháte. Takže můžete telefonovat od této chvíle na známé telefonní číslo 221552777. Tomáš Nigrin, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd** z Karlovy Univerzity. Tak doufám, že jsem to řekla správně všechno. Vy jste tady tak trval na tom, aby to bylo přesně to vaše jméno, příjmení a všechny ty funkce, že teď si úplně nejsem jistá. Bylo to v pořádku?

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Bylo to v pořádku.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Výborně. Takže se můžeme pustit do toho Německa. Jak je dnes rozděleno Německo, pořád východ západ, pořád jsou tam rozdíly?

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Není to, není to tak znatelné, jak to bylo dřív, ta hlavní dělící linie probíhala v té hospodářské oblasti. Prvních 10, 15 let po znovusjednocení Německa ten východ klopytal několik roků za západem, to znamená, ty bývalé země, které patřily k německé demokratické republice, posléze se vyvinulo nebo objevilo dělení sever - jih, kdy severní části Německa začínaly mít hospodářské problémy a to jižní Německo, Bavorsko, Bádensko-Würtenbersko, Porýní Falc jaksi šlapalo hospodářsky velmi dopředu. Nyní se však objevuje to, co již bylo téměř zapomenuto, a to bylo to rozdělení v té, řekneme, mentální oblasti a v tom vnímání světa, jo, vnímání nejrůznějších podnětů, které přicházejí z vnějšku a jeden ten podnět dnes je například ta migrační krize.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Tak ona je otázka, jestli migrační krize dnes rozděluje ještě Německo, k tomu se, k tomu se dostaneme, protože když se podíváme, že Alternativa pro Německo, třeba jako strana s velmi ostrou migrační rétorikou, posiluje i právě na tom západě, tak je otázka, jestli tady ta teorie ještě platí, ale mě zajímá pořád ta ekonomická stránka, u které bych se ráda zastavila, protože víme, jak západní Němci pumpovali do bývalé NDR peníze, platily ty takzvané solidarität zu schlagen a tak dále. Takže jestli to bylo k něčemu, bylo to k něčemu, protože se neradovali na západě z toho zrovna 3krát.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Tak ze začátku se radovali z toho znovusjednocení a ve chvíli, kdy začaly chodit ty účty...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Tak se radovali méně.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Tak se radovali méně. A řekněme, že vystřízlivěli. Každopádně ta obnova východního Německa se do velké míry podařila, ovšem nepodařilo se tam obnovit hospodářský systém, ten v podstatě zkolaboval, ta privatizace, restrukturalizace neproběhla tak, jak si mnozí předsevzali. Helmut Kohl mluvil o /nesrozumitelné/, kvetoucích krajinách, které budou z východního Německa o té hospodářské zóně budoucnosti, to Německo, tomu východnímu Německu v podstatě ukradlo Polsko a Československo po roce 1990, kde byla výrazně levnější pracovní síla a lepší podmínky pro přesun průmyslu těchto zemí, to znamená, máme v podstatě ve východním Německu stále zhruba dvojnásobnou nezaměstnanost, řekněme, 10 až 17 procent, podle toho, v jakých oblastech se nacházíme, oproti tomu západ, západní Německo, je ta oblast, která táhne inovace, táhne mladé lidi, přitahuje vysokoškoláky, máme obrovskou vnitřní migraci z východních částí Německa do západních. Takže ten rozdíl tam je skutečně znatelný.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Jenom bych vám ráda připomněla, že mým hostem je Tomáš Nigrin, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, také bych vám ráda připomněla telefonní číslo sem k nám 221552777. Můžete volat za chvíli. Vezmu do vysílání prvního panelistu Jiřího Pavla Peška. Dobrý den.

posluchač

Hezký dobrý den.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Zajímají vás ještě dnes, zajímá vás ještě dnes to, jestli se východním Němcům už žije stejně dobře jako západním nebo už vůbec o tom nepřemýšlíte a už je to pro vás dnes jenom jedno Německo.

posluchač

No, já myslím, že o tom dnes přemýšlíme mnohem více než dříve, protože po čase víte, že dobré víno získává svou kvalitu, takovou tou, tím zráním, tím procesem maturace a my jsme už dlouho, teď od toho roku 90 měli možnost takto zrát. A já si na tom, na tu atmosféru vzpomínám velmi dobře, protože kdo z posluchačů je z Prahy, tak si možná vybavuje vlašskou uličku nahoru k italskému, k německému velvyslanectví, která byla zaplněna trabanty, dnešní generace mladá už možná ani si tohle bakelitové vozítko nepředstaví, které...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Já si ho představuje velmi dobře a to jsem pořád mladá, ale, ale teď jak vnímáte Německo současně?

posluchač

No, já se k tomu dostanu. Já myslím, že skutečně pan kolega Nigrin o tom vlastně chtěl začít mluvit, tak se trošičku ta, ta, se stočila na ekonomický aspekt. Já bych se s dovolením tedy zastavil u těch dvou aspektů, které považuji za stěžejní. Každá takováhle událost vždycky má své dopady na vnitropolitické scéně, na zahraniční scéně. A ty zahraničněpolitické dopady, jakkoliv se staví dálnice, že jo, tak je zapotřebí, a tady šlo o vytvoření nové dálnice, nových tahů a my jsme v té euforii počáteční měli radost z toho, že končí bipolární uspořádání světa, že to riziko vypuknutí války se snižuje. Takže před tím, před tím, než mohly přijet ty bagry a začít, začít teda doslova bořit tu zeď v Berlíně, v které si jeden italský přítel, dobrý reportér, který to natáčel...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Pešku, pojdte k věci. Já se omlouvám, jo, ale poslouchá nás celá řada lidí, já vás musím trošku dotlačit k tomu, abyste mi tedy odpověděl na tu finální otázku, takže...

posluchač

Zahraniční aspekt politický spočívá v tom, že v podstatě předcházely dohody, ty dohody mezi Ronaldem Reaganem, tehdejším americkým prezidentem a Michaiilem Gorbačovem, byly dohodami, do kterých ingeroval taky Hans-Dietrich Genscher samozřejmě jako, jako ministr zahraničních věcí tehdejší Spolkové republiky na té západní části, a ty dohody říkaly, bude-li Michail Gorbačov souhlasit s unifikací Německa, proti čemuž mimochodem velmi ostře...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Pešku, řeknete mi váš názor, tedy na tu současnou, na to současné Německo, já se, já vám moc děkuju za ten historický rozbor, moc si toho vážím, ale docela bych si ho ráda ušetřila, protože mám další zhruba 3 lidi na lince, víte, takže, takže pojdte tady..., řekněte mi jasně, jak vnímáte současné Německo, to jde říct 2 větama?

posluchač

My vnímáme právě ve světle toho, o čem teď mluvím, protože byla učiněna dohoda, že se NATO nepřiblíží k hranicím tehdejšího Sovětského svazu ani o centimetr na mapě. A vidíme, kde je teď a kde bylo nyní, kde bylo tehdy. Čili to jsou ty zahraničně politické důsledky unifikace Německa. Pak jsou tam ty vnitřní, ty vnitropolitické. A o těch mluvil pan Nigrin, trošku se jich dotknul, v tom smyslu, že my jsme daleko imunnější, imunizovanější, řekl bych, více imunní vůči tomu, čemu se říká takzvaná migrace, ale není to migrace, je to v podstatě velice pečlivě propracovaná strategie, kterou popsal už v roce 1925 jeden náš bývalý spoluobčan, měl československý pas, byl to zednář japonsko-rakouského původu Richard...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Pešku, já vám děkuju, pardon, že vám do toho skočím, vy jste se, vy jste nám popsal...

posluchač

Vy jste se ptala, ne, vy jste se ptala, odkud...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Já se omlouvám, ale 3 minuty prostě a teď jsem a musela jsem vás donutit, abyste mi řekl stručně tedy to, k čemu jsem se chtěla dobrat, my se k té migrační krizi dostaneme. Já si myslím, že o tom, na to bude celá řada ještě dalších otázek. Pane Pešku...

posluchač

Německo, to je dnešní Německo, protože...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Ano.

posluchač

Angela Merkelová dostala v roce 2010 Kalergiho cenu, čili jestliže jsou vyznamenáváni lidé cenou člověka, který tvrdil, že v Evropě budou odstraněny národní státy a budou nahrazeny novou negroidní euroasijskou rasou, to jsou, prosím pěkně, jako...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Pešku, já vám děkuji, my se dostaneme k migraci ještě v další části, já vám, já vám děkuji, že jste se zúčastnil naší debaty. Krásný den vám přeju, na shledanou, protože máme další volající, další z vás volají na známé telefonní číslo, které je pro vás k dispozici vždy po půl 2 a to číslo 221552777. A tam je pan Richter. Pane Richtere, dobrý den.

posluchač

Dobrý den, vážená paní redaktorko, vážení posluchači. Já bych chtěl říct ty příchozí 2 páni někde žijou v minulosti, oni tady bydlí v Praze, nikde necestují, pak se pohybují mezi 10procentní lidmi politiky a tak dále. Já vám mohu říct, jak to vypadá v 85 procent Německa. Východní Německo je dneska ochuzené, tam nejsou velké podniky, že ano, a ty lidi se rozlišují na /nesrozumitelné/. A to skutečně jeden druhého nenávidí, ty /nesrozumitelné/ na východě pořád myslí, že jsou ochuzeni. Ti druzí stále, já se bavím o obyčejných lidech, kteří to rozhodují. A vidím to nejlépe přes zimu na ostrově La Palma, kde jsou samí němečtí důchodci. A jak se oddělují od sebe, protože říkají, ty mají všechno zadarmo a tuto. Takže to východní Německo, tam není žádný průmysl, nic tam není.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pane Richtere, děkuji, děkuji za tuhle připomínku a za váš názor o tom, že vlastně nepanuje úplně přátelství mezi tím východem a západem.

posluchač

Neexistuje, neexistuje.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Děkuji za to, přeju vám hezký den. Na shledanou. Jenom připomínám, že Tomáš Nigrin, odborník na Německo, je mým hostem a hned můžeme zareagovat na to, co jsme slyšeli.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Já bych chtěl panu Richterovi poděkovat za jeho telefonát. A já se domnívám, že tento prožitek toho, toho napětí se může třeba lišit v rámci jednotlivých generací. V 90. letech v tom procesu znovusjednocení došlo k transferu elit z východu, pardon ze západu na východ, to znamená, přišla celá řada západních odborníků, taky se jim někdy říkalo Besserwessi, což je takový jako lepší zápaďák, což je, což je taková, přirovnání k Besserwessi, jako že více ví. A týkalo se to různých úrovní společnosti, týkalo se to třeba učitelů, kteří byli dosazeni do škol a brali samozřejmě více peněz než ti jejich východní kolegové, to znamená, tam to napětí, až někdy nevraživost samozřejmě byla, zvláště u lidí, kteří, kteří ztratili své zaměstnání nebo prostě museli, museli opustit, ale dnes se nedomnívám, že ten vztah je tak konfliktní. Samozřejmě oni si vyčítají, že v jedné části Německa je něco lepšího, v jiné něco jiného, infrastruktura, vzdělání, nebo třeba možnost trávit volný čas, ale není to něco tak konfliktního, co by ten národ vyloženě rozdělovalo. Je to, řekl bych, takové spíš jako, jako špačkování. A to, že ten průmysl ve východním Německu z velké části skončil, to je, o tom jsem hovořil, to je důsledek té nepovedené transformace, což prostě se nepovedlo.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Marián Vojtek je také s námi ve studiu, náš editor sociálních sítí. Mariáne, jak toto téma rezonuje, ať už na Twitteru či Facebooku?

Marián VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Dobré odpoledne. Na Twitteru se vás ještě do 13. hodiny ptáme, zajímají vás ještě dnes okolnosti rozdělení a znovusjednocení Německa? Tak tedy můžete hlasovat do 13. hodiny. Ocituji alespoň 2 názory z našeho Facebooku. Gabriel Svoboda píše: "Kdybych byl východním Němcem, ostře bych dnes protestoval proti anexi východního Německa západním Německem bez jakékoliv referenda. Ze západního Německa se dnes šíří ideologie, která nikomu nepřináší nic dobrého a vyhlášení nezávislosti je jediná možnost, jak se tomu východní Němci mohou ubránit. Nehraje roli, že tuto západoněmeckou ideologii náhodou prosadili východní Němci Merkelová a Gauck a je to prostě jen kolaborace." To je názor Gabriela Svobody. A ještě Ladislav Harvánek. "Německo mělo být obnoveno jako sjednocené dohodou vítězných velmocí. Nakonec díky politickým hrátkám dopadlo všechno úplně jinak. Až teprve v roce 89 vytvořil podmínky pro znovusjednocení. Jenže to se podle mého názoru příliš nepovedlo. Východní část Německa stále zaostává nejen ekonomicky. A ještě pár desítek let tomu tak trvat bude."

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Tak to je Marián, který s váma debatuje na sociálních sítích, tak mrkněte na Facebook či Twitter Českého rozhlasu Plus. Volejte také na 221552777. V tuto chvíli se nám dovolali 3 muži, tak je vezmeme postupně. Pan Pukovský začne. Dobrý den.

posluchač

Dobrý den, paní redaktorko. Víte, Německo bylo poraženo a rozděleno pod správu vítězných mocností. Je známo, že západní Německo mělo pozdější nebo hned na začátku mělo podporu hlavně z USA. Tam taky putovalo z Německa, kterou tam občané našli, zlato, které bylo nakradeno v Evropě a na /nesrozumitelné/. Zdevastované Rusko nemohlo poskytnout východnímu Německu takové dary, spíš nějaké reparace by mělo ještě platit. A tak si vzali aspoň to Prusko jako odškodné. A tak nechtějte, aby měli je v lásce, Rusy jako myslím tím.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Dobře, pane Pukovský, děkuju za vaše vyjádření. Dalším volajícím je pan Příba. Dobrý den. Pane Příbo, slyšíme se.

posluchač

Dobrý den, paní nebo slečno redaktorko, já bych vás jenom chtěl teda, snad mi necháte prostor, který vám ušetřím v příštím volání, jako já bych se akorát chtěl zeptat, jak vybíráte panelisty, ten pan panelista, prosím vás, ten tam mluvil tak dlouho, pokud to má být pořad pro posluchače, vy jste taková docela průbojná, zkuste tam vydobýt místo 30 minut hodinu někde v tom schématu.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

To nezvládnou, pane Příbo, to nezvládnou. A pana Peška, jak jste sám slyšel, jsem nakonec musela, musela utnout, jak se říká hovorově. Ale, pane Příbo, abych nemusela utnout vás, pojdte k tématu, pojdte k tématu.

posluchač

Ano, takže já vám slibuju, že to příště ušetřím, v příštím pořadu. Takže jenom bych chtěl říct. Já myslím, že mám velice dobrý dojem ze současného Německa a jsem rád, že, že se to vyvíjí, jak se to prostě vyvíjí, trochu mám strach teda, tam z těch vášní ve východní části. A co se týče rivality. Rivalita je tady prostě Praha - Brno - Ostrava též jako, jo, takže vlastně jde o nějakou jakousi identitu. A ještě bych chtěl říct, v podstatě nebyť Německa, nevím, kolik, kam by šel ten náš vývoj v podstatě. A poslední věc, jako jenom, jestli máme nějaké poznámky, že Němci západní užívají nebo prostě, že to, tam my jsme za 25 let posunuli Jesenicko, Chomutovsko a to. Tak já vám děkuji a příště nebudu volat. Na shledanou.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Budeme rádi, když zavoláte každopádně, protože to je linka pro naše posluchače, 221552777. Dovolal se v tuto chvíli pan Harančík. Dobrý den.

posluchač

Dobrý den. Německo v současnosti, hovoří se, jak je demokratické a jak se vyrovnalo s minulostí, ale skrytě už můžeme vidět jeho agresivitu, je to například organizování Majdanu na Ukrajině, kdy paní Merkelová bránila, aby policisté zasahovali proti těm, kteří ti policisti stříleli. A vyjádřil se k tomu Ivan Hoffman, že to by se nemohlo stát nikde v jiné zemi. Za druhé, negativní postoj v Sýrii, který zastává Německo, kdy chce svrhnout prezidenta Asada. Slyšíme se?

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Já vás poslouchám. Já si dělám poznámky, ale brzo vám do toho zasáhnu.

posluchač

Pan Steinmeier se vyjádřil, když Aleppo tam bojuje, vyjádřil se v tom směru, že by Rusko mělo ukončit palbu, aby mohli na straně ti teroristé a jak je pokládají, ti křesťané a Syřané všichni pokládají za teroristy, aby ukončilo palbu a dalo příležitost, aby se vyzbrojil.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Takže, pane Harančíku, když to, když to, pardon, když to zobecním, vy jste znepokojen tou současnou třeba zahraniční politikou Německa, rozumím tomu správně.

posluchač

Ano, která vlastně se nějak ani v médiích neukazuje, že vlastně Německo podporuje teroristy, teďka se k tomu vyjádřil Steinmeier, prezident Gauck mlčí a přitom tam jsou křesťané, které mají jednotný názor.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

To je, to je poměrně ostrý výrok, že Německo podporuje teroristy. Pane Harančíku.

posluchač

To je pravdivý výrok. To je pravdivý výrok.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

To si myslíte vy, to si myslíte vy.

posluchač

Ne, to si myslí všichni lidé, co jsou...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

To je druhý, to je druhý, děkuju vám moc, že jste zavolal.

posluchač

Děkuji vám také, na shledanou.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Já jenom připomínám, že odborník na Německo Tomáš Nigrin je se mnou ve studiu a je to vlastně druhý názor, který směřuje k témuž, že Německo, když to zjednoduším, je protiruské, ať už tady tvrdí pán, podpora Majdanu, snaha svrhnout v Sýrii Asada, tedy že se nepodporuje ta linie, třeba kterou v Sýrii dělá, dělá Rusko. Dá se to tak zjednodušeně říct, že Německo je, má protiruskou politiku?

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Já bych udělal jenom krátký historický exkurz, jo.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Ale jenom krátký, víte, že já jako nedovolím, když mluví někdo 30 vteřin, že už jsem z toho nervozní, takže...

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Já vím, jste ostrá.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Takže pojdte do toho.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Německo investovalo do vztahu s Ruskem, řekněme, od kancléře Schrödera, od roku 98 obrovské množství energie, vznikala německo-ruská hospodářská osa. Německo bylo velmi jaksi se snažilo ten vztah s tím Ruskem budovat na pozitivním základě, konkrétní výsledek je třeba plynovod Baltským mořem, to je produkt tady té, tady té mimořádně intenzivní spolupráce. A to schlazení těch německo-ruských vztahů přišlo právě po událostech na Krymu a ve východní Ukrajině, kdy Německo bylo kritizováno, že strašně dlouho váhá s nějakým vyjádřením. Angela Merkelová strašně dlouho váhala s nějakým ostrým protiruským vyjádřením a dnes se dá říci, že prostě německá zahraniční politika to Rusko bohužel jako partnera v tuto chvíli odepsala, nebo prostě nevnímá ho, nevnímá ho již jako, jako klíčového partnera ve východní Evropě.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pojďme ještě za našim posluchači. Paní Novotná se dovolala. Dobrý den.

posluchačka

Dobrý den. Já poslouchám tedy velké vědecké úvahy, ale já bych se vrátila na zem a sice to Německo po velkém nadšení a velkém očekávání při sjednocení došlo k velkému rozčarování, pochopitelně, protože tam došlo k něčemu, co prostě, střízlivě řečeno, západní Německo víceméně vytunelovalo, zmocnilo se všeho, co bylo k něčemu v tom východním Německu a místní na to prostě jenom pohlíželi. A zjistili, že tedy jsou hospodářsky ubytí. A tahle hořkost v těch lidech pochopitelně zůstává, protože jsou stále lidé druhé kategorie s nižšími příjmy a odebráním možností, které by tam teoreticky byly, kdyby nedošlo právě k tomu vytunelování.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Paní Novotná, děkuju za, i za tento názor, je zase otázka, to by vám asi...

posluchačka

A hospodářství bohužel je vždycky základem podhoubím k různým teoriím a k různým tedy ideologiím.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

2 věty od našeho hosta Tomáše Nigrina.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Já se pokusím to nějakým způsobem jaksi, jaksi analyzovat. V průběhu sjednocení došlo k obrovské chybě, a to byla ta hospodářská politika. Hospodářská sociální a měnová unie v červenci 1990 přinesla v podstatě sjednocení nebo rozšíření platnosti západoněmecké marky i do východního Německa, čímž obrovským způsobem ty, ti místní lidé zbohatli, protože to bylo provedeno naprosto nerealistickým kurzem, v podstatě 1 ku 1. Ale zároveň to zasadilo zásadní ránu tomu průmyslu. Ten průmysl ze dne na den byl nekonkurenceschopný. A v té transformaci se, jak jsem říkal, ta se nepovedla, ale nedomnívám se, že by západní Německo vykradlo východní Německo, protože to by pro něj samotné bylo nevýhodné, kdyby si...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Proč by to dělali, když jsou pak ve společné zemi.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Kdyby si vykrádali část společné země, navíc oni mají ústavou dáno, že ta úroveň životní má být stejná, to, že příjmy na východě jsou nižší než na západě, platí u některých profesí. Na druhé straně ve východním Německu jsou výrazně nižší výdaje, například na bydlení. Já sám jsem tam několik let bydlel, takže vím, že...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Ono také, jak kde, dnes třeba v Drážďanech to už neplatí nebo v Lipsku, ale možná v těch menších oblastech, třeba v /nesrozumitelné/, ještě to asi platí, že se tam žije trochu...

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Přesně tak.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

...levněji. Pan Čermák se dovolal. Pane Čermáku, jste posledním volajícím dnes, takže já vás poprosím, abyste rovnou šel k věci. Dobrý den.

posluchač

Já vám to řeknu hned. Jasně. Já jsem kdysi jezdil hodně do východního Německa. Potom, co se rozbilo, tedy východní a západní Německo se spojilo, tak přesně takhle jako východní Německo dopadly veškeré postkomunistické státy, prostě ty nadnárodní společnosti, hlavně ty západní, zničily, rozkradly, prostě veškerý průmysl, ekonomiku, zemědělství a tak dále. Vemte si to, že v žádném postkomunistickém státu není vlastní, automobilky nejsou, výroba, já nevím, průmyslu a čehokoliv, všechno to mají nadnárodní společnosti, který jsou ze západního státu. A tito lidé jsou bílyma otrokama ve vlastní zemi.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Tak hned se vyjádříme, pane Čermáku, děkuju, myslím, že, myslím, že to, co říkáte, je jasné a náš host může zareagovat, jestli se to dá takhle popsat, nebo jestli to je příliš velká zkratka.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Já si myslím, že to je velká zkratka, samozřejmě ty zisky jaksi, asi kam, kam pan Čermák mířil, odchází k nadnárodním společnostem, na druhou stranu konkrétní příklad, včera jsem byl v Žilině, tam je jedna nejmenovaná automobilka a ten region tam zažívá neuvěřitelný rozkvět, když se podíváte, na Slovensku jsou v současné době 3 automobilky, u nás máme 1, která je tahounem hospodářství a to není jenom ta jedna německá společnost, která konkrétně u té české automobilky Škoda jaksi má ty zisky, ale je to obrovské množství, jsou stovky tisíc lidí, které mají buď přímo zaměstnání nebo jsou rodinnými příslušníky nebo jsou zaměstnané, zaměstnáním v navazujícím průmyslu. Takže já bych to zase neviděl, neviděl tak negativně.

Každopádně toto je velké téma, jaksi to nakládání s tím ziskem nadnárodních společností, ale jaksi myslím si, že v současné době nám to přináší spíše nebo nám to přináší...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Nám to přináší prospěch a ještě bychom mohli dlouze mluvit o tom, jak je náš vývoz závislý na Německu a tak dále. A potom je to téma, které jsme skoro vůbec nestihli, a to je ta migrační krize, která dnes, a ještě na něj máme zhruba minutu, která dnes rozděluje také ten východ a západ Německa. Tak to ještě asi potrvá, myslíte?

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Migrační krize, myšleno jako jaksi život migrantů současných, kteří přišli do Německa, myslím si, že to potrvá, je tam, vyvolává to napětí v německé společnosti, zvláště to období, kdy oni nemůžou pracovat, nejsou nějak začlenění.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Ale vyvolává to stejné obavy dnes už na tom západě jako na tom východě, protože já, já jezdím také do Německa, jezdím i na ten západ a vím, že ti lidé z toho mají velmi podobné obavy, jak tam od nich slyším, jako když jedu třeba do Drážďan, jo, že se to, když člověk mluví s těmi, ne, když mluvíte s nějakou intelektuální elitou, to nevím, ale když se bavíte s normálními lidmi, tak ty obavy jsou velmi podobné.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Obavy jsou úplně stejné. Akorát, akorát v tom východním Německu, ti mají tradici už od 90. let v různých jaksi v těchto, těchto veřejných protestech, řekněme, více mířících více pravým směrem, nebo pravicovým směrem, ale vzhledem k tomu, že jaksi ti uprchlíci byli rozmístěni naprosto stejnoměrně, oni mají vnitroněmecké kvóty, tak jaksi to vnímání je všude rovnoměrně, řekl bych, jako rozmístěné.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Tomáš Nigrin, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl mým hostem. Moc za to děkuju, na shledanou.

Tomáš NIGRIN, odborník na Německo z **Fakulty sociálních věd**, Karlova Univerzita

Taky děkuji, na slyšenou.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Marián Vojtek mi ještě řekne, jak dopadla naše anketa na Twitteru. Mariáne.

Marián VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Zajímají vás ještě dnes okolnosti rozdělení a znovusjednocení Německa? Tak tedy 69 procent ano, 31 procent ne.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Mějte se krásně. Na shledanou.

Ilja Racek: Divadlo je živý organizmus, který musí jít s dobou

3.10.2016 HLÁSKA str. 10 Slezské divadlo

Anna Kúsová Sotolářová

V červnu usedl do ředitelského křesla Slezského divadla Ilja Racek. Po divadelních prázdninách se rozjela Sezona nových nadějí a v následujícím rozhovoru se můžou opavští diváci dozvědět, co se připravuje.

* Jak se Vám líbí v Opavě? Našel jste si tady svá oblíbená místa, kam rád chodíte?

Prozatím je moje nejoblíbenější místo divadlo a od srpna už i pronajatý služební byt. Ale oceňuji, že tady je všude blízko - co potřebuji vyřídit nebo kam potřebuji zajít, tak většinou zvládnou pěšky. Taky mám v programu návštěvy všech zajímavých prostor, kde by se případně daly provozovat divadelní nebo vůbec umělecké aktivity a nestačím se divit, kolik krásných míst tu je.

* Co říká na slezskou metropoli Vaše paní?

Moje paní má pro tyto situace šťastnou vlastnost, že mne bez problémů následuje a dokáže z každého místa vykouzlit velmi příjemné a účelné místo k životu. Víím, že Opava se jí velmi líbí a hledá už jen pro sebe místo, kde může uplatnit své pohybové a jiné aktivity - jógu, zumbu, tenis a výtvarnou školu pro pokročilé... A pak jí učarovaly místní kavárničky a místa k příjemnému posezení, vše na dosah centra.

* Máte tři děti. Rozhodly se vydat stejným směrem jako Vy?

Dcera z prvního manželství pracuje na magistrátě v Ostravě na zahraničním odboru a už mi dodala dvě velké vnučky, momentálně před svatbou. Syn dělá v Praze filmovou režii, momentálně pro Primu, tak ten se drží více méně umělecké branže a jeho výhonky Kryštof (10) a Johanka (6) už pracují na rodinné tradici: oba už natáčeli několikrát ve filmu, naposled s panem režisérem Hřebejkem, a hostují i v divadle jak Národním (Kryštof v roli Malého prince), tak v Dlouhé. Jeho nejstarší syn Matěj (17) je prozatím třídním komikem, jak býval můj otec ve škole. Druhá dcera s lékařským řemeslem anesteziologa dohlíží na naše zdraví... Bohudík zatím teoreticky. Její děti se ještě divadelně neprofilovaly. Ale výtvarně a pohybově ano. Vlastně dnes si šestiletá Viktorka vynutila dramatický kroužek. Čtyřletý Samuel se zatím jeví jako akrobat.

* Na začátku června jste nastoupil na post ředitele Slezského divadla. Je něco, co Vás zaskočilo nebo příjemně překvapilo?

Dvě příjemné věci. Divadlo je opravdu velmi krásné, děkujeme našim předchůdcům, že ho tehdy v revoluční době počátku devadesátých let tak krásně rekonstruovali. A za druhé - věrní diváci, kteří zjevně svoje divadlo mají velmi rádi.

* Co se Vám líbilo na představení, které jste viděl?

Nejvíce se mi líbilo to souznění jeviště a hlediště. Bylo vidět, jak diváci jdou s našimi herci a zpěváky, když cítí, že těm na jevišti jde o co nejlepší výkon. Obrovské zaujetí! Žádná vlažnost. To je obecný poznatek, který se týká několika titulů, které jsem viděl, a je to velmi dobrá zpráva.

* Rozjela se nová sezona. Avizoval jste dopředu, že žádné velké změny nechystáte. Přesto: opravdu bude sezona 2016/2017 beze změn?

Samozřejmě že ne, divadlo je živý organizmus, který musí jít s dobou a sledovat zájem svých diváků a obecné trendy v divadle a kultuře, ale i společenském životě a politice. Dramaturgický plán se dělá samozřejmě s velkým předstihem, je to běh na dlouhou trať, ale inovace je často z mnoha důvodů nutná.

* Dostala se ke mně informace, že se představíte letos jako režisér. Prozradíte, v jaké to bude hře a kdy? Těšíte se?

Domluvil jsem se se současným vedením opery, že nastudují Dvořákovu operu Rusalka. Jak funguje divadlo, se nejlépe dozvíte, když v něm režii realizujete a musíte se tak v praxi potkávat se všemi složkami, které profesionální divadlo dávají dohromady. Je to jiné než „od stolu“. To je jedna věc. Druhá je, že už jsem se po letech v kanceláři těšil na tvůrčí práci.

* Na postech dramaturgyně činohry a dramaturgyně a režisérka opery jsou dvě dámy, které jsou od minulé sezony vedením pověřeny. Prozradíte, jaké jsou Vaše další plány v tomto směru?

Samozřejmě tuto situaci budu muset řešit. V podstatě jsou tři cesty a v tomto okamžiku jsou v podstatě všechny otevřeny. Po měsíci červnu, kdy jsem řediteloval divadlu v běžném provozu, nemám ještě tak relevantní přehled, abych mohl vynášet absolutní soudy. Prázdniny byly o něčem jiném: seznamoval jsem se s městem, lidmi a významnými institucemi. Ty tři cesty jsou - vyhlásit výběrová řízení na tyto funkce nebo oslovit konkrétní osobnosti z našeho či zahraničního divadelnictví. Poslední - proměnit pověření ve standardní funkci. Ovšem v činohře a opeře je situace poněkud odlišná.

* Víím, že sezona teprve začala, ale rýsuje se Vám už nyní, co chcete zařadit v další sezoně?

Teprve nás čeká diskuze na téma dramaturgické směřování pro příští roky. Musíme vzít v potaz několik věcí: především našeho diváka, jehož vkus je více konzervativní než třeba v Ostravě, především v opeře. Na druhé straně nemůžeme rezignovat na oslovení diváka, který si teprve - cestu k divadlu hledá, tj. mládež. Za třetí naší ambicí musí být i představovat našemu publiku současné či modernější hudební tituly, jak tomu bylo například v šedesátých letech dnes již minulého století. A poslední klíčovou podmínkou jsou umělecké možnosti protagonistů z našich souborů. Rád bych přizval k této diskusi i renomované osobnosti mimo divadlo. Mám v úmyslu zřídit uměleckou radu divadla jako poradní sbor ředitele.

* Máte vzkaz pro opavské diváky?

Abyste nám zůstali věrni jako jejich předchůdci, kteří po ničivé válce za prioritu považovali znovuvybudování divadla. A aby měli pochopení i pro nové cesty, které jsou vždy riskantní, ale pro růst každé umělecké instituce nutné.

Pětašedesátiletý Ilja Racek je synem známého českého herce stejného jména. Vystudoval obor televizní publicistika na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, obor režie na DAMU, na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci pak absolvoval doktorský studijní program v oblasti divadelní vědy. V polovině sedmdesátých let začínal jako asistent a režisér v Československém rozhlasu a Československé televizi v Ostravě. V letech osmdesátých působil nejprve ve funkci šéfa České scény Těšínského divadla, poté šéfa činohry Divadla F. X. Šaldy v Liberci. V letech 1991 až 1998 řídil Státní divadlo Ostrava, později přejmenované na Národní divadlo Moravskoslezské, během tohoto období působil také jako ředitel Janáčkovy filharmonie v Ostravě či Divadla Petra Bezruče. Od roku 1998 byl tři roky náměstkem ministra kultury ČR Pavla Dostála, zároveň jako pedagog předával své zkušenosti studentům oboru kulturní management na Univerzitě Palackého. Následně rok vedl odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. V roce 2002 se stal ředitelem Televizního studia Ostrava, odkud odešel až po jedenácti letech. V letech 2013 až 2014 řídil Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni.

Foto autor| Foto: archiv I. Racka

Foto autor| Foto: Renáta Foltysová

Foto autor| Foto: archiv I. Racka

Foto autor| Foto: archiv I. Racka

Foto popis| Téměř celá nejmladší linie rodiny se vydala uměleckým směrem.

Foto popis| Ředitel Racek s manželkou na zahájení Bezručovy Opavy.

Foto popis| Vnoučata na kontrole opavského divadla.

Foto popis| Tvůrčí generace rodiny Racků.

Může Evropu postihnout finanční krize?

3.10.2016 ČRo Radiožurnál str. 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Může Evropu postihnout finanční krize? Otázka, kterou si řada odborníků klade v souvislosti s problémy kolem největší německé banky Deutsche Bank. Od americké vlády měla kvůli sporu o hypoteční cenné papíry dostat

pokutu 14 miliard dolarů. Nyní podle agentury AFP jedná americké ministerstvo spravedlnosti s bankou o pokutě kolem 5,5 miliardy dolarů. Ale přesto, co může nastat? Miroslav Zámečník, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro, je naším hostem. Vítejte, dobrý den.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Dobrý den.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Začněme akcemi. Jak se celý ten skandál aktuálně dotýká akcií banky?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

No teď je potřeba si říct, že dneska se na frankfurtské burze neobchoduje...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Protože je v Německu státní svátek.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Protože je v Německu státní svátek, tak uvidíme, co se stane na amerických trzích. Protože minulý pátek ceny výrazně stouply v očekávání toho, že Deutsche Bank se podaří dosáhnout dohodu o narovnání té vysoké pokuty, kterou ohlásilo americké ministerstvo spravedlnosti. Tam se licituje i jiné peněžní ústavy, které, kterým byla vyměřena pokuta. Nakonec dosáhly jejího podstatného snížení. Jenom připomínám, že ta pokuta, ta první vystřelení byla 14 miliard, což by samozřejmě bylo pro Deutsche extrémně nepříjemné, protože si loni vytvořila na tenhle účel rezervu 5,5 miliardy a...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Takže těch 5,5 miliardy, pardon, že vám do toho skočím, ta pěti, ta pokuta 5,5 miliardy, o které se údajně podle agentury AFP teď licituje, ta by byla v pohodě, to by banka dobře přežila, na to peníze někde má někde ve strožoku?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Ne úplně v pohodě. Podle Moody's nakolik jsem informován, by úplně v pohodě byla pokuta tak do 3,5 miliardy. Tenhle týden začíná ve Washingtonu jednání Mezinárodního měnového fondu, Světové banky a podle dostupných zpráv se tam chystá velice silná delegace Deutsche jaksi v rámci toho zasedání. Nepochybně proběhnou velmi významná jednání, protože tam Mezinárodní měnový fond označil Deutsche Bank už v červnu ve své zprávě za jeden z hlavních zdrojů systémového rizika. Jinými slovy, předpokládám, že ta pokuta bude někde v tom rozmezí 3,5-5,5, což by znamenalo, že by si nemusela Deutsche Bank zavolat emisi bondů, kterým se říká /nesrozumitelné/, což je nový instrument, který má posílit právě ten kapitál kmenový takzvaný /nesrozumitelné/.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Jinými...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

A kdyby tohle dopadlo, tak...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Kdyby to, a ne, mě začíná..., zají..., zajímala spíš jiná věc. Kdyby to nedopadlo, pane Zámečnicku, tak co by to znamenalo? Byla by Evropa v podobné krizi jako před lety, když jsme sledovali pád investiční banky Lehman Brothers ve Spojených státech? Mohla by to situace být podobná, nebo to je přehnané?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Já, já, já myslím, že ne. Protože Lehmani, to je vlastně 15. září 2008 a jestli z toho vzešlo jedno podstatné ponaučení, tak je to větička /anglický text/, jo? Jinými slovy neopakujte tenhle příběh podruhé, jinými slovy považují za vyloučené, aby nechali Deutsche Bank padnout, ať už spolková vláda anebo vlastně celé systémové řešení v Evropě. Já myslím, že tohle se opakovat nebude. Ta sázka je...

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Miroslav Zámečnick...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Příliš vysoká.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Miroslav Zámečnick, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro. Děkuju mockrát. Na shledanou.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom, hlavní analytik týdeníku Euro

Díky. Na shle.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Naším dalším hostem je Vladimír Handl z Ústavu mezinárodních vztahů, který se zaměřuje právě na Německo. Dobrý den.

Vladimír HANDL, Ústav mezinárodních vztahů

Dobrý den.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Pojďme se podívat na to, jakým způsobem by se vlastně zachovala patrně německá vláda? Zatím se zdá, že bance finančně pomoci nechce. Proč?

Vladimír HANDL, Ústav mezinárodních vztahů

Zatím se banka ani oficiálně na vládu neobrátila s takovou žádostí. To zaprvé. Zadruhé banka nemá dobrou pověst ani v tom Německu ani mezinárodně momentálně. Skutečně do těch problémů se dostala v tý značný svým spekulacím, teď se hovořilo teda ten, tom požadavku amerického ministerstva spravedlnosti vůči bance, ale jsou také v běhu další líčení nebo další vyšetřování. Například je za, za, zapletená banka skoro 10 miliardami dolarů do praní špinavých, špinavých peněz v Rusku, čili ta banka nemá dobrý, nemá dobrý zvuk. A zatřetí prostě banky samozřejmě i v té politické situaci v Německu jsou nesmírně nepopulární a pomoc bankám samozřejmě politicky je složitá.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Dobře. Na druhou stranu, je to nejsilnější banka v Německu, je to jedna z nejsilnější bank v Evropě a patrně, kdyby opravdu hrozilo, že pád této banky může způsobit nějaké finanční problémy v rámci Evropy, tak by asi německé vládě nic moc nezbylo. Nebo by, nebo by banku nechali padnout, protože zkrátka je rok do voleb a tohle si politicky nikdo nevezme na triko takovou záchranu?

Vladimír HANDL, Ústav mezinárodních vztahů

Já si myslím, ano, teď, do těch voleb to je strašně těžké. Skutečně. Tam by se asi hledala nějaká překleno..., překlenující opatření, protože myslím, že docela opravdu obtížné se do těch voleb naplno do toho pustit. Na druhé straně je třeba říct, že Sigmar Gabriel, ministr hospodářství naznačil, když hovořil a byl dotázán na, na otázku možné pomoci, tak on naznačil, že samozřejmě banka ho nezajímá, banka je prostě si to způsobila sama a tak dále a tak dále, kritizoval ji velice ostře, ale říkal: Mně půjde o ta pracovní místa. To je to, co mě zajímá. Čili tam jako se otevírá samozřejmě prostor. Ta německá politika bude muset tyhle ty věci řešit. Ještě jednu věc jsem chtěl dodat, ale že váha banky v německém hospodářství je podstatně poklesla. Naopak roste v posledních 10 letech roste váha teda těch produktivních oborů a váha bank asi ani německých bank podstatným způsobem klesla až na jednu, jednu třetinu ve srovnání s rokem 2006.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Takže, pane Handl, ještě jedna věc mě napadá. Poprosím stručně. To, co se říká, že kancléřka Angela Merkelová ustála zatím migrační krizi a že by ji teď mohl politicky zlomit vaz to, co se děje kolem Deutsche Bank, to vám přijde jako špatný analytický rozbor?

Vladimír HANDL, Ústav mezinárodních vztahů

Mně to připadá přehnané. Já bych řekl takto, že, že pro ní samozřejmě bude klíčové, aby, aby udržela hospodářský růst a stabilitu. Takže v tomto kontextu určitě i ta banka a způsob řešení toho, té krize, bude důležitá. Ale v zásadě si myslím, že bude daleko víc teda o tu obecnou prosperitu německou a tam, jak říkám, ta banka zase tuto, tuto roli nehraje a budou se hledat určitě nějaká opatření, která by nebyla politicky tak brizantní, aby nebyla vláda obviňována z toho, že už opět pomáhá těm nejbohatším a, a jako zanedbává lidi, abych to tak řekl.

Helena ŠULCOVÁ, moderátorka

Vladimír Handl z **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity a z Ústavu mezinárodních vztahů byl naším hostem. Děkuju za to. Na shledanou.

Vladimír HANDL, Ústav mezinárodních vztahů

Děkuji. Na shledanou.

Česká sportovní rozhlasová reportáž slaví devadesátiny

3.10.2016 ČRo Plus str. 01 15:35 Zaostřeno

Jan SUCHAN, moderátor

Česká sportovní rozhlasová reportáž slaví devadesátiny. 3. října 1926 ji z fotbalového utkání pražské Slavie a Hungarie Budapešť odvysílal šťastnou náhodou legendární Josef Laufer. A jaká může být budoucnost sportovní rozhlasové reportáže? Tím vším se budeme v následujících dvaceti minutách zabývat. Pěkný den a příjemný poslech přeje Jan Suchan.

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

Tak, hele, tadydle, co vidíte tu zástavbu, ministerstvo vnitra a tak dál a pokračovat, tak tadydle se chodilo cestou ke Slavii. A tam byla východní hranice Slavie. Ta západní hranice byla někde v místech, kde zrovna stojíme. A popojdeme trochu dál, abysme byli v místě, kde byla tribuna a odkud Laufer prvně vysílal. Slavia měla hřiště od severu k jihu. A podle starých brankářů Jardy Cháni, Frantíka Pláničky byla branka přesně proti vodárenským hodinám, který tady jsou. Ale už jsou tady stromy.

Jan SUCHAN, moderátor

Plné znění zpráv

Stojíme s panem Vladimírem Zápotockým, bývalým hráčem i funkcionářem Slavie, který znal osobně Josefa Laufera, v místech, kde je teď parkoviště na Letné, aby si to mohli posluchači představit. Krásný výhled na Hradčany. Po pravé straně teď tedy stadion pražské Sparty. O něco, tedy šikmo od nás vedle nás ten dlouhý dům, pokud to znáte, posluchači, na Letné.

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

Říká se mu Molochoch.

Jan SUCHAN, moderátor

A teď tedy jdeme tam, kde stála kabina Josefa Laufera.

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

A tady ještě dál, ještě dál. Tady je druhá, protože tady bylo hřiště až. Takže tady někde, tady někde toho 3. října 1926 ve tři hodiny odpoledne se Josef Laufer dověděl, že bude reportovat fotbal.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Slavie měla v Praze významný mezinárodní zápas s pešťskou Hungarií. První poločas tohoto utkání měl být vysílán rozhlasem, a k této prvé reportáži pozval Radiožurnál jako hlasatele jednoho ze starších pražských žurnalistů pana redaktora N. Já jsem sice tehdy už byl posluchačem rozhlasu, měli jsme doma rádio, ale s vysíláním zápasu neměl jsem nic jiného společného, než to, že jsem jako jednatel pořádajícího klubu dal k vysílání jménem výboru souhlas.

Jan SUCHAN, moderátor

Jenže vyvolený pan N. se asi velkého pokusu zalekl a nedorazil. Začalo kvapné a nervózní hledání náhradníka. Ale nikomu se k mikrofonu nechtělo.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Byl jsem v šatně s mužstvem Hungarií a jejich vůdci. Náhle se rozlétly dveře a kolega z výboru zahřmí na mě: "Pepíku, N. tu není, nepřišel. Nic platno, musíš jít k mikrofonu ty." Zbláznil jsi se? Copak já někdy mluvil do rádia? Mráz mi přeběhl po zádech. Já a mluvit do rádia. Já, který jsem se nikdy nevyznamenal jako řečník, ba musím spíš doznat, že jsem býval spíš řečníkem špatným. A teď bych měl mluvit spatra k mnoha tisícům, kteří sedí doma u rádia a dychtivě očekávají u nás první přenos kopané? "Ježíšmarjá, Pepíku, nekoukej tak na mě, máš to marné, musíš k mikrofonu, ať chceš, nebo ne."

Jan SUCHAN, moderátor

Když tady stojíme v podstatě uprostřed letenského parku, na úrovni Gymnázia Nad štolou, kde tedy stála budka komentátorská, tak jak vlastně vypadala? Jaké měl podmínky Josef Laufer?

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

Ne, ona byla dočasná. To byla budka, kdybyste si představil jenom jakoby bedýnku třístrannou. Čili za zády, kdyby pršelo a foukal vítr, tak ty rozhlasáci udělali zástěnu. Po stranách měl takový dvě prkýnka, aby viděl na obě branky. A dopředu měl krásný výhled. On tady seděl, byl asi sedmnáct metrů nad hrací plochou a byl asi čtrnáct, patnáct metrů, když se shodnem, že lípy jsou tady od sebe sedm metrů, tak byl asi čtrnáct metrů od postranní čáry. Ta Slavia věděla, že bude zkušební provoz rozhlasu a neprodala lístky do sektoru, aby nerušili. Neboli pod nima ty řady, až asi na první dvě, kde chodili bývalí hráči a zaměstnanci, tak tam bylo vyblokováno a tam měl jakejsi tenhle ten kabinet.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Vyběhl jsem rychle z kabiny a po schodech tribuny nahoru a už jsem stál před mikrofonem. Poprvé tváří v tvář té obludě, která svým otvorem jako okem Kiklopa hrozivě hledí a hypnotizuje toho, kdo se před ní octne jako obětní beránek. Tak mnohý ztratí v té chvíli všechnu odvahu. Mnohému se zatají dech a sevře hrdlo před rozhlasovým mikrofonem. Je přepaden strašlivou úzkostí, těžkou trémou, jež zatemní jeho smysly, vezme mu náraz všechnu výrazovou pohotovost, poplete jeho pojmy, takže nakonec nedovede ani pojmu kloudnou myšlenku a dáti jí slovy jasný výraz. To je onen strašlivý okamžik, kdy postiženému se zdá, jakoby se mu udělala tma před očima. Takže toho, co se před ním děje a co má hlásit, ani nevidí.

Jan SUCHAN, moderátor

Nic z toho se tehdy pětaticetiletému Josefu Lauferovi nestalo. I když v podstatě jediný pokyn, který od zástupců Radiožurnálu dostal, byl, žádné přestávky, prosím. Mluvte furt. S mikrofonem to pro významného slavistického funkcionáře bylo první setkání. S novinářskou profesí měl ovšem bohaté zkušenosti. Vystřídal několik periodik a v té době psal do pražského německého týdeníku Prager Presse. Pokračuje Lauferův žák a další významný sportovní reportér Karel Tejkal.

Karel TEJKAL, žák Laufera, bývalý sportovní reportér

On na to šel možná nevědomky, ale geniálně. On říkal, tak co jsem měl dělat, tak co je to rádio? To si povídají lidi mezi sebou. A je mezi nimi mikrofon a ten přijímač, ale je to pořád rozhovor mezi lidmi. Tak já jsem na to šel tak, že budu popisovat ten fotbal, jako bych to vyprávěl kamarádovi. Jako bych někomu podrobně popisoval, co se stalo, což bych činil v minulém čase, ale tady jsem to musel říkat v čase přítomném. Ale žádný jiný rozdíl v tom nebyl. To je princip rádia. On ho geniálně vystihl. Co je to rádio. Povídají si lidé mezi sebou.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Jeho míč přejímá Čambal, prohazuje na Puče, Puč dobře obchází Alemandiho, vedeme 1:0! Puč dal branku, výborně, Tondo! V pětadvacáté minutě vede Československo 1:0! Tak, vážení, ať už to skončí, jak chce, bojujeme více na štítě, se ctí. Teď kdybyste byli viděli v pravém slova smyslu je to lazar, ten Tonda Puč. Nechtěl jsem to říct. Belhá na obou nohách raněn, ránu dostal do hlavy, teď obešel dva Italy a vstřelil Combinu falšovanou přízemní ranou z levé strany nezadržitelnou branku. V šestadvacáté minutě vedeme 1:0.

Jan SUCHAN, moderátor

Takhle přenášel své nadšení Josef Laufer z nakonec prohraného finále fotbalového mistrovství světa 1934 mezi Československem a domácí Itálií. Ona první reportáž se bohužel nenahrávala. Ředitel Radiožurnálu ji sice ukončil po prvním poločase a rozloučil se s Lauferem s tím, že to mohlo být i horší. Ale haldy dopisů od potěšených posluchačů ho přiměly zařadit do programu další a další sportovní reportáže. Zkrátka náš koncesionář, náš pán. Ostatně už samotný nápad vysílat kromě převážně kulturních pořadů i ty sportovní, byl motivovaný i ekonomicky. Domnívá se rozhlasový historik z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Josef Maršík.

Josef MARŠÍK, rozhlasový historik, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ten Radiožurnál v těch prvních letech si nevedl ekonomicky příliš dobře. Takže Radiožurnál dělal všechno pro to, aby ten počet těch posluchačů se zvyšoval. A aby odvrátil bankrot, který skutečně v roce 1925 rozhlasu hrozil. Pak se ukázalo, že, že k tomu nedošlo, vstoupil stát do té soukromé rozhlasové společnosti, takže ten rozhlas byl zachráněn. Ale možná, že to byl také jeden z důvodů, že ten rozhlas chtěl nabídnout posluchačům co nejširší sféru různých pořadů, z různých oborů, aby to pro posluchače bylo zajímavé. A aby přibývali samozřejmě i další noví platící posluchači. Jakmile potom Laufer trvale už působil v rozhlase, tak bylo zjištěno, že v neděli odpoledne, když se konaly ty Lauferovy reportáže z fotbalu a později také z hokeje, tak že velmi výrazně prý stoupl počet posluchačů Radiožurnálu.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

A Američané z odraženého touše, je to zase ten Grant, o kterém přítel Mašlonka říká, že to je pacifický expres, ale tentokrát nám uvázl ve sněhu. To je dobré. Zábrodský, po Zábrodském Konopásek, Konopásek jde dopředu, Zábrodský číhá před brankou, Konopásek střelil, McCabe slabě odrazila, ale už tady jeden z amerických

spoluhráčů Rousseau, aby to napravil, šel dopředu, vyměnil si to už s Grantem. Rousseau z levé strany střílí, zasáhl ale jenom tělo Ládi Trojáka.

Jan SUCHAN, moderátor

Jak jste jistě poznali, vysílal první evropský rozhlasový sportovní reportér kromě fotbalu i hokej. Ale také atletiku, veslování, nebo box, odkud takhle referoval o tom, že přišlo méně fanoušků, než se očekávalo.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Vinou je ovšem počasí. Zatím sice ještě neprší, jenom několik kapek spadlo, ale jak znáte Pražáky, bojí se přece jenom deště.

Jan SUCHAN, moderátor

Rozhlas a Slavia byly jeho velké lásky. Ovšem Josef Laufer zažil také dost krutých let a utrpení. Druhou světovou válku přežil coby Žid díky svým sportovním přátelům. Někteří ho pomáhali skrývat, někteří navázali kontakt se skupinou vlivných nacistů, kteří za úplatu zařídili, že se na Laufera pozapomnělo. Říká jeho osobní přítel bývalý hráč i funkcionář Slavie a také sportovní historik Vladimír Zápotocký.

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

Jeho otec byl evropsky významný numismatik a šel do koncentráku jeden z prvních. Čili ten Pepík se musel skrejvat. Formálně utekl úplně ze života. Tam byla taková konspirace, že třeba tatínek Standy Konopáska, hokejista byl noční, nebo večerní promítač v kinech, taky ho skrejval a převážel. A já vím i vod Franty Pláničky, že i Franta jednou byl jakousi spojkou, prostě na jídlo a na falešný lístky. Pepík Laufer dvakrát, třikrát v týdnu se stěhoval. Pět let se skrejval, živořil po sklepích, o bramborách. S vědomím několika těch NSDAP, jo, co jako, a těch wehrmachťáků. Což byli fotbaloví kamarádi. Tyhle ti esesáci nějak se zajímali o to, že pořád on šel v pořadí dozadu. Šli po někom a vždycky, i když měli jít po Lauferovi, tak ho dali dozadu, že to počká, že pak někdy. A takhle Pepík přežil. To je nikdy nezmapovaný. A on taky se s tím nikdy nechtěl publikovat. Ale vím, a znal jsem se s lidma, který mně líčili úločky, že to tak bylo.

Jan SUCHAN, moderátor

Ani ve druhém totalitním režimu nebylo Josefu Lauferovi dobře. A tak po komunistickém puči požádal o vystěhovalecká víza do Kanady pro celou rodinu. Jenže to bylo zamítnuto, a protože se stal nedůvěryhodným, rozhlas ho odstavil od mikrofonu.

Vladimír ZÁPOTOCKÝ, bývalý hráč, bývalý funkcionář, Slavia Praha

On de facto v rozhlase přišel vo ten svůj zlatej hřeb. Jeho rozlučka s kariérou v jeho očích by bývalo bylo reportování Emila Zátopka v Helsinkách. A tam už nemohl.

Jan SUCHAN, moderátor

Josef Laufer pak mohl v rozhlase už jen vychovávat své nástupce a psát zprávy. Kromě toho působil také v ČTK. A v polovině šedesátých let se podílel na obrodě Slavie. Před padesáti lety 19. října 1966 zemřel. Málokdo má v Českém rozhlase takový přehled o archivních sportovních reportážích, jako Tomáš Černý, který je mimo jiné dramaturgem cyklu Rádio Retro. Tedy i toho Rádía Retra s podtitulem Sportu zdar. Právě Tomáš Černý je hostem pořadu Zaostřeno, jsem za to moc rád. Dobrý den.

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

Dobrý den.

Jan SUCHAN, moderátor

Čím byl podle vás Josef Laufer tak výjimečný?

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

No, tak především tím, že byl první. To samozřejmě. Protože on v neděli 3. října 1926 ten žánr vymyslel. A to navíc ještě bez jakékoli možnosti přípravy, bez velké možnosti o tom přemýšlet, jak by vlastně měla vypadat sportovní rozhlasová reportáž. Myslím si, že Josef Laufer byl výjimečný například tím, že to byl kromobyčejně laskavý pán, který tu svoji laskavost takovou zvláštní laskavost kombinovanou s neuvěřitelnou věcností, strukturovaným přemýšlením dokázal vtělit do té rychlosti sportovní reportáže. I když ta sportovní reportáž tenkrát zdaleka nebyla tak rychlá, ani fotbal nebyl tak rychlý, ani hokej nebyl tak rychlý, jako dneska. Přesto on dokázal to, co si vzpomínám, že mně říkali moji rozhlasoví učitelé, když jsem se snažil zformulovat něco do mikrofону. Řekni to obyčejně. A mně se vždycky v těch záznamech, ať už jsou to třicátá léta, nebo klidně i čtyřicátá poválečná, mně se tam vždycky líbí to, že Josef Laufer dokáže úplně normálním způsobem říct, dobrý den, milí posluchači, hlásím se vám z rohovníckého utkání toho s tím druhým. A tuhle tu reportáž neuslyšíte v přímém přenosu, my ji nahráváme na desky a budeme vám ty desky přehrávat s několikaminutovým zpožděním, protože pořad dnešního vysílání neumožnil jinak, protože předtím třeba byl přímý přenos opery z Národního divadla, nebo něco podobného. Takže on nepoužíval žádná klišé. On se neuchyloval k žádným frázím. On prostě normálně řekl, nahráváme to na desky a pak vám to pustíme. Josef Laufer nebyl jenom sportovní redaktor. On tím, že byl skutečně osobností s klasickým všeobecným vzděláním, tak on byl rozkročený mezi spoustu disciplín a byl schopen reportovat leccos jiného, než sport. On se zajímal třeba o vážnou hudbu. To byl člověk s neuvěřitelně širokým kulturním rozhledem, takže on při té sportovní reportáži dokázal nejenom mluvit o tom, co se děje na hřišti, ale dokázal barvitým způsobem tomu posluchači dát obrázek i o tom okolním dění. Všiml si, jaký klobouk má paní tamhle, která sedí kousek opodál. Že to je asi nejnovější móda. Věděl, jaké to má souvislosti. A vždycky do toho dokázal dát něco takového lidského, něco takového hřejivého.

Jan SUCHAN, moderátor

Když jste se tak přehraboval, když to řeknu trošku ošklivě, těmi materiály sportovními ...

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

Někdy to tak je doslova.

Jan SUCHAN, moderátor

... reportážemi, tak jaké jsou ty skvosty, které můžeme najít v rozhlasovém archivu?

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

Já si myslím, že obrovský příběh, obrovská emoce a ohromně zajímavá rozhlasová reportáž, taky proto, že se dochovala vlastně část druhé třetiny a třetí třetiny, to je Mistrovství světa v hokeji v roce 1947. To bylo po válce, mělo to neuvěřitelnou náladu, protože na utkání se přišel podívat prezident Edvard Beneš. A tenkrát to bylo i sportovně zajímavé. A tam se potkal Josef Laufer s Otakarem Procházkou a Štefanem Mašlonkou. A to si myslím, že je moc hezká ukázka rozhlasového reportování. Už v té pozdější, v té poválečné době.

sportovní redaktor /archiv/

I bránou pohnul, tak prudký byl jeho let, tak báječná byla jeho jízda na bruslích, že se neuměl zarazit, neuměl zahemovat, bych řekl, svoje brusle. A srazil i brankáře amerického, i americkou branku. Všechno sebral jako jeden přívál, jako vodopád. Smetl to všechno, co mu stálo v cestě. Bohužel puk předtím nešel do branky. Do toho, do toho, diváci, a do toho, do toho reprezentanti, to je důležité. No, proti tomu Stiborovi jsou všichni obři. Všichni, všichni američtí hráči. A vůbec všichni hráči, kteří tu bojovali na světových šampionátech. Přece /nesrozumitelné/, ale Troutínek teď jde, dává Drobnému, Drobný se dostává do útočné třetiny, pálí ... Gól! Gól! Nevídané. Neslyšitelné, neslyšitelné chvíle na stadionu na Štvanici.

Josef LAUFER, komentátor zápasu /archiv/

Už je to v suchu!

sportovní redaktor /archiv/

Výborně, Josef Laufer, už je to v suchu, ano.

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

Samozřejmě, že velikánskou kapitolou rozhlasové sportovní reportáže šedesátých let je Mexiko 68, kdy Karel Malina dostal z Prahy pokyn, ať vysílá reportáže o Věře Čáslavské. On vlastně tak docela nevěděl, o tom mi i vyprávěl, co s tou gymnastikou bude dělat. Takové hodiny, jak to bude reportovat. Tak si přizval trenéra pana Matlochu a společně to reportovali a komentovali, protože v tom je velký rozdíl. A ta reportáž má taky neuvěřitelnou emoci. A do dneška si myslím, že to patří a vždycky bude patřit nejenom díky Věře Čáslavské, ale i díky tomu Malinovi do zlatého fondu našeho rozhlasu.

Karel MALINA, sportovní reportér /archiv/

Náskok na bradla, riskantní přesmyčka, Věrka se dostává na horní žerď, na dolní, drží se statečně, kmih, výborně.

pan MATLOCHA, trenér Věry Čáslavské /archiv/

Výborně Hanka.

Karel MALINA, sportovní reportér /archiv/

Výborně, výborně Hanka Pyšná. Výborně Hanka.

pan MATLOCHA, trenér Věry Čáslavské /archiv/

Výborně Hanka provedla, nádherně.

Karel MALINA, sportovní reportér /archiv/

Nádherně, skutečně, přátelé.

pan MATLOCHA, trenér Věry Čáslavské /archiv/

A teď přichází ten nejobtížnější prvek.

Karel MALINA, sportovní reportér /archiv/

Teď nejobtížnější prvek, přátelé. Ano, ne, dobře, dobře, bezvadně, nepadla. Ježíšimarjá, přátelé, to bylo nádherné.

pan MATLOCHA, trenér Věry Čáslavské /archiv/

A provedeš, Věro. A stůj.

Karel MALINA, sportovní reportér /archiv/

Stojí, výborně. Výborně, Věrko. Zlato patří Československu, přátelé, nádherné.

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

No, a kdybych měl říct úplně za sebe, to je neuvěřitelně brilantní sportovní reportáž našeho pořád ještě stávajícího kolegy Aleše Procházky z Nagana v devadesátém osmém, kdy tam s ním byl Mirek Augustin. Ale ten Procházka, to je prostě opravdu, myslím si, ta nejryzejší ukázka klasické sportovní reportáže. A dovedu si

představit, že kdybychom vedle sebe postavili Laufera a toho našeho současného Aleše Procházku, tak že by to ten Procházka s tím Lauferem dal tak 1:1.

Aleš PROCHÁZKA, sportovní reportér /archiv/

Poslední sekundy tohoto zápasu, už jich je jenom pět. Kotouč za brankou ruského týmu, nakonec vyhození kotouče, zakázané uvolnění, konec zápasu! Konec zápasu a máme zlatou olympijskou medaili. Obrovský chumel našich hráčů. A tam někde úplně vespod v leže, už teď asi hodně pomuchlaný, pošramocený brankář Hašek.

Jan SUCHAN, moderátor

A když se podíváme ještě do budoucna z té naší historie, tak bude se ta sportovní reportáž stále dělat, vysílat relativně pořád stejně?

Tomáš ČERNÝ, dramaturg cyklu Rádio Retro

No, to budete spíš asi vědět vy ve sportovní redakci. Ale otázka je, do jaké míry do toho vstoupí další technologie. Jestliže se nám jednou i v autě bude třeba na přední sklo, byť v nějaké takové poloprůhledné podobě promítat sportovní utkání a my se při cestě po dálnici navíc, kdy už auta budou samořiditelná, budeme moct dívat i v autě, tak si myslím, že rozhlasová sportovní reportáž může ustoupit do pozadí. Pak si myslím, že přijde neobyčejně těžké, ale zároveň možná neobyčejně zajímavé období pro rozhlasové sportovní reportéry, aby začali přemýšlet, co ta rozhlasová sportovní reportáž může přinést trochu jiného, než to, dívat se přímo na hřiště. Ať už to bude zasvěcenost toho reportéra, ať už to bude nějaký zvukový pohled do zákulisí, to znamená, já nevím, ozvučení hráči, kdybychom slyšeli, jak na sebe pokřikují, jak si nadávají, nebo jakým způsobem mezi sebou komunikují. To by se dalo vlastně dělat už dneska. Opravdu si myslím, že to bude těžké, ale může to být ohromná výzva. Jak to bude vypadat za dvacet, třicet let, těžko soudit. Ale je jisté, tím jsem si teda opravdu jist, že pokud bude existovat rozhlas, tak že bude existovat sportovní reportáž. Aspoň v to doufám, protože rozhlasoví reportéři od Laufera přes Mašlonku, přes Sigmundu po Procházku až třeba po Suchana nebo Kohouta, to byla vždycky elita rozhlasu. Tak to nepusťte.

Jan SUCHAN, moderátor

Vyzývá sportovní reportéry odborník na rozhlasovou historii Tomáš Černý. I s ním jsme zavzpomínali na první sportovní rozhlasovou reportáž v Evropě, která se vysílala před devadesáti lety. A na prvního reportéra Josefa Laufera. Od mikrofonu se loučí a příjemný poslech dalších pořadů vám přeje Jan Suchan.

Spory mezi USA a Ruskem

4.10.2016 ČT 24 str. 01 06:30 Zprávy

Jana BÍLEK MAREČKOVÁ, moderátorka

V půl sedmé už pro vás máme další zprávy. Hezké ráno přeji. Spojené státy ukončily s Ruskem dvoustrannou spolupráci na syrském příměří. Podle Washingtonu nemá smysl spolupracovat ve chvíli, kdy ruské a syrské letouny bombardují Aleppo. Moskva obviňuje Američany, že sami nedokázali splnit klíčové podmínky dohody o Sýrii. Jednání obou zemí ztroskotala taky v otázce dohody o likvidaci plutonia. Spolupráci pozastavil prezident Putin.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Pokud jde o tu situaci v Sýrii, tak ti, co tu situaci sledují a mají přístup k arabsky psaným zdrojům, tak ti tvrdí, že vlastně dokud ty strany nebudou naprosto vyčerpané, což se nezdá být pravděpodobné, protože tam prostě jsou ty vnější síly, které je zásobují zbraněmi a střelivem a poskytují jim diplomatickou podporu, takže vlastně není důvod, proč by to vraždění mělo skončit.

Spory mezi USA a Ruskem

4.10.2016 ČT 24 str. 01 09:30 Studio ČT24 - Zprávy

Jana BÍLEK MAREČKOVÁ, moderátorka

Půl desátá, čas na zprávy. Vítám vás. Hezké ráno. Spojené státy ukončily s Ruskem dvoustrannou spolupráci na syrském příměří. Ta podle Washingtonu nemá smysl ve chvíli, kdy ruské a syrské letouny bombardují Aleppo. Moskva obviňuje Američany, že sami nedokázali splnit klíčové podmínky dohody o Sýrii. Jednání obou zemí ztroskotala taky na otázce dohody o likvidaci plutonia. Spolupráci pozastavil prezident Putin.

Michael ROMANCOV, politický geograf, **Fakulta sociálních věd** UK

Pokud jde o tu situaci v Sýrii, tak ti, co tu situaci sledují a mají přístup k arabsky psaným zdrojům, tak ti tvrdí, že vlastně dokud ty strany nebudou naprosto vyčerpané, což se nezdá být pravděpodobné, protože tam prostě jsou ty vnější síly, které je zásobují zbraněmi a střelivem a poskytují jim diplomatickou podporu, takže vlastně není důvod, proč by to vraždění mělo skončit.

Arnošt Vašíček zavede do Labyrintu záhad

4.10.2016 Moravský sever str. 06 Šumpersko a Jesenicko - Kultura
(zak)

Šumperk – Vzácného hosta bude mít cyklus komorních setkání Via Lucis, která pořádá volnočasové středisko Doris v Šumperku. V pondělí 10. října přijede na besedu spisovatel, scenárista a záhadolog Arnošt Vašíček. Pořad s názvem Labyrint záhad začíná v sále vily Doris v půl sedmé večer.

Arnošt Vašíček vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, obor filmová a televizní žurnalistika.

Jeho hlavním zájmem jsou záhady.

Během svých cest za záhadami navštívil mnoho zemí, kde hledal mimo jiné i důkazy o mimozemských civilizacích na Zemi. Studuje i dosud nezaniklé primitivní kmeny, které žijí prakticky na úrovni doby kamenné, například Veddy na Srí Lance, Dajáky na Borneu, kmen Kubu na Sumatře nebo Antanosy na Madagaskaru. Snaží se také rozluštit Dáblůvu bibli v díle s názvem Tajemství Dáblůvy bible.

Pro Českou televizi napsal známé seriály s názvem Planeta záhad a Setkání s tajemnem.

Dílo Strážce duší, které bylo původní knižní dílo, bylo také zfilmováno do podoby seriálu.

Foto autor| Foto: Deník/Miroslav Rendl

Ústecký kraj je připraven jednat s dopravci o mzdách řidičů

4.10.2016 e-lounsko.cz str. 00

Oldřich Hájek

Radní Komínek upozornil, že v tuto chvíli neexistuje žádné usnesení vlády ČR, které by měl kraj naplnit, a nikdo z dopravců ho k jednání o zvyšování mezd ani nevyzval. „Mám osobní zkušenost s prací řidiče autobusu, vím, jak je náročná. Zároveň však jako představitel kraje musím plně respektovat uzavřené a platné smlouvy s dopravci a aktuální legislativu. Pokud vláda ČR avizované nařízení o zvýšení mezd řidičů autobusů vydá, jsme připraveni se všemi dopravci, se kterými má kraj uzavřenu smlouvu, okamžitě v této věci jednat. Již jsem o tom také zástupce dopravců informoval," řekl Jaroslav Komínek. Stanislav Grospič byl se závěry jednání spokojen. „Jsem rád, že jsme si mohli vysvětlit náhled Ústeckého kraje na řešení platové otázky řidičů autobusů. Na pravou míru zde byly uvedeny zkrácené informace, které se v minulém týdnu objevily v médiích po tiskové konferenci pana Kuchynky. Osobně to považuji za jeho nepřilíš šťastný předvolební pokus o upoutání pozornosti, který si bere za rukojmí řidiče," konstatoval Stanislav Grospič. Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska zastupuje také některé řidiče dopravců působících v Ústeckém kraji. Ústeckému kraji se jako jedinému v České republice podařilo v transparentním výběrovém řízení vysoutěžit veřejnou dopravu pro své občany s

jasně formulovanými a zesmluvněnými požadavky. Mj. především za to obdržel ocenění „Dobrý zadavatel“ v rámci projektu zIndex Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Smlouvy jsou uzavřeny mezi krajem a dopravci, kteří jediní mohou upravovat nebo rozhodovat v zákonném rámci o výši mezd svých zaměstnanců. Jelikož Ústecký kraj vnímá dlouhodobý úbytek řidičů v autobusové a nákladní dopravě, inicioval již letos v létě vznik Regionální sektorové dohody pro Ústecký kraj v oblasti autodopravy, jejímž hlavním cílem je umožnit zájemcům o toto povolání vystudovat přímo tento obor na dvou školách zřizovaných krajem a získat řidičské oprávnění, profesní osvědčení a zaměstnání u některé ze společností, které se na tomto projektu podílejí. Pan Kuchynka požádal o schůzku s radním Komínkem, termín byl stanoven na 4. 10. 2016, a přesto bez znalosti postoje Ústeckého kraje svolal již dne 29. 9. 2016 tiskovou konferenci, kde na základě údajného vyjádření novinářů obvinil Ústecký kraj, že jako jediný kraj v České republice se nechce podílet na zvýšení mezd řidičů. Nyní se netají tím, že k tomuto kroku přistoupil právě z důvodu blížících se voleb do krajských zastupitelstev.

URL| <http://www.e-lounsko.cz/zpravy/3234-ustecky-kraj-je-pripraven-jednat-s-dopravci-o-mzdach-ridicu>

Televizní klub mladých

4.10.2016 Týdeník Televize str. 18 Retro seriál
Vašek Vašák

Pořad pro mládež

TKM u nás býval nejoblíbenějším pořadem pro mladé. K tomu zásadně přispěla moderátorská dvojice Jan Vala a Ota Štajf.

Přestože ho spolu uváděli necelé čtyři roky, dodnes si pamětníci pořad spojují vlastně jen s jejich jmény. Každý z nich byl jiný. O to více se doplňovali. „Ota byl vzdělaný v oboru, já jsem byl živěl,“ glosoval spolupráci absolvent herectví na pražské DAMU Jan Vala.

Ota Štajf přišel do Československé televize ještě před získáním diplomu na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky. Pak zamířil na vojnu, a když se vrátil, stal se v rodícím se TKM jedním z ‚otců zakladatelů‘. Byl jeho moderátorem, scenáristou, redaktorem i dramaturgem. Tři roky Klub uváděl, na střídačku s dvěma dalšími mladými muži a s oblíbenou herečkou Valerií Chmelovou. Ale ta se pak ocitla v nemilosti a musela odejít. Byla totiž kýmsi viděna, jak v Krkonoších lyžuje a na hlavě má čepici ‚z prvků americké vlajky, což je neslučitelné s jejím působením ve sledovaném pořadu pro mládež‘.

Dobrý nápad – dvojice

V době, kdy se začalo přemýšlet o někom jiném, exceloval Jan Vala v pořadu Mladýma očima, kam ho tehdy přivedla herečka Jana Švandová. „A pak mi někdo z vedení redakce navrhl, abych se přišel podívat na schvalovačku, že tam konečně uvidím moderátora!“ vyprávěl Štajf. „Těšili se, že začnu upozorňovat na Honzovy nedostatky, ale já jím byl nadšen a řekl jsem: ‚Doufám, že jste zajistili, abychom ho měli k dispozici i pro Televizní klub mladých.‘ A bylo to.“

Poprvé se spolu objevili na obrazovce v roce 1977. Diváci si je brzo oblíbili. Oceňovali, že nememorují naučené texty, a že mezi nimi a jejich hosty probíhá skutečná diskuze. „Nebyli jsme jen ohlašovači. Myslím, že jsme přispěli ke zrodu nové profese, tedy opravdových moderátorů,“ podotkl Vala. Z jejich vystupování bylo navíc patrné, že na sebe nežárlí. „Věděl jsem, že buď budeme dobří oba, nebo se naše dvojice rozklídí,“ vzpomínal Štajf.

Novinky a nápady

V TKM se realizovaly různé zajímavé nápady. Třeba vyhlásit výsledky Zlatého slávika z vily Karla Gotta, uskutečnit přenos z česání chmele nebo do vysílání TKM „pirátsky“ zařadit živý vstup z koncertu oblíbeného zpěváka Raye Charlese v Lucerně... Všechny byly z hlavy režiséra Jiřího Adamce. Jan Vala přispěl sportovními akcemi, jako byly Petřínský běh, Malovaný džbánek a Setkání s Krakonošem. Štajf: „TKM charakterizovala snaha odlišit se a vybočit z klišé...“ Vala: „...a být lidem blíž, což je jedna ze zásad Newyorského maratonu, který mě inspiroval ke vzniku Běhu Prahou.“

Konec idylky – rozchod

Že jejich pořad lidé skutečně pozorně sledují, pociťoval Štajf vždy cestou z Kavčích hor metrem domů, kdy s ním vedli nekonečné debaty. Jenže tehdejší režim o debaty nestál, navíc se mu nelíbilo, že jsou oba protagonisté nestraníci. Rozdělit je se vedení podařilo v roce 1981. A o tři roky později byli z televize vyhozeni. Štajf nastoupil do tiskového oddělení ČSAV, Vala přijal s povděkem místo montéra, které získal „protekčně“ díky kamarádovi. Ale to už je na jiné vyprávění.

Každopádně jsou oba vděční za to, že jim bylo umožněno prožít hezké období, kdy mohli dělat práci, ze které měli radost.

A ještě jeden postřeh: při našem příjemném setkání po letech jsem si všiml, že se mají oba dodnes rádi.

*

Co bylo TKM? * Pořad pro mládež, v letech 1973 mládež letec až 1990 se odvysílalo 899 dílů. * Uváděli ho například: Valerie Chmelová, Ota Štajf, Jan Vala, Karel Šíp, Jaroslav Uhlíř, Alexej Pyško a Petr Vichnar ad. * Jan Vala (1943) – SPŠE a DAMU. Hrál v Ypsilonce, po ČST pracoval jako montér ocelových konstrukcí v JZD Rozvoj Posázaví, přitom vystudoval Střední hotelovou školu, kde se začal zajímat o víno. Koncem 80. let vytvářel zábavné pořady pro JZD Slušovice, do ČST se vrátil uváděním Silvestra 1989. Později natočil mj. seriál Putování za vínem. Před deseti lety se odstěhoval na jižní Moravu a žije tam. * Otakar Štajf (1947) – **Fakulta sociálních věd** a publicistiky. Po roce 1989 byl třeba šéfredaktorem Týdeníku Televize, působil ve vedení Novy, byl pořadatelem Velké pardubické, nyní žije obklopen svými dětmi a devíti vnoučaty a občas přispívá články do motoristických časopisů. V ČÍSLE 43 SI PŘIPOMENEME OBLÍBENÝ POŘAD BRANKY, BODY, VTEŘINY

Foto autor| FOTO: MILAN LINHART A ARCHIV O. ŠTAJFA

Foto popis| OTA ŠTAJF naposledy v TKM (vpravo). S Janem Valou uváděli jako poslední Osobnosti roku 1981. Po Štajfově odchodu Vala ještě TKM chvíli uváděl, Štajfa přeřadili do Vlastovky, z níž udělal velmi sledovaný pořad. Z televize byli nakonec oba vyhozeni v roce 1984.

Foto popis| PŘEDÁVÁNÍ CEN ČASOPISU MELODIE: vlevo textař Zdeněk Rytíř, vpravo šéfredaktor Melodie Stanislav Titzl, uprostřed Otakar Štajf.

Foto popis| DUO VALA + ŠTAJF na spartakiádě v roce 1980 s režisérem Petrem Burianem (vpravo).

Foto popis| TKM V NEJSLAVNĚJŠÍ PODOBĚ - tedy s Janem Valou a Otakarem Štajfem (úplně vpředu).

Foto popis| JEDEŇ Z PRVNÍCH TKM (1973) - Ota Štajf (stojící) hovoří s hercem Josefem Dvořákem

Foto popis| OTA ŠTAJF (vlevo) a Miloslav Doubrava (uprostřed) rozmlouvají se švédským tenistou Björnem Borgem, pětinasobným vítězem Wimbledonu a šestinasobným vítězem French Open.

Rozhovor s Josefem Veselým

4.10.2016 ČRo Radiožurnál str. 01 10:05 Host radiožurnálu

Jan POKORNÝ, moderátor

Je deset hodin a šest minut. Dobré dopoledne, technicky už dokážeme vysílat téměř z celého světa. Sednout si do našeho přenosového vozu, kterému říkáme R-Stream na náměstí v Olomouci, spustit mikrofony, to věru není problém. Jestliže jsme tady proto, že v Olomouci je festival rozhlasové tvorby Prix Bohemia Radio, pak je to víc než vítaná příležitost povídat si s někým z rádia o rádiu. Muž, který je spojený s veleúspěšným rozhlasovým projektem Toulky českou minulostí a dalšími pořady, se jmenuje Josef Veselý. Dobrý den.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Dobrý den přeju všem.

Jan POKORNÝ, moderátor

Vy jste v rozhlase od roku 1973?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

No, jo, no.

Jan POKORNÝ, moderátor

To je déle než já.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

No, už jsem prošel ... Jo? No. Já jsem si, já si vzpomínám, jak jste začínal v rádiu, myslím, že v Dobrém ránu to bylo ...

Jan POKORNÝ, moderátor

V Dobrém jitru z Prahy, ano.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Dobrém jitru z Prahy, si pamatuju, velice mě vždycky potěšilo, jak se ozval takový svěží mladý hlásek.

Jan POKORNÝ, moderátor

Á, bývávalo, pane kolego.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

No, takový čiperný.

Jan POKORNÝ, moderátor

Festival rozhlasové tvorby Prix Bohemia Radio ocení tři rozhlasové legendy. Do síně slávy uvede generální ředitel jak Jana Spáleného, skladatele a textaře, tak i Josefa Veselého. Jak vám tam bude, pane Veselý, s tím Janem Spáleným?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Tak s Janem Spáleným, samozřejmě, pro mě to je legenda, stejně jako, jeho brácha Petr, to jsou pro mě takové etalony kvality v naší pop music a nebo vůbec v muzice, kterou rád poslouchám. No, já doufám ale, že nebudu muset zpívat, protože pokud si pamatuju, tak pan generální ředitel něco prohodil na tiskové konferenci, která předcházela tomuhle, tomuto festivalu, že jeden z nich by snad měl zpívat. Já jsem v tom okamžiku zatrnul, protože kdybych já měl zpívat ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Vy jste si myslel, že myslel vás?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ne, ne, ne, já jsem jenom zatrnul, aby to proboha nebylo na mě, protože to by byla, to by byla katastrofa. Kdepak, pan Spálený, to je ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Pokud je tedy takhle šance ještě raději si poslechnu ten zítřejší přenos toho slavnostního večera, kdybyste náhodou to byl vy, který by měl zpívat.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Jo, dobře, dobře.

Jan POKORNÝ, moderátor

Josef Veselý, host dnešního Dopolnedního Radiožurnálu.

/ Písnička /

Jan POKORNÝ, moderátor

Deset hodin jedenáct a půl minuty, znovu se vám hlásíme z našeho přenosového vozu z Horního náměstí v Olomouci s naším milým hostem, který se tady v našem R-Streamu zastavil vlastně cestou do síně slávy, kam bude uvedený zítra večer. Je to rozhlasový tvůrce Josef Veselý. V čem je to rádio pořád stejné od toho roku 1973, co jste do něj poprvé vstoupil?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Stejně? No, v něčem je, v něčem je, v něčem, že probouzí v lidech fantazii, vlastně když třeba já vysílám Toulky nebo připravuju Toulky a pak je natáčíme, tak já si říkám, že každý z těch posluchačů, který je u toho rádia z těch, já nevím, 200 možná, nebo kolika tisíc, ani jsem to nepočítal, každý vlastně hledá svůj vlastní program. On v té hlavě si to poskládá podle své, podle svého, podle svého rozumu, podle svých zkušeností, podle svých názorů a vlastně kolik je posluchačů u rádia, tolik je Toulek českou minulostí, tak v tom je to rádio od těch dob vlastně už Radiožurnálu, tedy toho Radiožurnálu ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Toho původního.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Toho původního ano, vlastně stejné a čím dál, bych řekl, více inspirující.

Jan POKORNÝ, moderátor

A víte, co říká jeden můj kolega, v čem se rádio liší od televize?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Jo?

Jan POKORNÝ, moderátor

Že má hezčí obrázky. To je pravda pravdoucí.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

To je perfektní, ano.

Jan POKORNÝ, moderátor

Jsou lidi, pro které je rozhlas pořád magické médium a věřme, že ještě dlouho bude. Myslíte si, že je to zejména ta generace, pro kterou je ten rozhlas magickým médiem, která zažila ty rozhlasové přijímače s tím magickým okem?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, ano, no, já jsem to zažil ještě.

Jan POKORNÝ, moderátor

Já taky.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

My jsme byli hledat moji jednu lampovku, ta byla z /nesrozumitelné/ kdysi ještě v padesátých nebo v kolikátých letech a ta měla zelené oko magické, a to jsem si vždycky zapnul v ložnici, a protože naši třeba nebyli doma nebo byli v kuchyni a já, já poslouchal rozhlasové hry a já se do toho, zase jsem si já sám vytvářel tu svoji rozhlasovou hru v sobě, v hlavě a tenkrát jsem si říkal: "Safra, vždyť to rádio, to je vlastně člověku nejbliž." Noviny, ty si člověk vezme, dejme tomu, odloží nebo časopis a podobně, televize ta vám vnutí ten obraz a vnutí vám vlastně, jak to máte vnímat, ale rozhlas, ten vám dává na vybranou. Vy si toho člověka můžete představovat podle sebe, vy s ním můžete nesouhlasit, skákat mu do řeči a podobně, ale pořád je to, pořád je to dialog mezi námi a posluchači, pořád je to něco, co visí jaksi, no, luftě, no, nakonec, ve vzduchu.

Jan POKORNÝ, moderátor

Ano, jak se říká u vás na Brněnsku.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Přesně.

Jan POKORNÝ, moderátor

Já mám takový pocit, že nám jeden z posluchačů telefonuje teď, je to pravda?

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Haló, haló, haló.

Jan POKORNÝ, moderátor

Haló, kdo to je? Vy se chcete něco zeptat?

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Je to, je to, prosím, vás Radiožurnálu v Olomouci?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

No, já si myslím, že ano.

Jan POKORNÝ, moderátor

Ano, Josef Veselý ...

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

A ten hlas, který slyším, patří Josefu Veselému?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já si myslím, že, já se podívám do občanky ještě, jestli to souhlasí, ale myslím, že ano.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Tak v tom případě, Josefe Veselý, tady je Jaromír Ostrý, tvůj celoživotní parták.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

A safra, já jsem tě nepoznal, ty měníš hlas.

Jan POKORNÝ, moderátor

Jaromíre, on tě nepoznal. Ono nám to vyšlo.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Zdravím vás tam, pánové, zdravím. Já bych chtěli takhle na dálku, sice odpoledne v Olomouci budu, ale takhle na dálku bych ti chtěl stisknout ruku ...

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, díky.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Já, když jsem se ráno obouval doma v předsíni, tak jsem si říkal: "Jaromíre, ty v předsíni a Josef Veselý v rozhlasové síni." Jo, a zatímco my, co jsme prošli i svatební síní a víme, jaká síň už nás čeká ještě v životě, tak já si myslím, že ta tvoje síň zítra večer, to je dobrá volba pro Český rozhlas, jo.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Vidíte. No, moc dobrý, vidíte to, že já to nemám fakt s naším ředitelem lehký, no.

Jan POKORNÝ, moderátor

Ale máte.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Já bych jenom chtěl říct, jestli mohu, Honzo, ještě jednu větu.

Jan POKORNÝ, moderátor

No, jasně, Jaromíre.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Pro mě setkání s Josefem Veselým byla jedna velká životní výhra. On byl vždycky nejlepší redaktor v Brně z mého pohledu, protože vždycky připravoval pro nás režiséry ty nejzajímavější testy a vlastně vyrůst v relativně dobrého režiséra nebyl žádný problém, protože už ten text sám o sobě stačilo jen ne nějak výrazně pokazit a člověk šel nahoru, a mně vždycky všichni záviděli spolupráci s Josefem Veselým. I když nebylo to vždycky jednoduché. Já jsem třeba pro něho i jako autor připravoval tři pořady a dodal jsem jenom jeden a on se zlobil, jo, takže ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Možná je zbytečně malicherný.

Jaromír OSTRÝ, ředitel, Český rozhlas Brno a Český rozhlas Zlín

Takže ještě jednou, Josefe, gratuluju, děkuju za všechno, cos pro nejenom Český rozhlas Brno, ale celý Český rozhlas udělal, držím palce do dalších let a zdravím Jana Pokorného. Mějte se tam hezky, pánové.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já ti děkuju moc na dálku.

Jan POKORNÝ, moderátor

Jaromíre, já ti taky děkuju. To je vlastně už nerozlučná dvojice. Jaromír Ostrý - Josef Veselý, kteří stáli u zrodu legendárních Toulek českou minulostí, o nichž si budeme povídat za chvíli.

/ Písnička /

Jan POKORNÝ, moderátor

Tady je Radiožurnál, tady je Olomouc, Horní náměstí, rozhlasový R-Stream a festival Prix Bohemia Radio 2016 a milý host Josef Veselý, rozhlasák tělem i duší, autor Toulek českou minulostí, který rád vzpomíná dnes už na to, kterak to tehdy Mílovi Kolářovi slíbil ...

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Kolářovi, Mílovi Kolářovi, no.

Jan POKORNÝ, moderátor

Mílovi Kolářovi slíbil v tuhle ...

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ve slabé chvílce ale, musím říct.

Jan POKORNÝ, moderátor

Ve slabé chvílce, no, ale zaplať pánbůh za tuhle slabou chvílku. Tisícovka ta byla loni, předloni?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ta byla loni, loni.

Jan POKORNÝ, moderátor

A dnes jsme na kolika?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Dnes jsme na tisícím stým jedenáctým, třináctým, čtrnáctým dílu, ano, tak zhruba.

Jan POKORNÝ, moderátor

Co těm Toulkám dává takhle dlouhý rozhlasový život? Autor.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já sám nevím. Já sám nevím.

Jan POKORNÝ, moderátor

Já jsem myslel, že řeknete já sám.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ne, ne, ne, já sám ne, to je spíš, to, co přichází z té historie a co člověka oslovuje, i když to třeba je historie stará, já nevím, původně to bylo, původně to byl pravěk, starověk, středověk, novověk, teď už jsme na přelomu devatenáctého a dvacátého století a tam je, tam je to zabydleno, zatímco v tom třináctém století to bylo pár událostí, pár bitev, pár osobností panovníků, kteří se víceméně mezi sebou nenáviděli a povraždili, kdežto v tom devatenáctém a dvacátém století, tam je to už zabydleno, tam už je plno postavíček, tam je, tam je plno malířů, já nevím, sochařů, architektů, že jo, kteří tvořili naše dějiny, to jsou ty kamínky jako do mozaiky, které skládají ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Vedle těch velkých osobností.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Vedle těch velkých osobností, samozřejmě, i ty tam nemohou jaksi scházet, samozřejmě i Franz Josef I. se tam objevuje a jeho manželka, různí tedy Habsburkové, už vlastně nám zbyli poslední Franz Josef a potom Karel I., ale je to, je to prostě něco, co nás z té historie, mě aspoň oslovuje. Si říkám: "Safra, ty lidi za ta staletí oni jsou pořád stejní, jako uvnitř jsou stejní, mají jen různé kabáty, mají nákrčníky nějaké ..."

Jan POKORNÝ, moderátor

Jinak se češou, jinak voní.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Jinak voní nebo nevoní, že jo.

Jan POKORNÝ, moderátor

Páchnou.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ale jinak jsou uvnitř stejní, jsou to třeba pořád stejně čisté duše a nebo hajzlíci taky, že jo, nebo to jsou vrazi nebo to jsou naopak stateční lidé, kteří něco v životě dokázali a pro tu společnost ve své době udělali, ale pořád vlastně jako bychom byli stejní. To mě na tom fascinuje. Ne, že bychom byli jiní než třeba Přemyslovci.

Jan POKORNÝ, moderátor

A to vás spíš uklidňuje nebo zneklidňuje?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Oboje. Oboje. Pokud se jedná o ty špatné vlastnosti v nás, tak to zneklidňuje tedy, a pokud se jedná o ty dobré vlastnosti, o tom, co jsme v životě dokázali, co jsme dokázali v tomto státě, v tomto národě, tak to mě spíš uklidňuje a někdy mě to i naplňuje jakousi hrdostí, si říkám: "Safra, to je dobře, že já jsem Čech," teda Čech rodu moravského, abych řekl.

Jan POKORNÝ, moderátor

Aha, vidíte, to pozor, pozor v Olomouci na to.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Jak to říkal, jak to říkal zdejší, ano, nedaleko studující František Palacký.

Jan POKORNÝ, moderátor

Vy jste, Josefe, přečetl tisíce knížek o historii, troufnu si říct, kromě toho zjištění, že člověk je pořád stejný, platí i to, že historie se opakuje? Právě proto, že ten člověk je pořád stejný?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Opakuje se, opakuje se, ty kulisy jsou samozřejmě trošku pozměněné, někdy jsou z latexu, někdy jsou třeba za papundeklu ty kulisy, ale jsou, jsou v podstatě stejné, protože stejné vlastně věci se odehrávaly, já nevím, za doby Karla IV., za doby Přemyslovců, Jagelonců, Lucemburků, já nevím, kolik jsme těch rodů vlastně měli panovnických a stejné vlastně věci, kulišárny, spiklenecké záležitosti a takové podrazy se konají i dnes. I dnes to vidíte, že to není vlastně něco, co by nám nebylo vlastní, je, je.

Jan POKORNÝ, moderátor

A taky, taky byly hodně ty války.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Války, války. Těmi nestrašte, protože válka je ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Já to jenom říkám.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Válka je hrozná, válka je hrozná věc, protože za válek sice se vyvinula paradoxně technologie, že jo, zejména technologie zabíjení šla velice kupředu, ale druhé straně to ožebračilo a zničilo spoustu lidských existencí, třeba za třicetileté války, myslím, že třetina obyvatel českého království vyhynula, celé vesnice, ba dokonce celá města zpusťována a bylo to prostě něco šíleného, co potkalo tuhle tu zemi. Já si přeju, aby něco takového, v jiné třeba podobě, nás nepotkalo taky.

Jan POKORNÝ, moderátor

Říká Josef Veselý, host Dopolnedního Radiožurnálu.

/ Písnička /

/ Zprávy /

Jan POKORNÝ, moderátor

A ten Dopolnední Radiožurnálu je zase takový, že za chvíli budeme odpovídat na dotazy vás posluchačů, například pan Zpěvák z Kolína se ptá Josefa Veselého, autora řady rozhlasových projektů a zejména Toulek českou minulostí: "Škoda, že se nepodařilo zjistit v rámci projektu Archeosteon, jakého genetického původu jsou vlastně Přemyslovci." Tak téhle subtilní otázce se můžeme věnovat už za chvíli.

/ Písnička /

Jan POKORNÝ, moderátor

Autor proslulých rozhlasových Toulek českou minulostí Josef Veselý, můj vážený rozhlasový kolega, teď odpoví na pár vašich dotazů. Už jsem četl část z toho mailu pana Zpěváka z Kolína, že nevíme, jakého genetického původu jsou Přemyslovci, zda potomci Vikingů, Keltů či Slovanů a Jaroslav Zpěvák se ptá, jestli by vás to zajímalo.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Velice by mě to zajímalo proniknout do této problematiky, ovšem zase na druhé straně, vemte si třeba současnou, současnou britskou panovnici Alžbětu II.. Ona má v nějakém dvacátém nebo nevím kterém kolenně Přemyslovce předky, takže ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Alžběta?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, Přemyslovci samozřejmě nebyli pouze Slované, tam bylo plno namíchaných třeba Němců, Rakušanů samozřejmě, Poláků a podobně, čili mě by to fakt zajímalo, odkud se ti Přemyslovci vlastně vzali. Oni se vynořili v podstatě, když zanikla Velká Morava, která jaksi měla svoje místo na mapě Evropy, měla tu zůstat na té mapě Evropy, ale pak ji vystřídali naši bratři Přemyslovci tedy na českém trůně a já, já bych se vydal na to pátrání, oni to dokonce některé firmy nabízejí, jo.

Jan POKORNÝ, moderátor

Že udělají DNA.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Zaplatíte několik desítek, já nevím, tisíc korun a oni vám podle DNA zjistí, jestli pocházíte z Balkánu a nebo někde z ruských stepí a nebo třeba, já nevím, z Porýní nebo podobně. Takže mě by to taky zajímalo, třeba na základě DNA, kdyby se a DNA se muselo zachovat u Přemyslovců, vždyť nějaké ostatky máme, tak to by, to byl šlo zjistit vlastně.

Jan POKORNÝ, moderátor

Tak směle do toho.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Směle do toho. Já si myslím, že to je výzva.

Jan POKORNÝ, moderátor

Toulky českou minulostí 2.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Toulky, jéjejeje.

Jan POKORNÝ, moderátor

Promiňte.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

To byl opravdu podpásový ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Ne, to bych si nedovolil. Pan Kvasný z Pardubic píše, že na vašem pořadu Toulky českou minulostí je znát, že ho tvoří většinou Moraváci. Máte takový specifický styl humoru. Řekli byste to taky tak?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, většinou Moraváci, Moraváci, je mezi námi taky jeden Čech, který tam ..., Franta Derfler.

Jan POKORNÝ, moderátor

Franta Derfler.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ten je z Plzně, no, tak, je to taková náplava brněnská, ale majitel krásného hlas.

Jan POKORNÝ, moderátor

S takovým českým jménem.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, tak typicky české jméno, ano. No, je pravda, že my jsme skutečně trošku, trošku jiní než vy Češi, ale my se máme rádi. My Moraváci máme rádi Čechy a já doufám, že vy nás taky úplně nepouštíte ze zřetele, ale náš humor je třeba trošku jiný než český. Náš je takovej jadrnější, takovej zemitější, takovej někdy až trošku takovej hodně zemitěj a kdežto váš je takový sofistikovanější, takový jemnější, kdy vy třeba dokonce spřádáte, já nevím, to je dokonce ve druhém nebo třetím plánu já dojdu na tu pointu, mně to docvakne třeba až za půl hodiny, v čem je ten vtip, to je typicky české.

Jan POKORNÝ, moderátor

Takže český humor je takový, že mu rozumějí místy jenom sami ti Češi, a to ještě jenom někdy.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Nám Moravákům to dojde za tu půlhodinu, ano.

Jan POKORNÝ, moderátor

Nám Čechům třeba nikdy. Josef Veselý, host Dopolnedního Radiožurnálu.

/ Písnička /

Jan POKORNÝ, moderátor

Radiožurnál, Olomouc, Horní náměstí, Prix Bohemia Radio, tedy festival rozhlasové tvorby a muž, který zítra vstoupí do rozhlasová síně slávy, kde pro řadu z nás už je dávno stejně, tak zítra to bude, Josefe Veselý, jen taková formalítka. Vy taky sbíráte hlasy zvonů, pořád?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Sbírám, to je můj koníček.

Jan POKORNÝ, moderátor

A proč tomu říkáte hlasy zvonů, když ne, a ne zvuky zvonů?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Protože zvon nemá zvuk, ten nevydává zvuk, když si natočíte ten hlas, musím opět říct, zvonu, on něco vypovídá, on jakoby promlouvá, promlouvá lidem, většinou hlásá mír, že je v krajině a že je to v pořádku, že ten den začíná ránem a má poledne a má i klekání nebo prostě večer má. Velice málo hlásí nějaké poplachy válečné a podobně, když třeba někde hoří a podobně. Je to hlas. Mně třeba ty zvony, každý je jiný, i když má třeba stejné ladění, tak každý je jiný, protože taky je, ta slitina zvonu je prostě úplně jiná. Přidává se do ní, do té

formy, než se odlije zvonovina, tak se přidávají různé věci, třeba i pivo, ovšem pozor musí být nepasterované, dále potom kozí chlup ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Ano, nikoliv svrchně kvašené.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, /nesrozumitelné/ svrchně kvašené, potom kozí chlupy tam jsou dobré, dokonce spálený papír se tam přidává, má to možná podle zvonařů různé vysvětlení, proč to, možná i nějaká magie v tom je, ale každopádně, když já jsem natáčel u paní Laetitie Dytrychové v jejím, v jejím věhlasném tedy zvonařství v Brodku u Přerova, tak ta mi to vysvětlovala, že to prostě se nesmí zakřiknout, nesmí se tam promluvit sprostě při odlévání zvonů a nesmí se také zapomenout v jejím případě dát do té formy větvičku tůje, která je takovým erbovním znamením zrovna téhle té zvonařské dílny. Na to se všechno nesmí zapomenout a pak ten hlas, pak ten zvon tedy skutečně má hlas. Zvoní, zvoní hlasem.

Jan POKORNÝ, moderátor

A když natáčíte hlasy zvonů, to lezete na zvonici s mikrofonem v ruce?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Lezu, lezu na zvonici, ale nesmím až úplně do té, do té zvonice, protože to by mě ...

Jan POKORNÝ, moderátor

To už by bylo moc.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

To by bylo moc, takže já si stoupnu většinou na schodišti, někde stojím na té zvonici a nebo taky venku, když nefouká vítr, to je náš největší nepřítel, že jo, vítr, když nefouká vítr, tak on ten hlas zvonu zní nejlépe v pleněru, tedy venku, a to je prostě ovšem dost zřídka záležitost, protože kolem jezdí auta. Dneska kolem kostelů samozřejmě vedou komunikace, jezdí auta, čili natočit čistý hlas zvonu, to je dneska kumšt, no.

Jan POKORNÝ, moderátor

Tak vidíme to i tady na olomouckém Horním náměstí.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Taky to sem tam přejede, ano, ale ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Přejede auto.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

... už mám 250 hlasů zvonů.

Jan POKORNÝ, moderátor

A to jsou jenom české, moravské zvony?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

To jsou moravské zvony, moravské z celé Moravy a ze Slezska, teda z toho kousíčku, který nám Marie Terezie nechala, no ...

Jan POKORNÝ, moderátor

A na který máte políčeno v té příští nejbližší době?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Mám políčeno do Radostína nad Oslavou, to je na Vysočině už, směrem na Vysočinu, mám políčeno také tady ve Zbýšově u Brna, kde je dokonce i velice krásný hornický skanzen, velice pěkně vybudovaný a pak se ještě chystám, to už se chystám strašně moc dlouho, do svých rodných Židenic, kovářova kobyla chodí bosa a já pořád nemám zvony židenické v tom krásném provedení těch čtyř zvonů v tom akordu, je tam zvon Josef, je tam zvon Cyril, zvon Metoděj a myslím, ještě jeden a ten, když zvoní, tak to je nádhera, protože já si ho pamatuju ze svého dětství, když se otevřelo okno třeba v zimě a v zimě je to krásně slyšet a nad tou zasněženou krajinou, kdy ještě nejezdily auta, kdepak auta, u nás jezdily povozy koňské, tak zní ten hlas zvonů a je to prostě něco, co, co se do člověka jaksi dostane, vpečetí se do něj a já dodneška, když prostě slyším, v šest hodin, že vyzvání zvony, otevřu si okno, poslouchám chvilku.

Jan POKORNÝ, moderátor

Víte, že jsem teď úplně zapomněl, že sedíme venku v tom sychravu a že prší? Díky Josefu Veselému.

/ Písnička /

Jan POKORNÝ, moderátor

Dopolední Radiožurnál, deset minut před jedenáctou hodinou. Z pošmourného, z pošmourné Olomouce, ale Olomouc za to nemůže, za to může počasí, nicméně máme tu krásnou možnost povídat si o rádiu v rámci festivalu Prix Bohemia Radio s Josefem Veselým, mužem, který má na svědomí přes tisíc dílů slavných Toulek českou minulostí, pořad Trefa bych ještě chtěl jmenovat.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Pořad Trefa, no, to je takovej ...

Jan POKORNÝ, moderátor

To taky bylo hezký.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

S panem Jaromírem Ostrým, který, jehož hlas se v téhle té hodině již ozval, já jsem ho nepoznal, já jsem ho nepoznal proto ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Vy jste si myslel, že jste to vy.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

No, protože, já jsem si myslel, že jsem to já, že volám z Brna, totiž my máme tak podobné hlasy za tu dobu, co jsme spolupracovali, že jsme napodobovali jeden druhého a docela se nám to dařilo, zmátli jsme některé posluchače a dneska Jaromír Ostrý zmátl mě. Já jsem si myslel, že sedím v Olomouci, volám z Brna. A Trefa, to byla skvělá ...

Jan POKORNÝ, moderátor

No, tak, ne nadarmo jste říkal, že v rozhlasu pracujeme s tou představivostí, s tou imaginací, takže když dosáhneme dokonalosti, jako třeba Josef Veselý, tak máme pocit, že telefonujeme sami sobě.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ano, ano, byl to krásný pocit, ano.

Jan POKORNÝ, moderátor

Vy jste natočil řadu rozhovorů s velkými osobnostmi. Mahler, Kožík, maně si vybavuju a mnoho dalších. Je ještě někdo, o koho byste stál, kterého byste chtěl mít u mikrofonu?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

O koho bych stál? No, je jich ještě hodně, je jich ještě hodně. Já bych třeba do toho, do té galerie zařadil i několik našich prezidentů, kterých jsem se neptal na politiku, ale na jejich osobní záležitosti, na jejich koníčky, na tom, jak objímají nebo neobjímají něco nebo někoho ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Stromy.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já jsem to nechtěl jmenovat. A nebo co, co hráli a jak byli šikovní a že se prokličkovali prostě tím driblováním a že driblování vlastně jim pomáhá k dnešní politice. On se prokličkuje vším, na každou otázku odpoví, redaktor přitom vypadá jako blbec. Zase jsem nejmenoval, vykličkoval jsem z toho. Jinak z těch osobností, já si jich velice moc, moc vážím, ale většina z nich už tady není, už je v rozhlasovém třeba nebi, to byli moji kantoři Vladimír Kovařík z fakulty, to je, to je můj miláček, potom ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Jenom dodám, že to byla Fakulta žurnalistiky Univerzity Karlovy, dnešní **fakulta sociálních věd**.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Fakulta žurnalistiky, no, tak, tak, tak. Jiří Marek, autor Panoptika a Hříšných lidí města pražského, ten nás taky učil českou literaturu, pak to byl můj kolega z Brna Přemek Matula, který, já nevím, 40 let připravoval pořad Paprsek, Týdeník vědy a techniky pro mládež se to jmenovalo, a Míla Kolář, již jmenovaný, který opravdu byl rozhlasák tělem i duší, ale opravdu spíš duší, než tím tělem, protože to tělo ho potom zrazovalo ...

Jan POKORNÝ, moderátor

Zradilo.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Ale on byl úplně skvělý a žil tím a dýchal, vlastně díky němu, díky němu, vznikly Toulky, ne díky mně nebo Jaromíru Ostrému nebo dalším protagonistům, díky němu, on je prostě zakladatel, on klepal jako, jako Smetana klepal na základní kámen Národního divadla, tak on klepal na základní kámen Toulek.

Jan POKORNÝ, moderátor

Musíme vzpomenout ale i Petra Horu Hořejše.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Petra Horu Hořejše, no, tak, samozřejmě, toho jmenuju pokaždé, že to je náš knižní inspirátor. Bez něho by to prostě nešlo, i když někdy s ním polemizuji. Někdy prostě se dostáváme do rozporu. On si myslí něco, já si myslím taky něco, sejdeme se na půl cesty, já taky trochu, dejme tomu, slevím ze svých kritérií, on je nucen slevit ze svých kritérií, protože ten pořad je rozhlasový, ale každopádně nebyť jeho, tak by to samozřejmě neexistovalo, nemohlo.

Jan POKORNÝ, moderátor

Josefe, vy odtud z Olomouce jedete zpátky do brněnského rozhlasu ...

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já jedu do Brna, no, jasně.

Jan POKORNÝ, moderátor

... protože máte práci. Co točíte?

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Já točím dneska, Račte vstoupit se to jmenuje, takový tříhodinový nedělní pořad, který běží od devíti do dvanácti hodin a v němž jsou právě, ten je končen těmi zvony, každou neděli prostě nějaké zvony, 52 zvonů do roka, to znamená, nesmí se, nesmí se jeden opakovat, musím natáčet pořad nové a nové a jsou tam taky pěkné věci, které se ..., no, tady vlastně kousek od Olomouce je Litovel a v Litovli, snad to mohu říci, to nebude žádná reklama, je pivovar a Josef Svozil byl zakladatel tohoto pivovaru a mimo jiné z tohoto rodu pochází i herečka, paní Svozilová, která hrála v několika filmech, že jo, paní Herma Svozilová Johnová taky, je jich prostě hodně a právě jeho vnučka, paní Zlata Svozilová napsala skvělý román Svozilův neboli tedy Josefův pivovar a teď ho čte zrovna Igor Bareš, který je rodem z Olomouce, Litovel je kousek od Olomouce.

Jan POKORNÝ, moderátor

A byl taky u Toulek českou minulostí. Všechno do sebe zapadá.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

A jsme, všechno normálně zapadá.

Jan POKORNÝ, moderátor

Tak já se moc těším, až zítra večer uslyšíte to proslulé: "Račte vstoupit do rozhlasové síně slávy." Josef Veselý. Na slyšenou.

Josef VESELÝ, tvůrce rozhlasových Toulek českou minulostí

Děkuju.

Kraj je připraven jednat o mzdách řidičů

5.10.2016 Haló noviny str. 02 Z domova
(za)

Radní Ústeckého kraje pro oblast dopravy Jaroslav Komínek (KSČM) včera jednal s předsedou Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska Stanislavem Grospičem. Tématem jejich schůzky byla problematika zvýšení platů řidičů autobusů a možnosti Ústeckého kraje podílet se na řešení stávající situace.

Radní Komínek upozornil, že v tuto chvíli neexistuje žádné usnesení vlády ČR, které by měl kraj naplnit, a nikdo z dopravců ho k jednání o zvyšování mezd ani nevyzval. »Mám osobní zkušenost s prací řidiče autobusu, vím, jak je náročná.

Zároveň však jako představitel kraje musím plně respektovat uzavřené a platné smlouvy s dopravci a aktuální legislativu. Pokud vláda ČR avizované

nařízení o zvýšení mezd řidičů autobusů vydá, jsme připraveni se všemi dopravci, se kterými má kraj uzavřenu smlouvu, okamžitě v této věci jednat. Již jsem o tom také zástupce dopravců informoval,« řekl Komínek.

Grospič byl se závěry jednání spokojen. »Jsem rád, že jsme si mohli vysvětlit náhled Ústeckého kraje na řešení platové otázky řidičů autobusů.

Na pravou míru zde byly uvedeny zkrácené informace, které se v minulém týdnu objevily v médiích po tiskové konferenci pana Kuchynky.

Osobně to považuji za jeho nepříliš šťastný předvolební pokus o upoutání pozornosti, který si bere za rukojmí řidiče,« konstatoval Grospič. Odborové sdružení Čech, Moravy a Slezska zastupuje také některé řidiče dopravců působících v Ústeckém kraji.

Cena »Dobrý zadavatel«

Ústeckému kraji se jako jedinému v České republice podařilo v transparentním výběrovém řízení vysoutěžit veřejnou dopravu pro své občany s jasně formulovanými a zesmluvněnými požadavky. Mj. především za to obdržel ocenění »Dobrý zadavatel« v rámci projektu zIndex Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Smlouvy jsou uzavřeny mezi krajem a dopravci, kteří jediní mohou upravovat nebo rozhodovat v zákonném rámci o výši mezd svých zaměstnanců.

Jelikož Ústecký kraj vnímá dlouhodobý úbytek řidičů v autobusové a nákladní dopravě, inicioval již letos v létě vznik Regionální sektorové dohody pro Ústecký kraj v oblasti autodopravy, jejímž hlavním cílem je umožnit zájemcům o toto povolání vystudovat přímo tento obor na dvou školách zřizovaných krajem a získat řidičské oprávnění, profesní osvědčení a zaměstnání u některé ze společností, které se na tomto projektu podílejí.

»Pan Kuchynka požádal o schůzku s radním Komínkem, termín byl stanoven na 4. 10. 2016, a přesto bez znalosti postoje Ústeckého kraje svolal již dne 29. 9. 2016 tiskovou konferenci,

kde na základě údajného vyjádření novinářů obvinil Ústecký kraj, že jako jediný kraj v České republice se nechce podílet na zvýšení

mezd řidičů. Nyní se netají tím, že k tomuto kroku přistoupil právě z důvodu blížících se voleb do krajských

zastupitelstev,« píše se v tiskové zprávě Ústeckého kraje.

Psychologická válka proti kouření odstartovala

5.10.2016 e15.cz str. 00 Žurnál

I když to v trafikách není ještě příliš vidět, už brzy je zaplaví cigaretové krabičky s reálnými odstrašujícími fotografiemi. Prikazuje to novela zákona o potravinách a tabákových výrobcích, která začala platit 7. září.

Česko se řadí mezi země, kde se ve srovnání s jinými státy kouří o trochu více. Podle studie Global Youth Tobacco Survey holduje cigaretám zhruba čtvrtina populace. Podobně jsou na tom třeba Francouzi, na druhé straně ve Skandinávii je to v případě Finska a Norska 17 procent, v USA a Austrálii 14 a v Kanadě dokonce jen 12 procent. Mladiství ve věku od 13 do 15 let se na domácím byznysu s tabákem podílejí zhruba třetinou. Zatímco u chlapců je to 28, u dívek dokonce 33 procent.

Navzdory předpokladu, že bohatší lidé si mohou každodenně dovolit častější přísun nikotinu, situace je ve skutečnosti přesně opačná. Šetření Státního zdravotnického ústavu prokázalo, že nejvíce denních kuřáků je ve skupině s nejnižšími příjmy. Podíl těch, kteří pracují v prestižních manažerských pozicích, je zhruba jen pětina.

Také proto stát přistoupil ke kroku, který má mladistvé a socioekonomicky slabé skupiny obyvatel od kouření odradit. Plíce postižené rakovinou, kapesník potřísněný krví či viditelný vývod z krku starší osoby jsou na krabičkách cigaret nově doplněny claimy, že kouření způsobuje rakovinu plic v devíti z deseti případů nebo že způsobuje rakovinu úst a krku.

„Cílem tohoto opatření je snížit výskyt užívání tabákových výrobků, minimalizovat počet osob, které tyto výrobky začínají užívat, a především zastavit nárůst prevalence užívání tabáku u dětí a mladistvých,“ vysvětlila Strategii Markéta Ježková z ministerstva zemědělství, jež má uvedenou oblast na starosti. Domácí instituce se přitom odvolávají na výzkumy EU, které prý změnu vzhledu cigaretové krabičky považují za dostatečný důvod, aby se u nás začal počet kuřáků postupně snižovat.

Vyděsit a zhnusit

Už nyní je jasné, že změna nebude „bolet“ pouze kuřáky, ale také samotné výrobce. Jednorázové náklady na nové označení se podle důvodové zprávy zákona, který novinku upravuje, pohybují mezi 200 až 300 miliony korun. K tomu je navíc nutno přičíst každoroční navýšení o dalších 50 milionů.

Většina veřejnosti se shoduje, že fotografie působí opravdu odpudivě a jistě přimějí přinejmenším k zamyšlení, zda s kouřením neskončit anebo vůbec nezačínat. Stát nicméně nechce prozradit, co přesně má být výsledkem těchto snah.

„Odhad snížení objemu prodeje a tržeb nelze uvést. Jedná se o interní informaci,“ odpovědělo ministerstvo zemědělství na dotaz redakce. Jeho kroky mají ovšem podporu ministerstva zdravotnictví.

„Uvádění kombinovaných zdravotních doporučení na tabákových výrobcích rozhodně patří mezi účinná opatření pomáhající snižovat počty kuřáků. To dokládají jak zahraniční zkušenosti, tak odborné zdroje. Zvětšení plochy těchto varování, doplnění obrázků a informací o službách pro odvykání kouření by měly mít větší dopad než stávající textová varování,“ tvrdí Ladislav Šticha, tiskový mluvčí ministerstva zdravotnictví.

Na zahraniční studie se odvolává rovněž Eduard Piños, strategic planner agentury Ogilvy Prague, jež dlouhodobě pracuje pro British American Tobacco. „Studie amerického ministerstva zdravotnictví a další studie ze zemí jako Singapur, Austrálie, Thajsko či Velká Británie poměrně jasně ukazují, že odstrašující fotografie mají větší efekt než varovné nápisy. Samotný efekt je však tak trochu teoretický – většina studií mluví o intenci kuřáků přestat kouřit a o vlivu na nekuřáky, aby se drželi od cigaret dále,“ vysvětluje Piños.

Marná snaha

Jednotlivé analýzy v zásadě nedokazují, že by kampaně na počty kuřáků měly konkrétnější dopad. Totéž platí i tam, kde byla tabáková reklama zakázána úplně. Na Slovensku byla tato propagace v roce 2001 povolena jen v místech prodeje. Podle zástupců Imperial Tobacco Slovakia to způsobilo pouze zvýšení spotřebních daní a rostoucí počet cigaret pašovaných ze zahraničí.

V Itálii a Portugalsku, kde začal zákaz reklamy na cigarety platit v roce 1978, byl o deset let později proveden výzkum, do jaké míry se podařilo veřejnost ovlivnit. Ukázalo se, že v obou zemích počet kuřáků narostl o více než sedm procent!

Jinou zemí, kde se pokouší cigarety chtivé „umravnit“, je Rusko. A to prostřednictvím zákazu kouření na veřejných místech a regulací propagace v tisku, televizi a v rozhlase. Přesto se tam nikotinu pořád drží zhruba dvě třetiny populace. Regulátoři jsou velice aktivní rovněž v Norsku, Finsku, Brazílii, Chile, Egyptě, Kazachstánu, Malajsii či v Thajsku. Konkrétní výsledky těchto omezení jsou však veřejnosti zpravidla utajeny.

V průzkumech se často ukazuje, že část kuřáků, zejména těch méně závislých, má dojem, že se varování týkají jen těch, kteří kouří opravdu hodně. Dalším faktem je, že pokud se obrázky neobměňují, dochází k efektu „slepoty“ a účinnost klesá. Podle Piñose mohou varovné nápisy na krabičkách cigaret způsobit především u kuřáků v rodinách nebo u těhotných žen.

Expertů na kouření jsou přesvědčeni, že nové obrázky a nápisy způsobí zvýšený prodej různých obalů cigaretových krabiček, jaké představují třeba kovové či kožené krabičky, na nichž může pak i vzniknout nový komunikační prostor pro branding v podobě reklamních předmětů.

Odborníci proto spíše volají po jiných řešeních, jako je zákaz kouření na veřejných místech, a to především v restauračních zařízeních. Díky tomu bude na jedné straně zachována svoboda v podobě rozhodnutí spotřebitele konzumovat něco, co prokazatelně škodí jeho zdraví, na druhou stranu tím nebude ohrožovat své okolí.

Protože není jasné, jak moc dokážou nové obaly od cigaret odradit, rozhodl se stát bojovat i prostřednictvím dalších komunikačních kanálů. Municí proti kuřákům mají být nové webové stránky Koureni-zabiji.cz, jejichž součástí jsou nejen informace o odvykání kouření, ale rovněž třeba přehled regionálních zdravotních center sloužících ke zvyšování veřejné gramotnosti v oblasti dopadů tabáku na lidské zdraví.

Kdy to típnou?

Dá se říci, že boj proti kouření je starý jako cigarety samy. Tabák je už tisícovky let drogou, které po celé planetě holdují stamiliony lidí. Jedním z prvních indiánských kmenů, který prokazatelně kouřil, byli ve Střední Americe už Mayové. Po zániku této civilizace se tabák postupně dostal do Jižní i Severní Ameriky a po roce 1492, kdy tento světadíl objevili Evropané, se rozšířil i do zbytku světa.

První průmyslově vyrobené cigarety začala nabízet ve Francii již v roce 1843 společnost Manufacture des tabacs a první značka nesla jméno Sweet Threes.

Výrobci cigaret vědí, že nemá cenu tlačit na pilu, protože nikotin si k zákazníkovi nakonec stejně cestu najde. Philip Morris upozorňuje, že marketing je pro něj na jedné straně důležitým nástrojem podpory prodeje, na druhé ale respektuje fakt, že není namířen směrem k dětem.

„Naše výrobky dětem neprodáváme a nepoužíváme jakékoliv obrázky nebo jiný obsah apelující na nezletilé,“ dušuje se tabákový gigant. Proto také firma nedává loga na propagační předměty, které by mohly být určeny nezletilým, v reklamách nepoužívá kreslené filmy, slavné osobnosti oblíbené mezi mládeží a ani modelky mladší 25 let. Další zásadou je to, že neumísťuje tiskovou inzerci na přední a zadní strany publikací a vlastní reklamu nezapojuje do děje filmů či televizních pořadů.

Světová zdravotnická federace a první mezinárodní světová úmluva o veřejném zdraví FCTC jdou ještě dále, když tvrdí, že by se měla reklama na tabákové výrobky zakázat úplně, podle Philipa Morrise ale marketing slouží jako konkurenční nástroj a dospělý spotřebitel by měl mít právo vědět, jaký produkt je mu vlastně nabízen.

Navzdory sporným dopadům protikuřáckých opatření ze světa i samotné historii tabákového průmyslu jsou domácí zákonodárci a další veřejné osobnosti přesvědčeni, že díky zásahům na krabičkách veřejnosti pomohou.

Jen pro ilustraci: do boje s propagací tabáku u nás může mluvit nejen Rada pro rozhlasové a televizní vysílání a Úřad pro ochranu osobních údajů pro nevyžádanou reklamu šířenou elektronickými prostředky, ale i ministerstvo zdravotnictví, Státní ústav pro kontrolu léčiv, Ústav pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv a řada dalších. Pokuta se může vyšplhat až do výše deseti milionů korun v případě, kdy je klamavá reklama opakovaně zadána, zpracována nebo šířena.

Veřejná poptávka po tom, aby se s kouřením „už konečně něco dělalo“, je velká. Podle společného výzkumu **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a agentury Ipsos, který proběhl v loňském roce, vyplývá, že si 78 procent Čechů přeje zákaz kouření v restauracích.

Dál od dětí

První české pokusy o omezení tabákové reklamy se datují do roku 1992, kdy byl přijat zákon o ochraně spotřebitele. Ten mimo jiné stanovil, že reklama tabákových výrobků se zakazuje. Kontroverzní paragraf byl po necelých devíti měsících zrušen, protože se ukázalo, že s realitou v Česku nemá vůbec nic společného.

Kodex reklamy z roku 1994 pak apeloval především na to, aby komunikace neoslovovala lidi mladší 25 let a aby se při propagaci nezdůrazňovalo, že by tabákový výrobek představoval nápomocný prostředek pro relaxaci nebo koncentraci a podporoval či rozšiřoval sexuální, podnikatelské nebo sportovní úspěchy.

Větší průlom znamenal až zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jenž nejdříve zakázal reklamu na tabákové výrobky v televizi a později také v rozhlasu. Současně s tím zamezil kampaním, jež měly směřovat na děti a mládež, což mimo jiné znamenalo, že při propagaci už není povoleno znázorňovat osoby mladší 18 let. Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání stanovil, že se reklama nesmí šířit v tiskových médiích pro nezletilé a nesmí být umístována na velkoplošné reklamě větší než 10 m² u škol, dětských hřišť a dalších podobných místech, a to až do vzdálenosti 300 metrů.

Zdravotní varování se zákonem zvětšilo z 10 na 20 procent plochy každé cigaretové krabičky a muselo být od té doby komunikováno pouze dnes již dostatečně známou formulací „Ministerstvo zdravotnictví varuje: kouření způsobuje rakovinu“. Zákon o potravinách a tabákových výrobcích doplnil sdělení souslovím „Kouření vážně poškozuje zdraví“.

Od roku 2006 navíc došlo k rozhodnutí, jehož prostřednictvím si už nemohl v jakékoliv reklamě nikdo zapálit. Za propagaci cigaret se od té doby už nepovažovalo pouze obchodní sdělení, ale třeba také distribuce tabákových výrobků zdarma či kampaň, která se sice o tabákovém výrobku nezmiňuje přímo, ale využívá jeho ochranné známky, emblému nebo jiného charakteristického rysu.

Kouření rozděluje společnost na dva nesmiřitelné tábory již několik století a užívání tabáku se nikde na světě vymýtit nepodařilo. Lze pochybovat, že se tak stane prostřednictvím odstrašujících obrázků a sdělení umístěných na krabičkách cigaret. Jediným výsledkem tak může být jen to, že se zvýší obrat producentů, kteří na trh dodávají „náhradní“ obaly, do nichž se tyto krabičky mohou vložit. Boj s větrnými mlýny zkrátka ještě nikdo nikdy nevyhrál.

URL| <http://www.e15.cz/clanek/1323434/psychologicka-valka-proti-koureni-odstartovala>

Lepš (TOP 09): O Václavu Havlovi, Temelínu, Rakousku a české zahraniční politice

**6.10.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Politici voličům
PV**

U příležitosti nedožitých 80. narozenin Václava Havla si dovolím tuto osobní vzpomínku, ze které plyne jedno důležité poučení pro českou zahraniční politiku.

Koncem 90. let minulého století jsem měl tu čest být mezi hrstkou studentů Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK, pro které Václav Havel odpřednášel sérii přednášek či spíše debatních seminářů na různá zahraničně-politická témata. Mně osobně v hlavě nejvíc utkvěla jeho tehdejší analýza česko-rakouských vztahů.

Před rokem 1989 byly obě zmiňované země na opačné straně železné opony. Ta po pádu Berlínské zdi a po sametové revoluci přestala existovat a Československo zavedlo poměrně standardní parlamentní demokracii. Ačkoliv radost mnoha Rakušanů z konce studené války poněkud kalily excesy některých porevolučních českých turistů, vzájemné vztahy Prahy i Vídně se rychle zlepšily.

Jak však Václav Havel uváděl, česká diplomacie bohužel podlehla iluzi, že tímto si v zásadě může česko-rakouské vztahy zařadit do kolonky „vyřešeno“, přestat na ně vynakládat příliš mnoho energie a věnovat se jiným tématům. Ať již to bylo nezkušeností, či zda nějakou roli sehrála atmosféra Fukuyamovy teze o „Konci historie“, předkládající vizi demokratických zemí automaticky žijících v míru a souladu či jiné důvody, jednalo se zjevně o chybu. A ta se projevila v rychlém zhoršování vzájemných vztahů v případě jaderné elektrárny Temelín, což česká strana velmi podcenila. V Rakousku se masově podepisovaly protestní petice, aktivisté blokovali hraniční přechody a Vídeň komplikovala vstup ČR do Evropské unie.

Přitom by podle Václava Havla nejspíš stačilo zvolit stejnou cestu jako Maďarsko. Budapešť totiž zvala rakouské představitele a odborníky do své elektrárny v Paksu, vše jim podrobně ukazovala a vysvětlovala. Paks se podle Havla proto - alespoň v té době - nestal diplomatickou rozbuškou jako Temelín.

Poučení je nasnadě: nejen v zahraniční politice nelze nic brát za navždy vyřešené. O vztahy s dalšími zeměmi je nutné neustále pečovat a důležitou složkou našich každodenních diplomatických aktivit musí být tzv. opatření k vytváření důvěry (angl. confidence building measures). Václav Havel velmi dobře chápal, že tento diplomatický nástroj je potřeba co nejvíce používat. A platí to nejen pro Rakousko, ale i pro další země. Třeba pro Spojené státy. Proto na člověka padá smutek, když si porovná neocenitelné zahraničně-politické služby, které Václav Havel naší zemi přinesl, s působením naší současné hlavy státu, pro kterou z pochopitelných důvodů zůstávají například dveře Bílého domu nadále zavřené.

JAKUB LEPŠ, VŠ PEDAGOG, MÍSTOSTAROSTA PRAHY 11 A KANDIDÁT DO SENÁTU

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1410&clanek=457020>

Oto Jurnečka: Učiňme Sobotku zodpovědným za jakékoli budoucí činy přijatých imigrantů

6.10.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Názory a petice
PV

Včera jsem v autě poslouchal rádio. Pěkně tam shrnuli teroristické útoky, které se seběhly během pouhých dvou týdnů v Evropě. A v zápětí, mezi nádechem a výdechem, uvedli další zprávu. Že si česká republika doveze prvních 80 Syřanů. Jakoby se nechumelilo.

Vypadalo to nějak takhle:

Ze světa:

- Útok nákladním autem v Nice. Výsledek: 84 obětí + stovky raněných
- Na jihu Francie pobodal Maročan čtyři ženy kvůli oblečení.
- V Bavorsku ve vlaku řádil Pákistánec. sekerou. 4 těžce ranění, 1 lehce.
- Střelec řádil v Mnichovském obchodním domě. Zabil 9 lidí, 16 zranil.
- V německém Ansbachu v neděli odpálil neúspěšný syrský žadatel o azyl. Zranil 12 lidí
- V jihoněmeckém Reutlingenu zabil Syřan těhotnou ženu mačetou a pět dalších lidí zranil.
- Ve Normandii drželi ozbrojení Arabové v kostele rukojmí, aby nakonec podřízli kněze.

Z domova:

- Ministerstvo vnitra připravuje umístění prvních osmdesáti Syřanů v České republice.

Jak je to možné, říkal jsem si... Co se ještě musí stát, aby ti lidé přestali řezat větve, na které sedíme všichni? Evidentně jsem se spletl se svým předpokladem, že tyto události povedou k přehodnocení této politiky. Opak je pravdou. Politici a ti nejhorlivější slouhové z řad novinářů se již začali předhánět v přesvědčování lidí, že na tuto novou realitu si budeme muset zvyknout. A pokud zde tyto dennodenní potíže západních měst dosud nemáme, tak si ty lidi stejně dovezeme abychom je měli a potom si budeme muset na novou realitu zvyknout. ... Proč pro Boha?

Vysvětlení přišlo vzápětí. V interview českého rozhlasu vystoupil politolog z **Fakulty sociálních věd UK** a Ústavu mezinárodních vztahů Ondřej Ditrych. Ten na konstatování moderátora že roste počet teroristických

útoků v Evropě odpověděl, že věci musíme vidět v celosvětovém kontextu. A v něm prý naopak počty teroristických útoků klesají. Například prý v Iráku, Pákistánu a Nigerii.

Myslel jsem, že se vzteky zakousnu do volantu. Tak takhle tihle zastánci teze: “není třeba nic měnit“, uvažují. Pro ně jsou to čísla a statistiky. Ale co je platné zmrzačené oběti z Nice, nebo rodiči zabitého dítěte tamtéž to, že v Pákistánu tento rok ubylo teroristických útoků? Však v Pákistánu útočí Pákistánci. V Nigérii Nigerijci a v Iráku Iráčané. Je to jejich věc, jejich odvěký boj, jejich mentalita. Zde v Evropě ale nyní lidé umírají rukou cizince, rukou dobyvatele. A co je hlavní - vůbec to nebylo nutné. Ti lidé tu nebyli a nebyli by tu stále, pokud by se k moci nedostala klika šílených hippiků snících o velké Evropě s občany neurčitěho původu, kteří necítí příslušnost k žádnému národu a kteří jsou pouhými spotřebiteli.

A Ditrych pokračoval... Konstatoval, že integrace menšin do Evropských společností bude dlouhá, velmi dlouhá, bude trvat dekády a bude velmi obtížná a během ní bude docházet k dalším obětem, na které si budeme muset zvyknout. Současně ale uklidňoval, že u nás zatím žádné takové rizikové menšiny nemáme a proto jsme povinni si je dovézt.

Chápete logiku těchto lidí? Oni už vědí, že integrace tam, kde tito lidé jsou, bude velmi těžká a bolestivá. A současně chtějí ten problém vytvořit tam, kde dosud není ... a pak ho dekády bolestivě a za vynaložení obrovských nákladů a obětí řešit! Je to možné? Je to jakoby sousedovi hořel dům a já bych viděl, jak se ho neúspěšně pokouší hasit, protože v něm skladuje benzín ... a já bych si úlevně oddechl, že v mém domě benzín není, ... a vzápětí bych si benzín v domě začal uskláňovat také, s tím že se poučím a až to chytne, budu hasit efektivněji, než to dělá můj soused.

Ne, to už nejsou jen paka, to jsou zločinci. Viděl jsem fotku, kde západoněmečtí pionýři vítají mávátkama a zpívají písně nově dorazivším imigrantům, mezi kterými byl identifikován i útočník mačetou z minulého týdne. Lidé správně konstatovali, že krev tímto mužem prolitá, je na rukou Merkelové.

A přesně tak je na věc potřeba nahlížet. Proto jsme se já a pár přátel rozhodli, že zjistíme jména všech těch 80 imigrantů, kteří mají dorazit a pokud se budeme pohybovat v podobných číslech, tak i jména případných dalších, kteří dorazí po nich. A jakmile kdokoli z nich spáchá nějaký zločin, budeme Sobotku (případně další participanty tohoto obchodu s lidmi) žalovat. Věřím, že v takovém případě by se oběti, nebo jejich pozůstalí přidali.

Nemyslím si, že by takový počin byl nutně bez šance. Minimálně by se rozhořela debata o trestněprávní zodpovědnosti těch, kteří v době, kdy mohou sledovat v přímém přenosu teror v západní Evropě, dováží sem lidi z přesně stejného kulturního prostředí a občany země kterou mají spravovat, tak vědomě vystavují riziku.

Vyšlo na euportal.parlamentnilisty.cz, publikováno se souhlasem vydavatele.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=456912>

Učiňme Sobotku zodpovědným za jakékoli budoucí činy přijatých imigrantů

6.10.2016 euportal.cz str. 00 Zamyšlení
Oto Jurněčka

Včera jsem v autě poslouchal rádio. Pěkně tam shrnuli teroristické útoky, které se seběhly během pouhých dvou týdnů v Evropě. A v zápětí, mezi nádechem a výdechem, uvedli další zprávu. Že si česká republika doveze prvních 80 Syřanů. Jakoby se nechumelilo.

Včera jsem v autě poslouchal rádio. Pěkně tam shrnuli teroristické útoky, které se seběhly během pouhých dvou týdnů v Evropě. A v zápětí, mezi nádechem a výdechem, uvedli další zprávu.

Že si česká republika doveze prvních 80 Syřanů. Jakoby se nechumelilo.

Vypadalo to nějak takhle:

Ze světa:

- Útok nákladním autem v Nice. Výsledek: 84 obětí + stovky raněných
- Na jihu Francie pobodal Maročan čtyři ženy kvůli oblečení.
- V Bavorsku ve vlaku řáčil Pákistánec. sekerou. 4 těžce ranění, 1 lehce.
- Střelec řáčil v Mnichovském obchodním domě. Zabil 9 lidí, 16 zranil.
- V německém Ansbachu v neděli odpálil neúspěšný syrský žadatel o azyl. Zranil 12 lidí
- V jihoněmeckém Reutlingenu zabil Syřan těhotnou ženu mačetou a pět dalších lidí zranil.
- Ve Normandii drželi ozbrojení Arabové v kostele rukojmí, aby nakonec podřízli kněze.

Z domova:

- Ministerstvo vnitra připravuje umístění prvních osmdesáti Syřanů v České republice.

Jak je to možné, říkal jsem si... Co se ještě musí stát, aby ti lidé přestali řezat větve, na které sedíme všichni? Evidentně jsem se spletl se svým předpokladem, že tyto události povedou k přehodnocení této politiky. Opak je pravdou. Politici a ti nejhrolivější slouhové z řad novinářů se již začali předhánět v přesvědčování lidí, že na tuto novou realitu si budeme muset zvyknout. A pokud zde tyto dennodenní potíže západních měst dosud nemáme, tak si ty lidi stejně dovezeme abychom je měli a potom si budeme muset na novou realitu zvyknout. ... Proč pro Boha?

Vysvětlení přišlo vzápětí. V interview českého rozhlasu vystoupil politolog z **Fakulty sociálních věd UK** a Ústavu mezinárodních vztahů Ondřej Ditych. Ten na konstatování moderátora že roste počet teroristických útoků v Evropě odpověděl, že věci musíme vidět v celosvětovém kontextu. A v něm prý naopak počty teroristických útoků klesají. Například prý v Iráku, Pákistánu a Nigerii.

Myslel jsem, že se vzteky zakousnu do volantu. Tak takhle tihle zastánci teze: „není třeba nic měnit“, uvažují. Pro ně jsou to čísla a statistiky. Ale co je platné zmrzačené oběti z Nice, nebo rodiči zabitého dítěte tamtéž to, že v Pákistánu tento rok ubylo teroristických útoků? Však v Pákistánu útočí Pákistánci. V Nigerii Nigerijci a v Iráku Iráčané. Je to jejich věc, jejich odvěký boj, jejich mentalita. Zde v Evropě ale nyní lidé umírají rukou cizince, rukou dobyvatele. A co je hlavní – vůbec to nebylo nutné. Ti lidé tu nebyli a nebyli by tu stále, pokud by se k moci nedostala klika šílených hippiků snících o velké Evropě s občany neurčitého původu, kteří necítí příslušnost k žádnému národu a kteří jsou pouhými spotřebiteli.

A Ditych pokračoval... Konstatoval, že integrace menšin do Evropských společností bude dlouhá, velmi dlouhá, bude trvat dekády a bude velmi obtížná a během ní bude docházet k dalším obětem, na které si budeme muset zvyknout. Současně ale uklidňoval, že u nás zatím žádné takové rizikové menšiny nemáme a proto jsme povinni si je dovézt.

Chápete logiku těchto lidí? Oni už vědí, že integrace tam, kde tito lidé jsou, bude velmi těžká a bolestivá. A současně chtějí ten problém vytvořit tam, kde dosud není ... a pak ho dekády bolestivě a za vynaložení obrovských nákladů a obětí řešit! Je to možné? Je to jakoby sousedovi hořel dům a já bych viděl, jak se ho neúspěšně pokouší hasit, protože v něm skladuje benzín ... a já bych si úlevně oddechl, že v mém domě benzín není, ... a vzápětí bych si benzín v domě začal uskláňovat také, s tím že se poučím a až to chytne, budu hasit efektivněji, než to dělá můj soused.

Ne, to už nejsou jen paka, to jsou zločinci. Viděl jsem fotku, kde západoněmečtí pionýři vítají mávátkama a zpívají písně nově dorazivším imigrantům, mezi kterými byl identifikován i útočník mačetou z minulého týdne. Lidé správně konstatovali, že krev tímto mužem prolitá, je na ruku Merkelové.

A přesně tak je na věc potřeba nahlížet. Proto jsme se já a pár přátel rozhodli, že zjistíme jména všech těch 80 imigrantů, kteří mají dorazit a pokud se budeme pohybovat v podobných číslech, tak i jména případných dalších, kteří dorazí po nich. A jakmile kdokoli z nich spáchá nějaký zločin, budeme Sobotku (případně další participanty tohoto obchodu s lidmi) žalovat. Věřím, že v takovém případě by se oběti, nebo jejich pozůstalí přidali.

Nemyslím si, že by takový počin byl nutně bez šance. Minimálně by se rozhořela debata o trestněprávní zodpovědnosti těch, kteří v době, kdy mohou sledovat v přímém přenosu teror v západní Evropě, dováží sem lidi z přesně stejného kulturního prostředí a občany země kterou mají spravovat, tak vědomě vystavují riziku.

K tématu:

Desatero pro slušné lidi dobré vůle, proč nepomáhat uprchlíkům a migrantům. Oni si naši pomoc, soucit a milosrdenství nezaslouží

Africký přistěhovalec mnohonásobně znásilnil 15 bílých žen. Prý tím bojoval proti rasismu. Otřesné video. Podívejte se

Pouliční válka černých přistěhovalců s policií v Itálii. Další drsné záběry, které vám Česká televize asi neukáže

Jih Itálie. Černoši rabují a pálí. Záběry, které v České televizi asi nevidíte. Za chvíli bude to samé u nás

Čtete také:

Dvanáctičlenný muslimský gang sedm hodin non-stop znásilňoval matku dvou dětí. Muslimští diváci v soudní síni tleskali a volali "děvka" a "patří jí to". Znásilnit nezahalenou bílou ženu není hříchem proti islámu

Islám v praxi: Žena znásilněná a rozřezaná na kousky. Odporný pohled jen pro silné povahy. Necenzurováno

Většinu znásilnění v Oslu páchají imigranti

83 z celkem 86 znásilnění v Oslo mají na svědomí muži "nezápadního původu"

Islám v praxi: Žena znásilněná a rozřezaná na kousky. Odporný pohled jen pro silné povahy. Necenzurováno

URL| <http://euportal.parlamentnilisty.cz/Articles/16098-ucinme-sobotku-zodpovednym-za-jakekoli-budouci-ciny-prijatych-imigrantu.aspx>

MŮJ TÁTA FELIX HOLZMANN

6.10.2016 Magazín Mladé fronty DNES str. 24 Rozhovor
IVANA KARÁSKOVÁ

IRENA PETTRICHOVÁ

Její otec rozesmával diváky několika generací, stal se miláčkem národa. V mládí však musel Felix Holzmann přetrpět těžké roky. Letos je to 95 let, kdy se narodil. Na velkého komika vzpomíná jeho jediná dcera Irena Pettrichová, sympatická paní učitelka ve výslužbě, kterou ani celoživotní práce ve školství neobrala o energii.

* Kterou otcovu scénku máte nejraději?

Sklerózu, protože to byl celý on, ani nemusel hrát. Táta byl opravdu roztržitý, hlavně ke stáru. A pak mám ráda Hrobníka, kde mu nahrával konferenciér a kouzelník František Budín. O tom, jak chlapík přijde na hřbitov, že chce pochovat tchyni. A táta na to, moment, vždyť ona už tady dávno leží.

* Tu si zrovna nevybavuji. V televizi asi nejvíc opakují scénku Včera, dnes a zítra, kde mu dělala partnerku Iva Janžurová.

Nevím proč, táta měl myslím lepší kousky, i když Iva Janžurová je úžasná.

* Je pravda, že svoje komická čísla zrovna nechrlil?

Je. Ani nevíte, jak jsem ho přemlouvala, ať píše víc. Ale on byl takový klidšas a pohodář. Říkal, že si chce užívat života, a ne dřít jako blázen. Takže napsal jednu scénku, s tou vystupoval na estrádách a pak s ní vyšel v televizi. Tím pádem ji už na zájezdech předvádět nemohl a napsal novou. Bral to tak, že peníze jsou potřeba, ale jen natolik, aby se člověk cítil svobodný.

* Jak taková scénka vznikala?

Jeho výstupy se nerodily lehce. Nejdřív táta chodil jako bez duše a přemýšlel nad tématem. Sbíral různé nápady, vystříhoval si vtipy ze starých Dikobrazů nebo německých novin, jelikož perfektně mluvil německy. Když něco psal, zkoušel to přede mnou a testoval, jak se bavím. Taky jsme spolu probírali jména postav. To za mnou třeba přišel a povídá: „Hele, co říkáš, že by to byl pan Vopička?“ Já na to: „Tati, to je moc.“ „Fajn, tak třeba pan Vyčichlo?“ Scénku se vši precizností vystavěl a pak pečlivě cizeloval. Byl puntičkář.

* V které době jste na sebe byli takhle napojeni?

Bydleli jsme spolu v Mrázově ulici vlastně až do jeho smrti. Adresu použil ve scénce Akvárium, tak ji klidně říkám. Já pak odešla na pár let do Ústí nad Labem na pedagogickou fakultu, ale potom jsem se domů zase vrátila.

RODINNÉ TRAGÉDIE

* Právě v té době tragicky zemřela vaše maminka, jestli o tom můžeme mluvit.

Ale ano, to už se ví. Maminka byla švadlena a v tom období zůstávala doma dost sama. Já studovala na vysoké v Ústí, táta jezdil po zájezdech. Maminka měla deprese, hodně dramaticky prožívala přechod. Dnes by se to hravě vyřešilo antidepresivy nebo hormony, ale tehdy nebyly pořádné léky ani dost informací. V roce 1970 si pustila plyn. My se snažili ji hlídat, střídali jsme se u ní s tátou i nevlastní sestrou Evou, jenže přišel den, kdy nikdo z nás nemohl. Tátu to sebralo. Nás všechny.

* Jak se po matčině smrti změnil život rodiny?

Hodně. Mně bylo dvacet, neměla jsem dostudováno a musela jsem přitom převzít domácnost.

* Proč ne starší sestra?

Eva sice ještě bydlela s námi, ale už pracovala. Byla trochu zvláštní, velmi uzavřená. Trochu na mě žárlila, protože jsem se líp učila. Neměly jsme k sobě blízko. Už nežije. Zato s tátou jsme se po mamčině smrti ještě víc sblížili.

* Vaši rodiče se poznali před válkou, ale začali spolu žít až po ní. To je trochu složitější příběh, že?

Oba žili v Litoměřicích, maminka se kamarádila s tátovou sestrou. Zamilovali se, začali spolu chodit, jenže pak vypukla válka a táta musel narukovat. Maminka se mezitím provdala a narodila se Eva. Když bylo sestře půl roku, zastřelili jejího otce v Pražském povstání a maminka ovdověla. Jakmile se táta objevil po válce v Litoměřicích, dali se znovu dohromady. A v roce 1949 jsem přišla na svět já. Když jsme u té historie, vlastně až po otcově smrti se ukázalo, že za války sloužil u wehrmachtu. Se svým životopiscem Ondřejem Suchým si dokonce domluvil, aby tuto anabázi vynechal.

* Věděla jste o tom?

Řekl mi jen málo, nechtěl o tom mluvit. Bylo to pro něj trauma. Děda měl německou národnost, babička českou a na tátu se jako na polovičního sudetského Němce po zabrání pohraničí vztahovala branná povinnost. Neměl na výběr, musel narukovat.

* Skutečně sloužil u námořního dělostřelectva v Dánsku a ve Švédsku?

Co vím, tak byl nejprve na nějakém výcviku v Paříži, pak ho zařadili k námořnímu dělostřelectvu a působil v polském Gdaňsku. Měl tam hlídkovat, ochraňovat pobřeží před nepřátelskými loděmi. Nebyl v bojovém útvaru, v životě na nikoho nevystřelil. Na konci války ho zajali Rusové a rok strávil na Sibiři v zajateckém lágru.

* O Rusku vám vyprávěl víc?

Byl to pro něj strašně krutý rok. Zažil čtyřicetistupňové mrazy, zajatci spali na pryčnách. V pět ráno je vyhnali s krumpáči a lopatami, šli deset kilometrů na místo, kde pracovali, večer zpátky. Vůbec nevěděli, že válka skončila. Až v roce 1946 je z lágru najednou vyhodili a starejte se. Neměli oblečení, doklady. Táta se musel ze Sibiře nějak dostat domů. Šlo to všelijak, nákladními vlaky, pěšky...

* Rodiče ho už nejspíš oplakali?

Vůbec netušili, že žije. Muselo to být neuvěřitelné shledání, když se znenadání objevil ve dveřích. Táta říkal: Já bych mohl psát knihy a jednou to udělám. Ale už to nestihl. Nedivím se, že chtěl tuto životní etapu z hlavy i životopisu vymazat. Měl strach, že by z něj udělali nacistu a zakázali mu vystupovat. Byla to divná doba. Vzpomínám, že když v sedmdesátých letech vystupoval v NDR, dostal nabídku na vystoupení ze západního Německa. Musel si sehnat i posudky z uličního výboru KSČ, všechno si složitě vyběhal a nakonec nikam nejel. Kamarádovi vyprávěl ve vlaku nějaký politický vtip a někdo ho udal.

* Zajímal se o politiku?

Jeho humor byl apolitický, ale komunismus nesnášel. Když doma s mámou poslouchali Svobodnou Evropu, nesměli jsme ani pípnout. A když se s kamarády na nějaké oslavě trochu picli, s oblibou tipovali, kdy komunismus padne. Za půl roku to praskne, licitoval táta – ovšem v normalizačních sedmdesátých letech. Asi to bylo dáno i jeho původem. Děda měl v Litoměřicích velkoobchod s potravinami a u nádraží ještě velkosklad. Němci pak dědovi obchod zaplombovali, načež přišli Rusové a vyplenili ho. Komunisté mu pak zabrali úplně všechno.

S BÄRBEL DO SVĚTA

* Odlehčeme téma. Pokud vím, otec mezi předky žádného kumštýře neměl. Nebo ano?

Ne, dokonce ani mezi potomky se nikdo takový nenašel. Děda si sliboval, že táta převezme jeho podnik, a tak ho dal na německou obchodní školu. Jenže tátu to táhlo k divadlu a k cirkusu. Miloval klauny.

* Jak si k divadlu našel cestu?

Byl naprostý samouk, herectví nikdy nestudoval. V Litoměřicích ale existoval vynikající ochotnický soubor a táta s ním nacvičil několik her. Velký úspěch měla třeba Těžká Barbora od Voskovce a Wericha, hrál taky v komedii Charleyova teta. Jednoho dne se rozhodl, že bude vystupovat sám a s vlastní tvorbou, a tak napsal první scénku Akvárium. Vystupoval v estrádě, kde František Budín coby kouzelník vytahoval z klobouku holubičky. Kouzlení ho ale asi moc dobře neživilo, a tak se zeptal táty, jestli by nemohl vystupovat s ním. Tak vznikla první společná scénka Banjo. Chytla se, takže následovaly další. Mezi tátovými partnery se postupně vystřídaly i herecké a pěvecké hvězdy jako Lubomír Lipský, Karel Gott a Iva Janžurová.

* Vzpomínáte, jak otec vymyslel svoje charakteristické rekvizity, brýle, slamák, šátek?

Jeho image vznikla vlastně z nouze. Nikdy jsme neměli auto, takže táta jezdil po štacích většinou autobusem. Musel tedy zvolit něco jednoduchého, aby nevláčel bůhvíjaká zavazadla. Nejprve to byly výrazné brejle, kostkované sako, klobouk a motýlek. Později přibyl pracovní plášť, pružované triko a šátek kolem krku.

* Nechyběl vám, když se po mamčině smrti oženil s německou zpěvačkou Bärbel Greifovou a hodně času trávil v tehdejší NDR?

Oni sem hodně jezdili. Bärbel byla sice o dvacet tři let mladší, ale měli moc pěkné manželství. Úžasný vztah. Tátu do východního Německa přivedl zpěvák Jiří Popper, který tam hodně vystupoval a potřeboval estrádu oživit nějakým komickým číslem. Tam se táta seznámil s Bärbel. Nejdřív vystupovali ve známém pořadu Ein Kessel Buntes, pak Bärbel dostala angažmá na zaoceánské lodi a začali tam působit spolu. V kontaktu jsme zůstali i po tátově smrti. Občas přijede na svátky. V tom jeho budoárku v prvním patře u nás na chalupě má k dispozici dvě místnosti.

* Takže otec na starší kolena uviděl kus světa?

Byli snad všude, v Hongkongu, Riu, Americe... Ale vídali jsme se pořád. Jezdili k nám do Litoměřic na střídačku, protože po štaci měli zase třeba měsíc volno. Táta cestování miloval. Jedna cikánka mu v mládí předpověděla, že na stará kolena uvidí svět. Vyčetla to z kávového lógru. Táta se samozřejmě smál, vůbec tomu nevěřil, vždyť panovala hluboká totalita. Ke stáru si na tu cikánku vzpomněl a žasl, jak to trefila.

V TĚLE MÉ VNUČKY

* Když jste se stala učitelkou, nemrzelo tatínka, že nejdete v jeho stopách?

Asi ano. Několikrát mi nabízel, ať to zkusím, že je to lepší než učit. Dokonce mi napsal scénku, jenže já mu rovnou řekla, že na to nemám povahu. Že na pódium nevylezu.

* Co vás zaujalo na kantořině?

Mým snem bylo studovat medicínu, ale víte, jak to tehdy chodilo. Nevěřila jsem, že by mě vzali, tak jsem si vybrala pedagogickou fakultu. Obor čeština a angličtina. Jazyky mi šly a učení jsem milovala. Na základce jsem s pubertákama vydržela čtyřicet let. A že to jednoduché nebylo. Děti jsou dnes mnohem sebevědomější a kantor je musí jó zaujmout. Když si vás neoblíbí, jste chudák. Já navíc šest let přesluhovala, ještě loni jsem učila kolegy anglicky.

* Umělecké geny nepřeskočily ani přes generaci? Na vaše děti?

Ne. Syn je počítačový analytik. Bydlíme společně v domě, který postavil můj dědeček. Od syna mám jedinou vnučku. Dcera vystudovala **fakultu sociálních věd** a děti nechce. Marně jsem do ní mluvila. Žije v Bratislavě a po mém tátovi má toulavé boty. A řekla bych, že po něm zdědila i zájem o duchovno, sklon k mystice.

* Aha, já dokonce slyšela, že pan Holzmann věřil v posmrtný život.

Věřil, že se každý narodíme znovu v jiném těle. Přečetl stohy knížek o mystice, taky knížky v němčině, které u nás ani nebyly. Tolikrát jsme si o tom vykládali a já to od něj převzala. Když tomu opravdu věříte,

usnadní vám to život. Táta například tvrdil, že lidi, co jsou v současném životě třeba na vozíčku, slepí nebo bez domova, si vlastně odpykávají něco z minulých životů. Z toho plyne, že se má člověk chovat tak, aby v dalším životě nebyl potrestaný.

* To je bohubilá myšlenka, jen jí uvěřit. Jaký byl vlastně Felix Holzmann otec?

Nejlepší na světě. Prostě úžasnej. Zaprvé mě miloval, a když byl doma, dával mi to při každé příležitosti najevo. Jejda, já teďko asi budu brečet. Jsem dojatá. Táta mi všechno vysvětlil, mohla jsem se ho zeptat na cokoliv. Na sex, na lásku, na politiku. Byly to hodiny a hodiny povídání, co jsme spolu strávili. Dal mně do života strašně moc.

* Vidíte, tohle si člověk, který ho zná jen z televize, neumí moc představit.

To docela chápu. Na tátu žádné fanynky nečekaly. V civilu, bez těch jeho rekvizit, ho totiž nikdo nepoznal. Jemu ty mimikry vyhovovaly, na popularitu si nepotrpěl. Když stál třeba v obchodě ve frontě, lidé se na něj začali otáčet, až když promluvil. Hlas nezapřel.

* Utkvěla vám v hlavě nějaká důležitá otcovská rada?

Když jsme mluvili o partnerských vztazích, vzpomínám si, že mi vysvětloval, jak je důležité, aby se s vámi váš partner cítil svobodný. Těžko se to vysvětlí jednou větou, ale podstata je taková, že čím víc svobody tomu druhému dopřejete, tím víc si ho k sobě připoutáte.

* Jaké byly jeho poslední dny?

Zemřel v jednaosmdesáti a teprve poslední půlrok nepracoval. To už byl špatný, chtěli jsme mu sehnat pečovatelku, protože já ještě učila. Měl už hodně rozvinutou sklerózu a pak přišla mrtvice.

* Co když ale stále chodí mezi námi. Nenapadá vás, v jakém těle?

Lidé, kteří měli k sobě blízký vztah, se prý zase v nějakém životě setkají. Takže doufám, že se opět narodil v těle mé milované vnučky. A že tedy žije zase s námi v našem domě.

V PĚTI ČÍSLECH

1921–2002 Život Felixe Holzmannova.

1 Slavný komik měl jedno dítě, právě Irenu Pettrichovou.

28 Tolik bylo jejímu otci, když se narodila. Nyní je jí 67 let.

2 Holzmann byl dvakrát ženatý, dceru měl s první ženou.

40 Tolik let učila Irena Pettrichová na základní škole češtinu a angličtinu. Má dospělé děti Aleše a Kamilu a vnučku Alici.

FELIX HOLZMANN

„Jouda? Jakej Jouda? Jo Franta Jouda. Je to možný? Tak to on už nežije? Prosim vás. Jouda, jo? A poslyšte, kterej to vlastně byl, ten Jouda? Jo Franta Jouda, já už vim. Tak toho jsem neznal...” Ani nemusíte dodávat, ke komu tyhle zmatené věty patří. Byly doby, kdy bez něj televizní silvestr neexistoval. Ono to vlastně platí pořád, čtrnáct let po jeho smrti. Felix Holzmann měl a má svoje věrné fanoušky. Byly doby, kdy kdekdo napodoboval jeho zvláštní styl, nezaměnitelnou dikci, kdekdo znal jeho scénky nazpaměť. Některé věty už dávno zlidověly. Holzmann ve scénkách potřeboval nahrávače. Vystřídal hodně partnerů, nejvíc mu vyhovoval František Budín. To byla skvělá dvojice. A Holzmann byl geniální komik!

O autorovij| IVANA KARÁSKOVÁ, ivana.karaskova@mfdnes.cz

Foto autor| FOTO ARCHIV IRENY PETTRICHOVÉ

Foto autor| FOTO JAN ZÁTORSKÝ, MAFRA

Foto popis| 1 DĚDEČEK. S vnukem Alešem v roce 1973. 2 OPĚT JAKO DĚDA. Felixovi zde bylo 52 let. 3 MLADÝ FELIX. Vlevo jeho první žena, maminka paní Pettrichové, vpravo jeho sestra, která je seznámila. 4 ZAČÍNÁJÍCÍ HEREC. Je mu šestnáct a začíná spolupracovat s litoměřickými ochotníky.
Foto popis| CESTOVATEL. V roce 1992 na tržišti v Hongkongu, když s Bärbel vystupovali na zaoceánské lodi.

V ruských tendrech zavládne dvojí metr

7.10.2016 E15 str. 12 Zahraničí

Jan Vávra

n Moskva chce v tendrech na nákup hi-tech dávat přednost domácí produkci na úkor zahraničních výrobků.

Rusko zpřísňuje podmínky veřejných zakázek na nákup elektroniky a výpočetní techniky. Státní správa by podle záměrů Moskvy měla upřednostňovat ty počítače, tiskárny, mobilní telefony, kamery i klávesnice, které sjely z výrobních linek v Rusku či jiném státu Eurasijské hospodářské unie, kam spadá také Bělorusko, Kyrgyzstán, Kazachstán a Arménie.

Nařízení, které se týká nákupu stovky konkrétních položek, ovšem platí jen v případě, že se tendru účastní alespoň dvě firmy ze zmíněné Eurasijské hospodářské unie. Aby jejich produkce mohla být považována za domácí, musejí získat příslušnou homologaci či mít s Ruskou federací uzavřen pětiletý speciální investiční kontrakt.

Podobné nařízení Moskva již dříve vydala rovněž pro instalaci počítačových programů ve státní sféře.

„Preference domácích výrobců v oblasti IT je dlouhodobějším trendem.

Jde o snahu posílit hi-tech odvětví v Rusku a získat nezávislost, i když to je cesta, která může ve svém důsledku mít vliv na kvalitu. Navíc, nezapomeňme, že se také budou blížit prezidentské volby a podpora domácích výrobců je prostě populární věc,“ uvádí Karel Svoboda z **Fakulty sociálních věd** UK.

Pochybnosti o ekonomickém přínosu rozhodnutí vyjadřuje ale také ruský antimonopolní úřad. Omezení importu podle něj povede jen k prodražení zakázek až o desítky procent, aniž by se vyšší cena nutně odrazila na kvalitě výrobků.

Andrej Solovjev z portálu Mobilelmo.ru však takto vážné obavy nesdílí, protože již nyní podle něj v Rusku působí velké množství domácích firem. Mezi ně patří například státní Rostec, která plánuje produkci „ruského iPhone“, jehož cena nemá překročit 130 dolarů, nebo moskevský výrobce mikroprocesorů Elbrus MCST.

Foto autor| Foto Reuters

Foto popis| podpora. Prezident Vladimir Putin se členy vlády věří, že nové opatření zvedne produkci zemí Eurasijské hospodářské unie.

Dvojí metr? Moskva chce v IT tendrech preferovat domácí produkci, omezení importu může ale prodražit zakázky

7.10.2016 e15.cz str. 00 Technologie a média

Rusko zpřísňuje podmínky veřejných zakázek na nákup elektroniky a výpočetní techniky. Státní správa by podle záměrů Moskvy měla upřednostňovat ty počítače, tiskárny, mobilní telefony, kamery nebo klávesnice, které sjely z výrobních linek v Rusku či jiném státu Eurasijské hospodářské unie, kam spadá také Bělorusko, Kyrgyzstán, Kazachstán a Arménie.

Nařízení, které se týká nákupu stovky konkrétních položek, ovšem platí jen v případě, že se tendru účastní alespoň dvě firmy ze zmíněné Eurasijské hospodářské unie. Aby jejich produkce mohla být považována za domácí, musejí získat příslušnou homologaci či mít s Ruskou federací uzavřen pětiletý speciální investiční kontrakt, připomíná ruská verze magazínu Forbes.

Podobné nařízení Moskva již dříve vydala rovněž pro instalaci počítačových programů ve státní sféře. „Preference domácích výrobců v oblasti IT je dlouhodobějším trendem. Jde o snahu posílit hi-tech odvětví v

Rusku a získat nezávislost, i když to je cesta, která může ve svém důsledku mít vliv na kvalitu. Nezapomeňme navíc, že se taky budou blížit prezidentské volby a podpora domácích výrobců je prostě populární věc," uvádí Karel Svoboda z **Fakulty sociálních věd** UK, který se na hospodářské souvislosti postsovětského prostoru zaměřuje.

Pochybnosti o ekonomickém přínosu rozhodnutí vyjadřuje ale také ruský antimonopolní úřad. Omezení importu podle něj povede jen k prodražení zakázek až o desítky procent, aniž by se vyšší cena nutně odrazila na kvalitě výrobků.

Andrej Solovjev z portálu Mobilemho.ru však takto vážné obavy nesdílí, protože již nyní podle něj v Rusku působí dostatečně velké množství domácích firem, uvádí server Nation News. Mezi ně patří například státní Rostec, která plánuje produkci „ruského iPhone“, jehož cena nemá překročit 130 dolarů (3 140 korun), nebo moskevský výrobce mikroprocesorů MCST.

URL| <http://www.e15.cz/clanek/1323549/dvoji-metr-moskva-chce-v-it-tendrech-preferovat-domaci-produkci-omezeni-importu-muze-ale-prodrazit-zakazky>

Akademici ocenili Jirkov za zakázky

8.10.2016 Chomutovský deník str. 03 Chomutovsko
J. DUŠEK, M. ŠEBESTOVÁ

Chomutov a další města okresu skončily pod čarou

Chomutovsko – Za dobrou práci při zadávání veřejných zakázek ocenili Jirkov akademici z Univerzity Karlovy v Praze. Ti ohodnotili tendry ve všech městech Česka za léta 2013 až 2015.

Z Chomutovska nejlépe dopadl právě Jirkov, který se vyšvihl mezi čtvrtinu nejlépe hodnocených. Od organizátorů projektu si tak vysloužil ocenění Dobrý zadavatel 2014.

Chomutov a další města okresu se v hodnocení objevily až v řadě za ním.

„Při hodnocení úřadu vycházíme z tvrdých dat o jeho zakázkách,“ říká Jiří Skuhrovec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který je jedním z autorů projektu. „Počítáme jedenáct ukazatelů pokrývajících různé fáze zakázky od vypsání po plnění – například kolik firem se o zakázky uchází, nebo jestli se zakázky moc často neruší a podobně,“ vysvětlil akademik.

Při hodnocení výzkumníci Jirkovu přidělili takzvaný zIndex v hodnotě 75. Čím blíže má ke stovce, tím lépe. „Vysoká hodnota zIndexu znamená, že je ve veřejných zakázkách menší prostor pro korupci a plýtvání,“ dodává k tomu Jiří Skuhrovec s tím, že ti nejlepší dosáhli na hodnotu 90.

Chomutov například sklídl zIndex 67 a octl se tak spolu s ostatními městy Chomutovska pod čarou (podrobnosti v infoboxu).

Mezi dobře hodnocená totiž patří jen ta města, která bodově stanou v první čtvrtině.

CHOMUTOV: PŘÍŠTĚ SKONČÍME VEPŘEDU

V případě Chomutova akademici zkoumali práci, kterou odvedlo především minulé vedení města. To současné věří, že při příštím hodnocení Chomutov dopadne podstatně lépe.

„Chomutov patří v oblasti veřejných zakázek k velmi transparentním městům.

Letos spustil elektronický nástroj na profilu zadavatele a v nástroji EZAK zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc korun. Směrnice města pro zakázky jde ještě nad rámec zákona,“ uvedl mluvčí magistrátu Jan Rödling. „Zároveň zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc i u městských organizací,“ doplnil.

STAROSTA JIRKOVA: JDEME SPRÁVNOU CESTOU

Starosta Jirkova Radek Štejnár vnímá ocenění jako důkaz, že jde Jirkov správnou cestou. „Kritici nám občas vyčítají, že nevyužíváme elektronické zakázky. Ale tohle ocenění jasně ukazuje, že když se zakázka dobře napíše standardní cestou, je to jen ku prospěchu věci,“ uzavřel.

zIndex? Čím blíže stovce, tím lépe Jirkov: 75 Chomutov: 67 Kadaň: 65 Vejprty: 65 Klášterec nad Ohří: 59

Ideální důchod? Asi 18 tisíc

8.10.2016 Mladá fronta DNES str. 10 Ekonomika

Martin Petříček

Češi se těší, že se v důchodu budou věnovat koníčkům. Ale nedělají moc, aby na ně měli.

Lidé státu obvykle příliš nevěří. Přijde-li však řeč na důchody, je všechno jinak. Jak ukazuje průzkum poradenské společnosti Swiss Life Select, téměř 85 procent lidí se domnívá, že náklady spojené s odchodem do důchodu by jim měl zajistit právě stát.

To, že lidé ve srovnání se západní Evropou nadměrně spoléhají na státní penzi, dokládají navíc i statistiky. Zatímco v Česku tvoří peníze od státu 94 procent příjmů v důchodu, v sousedním Německu je to pouze 65 procent. A ve Švýcarsku pokrývá státní důchod v průměru dokonce jen čtvrtinu zdrojů v penzi.

V obou zemích je přitom stejně jako v Česku spoření na penzi dobrovolné. „Lidé spoléhají, že stát vše vyřeší. Vždyť dosud to tak vždy bylo,“ říká sociolog Petr Soukup z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Jenže penzijní systém je od roku 2009 v deficitu každoročně o desítky miliard ročně. A v minusu skončí penzijní účet i letos, navzdory rekordní zaměstnanosti.

Chmurně vypadá i vyhlídka do budoucna. Jak upozorňuje ekonom Petr Dufek, změna v tomto směru proběhne velmi rychle. Už v roce 2030 má být podle demografických předpokladů o 600 tisíc víc důchodců než dnes, zatímco lidé v produktivním věku bude o půl milionu méně.

Představy budoucích penzistů jsou navíc podle průzkumu přinejmenším zkrácené. Češi sní, že budou mít vyšší důchody, jenže toho moc nedělají. Už dnes se jejich představy rozcházejí se skutečností. Zatímco průměrný důchod dnes činí 11 400 korun, lidé si jako ideální částku představují v průměru 17 812 korun (v současných cenách). Čtyři z deseti respondentů by dokonce rádi každý měsíc dostávali více než 18 tisíc korun.

Vyšší mzda, vyšší propad

A na to státní důchod nevystačí prakticky nikomu, to nedostanou ani lidé s vysokými příjmy, protože důchodový systém je nastaven hodně rovnostářsky. Důchod nyní dosahuje v průměru zhruba 40 procent průměrné mzdy. To je o něco vyšší podíl než v Německu, ale naopak méně než v Rakousku, kde si důchodce přijde na víc než polovinu průměrné mzdy.

Lidi s vyššími příjmy však čeká výraznější propad, budou více odkázáni na vlastní úspory.

„Otázkou pak zůstává, jak kýžených příjmů ve stáří dosáhnout. Podle průzkumu významně investuje jen každý třetí ekonomicky aktivní Čech, o něco více lidí se snaží šetřit na současných výdajích,“ říká šéf Swiss Life Select Pavel Manhalter. Jedno je takřka jisté. Převážná většina Čechů se na důchod těší. A chtějí z práce „zmizet“, hned jak to půjde. Nejpozději hned po dosažení důchodového věku. Jen 16 procent lidí chce pracovat, dokud to bude možné. A z průzkumu také vyplývá, že nechuť zůstat v práci déle se bude spíše prohlubovat.

V penzi pracovat? Ani náhodou

„Dnešní třicátníci by do důchodu rádi zamířili ještě mnohem dříve než současní padesátníci a šedesátníci. Lze to vysvětlit tím, že současné nároky na pracovníky jsou mnohem vyšší, než to bylo dříve. Do budoucna to může demografickou krizi ještě prohloubit,“ doplňuje Soukup. Více než tři pětiny pracujících Čechů si plánují, že si budou v důchodu užívat svých koníčků. A téměř polovina oslovených chce v penzi více cestovat. Ve skutečnosti si však cestování užívá jen necelá třetina dnešních penzistů.

„Lidé, které důchod teprve čeká, si jej představují takřka stejně jako svůj současný život, jen bez pracovních povinností, a výrazně si jej tak idealizují. Ve skutečnosti se život seniorů mění více, než dopředu tuší,“ vysvětluje Soukup.

Penzijní fondy proto nyní rozjíždějí kampaně, které mají přesvědčit mladé, aby se založením spoření příliš neotáleli. Stále totiž platí, že čím déle si člověk spoří, tím menší částku musí dávat stranou, aby dosáhl v důchodu na přiměřenou rentu. U toho, kdo začal spořit až pár let před důchodem, představují většinu vyplacených prostředků jeho vlastní vložené peníze, zatímco u člověka, který si spoří od mládí, obvykle přinese nadpoloviční část zhodnocení.

„Mladí mají pocit, že se jich to netýká. Je to jako s předsevzetím chodit do fitka, neustále to odkládáme. Ale chceme mladým ukázat, že odchodem do penze život nekončí, že i v důchodu může být život aktivní,“ říká ředitelka ČSOB Penzijní společnosti Marie Zemanová.

Od letoška navíc existuje nová možnost založit spoření i pro děti, klidně už od kolébky. V prvním pololetí jich lidé uzavřeli osm tisíc.

„Dnešní třicátníci by do důchodu rádi zamířili mnohem dříve než současní padesátníci. Do budoucna to může demografickou krizi ještě prohloubit.“

Petr Soukup sociolog

Jak řeší důchody Němci, Rakušané a Švýcaři

V kolika letech jdou do důchodu

Kdo platí důchod

Jak Češi vnímají důchod (údaje v %)

Jak velký by měl být váš měsíční důchod v Kč, abyste mohli prožít svůj důchodový věk podle svých představ?

Do kolika byste chtěli žít?

Průměrná penze a poměr k průměrné mzdě

Země Průměrná (v národní penze měně) Podíl na mzdě průměrné (v %)

Česko 11 400 Kč 41

Německo 1228 € 35

Rakousko 1184 € 54

Švýcarsko 2023 CHF / 3 359 CHF (páry) 32

Pramen: Swiss Life

Čeho se nejvíce obáváte v souvislosti s vysokým věkem?

Finančních potíží 56,5

Fyzické závislosti na jiných (ze zdravotních důvodů) 87,3

Samoty 32,4

Nemožnosti rozhodovat o svém dalším osudu 30,7

Nudného života bez možnosti aktivního vyžití 15,4

Jiné 1,3

Kdo především by podle vás měl platit náklady spojené s odchodem do důchodu ve společnostech, u jejichž obyvatel se prodlužuje délka života?

Sami důchodci 16,0

Členové rodiny 3,3

Stát 84,6

Zaměstnavatelé (firmy) 22,5

Finanční instituce a penzijní společnosti 39,9

Pozn.: průzkumu se zúčastnilo 306 respondentů

O autorovi| Martin Petříček, redaktor MF DNES

Lidé si přejí důchod osmnáct tisíc, od státu se ho však nedočkají

9.10.2016 ekonomika.iDNES.cz str. 00 Domácí ekonomika
MF DNES, Martin Petříček

Češi by se v důchodovém věku nejraději věnovali svým koníčkům, pracovat v této fázi života si přeje jen minimum lidí. Nicméně pro takový život dělají jen málo. Drtivá většina českých penzistů spoléhá na peníze od státu a nikoli na své úspory. Jejich přání ohledně výše důchodů jsou však nereálná.

Lidé státu obvykle příliš nevěří. Přijde-li však řeč na důchody, je všechno jinak. Jak ukazuje průzkum poradenské společnosti Swiss Life Select, téměř 85 procent lidí se domnívá, že náklady spojené s odchodem do důchodu by jim měl zajistit právě stát.

To, že lidé ve srovnání se západní Evropou nadměrně spoléhají na státní penzi, dokládají navíc i statistiky. Zatímco v Česku tvoří peníze od státu 94 procent příjmů v důchodu, v sousedním Německu je to pouze 65 procent. A ve Švýcarsku pokrývá státní důchod v průměru dokonce jen čtvrtinu zdrojů v penzi.

V obou zemích je přitom stejně jako v Česku spoření na penzi dobrovolné. „Lidé spoléhají, že stát vše vyřeší. Vždyť dosud to tak vždy bylo,“ říká sociolog Petr Soukup z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

Jenže penzijní systém je od roku 2009 v deficitu každoročně o desítky miliard ročně. A v minusu skončí penzijní účet i letos, navzdory rekordní zaměstnanosti.

Chmurně vypadá i vyhlídka do budoucna. Jak upozorňuje ekonom Petr Dufek, změna v tomto směru proběhne velmi rychle. Už v roce 2030 má být podle demografických předpokladů o 600 tisíc víc důchodců než dnes, zatímco lidí v produktivním věku bude o půl milionu méně.

Představy budoucích penzistů jsou navíc podle průzkumu přinejmenším zkreslené. Češi sní, že budou mít vyšší důchody, jenže toho moc nedělají. Už dnes se jejich představy rozcházejí se skutečností.

Zatímco průměrný důchod dnes činí 11 400 korun, lidé si jako ideální částku představují v průměru 17 812 korun (v současných cenách). Čtyři z deseti respondentů by dokonce rádi každý měsíc dostávali více než 18 tisíc korun. Vyšší mzda, vyšší propad

A na to státní důchod nevystačí prakticky nikomu, to nedostanou ani lidé s vysokými příjmy, protože důchodový systém je nastaven hodně rovnostářsky. Důchod nyní dosahuje v průměru zhruba 40 procent průměrné mzdy. To je o něco vyšší podíl než v Německu, ale naopak méně než v Rakousku, kde si důchodce přijde na víc než polovinu průměrné mzdy.

Lidi s vyššími příjmy však čeká výraznější propad, budou více odkázáni na vlastní úspory.

„Otázkou pak zůstává, jak kýžených příjmů ve stáří dosáhnout. Podle průzkumu významně investuje jen každý třetí ekonomicky aktivní Čech, o něco více lidí se snaží šetřit na současných výdajích,“ říká šéf Swiss Life Select Pavel Manhalter.

Jedno je takřka jisté. Převážná většina Čechů se na důchod těší. A chtějí z práce „zmizet“, hned jak to půjde. Nejpozději hned po dosažení důchodového věku. Jen 16 procent lidí chce pracovat, dokud to bude možné. A z průzkumu také vyplývá, že nechuť zůstat v práci déle se bude spíše prohlubovat. V penzi pracovat? Ani náhodou

„Dnešní třicátníci by do důchodu rádi zamířili ještě mnohem dříve než současní padesátníci a šedesátníci. Lze to vysvětlit tím, že současné nároky na pracovníky jsou mnohem vyšší, než to bylo dříve. Do budoucna to může demografickou krizi ještě prohloubit,“ doplňuje Soukup.

Více než tři pětiny pracujících Čechů si plánují, že si budou v důchodu užívat svých koníčků. A téměř polovina oslovených chce v penzi více cestovat. Ve skutečnosti si však cestování užívá jen necelá třetina dnešních penzistů.

„Lidé, které důchod teprve čeká, si jej představují takřka stejně jako svůj současný život, jen bez pracovních povinností, a výrazně si jej tak idealizují. Ve skutečnosti se život seniorů mění více, než dopředu tuší,“ vysvětluje Soukup.

Penzijní fondy proto nyní rozjíždějí kampaně, které mají přesvědčit mladé, aby se založením spoření příliš neotáleli. Stále totiž platí, že čím déle si člověk spoří, tím menší částku musí dávat stranou, aby dosáhl v důchodu na přiměřenou rentu. U toho, kdo začal spořit až pár let před důchodem, představují většinu vyplacených prostředků jeho vlastní vložené peníze, zatímco u člověka, který si spoří od mládí, obvykle přinese nadpoloviční část zhodnocení.

„Mladí mají pocit, že se jich to netýká. Je to jako s předsevzetím chodit do fitka, neustále to odkládáme. Ale chceme mladým ukázat, že odchodem do penze život nekončí, že i v důchodu může být život aktivní,“ říká ředitelka ČSOB Penzijní společnosti Marie Zemanová.

Od letoška navíc existuje nová možnost založit spoření i pro děti, klidně už od kolébky. V prvním pololetí jich lidé uzavřeli osm tisíc.

URL http://ekonomika.idnes.cz/idealni-duchod-18-tisic-korun-d13-/ekonomika.aspx?c=A161008_2277873_ekonomika_hro

Debata u kulatého stolu

9.10.2016 ČRo Plus str. 01 18:10 Názory a argumenty

Radko KUBIČKO, moderátor

Tak tedy zprávy a jako obvykle v tomto čase je pro vás připravena také nedělní diskuse nad událostmi týdne. A protože událostí tohoto týdne jsou stále volby do krajských zastupitelstev a první kolo voleb do jedné třetiny Senátu, je tu závěrečná víkendová diskuse komentátorů nad jejich výsledky, výhledy a také obecně politickou situací. U mikrofonu je Radko Kubičko. No a ve studiu u kulatého stolu jsou už dnešní diskutéři, kolegové politologové, komentátoři a spolupracovníci pořadu Názory a argumenty. Je tu politoložka Vladimíra Dvořáková z Vysoké školy ekonomické.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Dobrý večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd**.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Dobrý večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

Petr Holub z týdeníku a internetového deníku Echo24.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Dobrý večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

Lukáš Jelínek z Masarykovy demokratické akademie.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Pěkný večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

A kolega Petr Hartman, komentátor Českého rozhlasu.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Dobrý večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

Jak jsem říkal, je to závěrečná diskuse, takže je nás tady plný stůl komentátorů. No, tak volby do krajských zastupitelstev a první kolo voleb do jedné třetiny Senátu máme tedy za sebou, další volby před sebou. Už za týden se budeme věnovat i druhému kolu voleb do jedné třetiny Senátu. No a už za rok tu budou klíčové volby do Poslanecké sněmovny, které, kterých jsou tyto volby alespoň podle prezidenta Miloše Zemana předzvěstí těchto voleb tedy do Poslanecké sněmovny. A bude tu také druhé kolo voleb do krajských zastupitelstev, jak bylo několikrát řečeno symbolicky, protože se sejdou nová složení zastupitelstev a jednotlivé politické strany teprve budou moci zúročit svůj volební výsledek obsazením funkcí v krajích, tolik tedy to druhé kolo. A jaké to jsou hlavní předzvěsti? Především je tu velmi malá volební účast, o tom tady mluvíme už nějaký čas, je to něco nad 30 %, což tedy pro poslanecké volby nevěstí nic dobrého, byť toto jsou volby ne tak důležité. Politická scéna se dále rozdrobuje, to je také velmi důležité, žádná strana nakonec nedosáhla na hranici 30 % absolutních čísel, takže i vítězové jsou víceméně relativní, protože ta scéna je dosti rozdrobená. Voliči zřejmě hlasovali i tentokrát protestně, jak je zvykem těchto nižších voleb, ale tentokrát zvolilo opozici v rámci vlády politické hnutí ANO, které, ač tři roky ve vládě, stále se od politiky tak trochu distancuje a označuje se za nepolitiku a politické amatéry. Ale u vítěze voleb se zisk také pohybuje kolem pětiny vlastně těch odevzdaných hlasů. Nejsilnější vládní strana ČSSD zaznamenala propad, opozice se ze dne, ze dna příliš nepozvedla. Do zastupitelstev se dostalo také mnoho menších stran, malých stran, jsou rozdrobena zastupitelstva, jak už bylo řečeno, také v Senátu se nejspíš objeví menší strany a uskupení. O tom všem už máme možnost diskutovat přes 24 hodin, nyní ale už je vše definitivně sečteno, uloženo, takže přece jen se můžeme dívat s jistým klidem a odstupem. A jedná se samozřejmě o těch krajských koalicích a takže o tom ještě příliš nevíme, ale nicméně s odstupem, když se podíváme na ty volby, nechám tedy přesto, že jsem to tak trošku už charakterizoval a že jsme, že mnozí z vás už tady na těchto vlnách diskutovali, tak přece jenom nechám v úvodu této diskuse to zase na vás tak trošku. Takto s odstupem, už řekneme těch 12, 16 hodin, co vás nejvíce v těchto volbách nakonec zaujalo, co překvapilo a co vlastně nepřekvapilo? Vladimíra Dvořáková.

Vladimíra DVORÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tak já si nemyslím, že by tam bylo nějaké velké překvapení, víceméně se asi tyto výsledky předpokládaly. Předpokládaly se jak u toho Senátu, tak u výsledku krajských voleb. Dopředu se tušilo, že ten, to hlavní soupeření bude vlastně uvnitř vládní koalice, že tentokrát to nebude jakoby protestní hlasování proti vládě, ale že půjde vlastně o soupeření těch dvou hlavních stran, které jsou teďko ve vládě. Nepřekvapila bohužel ani, ani účast, která ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Hm, tam byla malá velice.

Vladimíra DVORÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

... byla velmi malá, ale i to se předpokládalo, že je to spíš tradice u těchto voleb, proto také je mnohem složitější předvídat, jak dalece by se to promítlo potom třeba do voleb v Poslanecké sněmovně, kde ta volba..., vlastně účast bude dvojnásobná, takže spíš pro manažery politických stran a lidi, který dělal volební kampaně, připravují na parlamentní volby, bude ta otázka, kdo zůstal doma a jaký je tam potenciál mezi těmi lidmi.

Radko KUBIČKO, moderátor

Hm. Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Tak mě až tak moc nepřekvapilo vlastně pořadí těch politických stran, ale spíš ten rozdíl mezi nimi, protože to, že Andrej Babiš bude bodovat v krajských zastupitelstvech, zastupitelstvech, to se předpokládalo, ale ten náskok, s jakým v některých krajích, které jsou třeba vnímány jako letité bašty sociální demokracie, tak ten náskok, s jakým tam vyhraje, tak ten alespoň pro mě osobně byl překvapivý.

Radko KUBIČKO, moderátor

Moravskoslezský kraj například.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Moravskoslezský kraj, vlastně svým způsobem i Jihomoravský kraj. Ukázalo se, že ta atraktivita, ta neokoukanost, kterou ještě nemohl předvést v krajských zastupitelstvech a v Senátu ještě také ne vlastně naplno, protože se zúčastnil jenom těch posledních voleb do Senátu před dvěma lety, takže tady ještě pořád funguje. A to dokonce když už jsem se dotkl těch senátních voleb, tak to dokonce funguje natolik, že to, že se nevolí senátoři tak, jak se volili v roce 1996, že ta kritéria jsou přeci jenom trochu jiná u těch voličů, na to jsme si zvykli, že se volí straničtěji, ale přesto jsme byli většinou svědky, že se vybírá z řad starostů, že se vybírá z řad lékařů nebo osvědčených politiků. Já jsem tušil, já jsem si tipoval, že budou velmi, že budou mnohem úspěšnější třeba stávající senátoři, kteří budou obhajovat ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Na Facebooku jste přiznal velký omyl svůj, ano, zaznamenal jsem.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Ano, ano, byl to těžký omyl, těžký omyl, protože jsem třeba nadhodnotil výrazně zisky jak sociálních demokratů, tak ale třeba i ODS. Prostě netušil jsem, že v případě hnutí ANO zafunguje i něco víc než jenom ten osobnostní výběr, ale že tam opět zafunguje u těch kandidátů i ta značka Andreje Babiše, který se za ně postavil a který jim pomohl udělat kampaň a tím způsobem se vlastně i do Senátu dostala celá řada lidí, kteří, nechci jim křivdit, že by byli neznámí nebo kandidují do toho druhého kola, lidé, kteří by byli neznámí, ale jsou to často lidé, třeba manažeři, jsou to lidé, kteří, kteří nejsou známí z nějakých veřejných funkcí, takže pokud by se skutečně to první kolo i do toho druhého potom promítlo, tak by to podle mě bylo docela i překvapivé z hlediska osobnostního nebo profesního složení té horní parlamentní komory.

Radko KUBIČKO, moderátor

Petr Holub už tady hovořil, ale teď s odstupem, jak se na to dívá.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Tak pro mě opravdu bylo největší překvapení výsledek komunistů, ty šli z 20 na 10 % a s tím nejen já, ale asi nikdo nepočítal, protože se o tom nemluvilo, ani v průzkumech to nebylo. Vedle toho sociální demokracie ztratila 8 %, tak si člověk říká, kam se vypaňují příznivci české levice. Naopak, což by se trochu dalo čekat, se trochu resuscitovala pravice. Sice nemá jednu stranu, ale v zásadě ve všech zastupitelstvech jsou čtyři strany, které mají mezi 5 až 15 %, které lze označit za pravicové nebo pravostředové. A potom ještě jeden okamžik z těch voleb si myslím, že je unikátní, a to jsou volby v Ústeckém kraji, kde bylo na poslední chvíli, kde byla na

poslední chvíli škrtnuta kandidátka hnutí Severočeši.cz, byl to jeden z favoritů těch voleb, bude se to řešit před soudem a je, myslím, vysoká, ne vysoká, značná pravděpodobnost, že tyto volby se budou opakovat. To by byla opravdu novinka.

Radko KUBIČKO, moderátor

Tak to je novinka opravdu, ano. Petr Hartman, jak se jemu to rozleželo v hlavě přes noc?

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Tak já bych navázal na Petra Holuba. Mě nejvíc zaujala ta ztráta komunistů, a to v těch souvislostech, o kterých se hovořilo v minulosti, když se hovořilo o tom, jaký zaujmout vztah ke komunistům, tak se objevovaly názory, že je dobré zapojit je do podílu na moci, že pak přijdou o tu pověst té strany, která nikdy nebyla u moci, která by nabízela ty recepty, jak řešit spoustu problémů, kdyby se k ní dostala. A jak se ukázalo, tak komunisté byli u moci v krajích a najednou mají značný úbytek, tak to je jedna věc, která mě velmi zaujala. A druhá věc, která mě velmi zaujala, byl výsledek ve Zlínském kraji a v tom slova smyslu, že se tam velmi angažoval prezident republiky ve prospěch Strany práv občanů, byli tam lidé z jeho blízkého okolí a ti neuspěli jak celkově, tak i z hlediska toho, jaké získávali nebo spíše nezískávali preferenční hlasy, tak to jsou takové dvě věci, které mě zaujaly.

Radko KUBIČKO, moderátor

Josef Mlejnek.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Tak mě jednak zaujal ten poměrně velký rozdíl mezi hnutí ANO a ČSSD, ten odstup. Zajímavé je jistě, že se ukazuje, že hnutí ANO má jakési pevné voličské jádro. Zpočátku se tato strana nebo hnutí charakterizovala tak, že je to protestní strana, že jsou ty, jsou ti voliči získáni pro hlasování pro Babiše díky politickému marketingu a že je to takové rychlokvašené a že to vyšumí. Ukazuje se, že Andrej Babiš dokáže si vypěstovat pevnější voličské vazby ke svému hnutí, ukázalo se to už před dvěma lety při komunálních volbách, teď ANO uspělo ve volbách krajských, takže byť Andrej Babiš tvrdí, já nejsem politik a my nejsme strana, tak paradoxně se mu podařilo etablovat se v českém stranickém systému a bude zajímavé sledovat, jak se s tím dál vypořádá. A pak určitě zajímavé, zajímaví jsou ti komunisté. Ten jejich propad je jaksi zajímavý, zvláštní právě i vzhledem k tomu, že byla dosti nízká volební účast, kde by se mělo, měli projevit disciplinovaní voliči komunistů, kdyby toto, tento výsledek komunisté zaznamenali při 60% volební účasti, tak budiž, tak si člověk může říct, tak jsou, jsou na svém, ale když při 30% účasti mají s bídou 10 %, tak to znamená, že jim jednak ta jejich voličská základna vymírá a jednak že přestávají plnit tu funkci protestní strany a že voliči, kteří chtějí hlasovat protestně, prostě si vybírají, vybírají nějaké jiné strany, a to ještě bych zmínil poslední věc, která je zajímavá, a to je relativní úspěch Tomia Okamury a toho jeho tandemu s Janem Velebou a Stranem práv občanů. Vlastně je to jediná z těch, řekněme, populistických stran nebo stran, které se chtějí nějakým způsobem teď i více etablovat na té vlně strachu české společnosti z migrantů a z případného takzvaného islámského nebezpečí, tak tato strana, tato strana uspěla aspoň v tom smyslu, že se dokázala dostat přes tu 5% klauzuli.

Radko KUBIČKO, moderátor

Jediná, bylo jich nepočítaně.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

No, no, no, myslím, že je i tím, že přeci jenom Tomio Okamura, byť populist, tak má nějakou schopnost prostě oslovit určitý segment voličstva, dá se říct, že i dost porazil, na hlavu porazil ten původní Úsvit, který ho vlastně vypudil a teď úplně pohřel.

Radko KUBIČKO, moderátor

O těch komunistů je to skutečně pikantní, my jsme s Josefem, všichni možná ostatní, léta tvrdili, jak komunisté mají pevné voličské jádro a nyní najednou jakoby to pevné voličské jádro zůstalo doma, to je zvláštní. Ale ještě

než přijde, přejdeme k jednotlivým politickým stranám a k těm různým koalicím, o kterých se tady bavíme už nějakou dobu, tak já přece jenom bych se ještě zastavil na chvíli u té volební účasti. Kolem 35 % volební účast, samozřejmě není to až takové překvapení, protože i v předchozích volbách ta volební účast byla malá, ale když se to obrátíme a taky to tady několikrát padlo to číslo, že 65 % vlastně je ta voličská neúčast, 65 %, což si myslím, že je docela dost, což skoro už někteří o tom hovoří, že to znelegitimňuje ty instituce, do kterých se takovýmto způsobem volí. Co si o tom myslíte? Vladimíro Dvořáková, například o té volební účasti, není to opravdu už situace, kdy demokracie už téměř přestává fungovat, když tady máme 35% voličskou účast a v tom dalším kole voleb do Senátu je možné očekávat ještě mnohem nižší?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tak samozřejmě není to úplně dobrá vizitka, ale není to zase něco tak zcela výjimečného. Ta volební účast v mnoha zemích vlastně klesá i v poslední době a tady v tomto případě prostě ta legitimita je i v tom, že ti lidé se mohou rozhodnout, jestli do těch voleb půjdou, nebo nepůjdou. Můžeme si říkat, proč tam nejdu, jestli nevidí nějaké řešení, jestli nevidí žádnou alternativu, která by tam byla pro ně a tudíž si řeknou zůstaneme doma, protože prostě nemám z čeho vybírat, nebo může to být argument, že si řeknou, jsme spokojený a vlastně jako nemusíme to nějakým způsobem řešit. Každopádně samozřejmě není to příliš dobře, na druhou stranu v těch zemích, kde se třeba rozhoduje o povinném, povinné volbě, která samozřejmě ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Prezident republiky to tady navrhl.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Ano, tak ono se ukazuje, že pokud je ta volba povinná, tak velmi stoupají hlasy právě pro populistické strany a pro různé radikální a krajní proudy, takže ona je to otázka, co vlastně chceme, protože lidi jsou naštvaný, že tam musí jít a prostě hlasují za každou cenu protestní a není to o tom, že by tedy přemýšleli víc, komu, koho mají volit. Takže ta rozhodnutí jsou samozřejmě na občanech. Já si spíš myslím, že tady je nutné se i zamyslet nad určitým výchovou, vzděláváním, možná i na působení médií. Ten, ten moment, aby lidé teda se, a na způsobu vedení politické kampaně, protože vlastně tam je potom nutné ukázat těm lidem, že opravdu o něco jde a o něčem se rozhoduje. Pokud média spíše hovoří třeba jenom o těch skandálech nebo různých věcech, který jsou, řekněme, dobře se poslouchají, tak to příliš k tomu nenapomáhá. Nevím, jestli zrovna i politici teda, když vystupují s volební kampaní, že to, že by dávali nebo lidi spíš inspirovali o tom, že se mají v nějaké podobě rozhodovat. Ale ta, ta, v těch prostě volbách druhého řádu ta, ta účast je vždycky, vždycky nižší a můžeme přemýšlet i o tom, třeba o pravomocích krajů a jestli mají lidé pocit, aby tam ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Ano, ta povinná účast, to je samozřejmě problematická věc, ale nedospěli jsme do situace, kdy třeba některé věci zjednodušit nebo přidat kompetence, aby bylo jasnější u krajů a u Senátu, čím se vlastně zabývají, protože obávám se, že to asi mnoho lidí neví, anebo zjednodušení toho volebního systému, aby těch voleb nebo aby byly přehlednější, protože zaslechl jsem, že ta situace je opravdu velmi už komplikovaná, když třeba teď v Praze se nevolilo, protože má statut města, kraje zároveň jsou dvojí volby do Senátu nebo dvě kola do Senátu, volí se pokaždé v jiném termínu, i když je to samozřejmě složité sladit, ale nedošli jsme přeci jenom do situace, kdy je to už tak složité ten volební systém, že by bylo možné ho i zjednodušit? Petře Holube.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Tak určitě by šlo zrušit kraje, protože ty jsou nejméně zavedené. Ony sice si našly nějakou agendu, ale málokdo tuší, že to je jejich agenda. Jsou to tedy především krajské silnice, je to zdravot...

Radko KUBIČKO, moderátor

To je málo, ano.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Je to zdravotnictví.

Radko KUBIČKO, moderátor

A školství.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

A školství.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Je to školství, což by samozřejmě mělo hrát určitou roli, ale máme tu taky to, že vlastně nevolí se v Praze do krajů, a tam je vždycky ta účast, v Praze bývá vyšší, takže ono to celkově snižuje tu celostátní úroveň.

Radko KUBIČKO, moderátor

Vyšší, ano. Hm, takže nedospěli jsme do té situace, Petře, jestli, kde by už nějaká reforma tady skoro už mohla být?

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Tak asi by se o tom tedy uvažovat mělo, kdyby se to všechno nějak zjednodušilo, tak by asi lidé chodili častěji, protože by věděli, proč jdou volit. Ono jít volit do těch krajů, tam opravdu člověku není jasné, o co tam jde. Nakonec to skončí tak, že lidé se rozhodují podle toho, podle takových nahodilých případů, že i nějaký skandál, tak se rozhodnou, že tedy potrestají ty sociální demokraty nebo občanské demokraty nebo kdo je zrovna na ráně.

Radko KUBIČKO, moderátor

Není to o té krajské politice, ano, to je ...

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Toto prakticky vůbec není. Samozřejmě jako proti tomu hovoří jedna věc, jsou některé kraje, které si vlastně vytvořily takovou, takový lokální patriotismus, který by se zase asi třeba tím odboural. Teď hovořím hlavně o jižních Čechách nebo o Liberecku.

Radko KUBIČKO, moderátor

Jižní Morava taky, Moravskoslezský snad.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Ale v těchto volbách se právě jak jižní Čechy, tak Liberecko se vyprofilovaly jakoby proti tomu centru.

Radko KUBIČKO, moderátor

Ano, ano.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Který na ně, který na ně nějakým způsobem útočí a oni řekli ne, my si dáme hlas tomu našemu hejtmanovi, protože je náš a ti ostatní mu určitě škodí. To je případ hlavně libereckého hejtmana, který čelí trestnímu obvinění, ale přesto dostal ze všech kandidátů na hejtmana největší podíl hlasů.

Radko KUBIČKO, moderátor

Na hejtmana nejvíc, no to je zvláštní situace. Josefe Mlejnu, taky jako politologa se tě, se tě ptám, nedospěli jsme skutečně už v těch, složitosti těch voleb k tomu, abysme to nějak zjednodušili a volili v nějakém jasném termínu, jako je třeba ve Spojených státech superúterý, jednou za dva roky, všichni vědí, že ta musí přijít a někoho zvolit?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

No, ve Spojených státech je teď voleb relativně hodně, ale možná ...

Radko KUBIČKO, moderátor

No ale volí se v jednom termínu.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

No, no, ale možná než abychom to zjednodušovali, tak asi určitě by bylo dobré nějak zdůraznit tu vazbu daného politika a jeho odpovědnosti, aby to volič mohl lépe posoudit, poněvadž ty kraje mají skutečně ty kompetence dosti reálně propletené s tou úrovní celostátní, popřípadě i s úrovní Evropské unie, takže vysvětlit voliči, v čem spočívá pravomoc hejtmana a co on dělat a nemůže, je docela komplikovaná věc. A většinou je to tak, že voličské chování v těch krajských volbách kopíruje aktuální celostátní stranické preference. Ten Liberecký kraj je celkem, myslím, výjimka, tam se i vytvořil takový aspoň polospecifický stranický systém, že tam už v těch minulých volbách vždycky hodně uspělo nějaké hnutí typu Starostové a nezávislí, Volba pro Liberecký kraj a tak dále.

Radko KUBIČKO, moderátor

Dobře. Tak to je zase ta samá situace, kdy ...

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Ale prostě jenom že se stává, může se stát to, že bude hejtman, tím bude skvělejší hejtman, z Evropské unie vytáhne 10 miliard, bude mít obchodovaná všechna ministerstva, zařídí tam jako skvělé silnice a školy a tak dále, a prostě jeho, jeho strana zrovna celostátně propadne a ten člověk prostě ty krajské volby projede a někdo ...

Radko KUBIČKO, moderátor

No, je to tak, no.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Hejtman, který se tam bude válet, neudělá nic a jeho strana zrovna, aniž by on za to mohl, půjde nahoru, no tak prostě utrží velké vítězství.

Radko KUBIČKO, moderátor

Když jsme teda u těch reform, tak někde jsem slyšel trošku s nadsázkou, že nejlepší reforma by byla, jak říkal Petr Holub, zrušit kraje a zrušit přímou volbu prezidenta, že tím by ubyly dvoje volby. Co na to, Petře Hartmane?

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Tak já si myslím, že lidi k volbám dostane to, když si řeknou, že má smysl tam přijít a že ty reformy sice by mohly napomoci nepatrně třeba vyšší účasti, ale myslím si, že to není to zásadní. A když už hovoříme o té nízké legitimitě, tak možná by se stálo spíš zamyslet nad tím, co udělat s druhým kolem senátních voleb, kde skutečně nechodí skoro nikdo. Tak třeba jestli by nešlo udělat dvě kola Senátu tím způsobem, že by lidé volili jenom v prvním kole a měli právo dvou hlasů, který by ten druhý nahradil to druhé kolo a počítal by se u těch, kteří by postoupili do toho kola druhého, tak třeba to by byl možná jeden z receptů, protože když se podíváme na tu účast v těch krajích, tak přece ta 30% není zas tak tragická.

Radko KUBIČKO, moderátor

Dobře, tak budeme o tom ještě mluvit v druhé části našeho pořadu, nyní musíme naši debatu na chvíli přerušit, protože budou následovat zprávy.

/ Zprávy /

Radko KUBIČKO, moderátor

Já za něj děkuji a my pokračujeme tedy v nedělní diskusi, naší nedělní diskusi u kulatého stolu. A u něj jsou Vladimíra Dvořáková, Lukáš Jelínek, Petr Holub, Petr Hartman a Josef Mlejnek a bavili jsme se tady především o volební účasti, která je, která byla tedy ve volbách velmi malá. A já bych se ještě zmínil o té rozdrobenosti politické scény, protože také už bylo několikrát řečeno, že vítěz voleb je sice vítěz a všichni ho oslavují, že ANO Andreje Babiše triumfovalo, ale faktem je, že je to pětina, je to pouze pětina voličů a ještě těch, kteří se vůbec zúčastnili, takže už někdo vypočítal, viděl jsem ten údaj, že de facto je to pouze 7 %, 7 % voličů, kteří volili, všech voličů, kteří volili ANO, takže z toho je vidět, že ta rozdrobenost politické scény je opravdu velmi velká. Svědčí to o něčem nebo jenom o té nízké volební účasti a o tom, že voliči jednoduše ty krajské volby a senátní neberou vážně? Josef Mlejnek.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Může to svědčit i o tom, že ty krajské volby přeci jenom mají specifické postavení. Část voličů v těch krajských volbách může experimentovat, část voličů přeci jenom hlasuje pro nějaké regionální subjekty a otázkou je, jak se právě, jak se zachovají, až budou volby do Poslanecké sněmovny. Tam přece jenom přijde více lidí a i lidé, kteří třeba hlasovali pro nějaké regionální uskupení nebo pro nějaké hnutí starostů a tak dál, tak přeci jenom při těch volbách do Poslanecké sněmovny mohou volit více na jistotu nebo přeci jenom si řeknou, tak dost experimentů, to je vážná věc, nejdůležitější ty sněmovní volby, tak dám hlas nějaké z těch zavedených stran.

Radko KUBIČKO, moderátor

No my jsme jenom připomínali, že jsme sem šli s Petrem Holubem, že když v Předním Pomořansku, v zemi, ve východní zemi, teda východoněmecké zemi CDU Angely Merkelové udělalo 20 %, tak se o tom hovořilo téměř jako o totálním krachu, katastrofě, neúspěchu, a tady je 20 % vítěz voleb. Lukáši Jelínku, myslíte si, že to může znamenat něco o politické scéně, že se drobí a že vlastně ten vítěz není jednoznačný, že žádný vítěz nemá prostě tolik, tolik hlasů, aby mohl jednoznačně vládnout?

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Tak jedna věc je, že se politická scéna drobí, samozřejmě že Andrej Babiš narušuje spoustu už návyků, které jsme si s politikou a s politickou scénou spojovali. To členění napravit si levici, tradiční, netradiční strany, nové, staré, ale myslím si nebo respektive já bych definitivně soud skutečně dělal až po těch sněmovních volbách, protože v případě těch krajských nám do hry vstupuje celá řada právě těch lokálních kandidátek, které ve sněmovních volbách nebudou kandidovat, celá řada subjektů, které jsou ve skutečnosti skryté koalice. Tam je docela zajímavé, že do řady zastupitelstev se dostalo sedm, někde osm dokonce subjektů, z nichž některé ještě jsou koalicemi, to znamená, že můžeme připočítat další strany, a z toho se pochopitelně ty krajské rady budou skládat obtížně.

Radko KUBIČKO, moderátor

A to máme 5% klauzuli přitom, že ano, a tolik stran se dostává do některých zastupitelstev, to je neuvěřitelné.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Ale myslím si, že v té Poslanecké sněmovně, jakkoliv ta situace možná nebude úplně komfortní pro ty tradiční politické strany, jak jsou zvyklé skládat vládní koalice, tak si myslím, že ta divočina tam nebude tak intenzivní. Tam naopak můžeme počítat s tím, že se částečně zredukuje to spektrum, to spektrum na krajní pravici a také druhá otázka je vlastně, co bude s budoucností Občanské demokratické strany a TOP 09, protože přinejmenším pro TOP 09 tady tyto volby byly velmi vážným vztyčeným ukazovákem. Pokud si pamatují, to číslo bylo, tuším,

3,8 nebo 3,9 v celostátním propočtu hlasů, procent hlasů, což si myslím, že vlastně je poměrně intenzivní ponouknutí k tomu, aby česká pravice uvažovala o, když už ne o integraci, tak přinejmenším o nějaké užší spolupráci.

Radko KUBIČKO, moderátor

Měl jsem připraven tedy fenomén ANO, ale když jste nastartoval téma české pravice, tak abysme příliš neskákali, tak to můžeme otevřít, protože to bylo jedno z těch dalších témat. Ano, hovořilo se tady o tom, že některé strany se hlásí k pravici, ale ty tradiční pravicové strany, jako byla ODS dříve jako, jako určitý fenomén nebo určitý hegemon, a TOP 09, která jí začala konkurovat, tak zdá se, že ODS se přece jenom trochu vzpamatovává, zatímco TOP 09 padá do naprosté nicoty a její předseda Miroslav Kalousek tvrdí, že to je proto, že nedostal své voliče k urnám, což je taková zvláštní, zvláštní věc, takže k české pravici, jak vidíte teda vůbec to rozvrstvení české politiky, kde levice upadá, pravice upadá a šíří se tedy spíše ty strany nesystémové nebo strany netradiční? Petr Hartman.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Tak já bych ještě jenom krátce se zastavil u té rozdrobenosti politické scény. Měli bychom zdůraznit, že ono je něco jiného získat 5 % v daném kraji při té relativně nízké účasti, a něco jiného je uspět na celorepublikové úrovni, získat 5 % v celorepublikové úrovni, takže od..., to také odlišuje vlastně ty krajské volby od těch voleb do Poslanecké sněmovny. A když jsme u té české pravice, tak já si myslím, že TOP 09 si ověřila, že bez Starostů a nezávislých je vlastně ve velmi obtížné situaci na úrovni krajů, krajů a obávám se, že za rok si ověří, že ve stejné obtížné situaci je i na té celorepublikové úrovni, že zkrátka ta strategie, kterou zvolil Miroslav Kalousek, příliš nefunguje a že to, jak se třeba velmi výrazně a negativně vymezuje vůči Miroslavu Kalouskovi, tak také způsobilo to, že Starostové a nezávislí se od nich odklonili. A je to poměrně citelná ztráta.

Radko KUBIČKO, moderátor

O Andrejovi Babišovi, myslíš, že jaksi omezuje, řekl jsi Kalouskovi, k Babišovi.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Ano, Miroslav Kalousek jak se vyjadřuje ...

Radko KUBIČKO, moderátor

K Babišovi, ano. Ano, to je jasné.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Vůči Babišovi, vůči hnutí ANO a tím vlastně také dosáhl toho, že Starostové a nezávislí opakovaně zdůrazňují, že chtějí dělat méně konfrontační politiku, takže to je, myslím, jasný vzkaz tomu, jakým způsobem si oni vyhodnotili tu politiku. A také se ukazuje to, jakým způsobem se chová tedy ODS, že se chová trochu jinak a že je úspěšnější, takže já si myslím, že Miroslav Kalousek je ve velmi složité situaci a že bude podle mého názoru zázrak, pokud z ní vytěží to, že alespoň překoná to 5% hranici a dostane se do sněmovny.

Radko KUBIČKO, moderátor

Dobře. Ale stejně tyto volby potvrdily, že pravice je na kolenou, ten výsledek ODS je sice určitým zázrakem za této situace, ale pořád to není to, co ODS mívala dříve a co by vůbec pravice měla, protože v každé zemi asi by měla být silná pravice, levice. V tuto chvíli je, jak jsme říkali, situace rozdrobená a hnutí, které zvítězilo, byť ne zase takovým výsledkem, tak není úplně jasné, jestli je pravice nebo levice. Co s tím, Vladimíro Dvořáková?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tak samozřejmě je to fenomén, který se zaprvé objevoval v mnoha zemích střední a východní Evropy, kdy docházelo postupně k zhroucení vlastně toho původního stranického systému, jak se vytvářel v těch 90. letech, takže to je, to můžeme vidět i jinde, není to nic jako překvapivého. Na druhou stranu tady je opravdu ta otázka,

jak dalece lidi a zejména v krajích se rozhodují podle otázky pravice a levice. Andrej Babiš nesporně získal celou řadu pravicových voličů, ale absurdně dá se předpokládat, že mnohé hlasy, které byly předtím pro komunisty, šly také k Andreji Babišovi. My vidíme tedy ty posuny, když vezmem pana prezidenta jakoby sociální demokrat liberální sociální demokracie kdysi, když teda se takto definoval, tak už nyní je úplně někde jinde a považovat ho za levicového prezidenta, asi jde také velmi obtížně, přestože pořád je, se takovýmhle způsobem někde, někde prezentuje, takže jako je to obecně problém toho zachycení, co je levice, pravice, jaké hodnoty má vnímat. Tam je zjevné, že ODS se stále drží, ona měla, bylo vidět i v komunálních volbách, prostě má, zůstává jí taková ta členská základna, která má tu vazbu k ODS. Jak dalece se podaří překonat, se dostat v těch parlamentních volbách někde více nad těch 10 %, uvidíme, každopádně TOP 09 se dostává do té situace, jako byly vždycky ty druhé malé politické strany, ať už to byla ODA, Unie svobody nebo jiné, a myslím si, že to je především tím, že ta strana se od počátku nebudovala jako strana. Ta strana měla regiony díky starostům. Jakmile se rozešly, tak ty regiony se ztratily. A byla stavěna teda na, na osobě bývalého tedy předsedy Schwarzenberga a ten vlastně už v tuhle tu chvíli, kdy není, tak ho pan Kalousek nemůže nahradit, to už tady zaznělo ...

Radko KUBIČKO, moderátor

A nikdo se nerodí, tam jako někdo takový výraznější jakoby.

Vladimíra DVORÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Ono se tam, ono tam mnoho lidí není, ono totiž je tam velmi obtížné vůbec jako kde brát někoho, kdo by tu stranu v nějaké podobě budoval a byl by schopen prostě se vyjádřit a měl by určité charisma a oslovoval by. A musím říct, že naprosto souhlasím s tím, že jednu z největších kampaní dělal pro pana Babiše pan Kalousek, protože on vystupoval kriticky k čemukoliv a tím vlastně i třeba ty velké problémy, který pan Babiš měl, Čapí hnízdo, různé střety zájmů a podobně, ty vlastně zmizely, protože on se vyjadřoval k čemukoliv, co udělal pan Babiš, tak bylo prostě špatně. Vlastně denně vystupoval víceméně v médiích a v tom okamžiku vlastně rozměnil ty problémy, které třeba s hnutím ANO jsou nesporně spjaté, takže to byla špatně podle mě vnímaná strategie, ale hlavně negativní postoje nemohou dlouhodobě budovat image té strany a ono tam vlastně kromě negativního nic moc nebylo a zase že by působil pan Kalousek přesvědčivě, když hájil práva Tibetu, tak myslím si, že taky mnoho lidí nepřesvědčil, že by prostě zastával tyhle ty hodnoty, takže ta strana prostě se jako nemá, nemá vlastně pořádnou vizi.

Radko KUBIČKO, moderátor

Koneckonců pan Bursík, známý tibetolog, ho vlastně kritizoval, že tam vůbec s tou vlajkou přišel, že to vypadalo spíš jako diskreditace. Dobře, ale Josefe Mlejnu, existuje tedy česká pravice a je to dobře, že existuje, nebo neexistuje, není to, jaksi nekulhá teda česká politická scéna na jednu nebo i obě nohy v tuto chvíli?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Já myslím, že žijeme v době velkých změn a nejenom v Český republice, takže je otázkou, jestli vůbec něco jako pravice, levice tak, jak jsme to znali nebo jak se to definovalo po léta, desetiletí, se ještě za pět, za deset let něco takového bude existovat. Všechny společnosti, nejen ty společnosti zemí střední Evropy, prochází dost zásadními změnami a je docela možné, že si budeme muset zvyknout na daleko proměnlivější politické spektrum, kde, které budou zaplňovat často i nějaké projekty ne možná na jedno použití, ale třeba na dvě, tři použití, že se to bude všechno nějakým způsobem prudčeji měnit a že doba, kdy byly nějaké vyprofilované elektoráty pevné, které po celý život ten člověk volíval v levici, nebo určitou stranu nebo aspoň nějaký okruh stran, tak že to je prostě něco, co patří minulosti, a to je jedna poznámka. A druhá poznámka, česká pravice je v krizi i kvůli tomu, že se před voliči zčásti zdiskreditovala tím způsobem vládnutí, jak některými korupčními aférami, tak ta poslední pravicová vláda, Nečasova vláda s TOP 09 a s Věci veřejnými, no tak to bylo až panoptikum, že jo, samozřejmě tahanice s těmi lidmi Víta Bárty a podobně.

Radko KUBIČKO, moderátor

Z toho se nemůžou vzpamatovat, ano.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Takže to pak trvá dlouhou dobu, než se ta zkažená značka zase znovu nějak obnoví.

Radko KUBIČKO, moderátor

Obnoví. No ale teď když přejdeme k levici, tak tam ta situace také není příliš růžová, jak jsme si tady řekli, ČSSD v určité krizi, teď ztratí skoro polovinu hejtmanů nebo možná ještě více, na celostátní úrovni také různé spory, nic moc, KSČM, tady mluvil Josef Mlejnek dokonce o vymírání té voličské základny nebo přinejmenším k její neochotě už chodit vůbec k volbám, což se u krajských voleb ukázalo a bylo to paradoxní zvláště tím, že tam v minulých volbách KSČM zaznamenala velké úspěchy, dokonce jednoho hejtmana a tak dále, kterému se taky nepodařilo uhájit vlastně volební vítězství, velice zvláštní věc, takže levice, Petře Holube, co ta druhá noha?

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Ono to je podobné. Dalo by se říci, že se kulhá na obě nohy na naší politické scéně. Ono to je celý takový proces, který byl spuštěn už někdy před osmi lety, kdy zčistajasna začali lidé čím dál tím hlasovat pro protestní strany. A ty protestní strany získávaly stále větší pozice, ale nepřestávaly být protestními, jak teď třeba vidíme na tom hnutí ANO. A prostě se projevuje jejich ohavná destruktivní role, protože teď to postihlo i kraje, protože máme až devět subjektů v jednom zastupitelstvo, co říkám těch devět, to je Plzeň, a pomalu už se tam nedá vládnout a ta legitimita se snižuje. Nicméně samozřejmě pokud ta destrukce jde příliš daleko, tak ona by měla být také trochu tvůrčí, a to v České republice není. Když to srovnáme třeba s Německem, tak tam také bylo takové to hnutí /nesrozumitelné/ Bürger, protestní obča..., protestující občané, by se to také dalo přeložit, a ti nejdříve vyzdvihli stranu Zelených, Piráty, teď Alternativu pro Německo, ale zároveň zvýšili úřad třeba při těch zemských volbách až o 15 %. To se u nás neděje, takže u nás ta tvůrčí destrukce to zas až tolik není, takže člověk si říká, co nastane? Budeme stále, ještě jsme nedosáhli toho dna? Je pravda, že při těchto krajských volbách je už možné vidět, že přece jenom dochází k nějakému protipohybu, že to, co bylo dlouhá léta ničeno, se trochu resuscituje. Já bych dal za příklad tu ODS, která v některých krajích opravdu se dostala k 15 %, zvláště na takových malých venkovských městech. Já to znám z jižních Čech, tam s přehledem dostávala 20 % a neuplatnilo se tam hnutí ANO, a leccos podobného by se dalo říci i o lidovcích, dokonce i o sociální demokracii, takže my jsme teď při těch krajských volbách zažili takový první krok k tomu návratu, nemyslím si, že by ta destrukce byla trvalá, že bysme žili v nějakém čase trvalého chaosu, ale až bude zničeno, co má být zničeno, tak zase se najde někdo, kdo to bude dávat dohromady, což ti konzervativní Jihočeši pochopili sami první.

Radko KUBIČKO, moderátor

Ale zajímavé je, jenom mě tak napadlo, to, co jsme si tady také mnohokrát říkali, že většina těch protestních hlasů a těch protestních hnutí se nebo těch hlasů, který by dostaly protestní hnutí, dostala do hnutí ANO, což je zajímavé, že to protestní hnutí má vlastně to ANO, že by bylo spíš logičtější a možná to bude horší, až se bude jmenovat to hnutí NE třeba nějaké, které bude protestní. Ale Lukáš Jelínek ještě k levici jako levicový politolog také někdy označován.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

No, když pomineme to, že žijeme v České republice v současnosti v relativně stabilní ekonomické situaci, tak všude kolem nás stoupá pocit nějakého ohrožení, ať už reálný nebo, nebo vnucený zvnějšku, ale existuje. A to si myslím, že na ty levicové voliče poměrně výrazně doléhá. V tom okamžiku se radikalizují, ať už směrem doleva v některých evropských státech, někde spíše směrem doprava. A když už ne, když už tento, ten směr doprava nebudu přímo vymezovat stranicky, tak přinejmenším těmi akcenty, které začínají rezonovat v tom levicovém elektorátu, to znamená příklon k řešení problémů pevnou ráznou rukou, příklon k nejruznějším receptům, které už spíše přichází /nesrozumitelné/, spíš krajní pravice než demokratické levice. To vidíme i v tom českém prostředí, takový ten vzestup výrazně nacionálně sociálních tendencí, a to potkává podle mě elektorát jak sociální demokracie, tak komunistické strany. Je zajímavé, že Bohuslav Sobotka dneska zmínil jako možný recept to, že by se sociální demokracie měla orientovat na městské voliče, mladé voliče, přejímat nějaké recepty od těch menších stran nebo mladých protestních hnutí, já si myslím, že samozřejmě ano, ale nemyslím si, že by tady toto bylo úplně dostačující. A za druhé si nemyslím, že by tady toto byl ten jediný problém třeba těch krajských voleb, které včera skončily, protože tam navíc ještě ten neúspěch sociálních demokratů kromě tady těch velkých témat podle mě způsobily tři věci - nedostatečná poctivost, věrohodnost a

přesvědčivost některých krajských politiků. Bylo vidět, že tam v těch krajích, kde lidé svým krajským politikům věří, tak dokázala udělat sociální demokracie výrazně lepší výsledek než v těch krajích, kde už působili ti krajszí politici jako, jako celkem spokojení potentáti, kteří byli uspokojeni a ostatní už je příliš netrápí. A myslím si, že to je problém, který bude muset sociální demokracie určitě řešit, tu regionalizaci a vlastně tu míru té ochoty bojovat svých regionálních, lokálních politiků za sociální demokratický program v praxi mezi voliči.

Radko KUBIČKO, moderátor

Když jste mluvil vlastně o těch mladších a vzdělanějších voličích, tak mě napadl ten videoklip toho hejtmána Nováka s tou klobásou, nevím, jestli tohle skutečně může na někoho zapůsobit, ale přejděme teda plynule k tomu hnutí ANO, protože je to vítěz voleb samozřejmě, byť ne tedy nějaký třeskutý, jak já říkám tím slovem, 20 % nebo pětina voličů není zas tolik, ale je to, je to, je to vítěz a je to politická strana, která je často kritizována ať už tedy Miroslavem Kalouskem tím zvláštním způsobem, ale i námi komentátory, politology, že není úplně standardní, že to je strana, která je postavená skoro jako firma, že ten její majitel, předseda Andrej Babiš jí ovládá téměř absolutně a že tam nejsou ty klasické demokratické stranické mechanismy, 100 % hlasů pro předsedu a tak dále. Jak se na to tedy vídat? Je tady nejsilnější hnutí ANO, které není tedy standardní politickou stranou, je to hnutí, i když ne úplně populistické, pořád se říká teda ANO, nikoliv ne, ale je to hnutí, které přebírá to, co si lidé myslí, nemá žádné ideologické ukotvení. Co to může mít a vliv na politiku, Petře Hartmane?

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Tak ono to už vliv na politiku má, sledujeme to právě z hlediska toho, jak politika funguje, že čím dál více se mění v soutěž, já nevím, známých tváří nebo různých marketingových kampaní a v této souvislosti pochopitelně bude zajímavé, jak se to bude vyvíjet dál z toho úhlu pohledu, že když jste sledovali tu kampaň do krajských voleb, tak všude byl Andrej Babiš, ale Andrej Babiše nebude moci být u všech vyjednávání o krajských koalicích a nebude moci být u toho, až ty kraje začnou nějakým způsobem fungovat a nějak se budou spravovat. My jsme si to mohli ověřit na tom, jak ANO vstoupilo do vedení velkých měst a v řadě z nich mělo velké problémy. Ostatně názorně se to ukazovalo i v Praze, kde vlastně, pardon, jsme dospěli do toho stádia, že to vedení bylo řadu měsíců provizorní a skoro nikomu to nevadilo, takže to bylo takové zvláštní obohacení toho, jak, tak jak může fungovat správa věcí veřejných.

Radko KUBIČKO, moderátor

Politika ale, ale zase jsme říkali, jako komentátoři jsme říkali, že když Praze nikdo nevládne, že to je docela fajn, že se nic, že se nic neděje, nepřijímají se žádná strašlivá rozhodnutí.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Já si myslím, že to není správně, že bychom si ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Já to říkám ironicky pouze.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

... neměli zvykat.

Radko KUBIČKO, moderátor

Já to říkám pouze ironicky. Vladimíro Dvořáková, co s ANEM? ANO je opravdu taková podivná trošku strana, pořád se netransformovala ve standardní stranu, byť Andrej Babiš ji řídí velmi obratně a nerozpadá se jako Věci veřejné a další, ale přesto to je strana, která, řekněme, vždycky označujeme netradiční a je to strana, která je opravdu je založená na jednom člověku stále.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Tak ono ten výraz tradiční nebo netradiční strany, protože je trochu problematický, protože ono tady moc tradičních stran nevidím, nebo že by ty strany se chovaly opravdu tak, jak politologové by si představovali, aby se strany chovaly, to jako opravdu není samozřejmě ten fenomén, strana, firma tady existuje, existuje už i v politologii popsany, začínal s tím vlastně výrazněji Berlusconi, byl to, je to tenhle ten model, který je vlastně převzatý, a potom skutečně záleží na voličích, jak se dívají na to, že prostě ta strana funguje tímhle tím způsobem, můžeme ale potom vidět i to, že po těch volbách najednou se začne tedy lámat chleba a začnou se vytvářet ty rady a je otázka, jak dalece se ukáže, že ten potenciál je široký, že má velmi široký koaliční potenciál, nebo jestli se ukáže, že se bude objevovat někde spíše protestní hlasování, to znamená bude snaha vlastně ANO vyloučit. Uvidíme, co se stane ve druhém kole senátních voleb, kde sice do prvního kola, to je obrovský úspěch, přišlo 14, 14 kandidátů, ale když se podíváte pořádně na ta čísla, tak jako to zase tak úplně nadějně pro ANO v mnoha případech nevypadá. A uvidíme, jestli se objeví ten fenomén protestního hlasování. Ovšem jsme v senátních volbách, v druhém kole senátního, a to teda může být docela problém, protože když tam přijde 15 % lidí, tak poté už tam chodí potom jenom ty straníci, kteří jdou za svými kandidáty, takže ...

Radko KUBIČKO, moderátor

No, to už jsme viděli koneckonců tady tohle to.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Takže těžko se to odhaduje v tuhle tu chvíli, ale může to být velký problém vůbec pro vytváření koalic celkově na těch radnicích, teda na krajích.

Radko KUBIČKO, moderátor

Já jsem, si myslím tedy, že, a taky to padlo tady, že ANO přineslo do politiky bezesporu množství i negativ, i když samozřejmě to způsobily předchozí reprezentace, které se chovaly, jak se chovaly, ale jednu věc se teda ANU nedá, nedá upřít, že přivedlo do politiky právě proto, že nemá ty stranické mechanismy, spoustu nových lidí, což samo o sobě tu politiku nějakým způsobem osvědčilo. Řekněte mi ale, proč si myslíte, že ty tradiční politické strany v tomto naprosto selhaly? V tom, že nepřivádějí do politiky tolik nových a řekněme mladších neotřelých lidí, jako se to podařilo tomu hnutí ANO? Já si vzpomínám, váš kolega, Vladimíro Dvořáková, Václav Žák jednou mi říkal, že ho chtěli nominovat někam v ČSSD do nějaké instituce a že si tam připadal jak na cizí svatbě, že vlastně tam byl tak strašně jako vytěšňován z toho, že ho neznali předtím, že, že bylo zcela jasné, že ta strana není schopná vlastně přijímat nové lidi, proč si myslíte, že to tak je, že ty tradiční strany v tom takto selhaly, že to ANO jim takto dalo vlastně na frak? Josefe Mlejnků třeba.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

No, noví lidé jsou ohrožením těch starých, pokud jde o kandidaturu do různých funkcí. A ono vlastně být členem politické strany, tak hlavním smyslem takového členství je to, že ten člověk má ambici být zvolen do nějaké funkce, takže řada těch stran s tím, těch místních organizací si pečlivě hlídá, kdo tam vstupuje a nevstupuje. Pokud jde o hnutí ANO, tak oni možná jsou stále ve fázi, kdy se musí expandovat, kdy mohou mít ty problémy jako postavit kandidátku nebo asi to ten problém nemají, ale přeci jenom je to strana nová, takže jako shání ...

Radko KUBIČKO, moderátor

Nabírají, hledají.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Nabírají, nabírají, ale až se trošku etablují, tak tam určitě budou podobné mechanismy a myslím si, že už dnes oni si také dávají pozor na to, koho si tam vezmou mezi sebe a koho si tam nevezmou, takže tenhle ten problém ...

Radko KUBIČKO, moderátor

No některé funkce jsou zatím zabetonované zcela přirozeně, to je funkce předsedy především. Petře ... Ano?

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Ale, no jenom já bych ještě podoktnul, že ten rozdíl mezi hnutím ANO a ostatními politickými stranami není zas tak úplně ostrý nebo ty tendence, že se zvyšuje role toho vedení té strany a že se zvyšuje role politického marketingu a že ten, ta role těch řadových straníků klesá, no tak to je tendence, která je zaznamatelná ve vývoji evropských politických stran posledních několik desítek let už, takže to jako oni, oni tu tendenci jenom jakoby absolutizují, ale je to prostě tendence a koneckonců TOP 09, tak nevím, když si srovnám TOP 09 a hnutí ANO, tak samozřejmě jsou tam rozdíly, ale mohl bych jako zjednodušeně říct, že prostě Kalousek, Kalousek, Miroslav Kalousek nabral výborného maskota Karla Schwarzenberga a tam to bylo všechno víceméně postavené a teď ještě jako maskot přece jenom má svůj věk a už je v důchodu fakticky, tak strana, která se označuje jako tradiční, nevím proč, tak najednou je vidět, že má jako problém.

Radko KUBIČKO, moderátor

Petře Holube, není to tedy budoucnost politický stran toto, tyto projekty, budoucnost systému?

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Já tady doufám, že to tak není. Ono když se právě podíváme, já to třeba znám velice dobře z místní úrovně, jaké lidi vodí do politiky hnutí ANO, tak to jsou většinou lidi nižší kvality než ti, co tam byli dosud. Neříkám, že ti, co tam byli dosud, jsou nějak ...

Radko KUBIČKO, moderátor

No ale je to osvěžení určité teda v každém případě těch starých struktur.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

No osvěžení, já mluvím teď tedy o Českých Budějovicích, abych to úplně nezobecňoval, ale jako od té doby, co tam je nejsilnější stranou hnutí ANO, tak ta správa věcí veřejných je ještě horší, než byla předtím a předtím byla špatná. Ono, oni už se vůbec nejsou schopni na ničem dohodnout. Nám třeba tam dříve vadilo, že se dělají, že se dělají kompromisy a teď se nedělají ani ty kompromisy, nedělá se nic.

Radko KUBIČKO, moderátor

Dobře, tak to už budeš muset napsat do svých dalších komentářů a v tom také budeme pokračovat v pořadu Názory a argumenty. Nekončíme tady touto diskusí, budeme dál pokračovat v komentování politické scény. Dnes to dělali Josef Mlejnek.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Děkuji za pozvání, na shledanou.

Radko KUBIČKO, moderátor

Petr Hartman.

Petr HARTMAN, komentátor Českého rozhlasu

Na slyšenou.

Radko KUBIČKO, moderátor

Petr Holub.

Petr HOLUB, komentátor, týdeník a internetový deník Echo24

Těšilo mě.

Radko KUBIČKO, moderátor

Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, politolog, Masarykova demokratická akademie

Hezký zbytek dne.

Radko KUBIČKO, moderátor

A Vladimíra Dvořáková.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka, Vysoká škola ekonomická v Praze

Hezký večer.

Radko KUBIČKO, moderátor

A od mikrofonu se loučí našeho, naší diskuse, nedělní diskuse pořadu Názory a argumenty Radko Kubičko. Na slyšenou.

Jak výsledky hlasování v krajích kopírují trend v okolních zemích?

10.10.2016 ČRo Plus str. 02 21:10 Den v 60 minutach

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Krajské volby jsou tedy za námi, rysují se nové koalice, a tak se můžeme pokusit i poněkud širší pohled. Nakolik výsledky tohoto hlasování kopírují trend v okolních zemích ve středoevropském prostoru? O krátký komentář požádáme docenta Michela Perottina, vedoucího katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer i vám.

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý večer.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak tedy zapadá ten výsledek voleb v Česku do politického dění ve střední Evropě? Je to patrný nějaký společný trend?

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak možná společný trend je, řekněme, v oblasti evropské politiky, respektive odmítání některých, některých věcí pocházející z Bruselu. Respektive nějaký náhled na tuto problematiku, zejména tedy migrační politiku. A v tomto ohledu Česká republika zatím zůstává trochu mimo, mimo ten trend, současný trend obecně ve střední Evropě, respektive v těch 3 ostatních zemích Visegrádské čtyřky.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Znamená to, že u nás ty strany typu, které svou kampaň staví hodně naproti imigrační politice, nejsou tak úspěšné jako v okolních zemích?

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To znamená ano, že zaprvé tyhle strany jsou spíše okrajové, respektive zůstávají spíše okrajové a že ty mainstreamové strany nebo ty největší strany mají poměrně, poměrně, řekněme, racionální pohled na tu, na tu věc.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Já vidím další posun v tom, že v minulých krajských volbách sice vznikly koalice s komunisty, ale jaksi tiše, nikdo se tím příliš nechlubil. Teď už je KSČM braná v krajích jako běžný koaliční partner. Je to tak i v ostatních postkomunistických zemích? Polsko, Slovensko, Maďarsko?

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak to je specifikum české republiky. Komunistická strana tady existuje, zatímco u ostatních, v ostatních zemích střední Evropy tyto strany se buď přeměnily, nebo, nebo zanikly. A v tomto smyslu prostě Česká republika je úplně někde mimo, mimo tenhle ten prostor.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

U nás se rozebírá fenomén ANO, které ač je ve vládě, v krajských volbách do značné míry uspělo. A mluví se o tom, že se Andreji Babišovi podařilo se postavit se do jakési vnitřní opozice ve vládě. Najdeme nějakou obdobu i v okolních zemích?

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Asi těžko najdeme takovou situaci, jakou máme tady v České republice. Ta je hodně specifická z různých, z různých úhlů pohledu. Zatím spíše v těch ostatních zemích ovládají, řekněme, klasické nebo klasičtější politické strany a žádá by se takto asi nevymezovala jako jak to dělá ANO v České republice.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Michel Perottino, vedoucí katedry politologie na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, byl naším hostem. Děkujeme.

Michel PEROTTINO, vedoucí katedry politologie na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Díky.

Newcast

10.10.2016 Euro str. 70 Light - Lidé a podniky
RED

Anna Březinová * director

Contentová agentura Newcast, která je součástí komunikační skupiny Publicis One, má od září novou ředitelku. Stala se jí Anna Březinová, která nahradila Davida Pavla. Její hlavní úlohou bude pracovat na dalším systematickém růstu agentury a intenzivně se zaměřit na práci pro stávající a nové klienty agentury Newcast a také na integraci agentury v rámci nově vzniklé skupiny Publicis One.

Anna Březinová v agentuře Newcast působí od listopadu 2015, nejprve jako social media consultant & content specialist, od dubna letošního roku zastávala pozici head of content. Předtím působila jako creative

director & community manager v agentuře Česká produkční Social Media. Na straně médií pracovala jako produkční a editorka lifestylového časopisu.

Březinová studovala český jazyk a literaturu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a obor mediálních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Foto popis|

Pravice po krajských volbách

10.10.2016 ČRo Plus str. 04 18:10 Názory a argumenty

Petr HARTMAN, moderátor

TOP 09 nesmí po volbách vycházet z dojmů a nesmí hledat rychlá řešení. Mělo by se počkat na podrobnou analýzu, řekl dnes ČTK její první místopředseda Marek Ženíšek. Strana podle něj musí přijít s tématy, která ve společnosti rezonují. Lépe cílit svou kampaň a případně otevřít kandidátky novým osobnostem, včetně nestraníků, také tímto způsobem reaguje jeden z představitelů pravicové strany na neúspěch v krajských volbách. Co musí udělat pro lepší výsledek, ve volbách sněmovních? Zde je názor politologa Josefa Mlejnka z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova

Krajské volby nepochybně mnohé naznačily o dalším vývoji české politické scény. Za hlavní soupeře lze nyní i nadále považovat levicovou sociální demokracii a hnutí ANO 2011, tudíž subjekt ideově dosti nevyhraněný. Mohou však do jejich souboje nějak výrazněji promluvit dvě pravicové strany, které v období 2010 - 2013 nesly největší díl odpovědnosti za vládnutí, tedy ODS a TOP 09? Popularitě pravice určitě neprospěl výkon moci v čase hospodářského propadu, na nějž reagovala politikou škrťů, ani různé korupční aféry. Zejména okolnosti pádu Nečasovy vlády pak znamenaly těžkou ránu především pro prestiž ODS. Andrej Babiš dovedl slabin ODS dobře využít a dokázal své hnutí na české politické scéně etablovat hodně na její úkor. Převzal též voliče Věcí veřejných, strany, jež se začala rozpadat krátce po vstupu do koalice s ODS a TOP 09, přičemž místy až bizarní chování některých představitelů tohoto podivuhodného spolku vrhlo stín i na oba větší koaliční partnery. Andrej Babiš ODS zčásti nahradil rovněž převzetím jistých prvků jejího programu: důrazem na hospodárny stát, na snižování schodku státního rozpočtu a koneckonců i pomocí obrazu úspěšného kapitalisty - miliardáře. ODS přece od svého založení tvrdila, že právě úspěšní podnikatelé tvoří základ rozvoje společnosti a jejího blahobytu a že stát je z podstaty věci špatný hospodář. Když se však jeden z nejbohatších podnikatelů stal politikem a na svůj prapor vepsal: „Budu stát řídit jako firmu“, tedy efektivně a hospodárně, byla to právě ODS, kdo spolu s TOP 09 spustil největší křik. Není ale divu, poněvadž v pravicových stranách pochopili, že mají v revíru škodnou. A pěkně nebezpečnou, neboť je vlastně zčásti posleповána z jejich snů, vizí i programu. Česká společnost tak byla k sympatiím pro někoho takového jako Andrej Babiš zhruba 20 let vychovávána hlavně českou pravíci. A nutno též podotknout, že TOP 09 vytáhl k úspěchu především její lídr Karel Schwarzenberg, který vyvolal naděje na změnu české politiky, kam měl vnést šarm, kulturu i poctivost - zajisté notně zidealizovaných - starých dobrých časů. Avšak kouzlo „knížete“ přece spočívalo v tom, že není jako ostatní, obyčejní politici, v příslibu, že nebude krást, jelikož disponuje velkým majetkem i vnitřními morálními zábrany. „Karlománie“ kulminovala v prezidentských volbách, po porážce v nich ale téměř logicky vyprchala. Karel Schwarzenberg má ovšem s Andrejem Babišem překvapivě společného více, než si myslíme. Pokud si pravice výše uvedené skutečnosti neuvědomí, nemá moc šancí na skutečnou renesanci. Hodně kontraproduktivní je pak tvrzení, že lidé by měli před marketingovým hnutím velkokapitalisty dát přednost klasickým politickým stranám. Vždyť právě onen ještě celkem nedávný úspěch Karla Schwarzenberga lze vnímat též jako jeden z pádných důkazů toho, že lidem takzvané klasické partaje moc nevoní a vonět už třeba nikdy nebudou.

Komunisté zaspali dobu, Babišovi nejsou schopni konkurovat, napsal čtenářům politolog Švec

10.10.2016 aktualne.cz str. 00 Volby

Domáci

Kamil Švec z **Fakulty sociálních věd** odpovídal čtenářům. Praha / Londýn – Politolog Kamil Švec odpovídal na dotazy čtenářů Aktuálně.cz a vysvětloval, co stojí za

Praha/Londýn - Politolog Kamil Švec odpovídal na dotazy čtenářů Aktuálně.cz a vysvětloval, co stojí za úspěchem hnutí ANO i proč lidé o krajské a senátní volby nemají příliš zájem.

"Bude po příštích parlamentních volbách Andrej Babiš premiérem a za dalších pět let prezidentem?" zněl jeden z dotazů na vítězné volební tažení šéfa ANO. Podle experta z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to záleží především na voličích a jejich vůli Babišovi stále něco odpouštět. "Zatím to vypadá, že Babišovi voliči odpustí cokoliv a zvolí ho téměř kamkoliv," napsal.

Na to, zda se Babišovo hnutí podaří udržet pohromadě, má politolog jasný názor: "Pokud se ANO nezačne přetvářet na klasickou politickou stranu a bude řízeno stále jedním člověkem, respektive jeho nejbližšími spolupracovníky, nebude v jeho silách, aby uhlídal obecní, krajské i celostátní politiky," upřesnil s tím, že hnutí se pak může rozpadnou odspodu.

Čtenáře také zajímala budoucnost ČSSD a jejího předsedy Bohuslava Sobotky po hubeném volebním výsledku. "Zda je ČSSD v koncích záleží zejména na ní. Problémem není ani tak vedení strany, jako spíš to, že se Sobotkovi nepodařilo potlačit tu vnitřní opozici, která v ČSSD stále přetrvává," napsal.

Podle něj je problém, že sociální demokraté mají jedno křídlo kolem premiéra Sobotky a druhé, opoziční kolem hejtmána Michala Haška. "Mnoho členů si nepřálo vítězství ČSSD právě proto, aby mohl být Sobotka nahrazen někým z Haškova křídla. Do budoucna to bude stále větší přítěž, pokud Sobotka stranu nesjednotí," dodal.

Na otázku jestli lze považovat za úspěch ODS, že porazila TOP 09, Švec odpověděl: "Před ODS je ještě hodně dlouhá cesta, mírný úspěch v krajích neznamená úspěch v parlamentních volbách. Stejně tak neúspěch TOP 09 neznamená její konec". Podle něj by obě strany měly začít více uvažovat nad společnou spoluprací, aby vytvořily silnější opozici.

Třetí místo komunistů ve volbách nasvědčuje tomu, že "trochu zaspali dobu", míní expert. Podle něj už nestačí jednoduchá hesla a nízký rozpočet na kampaň. "Přišlo hnutí ANO, kterému stačí taky poměrně jednoduché motto, například 'Chceme lepší Česko'. A vzhledem k výši rozpočtu tomu komunisté nejsou již schopni konkurovat," zdůvodnil Švec. KSČM podle něj také doplatila na to, že ač měla v předchozím období dva hejtmány, stále sázela na heslo "kdo nic nedělá, nic nezkazí" a nespokojení občané chtěli změnu - hnutí ANO. Okamura měl z protiimigrantských stran nejlepší kampaň

SPD Tomia Okamury podle něj vděčí za relativní úspěch v rámci protiimigračních stran dostatku financí a osobě lídra. "A při vši slabosti kampaně Tomia Okamury, byla ta jeho výraznější, než kampaň tzv. konvičkovců," napsal Švec s tím, že Okamurova protimigrační politika není tak extrémní, jako ta Konvičkova.

"Kde vidíte problém tak (ostudně) nízké volební účasti?" zněl dotaz čtenáře. Podle odborníka je problém v tom, "že se žádný z politiků nikdy pořádně nesnažil voličům vysvětlit, že krajské volby jsou velmi důležité a že se krajská problematika dotýká téměř všech obyvatel republiky".

"Předpokládám, že jste podobný výsledek očekával. Vsadil jste si?" ptal se další čtenář. Švec ale přiznal, že si nevsadil. "Ale znám kolegy, kteří na volbách již několikrát vyhráli," uzavřel.

URL| <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/volby/kdo-je-skutecnym-vitezem-ptejte-se-politologa-co-znamenaji-v/r-92d3c4088ec911e68d00002590604f2e/>

Lidem chybí gramotnost ve virtuálním prostoru, shodili se odborníci na konferenci

10.10.2016 euractiv.cz str. 00
Martin Jirušek

Ve čtvrtek 6. října se na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně odehrála konference s názvem „Digitální revoluce a demokracie“, kterou pořádal Mezinárodní politologický ústav Masarykovy univerzity spolu s Nadací Konrada Adenauera.

Jak již název částečně napovídá, zabývala se vlivem technologií na fungování státu a společnosti. „Sociální sítě lidí zbavují zábran“ konstatoval hned na úvod Tobias Wangermann, který se v nadaci Konrada Adenauera zabývá tématem digitalizace, a otevřel konferenci z pozice keynote speakra. V podobném duchu pak pokračoval, když řekl, že uživatelé se v kyberprostoru často vyjadřují tak, jak by se v realitě nevyjadřovali a říkají v diskusích věci, které by živému člověku do očí pravděpodobně neřekli. Spolu s dalším vystupujícím Frankem Niebuhrem z německé CDU, který svůj příspěvek přednesl, příznačně, prostřednictvím konferenčního videohovoru, se v zásadě shodli na tom, že proti osočování, urážkám, výhrůžkám a podobným jevům obecně nazývaným „hatespeech“ je třeba aktivně vystupovat nejen v jednotlivých případech, ale i systémově v rámci daných sítí.

V prvním panelu pak Miloš Gregor z Fakulty sociálních studií MU popsal zrádnost hodnocení volebních kampaní dle ohlasu na sociálních sítích. Zmínil kampaň

Baracka Obamy z roku 2008, který jako první prezidentský kandidát masivně těžil z potenciálu sociálních sítí nejen v kampani samotné, ale také v získávání prostředků na ni. Na Miloše Gregora pak navázal analytik Michael Skřivan se svým pohledem na nízkou volební účast mladých voličů a Petr Kolman z Právnické fakulty MU s otázkami, se kterými se v souvislosti s novými technologiemi a otevřeným přístupem k informacím musí vyrovnat správní právo.

Ve druhém panelu se řešily především bezpečnostní otázky. „Dobrý kybernetický útok se pozná tak, že nejde vystopovat jeho původce“ odpověděl s lehkým úsměvem na jednu z otázek Jakub Fučík, odborník na kyberterorismus z Univerzity obrany, a podtrhl tak vážnost hrozeb, kterým čelí nejen instituce střežící citlivá data. Tomáš Rezek z Asociace pro mezinárodní otázky a Jiří Skuhrovec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy zdůraznili, že ačkoli technologie umožnily bezprecedentní rozvoj společnosti, mohou pro ni představovat také hrozbu. Petra Vejvodová z Fakulty sociálních studií MU pak představila svůj výzkum na téma šíření propagandy na internetu, kde mimo jiné rozebrala celou škálu manipulativních technik, které využívají propagandistické weby.

V závěrečné diskusi pak vystoupili žurnalisté a zástupci internetových projektů, kteří reprezentovali jednu z největších výhod, kterou nové technologie přinesly: aktivizaci občanské společnosti. Jedním z takových aktivizačních projektů je factcheckový web Demagog.cz, který ověřuje faktickou pravdivost výroků politiků a který zde zastupoval jeho projektový manažer Zdeněk Jirsa.

(3)

URL| <http://euractiv.cz/pr-sdeleni/digitalni-agenda/lidem-chybi-gramotnost-ve-virtualnim-prostoru-shodili-se-odbornici-na-konferenci/>

Prohráli jsme a může za to Babišův fanklub, zlobí se na sebe komunisté

10.10.2016 Hospodářské noviny str. 05 Volby 2016

Adéla Skoupá, Marek Pokorný

Na jindy nekritickém webu Haló novin, stranického listu KSČM, včera komunisté uznali svou porážku titulkem: „Volby jsou zklamáním.“ V celé republice přišli o 96 krajských zastupitelů, zbylo jim jich jen 86.

A v Ústeckém kraji, kde si nejméně věřili a kde mají svého jediného hejtmana Oldřicha Bubeníčka, je o sedm mandátů porazilo hnutí ANO. Jindy „věrní“ voliči často podpořili jiné strany. A komunistické špičky mají jasno: velkou část voličů nám přebralo právě Babišovo hnutí.

„Andrej Babiš kanibalizuje politickou scénu ve všech směrech. Bere extrémní voliče, pravé voliče, levé voliče. Bere všem. A dává lidem pocit, že je tou změnou,“ uvedl krátce po zveřejnění historicky nejhorších výsledků v krajských volbách místopředseda KSČM Jiří Dolejš, který je za volební kampaň zodpovědný.

Nejhůře v Liberci

Například ve středních Čechách jejich volební výsledek poklesl na necelou polovinu – zatímco před čtyřmi lety jim dalo hlas přes 20 procent lidí, a zasedli tak i v radě, nyní mají jen 10 procent. Počet mandátů klesl z 19 na

osm a připravují se po čtyřech letech na odchod do opozice. Úplně nejhůř skončili komunisté na Liberecku, kde klesli ze 17 na osm procent. A počet mandátů se jim scvrkl z 10 na čtyři.

Z neúspěchu viní Babiše i místopředseda Josef Skála. Podle muže, který se netají tím, že v roce 1968 vítal sovětské vojáky, vzal šéf hnutí ANO komunistům jejich tradiční roli opozičního kritika – byť je paradoxně sám ve vládě.

„Stal se mluvčím nejostřejší kritiky takových neřádů, jako je masivní rozkrádání veřejných financí,“ uvedl Skála. „Je paradox všech paradoxů, že tak bytostně levicové téma, jako je masivní rabování veřejných statků, se stane hlavním tématem miliardářova fanklubu,“ stěžuje si s tím, že straně Babiš sebral témata.

Podle politologa Kamila Švece komunisté doplatili na to, že z pohodlně a věřili, že si navždy vystačí se skromnými předvolebními kampaněmi – v posledních letech vždy pouze vyvěsí pár billboardů a lákají voliče heslem „S lidmi pro lidi“.

„Najednou se ale situace změnila, přišlo ANO, které nabízí podobně neurčitá, líbivá hesla – Chceme lepší Česko. Vypovídací hodnota je totožná. A hnutí ANO se současně daří tvářit, že je mnohem modernější než komunistická strana, která má navíc svoji minulost,“ říká odborník z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Může za to předseda?

Babiš ale podle politologů není jediný, kdo okouzluje jindy komunistické voliče. Podle politologa Stanislava Balíka z Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity přestali být komunisté jedinou „antiestablishmentovou“ stranou, stejný étos má hnutí Tomia Okamury nebo Strana práv občanů.

Balík navíc upozorňuje, že komunisty nyní začíná plně dohánět generační problém. Odešla poslední silná generace dnešních sedmdesátníků a členská základna se drojí. Ubývá počet členů, na kandidátky se mladí nehrnou a zanikají místní organizace.

„Přidává se k tomu určitě jejich naprosto beztvará politika na celostátní úrovni. Jestli je jeden z předsedů zralý na odchod kvůli těmto volbám, je to Vojtěch Filip. Aby strana měla ještě nějakou šanci, protože evidentně pod ním za 11 let jeho vedení velký potenciál nemá,“ míní Balík.

Sám předseda Filip, kterého na letošním sjezdu straníci opět podpořili ve vedení, zatím k vyvození osobní odpovědnosti za výsledek nevidí důvod. „Nedělám žádná ukvapená rozhodnutí bez důkladné analýzy příčin poklesu na třetí místo v pozici českých politických stran,“ uvedl na otázku HN.

Ani podle Dolejše není vhodná doba na mimořádný sjezd a velké personální změny. „Nebylo by dobré rozkolísat stranu necelý rok před sněmovními volbami. Debata určitě bude, protože pokles mandátů na polovinu opravdu není dobrý výsledek, ale poptávku po extrémním řešení, jako je složení funkce předsedy či místopředsedy, jsem nezaznamenal,“ dodal.

96 křesel ztratili v krajských zastupitelstvech po volbách komunisté. Zbylo jim jich jen 86.

O autorovi| Adéla Skoupá, Marek Pokorný, autori@economia.cz

Foto autor| Foto: ČTK

Foto popis| Porážka i v Ústí V Ústeckém kraji komunisté výrazně ztratili a mohou tu přijít o svého jediného hejtmana Oldřicha Bubeníčka. Záležit bude na vyjednávání případné koalice s ANO.

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun

10.10.2016 investujeme.cz str. 00 Penze

Žije do devadesáti let, měsíčně má 17 812 korun, věnuje se koníčkům, rodině a cestování. To jsou ideální představy Čechů o svém důchodu. I když víme, že stát na důchody podle našeho přání nebude mít dostatek prostředků, sami pro finanční zajištění ve stáří příliš neděláme. Podle Čechů chybí státu kromě sociálního systému i dostatečná infrastruktura, která by rostoucí počet seniorů zvládla. S prodlužující se délkou života se obáváme zejména fyzické závislosti na jiných lidech a vlastních finančních potížích. Tato a další zjištění přinesl mezinárodní průzkum o dlouhověkosti švýcarské poradenské společnosti Swiss Life, který v Česku zrealizovala agentura Ipsos mezi lidmi staršími 35 let.

Polovina Čechů chce oslavit devadesátku, až 15 % by se dokonce rádo dožilo celé stovky. Méně než 80 let se chce dožít jen jeden z deseti. Abychom mohli prožít delší život podle svých představ, snažíme se zejména žít zdravě (54 %) a pečovat o rodinné vztahy (40 %).

„Běžní lidé logicky doufají, že se dožijí vysokého věku. Vždyť z oficiálních statistik neustále dostáváme dobré zprávy o tom, že se střední délka života zvyšuje. Lidé zároveň nevnímají tento fenomén jako problematický, i když odborníci v ČR i ve světě již dlouho bijí na poplach. Stávající důchodové systémy, systémy zdravotní péče a sociálních služeb o seniory nejsou na tuto situaci připraveny. Lidé nadto spoléhají, že stát vše vyřeší, vždyť dosud to tak vždy bylo,“ říká Petr Soukup, sociolog a proděkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

Češi chtějí vyšší důchody. Nic pro to však nedělají

Finanční stránku důchodu naopak příliš neřešíme, přestože se nedostatku peněz obává až 60 % dotázaných. Češi si jako ideální výši důchodu představují částku mezi 14 a 18 tisíci korun v současných cenách, v průměru 17 812 korun měsíčně. Zajímavé je, že lidé s nižšími příjmy by si chtěli na důchodu přilepšit, naopak lidé s průměrným či nadstandardním příjmem počítají se snížením měsíčního příjmu po odchodu do důchodu. Zároveň platí, že čím vyšší mají dnes příjem, tím větší propad očekávají. Lidé tak realisticky vnímají současné fungování systému důchodového zabezpečení.

Čtyři z deseti respondentů by naopak každý měsíc rádi dostávali více než 18 tisíc korun, polovina by se spokojila i se čtrnácti tisíci. Současné důchody jsou však v průměru ještě o tři tisícovky nižší. Možná i proto vidíme prodlužující se věk života spíše jako významný zdroj společenských problémů (39 %). O jeho přínosu je naopak přesvědčen jen každý čtvrtý.

„Otázkou pak zůstává, jak kýžených příjmů ve stáří dosáhnout. Podle průzkumu významně investuje jen každý třetí ekonomicky aktivní Čech, o něco více lidí se snaží šetřit na současných výdajích. Déle žít navíc pro Čechy zároveň neznamená zároveň déle pracovat a vydělávat v zaměstnání. Do důchodu chce odejít nejpozději v řádném termínu osm z deseti lidí,“ říká Pavel Manhalter, výkonný ředitel společnosti Swiss Life Select.

I ti, kteří investují, navíc ukládají příliš malé částky. Například dobrovolného třetího pilíře penzijního spoření se podle statistik účastní zhruba 80 % aktivních Čechů. Každý měsíc si však průměrně ukládají jen necelých 600 korun. „Pro dostatečné zabezpečení na důchod by si ale Češi měli odkládat a měsíčně investovat alespoň 5–10 procent své mzdy. Pokud se váš plat pohybuje kolem 26 000 korun, tedy zhruba na úrovni dnešní průměrné mzdy, měli byste si každý měsíc odložit na penzi mezi 1300 až 2600 korunami. V některých případech se navíc může vyplatit jiný produkt než penzijní spoření, nejlépe vám s výběrem poradí odborník,“ vysvětluje penzijní analytička Swiss Life Select Anežka Kneevová.

Dlouhý život: šance věnovat se koníčkům i zdroj společenských problémů

Že se Evropané dožívají stále vyššího věku, je známý fakt. Za poledních sto let se prodloužila očekávaná doba dožití v České republice o více než 30 roků. Dnes narozené děti mají šanci žít přesně podle přání Čechů z aktuálního průzkumu, přibližně 81 let, ukazují data Českého statistického úřadu. V roce 1920 se přitom muži měli šanci dožít v průměru 47 a ženy necelých 50 let.

„Delší život je paradoxně problémem především podle samotných důchodců. Ti totiž již přesně ví, co přináší za těžkosti. Naopak třicátníci a čtyřicátníci jsou výrazně pozitivnější. Důchod zatím vidí jako příležitost věnovat se koníčkům a cestování,“ popisuje sociolog Petr Soukup. Rozdíly najdeme i napříč republikou. Pro obyvatele vesnic a malých měst je dlouhý život šancí prohloubit rodinné vztahy. Ve větších městech lidé naopak oceňují hlavně možnost získat od starších členů rodiny jejich zkušenosti.

Delší život Čechů má financovat stát

Náklady spojené s prodlužujícím se životem by podle Čechů měl nést především stát. Tři ze čtyř dotázaných však jedním dechem dodávají, že jeho přístup se příliš nezlepšuje. Kromě peněz na penze mu chybí i dostatečná síť sociálních a zdravotnických služeb. Zejména současní senioři pak cítí problémy s hledáním vhodného bydlení. Mladší generace zase děsí nedostatek pracovních i společenských příležitostí.

„Z výsledků výzkumu je zřejmé, že vše není jen o penězích. Důležité je mít přístup k adekvátním službám a možnost zapojit se do společnosti. Češi se hodně bojí, že ve vysokém věku nebudou schopni být samostatní a

budou fyzicky i finančně závislí na jiných. Mezi dalšími obavami se objevuje samota i prachobyčejná nuda,“ doplňuje Pavel Manhalter.

Tisková zpráva: Swiss Life

URL| <http://www.investujeme.cz/prumerny-cech-chce-zit-do-devadesati-let-s-ducodem-18-tisic-korun/>

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun

10.10.2016 nasepenize.cz str. 00 nasepenize / Spoření / Penze

Martin Slapnička

Žije do devadesáti let, měsíčně má 17 812 korun, věnuje se koníčkům, rodině a cestování. To jsou ideální představy Čechů o svém důchodu. I když víme, že stát na důchody podle našeho přání nebude mít dostatek prostředků, sami pro finanční zajištění ve stáří příliš neděláme.

Podle Čechů chybí státu kromě sociálního systému i dostatečná infrastruktura, která by rostoucí počet seniorů zvládla. S prodlužující se délkou života se obáváme zejména fyzické závislosti na jiných lidech a vlastních finančních potížích. Tato a další zjištění přinesl mezinárodní průzkum o dlouhověkosti švýcarské poradenské společnosti Swiss Life, který v Česku zrealizovala agentura Ipsos mezi lidmi staršími 35 let.

Polovina Čechů chce oslavit devadesátku, až 15 % by se dokonce rádo dožilo celé stovky. Méně než 80 let se chce dožít jen jeden z deseti. Abychom mohli prožít delší život podle svých představ, snažíme se zejména žít zdravě (54 %) a pečovat o rodinné vztahy (40 %).

„Běžní lidé logicky doufají, že se dožijí vysokého věku. Vždyť z oficiálních statistik neustále dostáváme dobré zprávy o tom, že se střední délka života zvyšuje. Lidé zároveň nevnímají tento fenomén jako problematický, i když odborníci v ČR i ve světě již dlouho bijí na poplach. Stávající důchodové systémy, systémy zdravotní péče a sociálních služeb o seniory nejsou na tuto situaci připraveny. Lidé nadto spoléhají, že stát vše vyřeší, vždyť dosud to tak vždy bylo,“ říká Petr Soukup, sociolog a proděkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

Češi chtějí vyšší důchody. Nic pro to však nedělají

Finanční stránku důchodu naopak příliš neřešíme, přestože se nedostatku peněz obává až 60 % dotázaných. Češi si jako ideální výši důchodu představují částku mezi 14 a 18 tisíci korun v současných cenách, v průměru 17 812 korun měsíčně. Zajímavé je, že lidé s nižšími příjmy by si chtěli na důchodu přilepšit, naopak lidé s průměrným či nadstandardním příjmem počítají se snížením měsíčního příjmu po odchodu do důchodu. Zároveň platí, že čím vyšší mají dnes příjem, tím větší propad očekávají. Lidé tak realisticky vnímají současné fungování systému důchodového zabezpečení.

Čtyři z deseti respondentů by naopak každý měsíc rádi dostávali více než 18 tisíc korun, polovina by se spokojila i se čtrnácti tisíci. Současné důchody jsou však v průměru ještě o tři tisícovky nižší. Možná i proto vidíme prodlužující se věk života spíše jako významný zdroj společenských problémů (39 %). O jeho přínosu je naopak přesvědčen jen každý čtvrtý.

„Otázkou pak zůstává, jak kýžených příjmů ve stáří dosáhnout. Podle průzkumu významně investuje jen každý třetí ekonomicky aktivní Čech, o něco více lidí se snaží šetřit na současných výdajích. Déle žít navíc pro Čechy zároveň neznamená zároveň déle pracovat a vydělávat v zaměstnání. Do důchodu chce odejít nejpozději v řádném termínu osm z deseti lidí,“ říká Pavel Manhalter, výkonný ředitel společnosti Swiss Life Select.

I ti, kteří investují, navíc ukládají příliš malé částky. Například dobrovolného třetího pilíře penzijního spoření se podle statistik účastní zhruba 80 % aktivních Čechů. Každý měsíc si však průměrně ukládají jen necelých 600 korun. „Pro dostatečné zabezpečení na důchod by si ale Češi měli odkládat a měsíčně investovat alespoň 5–10 procent své mzdy. Pokud se váš plat pohybuje kolem 26 000 korun, tedy zhruba na úrovni dnešní průměrné mzdy, měli byste si každý měsíc odložit na penzi mezi 1300 až 2600 korunami. V některých případech se navíc

může vyplatit jiný produkt než penzijní spoření, nejlépe vám s výběrem poradí odborník," vysvětluje penzijní analytička Swiss Life Select Anežka Kneevá.

Dlouhý život: šance věnovat se koníčkům i zdroj společenských problémů

Že se Evropané dožívají stále vyššího věku, je známý fakt. Za poledních sto let se prodloužila očekávaná doba dožití v České republice o více než 30 roků. Dnes narozené děti mají šanci žít přesně podle přání Čechů z aktuálního průzkumu, přibližně 81 let, ukazují data Českého statistického úřadu. V roce 1920 se přitom muži měli šanci dožít v průměru 47 a ženy necelých 50 let.

„Delší život je paradoxně problémem především podle samotných důchodců. Ti totiž již přesně ví, co přináší za těžkosti. Naopak třicátníci a čtyřicátníci jsou výrazně pozitivnější. Důchod zatím vidí jako příležitost věnovat se koníčkům a cestování,“ popisuje sociolog Petr Soukup. Rozdíly najdeme i napříč republikou. Pro obyvatele vesnic a malých měst je dlouhý život šancí prohloubit rodinné vztahy. Ve větších městech lidé naopak oceňují hlavně možnost získat od starších členů rodiny jejich zkušenosti.

Delší život Čechů má financovat stát

Náklady spojené s prodlužujícím se životem by podle Čechů měl nést především stát. Tři ze čtyř dotázaných však jedním dechem dodávají, že jeho přístup se příliš nezlepšuje. Kromě peněz na penze mu chybí i dostatečná síť sociálních a zdravotnických služeb. Zejména současní senioři pak cítí problémy s hledáním vhodného bydlení. Mladší generace zase děsí nedostatek pracovních i společenských příležitostí.

„Z výsledků výzkumu je zřejmé, že vše není jen o penězích. Důležité je mít přístup k adekvátním službám a možnost zapojit se do společnosti. Češi se hodně bojí, že ve vysokém věku nebudou schopni být samostatní a budou fyzicky i finančně závislí na jiných. Mezi dalšími obavami se objevuje samota i prachobyčejná nuda,“ doplňuje Pavel Manhalter.

URL| <http://www.nasepenize.cz/prumerny-cech-chce-zit-do-devadesati-let-s-uchodem-18-tisic-korun-287077>

Předvolební spanilá jízda

10.10.2016 ČT 1 str. 01 21:25 Reportéři ČT

Marek WOLLNER, moderátor

Taková jsou naše témata. Vysíláme kauzy a reportáže. Jsme rádi, že se díváte. Dobrý večer. Česká republika má za sebou další volební víkend. Tentokrát se volilo do krajských zastupitelstev a části Senátu. Mezi hodně sledované kraje patřil tentokrát ten Zlínský a to proto, že tu za Stranu práv občanů kandidovali 3 muži z nejbližšího okolí prezidenta republiky. Jeho kancléř Vratislav Mynář, poradce Martin Nejedlý a vedoucí oddělení vnitrostátních cest Kanceláře prezidenta republiky Vladimír Kruliš. Na tom by nebylo nic zvláštního, pokud by právě do Zlínského kraje těsně před volbami nezavítal osobně prezident Miloš Zeman v doprovodu těchto tří kandidátů. A kdo cestu naplánoval? Uvidíte v reportáži Terezy Strnadové a Lukáše Landy.

Miloš ZEMAN, prezident republiky /Luhačovice, 4.10.2016/

O co vás chci úvodem svého vystoupení poprosit, obětujte maximálně dvě hodiny svého vzácného času a jděte ke krajským volbám.

Tereza STRNADOVÁ, redaktorka

Právě kvůli blížícím se volbám vzbuzovala prezidentova třídní návštěva po Zlínském kraji tentokrát velké emoce. Část veřejnosti ji totiž vnímala jako součást volební kampaně jedné konkrétní strany. Na kandidátce Strany práv občanů totiž figurovali 3 blízcí spolupracovníci prezidenta Zemana, kteří ho na cestě krajem také doprovázeli.

Zbyněk HORVÁTH, písničkář, aktivista

Tím načasováním, které údajně podle tedy prezidentova nějakého tajemníka pro cestování, který mu tady shodou okolností dělá lídra v SPO, jo, Kruliše, tak ten prohlásil, že to je absolutní náhoda, že to nemá nic společného s volbami. Ale my to, tomu moc nevěříme.

Vladimír KRULIŠ, vedoucí oddělení vnitrostátních cest Kanceláře prezidenta republiky, lídr kandidátky SPO ve Zlínském kraji /SPO/

Pan prezident se řídí svým časovým programem, jak víte. Minulý týden byl na Rhodu, předtím byl ve Spojených státech amerických, čili ten jeho program je velmi napjatý a je složité tam najít 3 dny v jednom kuse, aby byly. Minulý týden, jak jistě víte, tak byl státní svátek ve středu, což znemožňuje třídenní návštěvu. Nehledejme v tom žádné zvláštnosti.

Petr JUST, politolog, Metropolitní univerzita Praha

U pana Kruliše bych v této záležitosti viděl určitě nikoli zákonný ale spíše etický střet zájmů. Není úplně standardní, aby úředník prezidentské kanceláře, který připravuje tuzemské cesty pana prezidenta, zároveň vlastně z toho těžil pro svoji podporu nebo podporu pro kandidátku, kterou vede. Myslím si, že ta cesta měla skutečně podprahově propagovat Stranu práv občanů a její kandidáty nebo konkrétně 3 kandidáty a skrze ně samozřejmě celou kandidátní listinu.

Lukáš JANDA, redaktor

Vladimír Kruliš je kromě funkce vedoucího vnitrostátních cest prezidenta republiky také lídrem Strany práv občanů ve Zlínském kraji. Kromě něj se na spodních místech kandidátní listiny objevila i další známá jména z prezidentské kanceláře, kancléř Vratislav Mynář a ekonomický poradce prezidenta Martin Nejedlý.

Martin NEJEDLÝ, poradce prezidenta republiky /SPO/

Nemyslím si, že by to mělo být spojováno s krajskými volbami. Tenhle termín byl určen daleko dříve, než si myslím že termín krajských voleb. Takže já bych tyhle věci rozhodně neslučoval.

Vratislav MYNÁŘ, kancléř prezidenta republiky /SPO/

Já tady zastávám funkci kancléře pana prezidenta, jsem tady na krajské návštěvě, která je každý rok stejná, ve stejném termínu. Jenom mně přijde, že Českou televizi nebo někoho to vždycky napadne těsně, když se to někomu hodí.

Daniel PROKOP, sociolog, analytik společnosti MEDIAN

Tak já nepochybuju, že ta cesta do Zlínského kraje byla spojena s kampaní, protože to není tak náhoda, že zrovna si vyberete kraj, kde kandiduje SPO samostatně a vyberete si to týden před volbami nebo pár dní před volbami. Takže nepochybuju, že tam byl záměr podpořit SPO v tom kraji.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK

Kdyby Miloš Zeman do toho Zlínského kraje jel příští týden, po volbách, minimálně těch krajských nebo za 14 po senátních volbách, tak si myslím, že v tom jeho harmonogramu by to žádné zásadní narušení nezpůsobilo.

Tereza STRNADOVÁ, redaktorka

Připomeňme si, kdo jsou nejbližší spolupracovníci prezidenta Zemana.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK

Vratislav Mynář, tím jeho největším problémem je ta chybějící bezpečnostní prověrka.

Lukáš JANDA, redaktor

Vratislav Mynář podal žádost o udělení prověrky na stupeň přísně tajné po devíti měsících ve funkci kancléře, tedy v prosinci 2013.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /2013, zdroj: archiv ČT/

Buď si tu prověrku dodělá, to znamená, že ji dostane, pak zůstane kancléřem, anebo si ji nedodělá a pak přestane být kancléřem a já si budu shánět kancléře nového

Miloš ZEMAN, prezident ČR /2014, zdroj: archiv ČT/

O délce tohoto řízení nerozhoduje pan kancléř ale Národní bezpečnostní úřad.

Vratislav MYNÁŘ, kancléř prezidenta republiky /2015, zdroj: archiv ČT/

Mohu potvrdit, že u mě na sekretariátu leží obálka z Národního bezpečnostního úřadu adresovaná na mé jméno, se kterou se pravděpodobně, s jejímž obsahem se pravděpodobně dneska velmi podrobně seznámím a následně se rozhodnu, jak postupovat dál.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /2015, zdroj: archiv ČT/

Pokud v té obálce bude rozhodnutí o neudělení prověrky na stupeň přísně tajné, předpokládám, ale nechci mluvit za pana kancléře, že tak jako jakýkoli jiný občan České republiky využije možností, které mu dává proces odvolání. A pokud ani tyto možnosti nedopadnou dobře, pak samozřejmě dodržím slovo, které jsem dal.

Vratislav MYNÁŘ, kancléř prezidenta republiky /2015, zdroj: archiv ČT/

Jsem obdržel listinu, která oznamuje, že jsem, že nedostanu udělení prověrku na stupeň přísně tajné z Národního bezpečnostního úřadu.

Miloš ZEMAN, prezident ČR /2016, zdroj: archiv ČT/

Pokud ani soudní řešení nepřinese pozitivní, tedy pro něj pozitivní výsledek, takže ho odvolám a současně jsem řekl, že se pro něj najde na Hradě důstojné místo.

Vratislav MYNÁŘ, kancléř prezidenta republiky /SPO/

Já nemyslím, že by NBÚ mně kdykoliv řeklo, že jsem nedůvěryhodný občan. Média stále zaměřují a stále se snaží našim občanům nalhat, že já nemám prověrku a jsem jakýmkoli bezpečnostním rizikem. Není to pravda.

Lukáš JANDA, redaktor

Další z kandidujících Martin Nejedlý se v blízkosti prezidenta oficiálně pohybuje už 4 roky. V roce 2012 byl jedním ze sponzorů jeho prezidentské kampaně. Pak si ho Miloš Zeman vybral jako svého poradce a například loni se účastnil setkání s ruským prezidentem Vladimírem Putinem.

Eliška BÁRTOVÁ, redaktorka, Hlídacípes.org

Martin Nejedlý působil nějakých 10 let v Rusku, kde pracoval, žil a není dodnes moc jasné, čím se tam zabýval, jaké tam měl vazby, na koho byl napojen. Je jasné, že tam navázal kontakt s lidmi okolo skupiny Lukoil, kterou pak zastupoval i tady v Čechách. Nicméně tady část v minulosti je nejasná a proto se dá říct v podstatě, že bývá i často nazýván možným bezpečnostním rizikem pro tenhle stát.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Čí je podpora Konvičky? Tak hele, podporovat Konvičku. Ovčáček. Rád bych prosím slušnost i s takovým.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Jsou to pitomci. No jistě. To nejsou normální lidi.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Jsou sprostí a kradou a ožralci.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Takže to jsou samí navybíraní, že jsou to hlupáci. Co vám mám k tomu říct. Já s tím nesouhlasím.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Vy jste trapní, no. Kdo vás platí? Kdo to vyrábí, ty hesla?

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Firma, pro kterou jsem zaměstnaný, ve které jsem zaměstnaný, vzal jsem si dovolenou a ty hesla jsme vyrobili tady s mojí ženou za podpory naší dcery Amálky.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Aha. To je pěkné. Kdybyste se věnovali radši víc Amálce, udělali byste lepší.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Právě ten způsob, jak se jí věnujeme, protože to děláme hodně i kvůli ní.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Komu tykáš ty, kolik má roků, ty křupe? Až budeš mít rodinu, ty vole, tak tady si vyskakuj, čůráku.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Já platím taky daně.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

To bych chtěla vidět.

Tomáš PASTERNÝ, občanské sdružení Zlínská křižovatka /Zlín, 6.10.2016/

Já zastupuji tady tu skupinku s těmi třiceti transparenty. Jedná se o 30 případů, kdy si myslíme, že jste udělal nějaký přešlap. Považujeme tedy vaši přítomnost za kampaň SPOZ hrazenou z prostředků Hradu a v podstatě nás všech občanů. Myslíte si, že toto je role prezidenta účastnit se před volbami kampaní krajských a narušovat průběh jejich voleb? Děkuji.

Miloš ZEMAN, prezident republiky

Pan hejtman, který mě doprovází celé 3 dny, může potvrdit, že jsem během jediného setkání nevyslovil jméno jakékoli politické strany nebo hnutí, které bych v těchto krajských volbách podpořil. To je prostý fakt. Kdybyste mně dokázal jediné slovo, jedinou větu, tak bych vám dal zapravdu. Takto tvrdím, že lžete. Tečka.

nejmenovaná osoba

Otázka a odpověď. Dámy a pánové, prezident České republiky pan Miloš Zeman.

Petr JUST, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Ta podprahovost tady je. Všichni ti pánové, všichni ti 3 pánové, kteří kandidují, tak jsou součástí doprovodu prezidenta při těchto návštěvách, jsou v jeho nejbližším okolí, jsou zachyceni a vzniká tam jakási, jakási vizuální, vzniká tam vizuální propojení tří konkrétních kandidátů, konkrétní politické strany v konkrétním kraji s osobou Miloše Zemana.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Mě by zajímalo, jestli považujete za fér to, že 3 kandidáti Strany práv občanů se po 3 dny v době vrcholící volební kampaně mohli pohybovat po vašem boku, byť jste je nepodpořil slovně, jak říkáte, protože ostatní strany tuto šanci neměly.

Miloš ZEMAN, prezident republiky

Milý pane redaktore, kdybyste si všimnul, kdo je po mém boku, tak to jsou kancléř a pracovník protokolu. Pracovník protokolu proto, že má v trvalé pracovní náplni zajišťování krajských výjezdů. A kancléř proto, že je kancléř a je to rovněž součástí jeho pracovních povinností. To, že tito lidé kandidují v krajských volbách tady ve Zlíně, je jejich svobodná vůle. Nevšiml jsem si jakéhokoli zákona, který by kancléři nebo pracovníku Kanceláře prezidenta republiky zakazoval účast v krajských volbách.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK

Prezident Zeman se dneska k té své nadstranickosti už příliš nehlásí.

Miloš ZEMAN, prezident republiky /inaugurace prezidenta ČR, 8.3.2013/

Chci být prezidentem všech občanů bez rozdílu jejich politických názorů a jsem si vědom toho, že tento závazek nemohu naplnit pouhými slovy ale především konkrétními činy v průběhu svého funkčního období.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak dnes po těch letech ten inaugurační projev pro něj zřejmě nemá vůbec žádný význam.

Petr JUST, politolog, Metropolitní univerzita Praha

Ostatně měli jsme tady jakési podpory obou dvou předchozích prezidentů, jak Václava Havla, tak Václav Klause, pro určité politické subjekty. Václav Havel se netajil tím, že měl třeba blízko ke čtyřkoalici nebo Občanské demokratické alianci, lidovcům, Unii svobody a podobně, později k zeleným. Václav Klaus zase podporoval, podporoval hodně Janu Bobošíkovou, případně Stranu svobodných občanů.

Tereza STRNADOVÁ, redaktorka

Václav Klaus v roce 2008 podpořil kandidáty ODS do Senátu. Udělal to tehdy otevřeně.

Václav KLAUS /zdroj archiv ČT, 21.10.2008/

Já jsem zde, i když už dobře vím, jaký vznikne křik, že tady být nemám.

Tereza STRNADOVÁ, redaktorka

Na rozdíl od Václav Klause Miloš Zeman opakuje, nikoho nepodporuji.

Jiří ČUNEK, lídr kandidátky /KDU-ČSL/

Když by řekl, a já si myslím, že si to může dovolit jako prezident, já jedu do Zlínského kraje podpořit své lidi, tak bych to bral a zdálo by se mi to fér, než když řekne, ne, já tedy jedu ale nejedu. Je to náhoda, opět je to náhoda

a já vlastně to není žádná podpora kampaně. A to si myslím, že všichni cítíme, že to tak, nebo víme, že to tak není a to je velmi špatně.

Petr GAZDÍK, předseda hnutí /STAN/

Tak je to pro nadstranické prezidenta ne úplně obvyklé a zvláště ten termín těsně před volbami zjevně má posílit Stranu práv občanů, která tady ve Zlínském kraji jako v jednom z mála krajů má alespoň teoretickou šanci, že se dostane do zastupitelstva.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

A můžu se zeptat, blíží se krajské volby, jste taky voliči Strany práv občanů anebo jiné strany?

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Jiné strany.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Jiné strany.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Nebudu volit Stranu práv občanů. Ne.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

To nebudu.

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

Jste i voličkou Strany práv občanů?

nejmenovaná osoba /Zlín, 6.10.2016/

No, nejsem.

Vladimír KRULIŠ, vedoucí oddělení vnitrostátních cest Kanceláře prezidenta republiky, lídr kandidátky SPO ve Zlínském kraji /SPO/

Já zásadně žádný výsledky nikdy neodhaduju. A myslím si, že to neodhadne asi nikdo. Zlínský kraj určitě bude velmi napínavý.

Lukáš JANDA, redaktor

A výsledky SPO? Tak váš odhad nějaký?

Vladimír KRULIŠ, vedoucí oddělení vnitrostátních cest Kanceláře prezidenta republiky, lídr kandidátky SPO ve Zlínském kraji /SPO/

Já věřím, že budou velmi dobré.

Lukáš JANDA, redaktor

To znamená, že se podle vás dostanete do zastupitelstva?

Vladimír KRULIŠ, vedoucí oddělení vnitrostátních cest Kanceláře prezidenta republiky, lídr kandidátky SPO ve Zlínském kraji /SPO/

To znamená, že věřím samozřejmě, že se, že přehoupneme těch 5 % a že se dostaneme.

Václav MORAVEC, moderátor /volební vysílání ČT24, 8.10.2016/

Po třetině sečtení hlasů hradní muži Kruliš, Mynář a Nejedlý ztrácejí.

Daniel PROKOP, sociolog, analytik společnosti MEDIAN

Ta kampaň jim moc nepomohla nebo ta cesta moc nepomohla. My jsme na konci srpna měřili SPO ve Zlínském kraji volební potenciál někde mezi 3 až 4 %, oni nakonec dostali 2 %, takže vlastně ho naplnili někde z poloviny. Takže se nestalo to, že by oslovili tím nové lidi. Naopak ani všichni lidé, kteří je zvažovali, je nevolili nakonec.

Průměrný Čech chce žít do devadesáti let s důchodem 18 tisíc korun

10.10.2016 finparada.cz str. 00 Penze, Spočtětě si

Zdeněk Bubák, zpráva Swiss Life Select

Žije do devadesáti let, měsíčně má 17 812 korun, věnuje se koníčkům, rodině a cestování. To jsou ideální představy Čechů o svém důchodu. I když víme, že stát na důchody podle našeho přání nebude mít dostatek prostředků, sami pro finanční zajištění ve stáří příliš neděláme. Podle Čechů chybí státu kromě sociálního systému i dostatečná infrastruktura, která by rostoucí počet seniorů zvládla. S prodlužující se délkou života se obáváme zejména fyzické závislosti na jiných lidech a vlastních finančních potížích.

@@Diskuse@@Přinášíme vám zjištění mezinárodního průzkumu o dlouhověkosti od švýcarské poradenské společnosti Swiss Life, který v Česku zrealizovala agentura Ipsos mezi lidmi staršími 35 let. Polovina Čechů chce oslavit devadesátku, až 15 % by se dokonce rádo dožilo celé stovky. Méně než 80 let se chce dožít jen jeden z deseti. Abychom mohli prožít delší život podle svých představ, snažíme se zejména žít zdravě (54 %) a pečovat o rodinné vztahy (40 %).

@@Adverts@@

“Běžní lidé logicky doufají, že se dožijí vysokého věku. Vždyť z oficiálních statistik neustále dostáváme dobré zprávy o tom, že se střední délka života zvyšuje. Lidé zároveň nevnímají tento fenomén jako problematický, i když odborníci v ČR i ve světě již dlouho bijí na poplach. Stávající důchodové systémy, systémy zdravotní péče a sociálních služeb nejsou na tuto situaci připraveny. Lidé nadto spoléhají, že stát vše vyřeší, vždyť dosud to tak vždy bylo,” říká Petr Soukup, sociolog a proděkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

Češi chtějí vyšší důchody. Nic pro to však nedělají

Finanční stránku důchodu naopak příliš neřešíme, přestože se nedostatku peněz obává až 60 % dotázaných. Češi si jako ideální výši důchodu představují částku mezi 14 a 18 tisíci korun v současných cenách, v průměru 17 812 korun měsíčně. Zajímavé je, že lidé s nižšími příjmy by si chtěli na důchodu přilepšit, naopak lidé s průměrným či nadstandardním příjmem počítají se snížením měsíčního příjmu po odchodu do důchodu. Zároveň platí, že čím vyšší mají dnes příjem, tím větší propad očekávají. Lidé tak realisticky vnímají současné fungování systému důchodového zabezpečení.

Jaký je váš věk pro odchod do důchodu?

Čtyři z deseti respondentů by naopak každý měsíc rádi dostávali více než 18 tisíc korun, polovina by se spokojila i se čtrnácti tisíci. Současné důchody jsou však v průměru ještě o tři tisícovky nižší. Možná i proto vidíme prodlužující se věk života spíše jako významný zdroj společenských problémů (39 %). O jeho přínosu je naopak přesvědčen jen každý čtvrtý.

“Otázkou pak zůstává, jak kýžených příjmů ve stáří dosáhnout. Podle průzkumu významně investuje jen každý třetí ekonomicky aktivní Čech, o něco více lidí se snaží šetřit na současných výdajích. Déle žít navíc pro Čechy

zároveň neznamená déle pracovat a vydělávat v zaměstnání. Do důchodu chce odejít nejpozději v řádném termínu osm z deseti lidí," říká Pavel Manhalter, výkonný ředitel společnosti Swiss Life Select.

Přehled fondů třetího pilíře najdete [zde](#)

I ti, kteří investují, navíc ukládají příliš malé částky. Například dobrovolného třetího pilíře penzijního spoření se podle statistik účastní zhruba 80 % aktivních Čechů. Každý měsíc si však průměrně ukládají jen necelých 600 korun. "Pro dostatečné zabezpečení na důchod by si ale Češi měli odkládat a měsíčně investovat alespoň 5-10 procent své mzdy. Pokud se váš plat pohybuje kolem 26 000 korun, tedy zhruba na úrovni dnešní průměrné mzdy, měli byste si každý měsíc odložit na penzi mezi 1300 až 2600 korunami. V některých případech se navíc může vyplatit jiný produkt než penzijní spoření, nejlépe vám s výběrem poradí odborník," vysvětluje penzijní analytička Swiss Life Select Anežka Kneecová.

Graf: Jak se Češi připravují na delší život?

@@@Gallery1@@@=Pro zvětšení klikněte na obrázek=

Dlouhý život: šance věnovat se koníčkům i zdroj společenských problémů

Že se Evropané dožívají stále vyššího věku, je známý fakt. Za poledních sto let se prodloužila očekávaná doba dožití v České republice o více než 30 roků. Dnes narozené děti mají šanci žít přesně podle přání Čechů z aktuálního průzkumu, přibližně 81 let, ukazují data Českého statistického úřadu. V roce 1920 se přitom muži měli šanci dožít v průměru 47 a ženy necelých 50 let.

Srovnání spořicíh účtů najdete [zde](#)

"Delší život je paradoxně problémem především podle samotných důchodců. Ti totiž již přesně ví, co přináší za těžkosti. Naopak třicátníci a čtyřicátníci jsou výrazně pozitivnější. Důchod zatím vidí jako příležitost věnovat se koníčkům a cestování," popisuje Soukup. Rozdíly najdeme i napříč republikou. Pro obyvatele vesnic a malých měst je dlouhý život šancí prohloubit rodinné vztahy. Ve větších městech lidé naopak oceňují hlavně možnost získat od starších členů rodiny jejich zkušenosti.

Delší život Čechů má financovat stát

Náklady spojené s prodlužujícím se životem by podle Čechů měl nést především stát. Tři ze čtyř dotázaných však jedním dechem dodávají, že jeho přístup se příliš nezlepšuje. Kromě peněz na penze mu chybí i dostatečná síť sociálních a zdravotnických služeb. Zejména současní senioři pak cítí problémy s hledáním vhodného bydlení. Mladší generace zase děsí nedostatek pracovních i společenských příležitostí.

Přehled podílových fondů najdete [zde](#)

"Z výsledků výzkumu je zřejmé, že vše není jen o penězích. Důležité je mít přístup k adekvátním službám a možnost zapojit se do společnosti. Češi se hodně bojí, že ve vysokém věku nebudou schopni být samostatní a budou fyzicky i finančně závislí na jiných. Mezi dalšími obavami se objevuje samota i prachobyčejná nuda," doplňuje Manhalter.

Informace o průzkumu:

Průzkum veřejného mínění o dlouhověkosti pro švýcarskou poradenskou společnost Swiss Life Select provedla agentura Ipsos. Online dotazování na reprezentativním vzorku 303 osob ve věku vyšším než 35 let proběhlo v dubnu 2016.

URL| <http://www.finparada.cz/clanek.aspx?ID=3933>

Český cider vznikl u piva

10.10.2016 Hospodářské noviny str. 22 Podnikání

Barbora Loudová

Prvních padesát litrů cideru vyrobili Ondřej Frunc a Cyril Holub před téměř sedmi lety na domácím odšťavňovači. Teď už jim není malá jen zahrada, ale i sedmisetmetrový sklep, a tak společnost F. H. Prager čeká další stěhování. Svými nápoji zásobuje stovky českých i zahraničních podniků.

Dva známí seděli v hospodě v pražských Dejvicích a přemýšleli nad tím, že jim pivo a víno přijde už „poněkud nudné“. „Budu dělat cider! Tady se nevyrábí a přitom jablka jsou u nás základní potravina, něco jako brambory v ovoci,“ napadlo Ondřeje Frunce, současného marketingového a obchodního ředitele firmy F. H. Prager. Cyril Holub, který nyní řídí výrobu a finance podniku, se toho hned chytil a z myšlenky nad půllitrem piva vytvořil plán na vlastní jablečný byznys.

Cider oba dnešní podnikatelé poprvé objevili ještě za studií, když byli na britských ostrovech. A právě tento nápoj znovu spojil i jejich životní cesty. Znájí se sice už od základní školy, chodili spolu také na tu střední, ale pak si šel každý po svém. Frunc studoval humanitní obory, včetně environmentalistiky. Ovoce a staré odrůdy tak byly již dlouho jeho tématem. Spolu s kamarády se už tenkrát staral o zanedbané sady. Cider ochutnal během návštěvy Irska a okamžitě se pro nápoj nadchl.

Holub mezitím studoval marketing, nejprve v Praze a poté v britském Bathu, kde mu cider také padl do noty. „Cyril si chodil kupovat levný a dobrý cider v PET lahvích, aby ho večer popíjel u televize. A já jsem byl naopak v těch barech a byl jsem nadšený z toho, že tam existuje levná nízkoalkoholická alternativa k pivu a vínu,“ vypráví dnes Frunc v pražské firemní prodejně. Jeho parťák ale na rozhovory příliš není, a tak ve stejné chvíli raději dohlíží ve sklepe bývalého pivovaru na to, aby ve výrobě všechno klapalo. Divoký cider

Když oba dostudovali a vrátili se zpátky do Čech, každý chvíli dělal něco jiného. Holub se věnoval marketingu, Frunc v neziskovém sektoru pomáhal seniorům. Pak se ale potkali, „znudění pivem“, zato nadšení ciderem, a zkusili vyrobit prvních padesát litrů. Jablka sehnali u známého, koupili si od něj asi deset druhů, zkoušeli, ochutnávali a výsledek se dal pít. V létě 2010 proto každý ušetřil deset tisíc korun, nakoupili hadice, demižon, další odšťavňovače a pustili se do výroby naplno. Po roce nebyl důvod, proč se dál tlačit doma na zahradě. A tak si nadšená dvojice pronajala sklep v pražské Libni.

Sklep měl 42 metrů čtverečních a jednu velkou výhodu – nákladní výtah. „Tak jsme tam nastěhovali svůj první tisícilitrový sud, zakvasili jsme, poslouchali jsme bublinky a všechno tak pozvolna šlo,“ vzpomíná Frunc. V tu dobu byly v Česku k mání asi dva nebo tři druhy cideru, z toho jenom jeden původně český. Takže když stočili prvních tisíc litrů, všiml si jich populární recenzent tuzemské gastronomie Martin Kuciel alias pan Cuketka, napsal recenzi a všechno se hned rozprodalo. „A to byl ten cider ještě hodně divoký, hodně po našem. Celá výroba vypadala asi takhle: Šli jsme do práce, po práci do sklepa a tam jsme do čtyř do rána dělali cideřinu. Pak jsme šli domů a ráno na osmou zase do práce,“ popisuje začátky Frunc.

To vydrželi dva roky. Potom začali nabírat zákazníky. Nejdříve Prager putoval do deseti restaurací, za pár měsíců do sedmnácti a další rok už do třiceti. Po dvou letech bylo 42 metrů plných, nákladní výtah zcela vytížen a šest tisíc litrů kvasné kapacity vyčerpáno. „Tak jsme si řekli, že půjdeme do většího. Nejdříve jsme sháněli něco po Praze. Obcházeli jsme sklepy činžáků, ale místní nebyli příliš nadšení a ptali se nás: A co to tam jako budete dělat? Vařit pivo, nebo co? To bude smrdět. Nenašli jsme zkrátka pochopení a ceny byly relativně vysoké. A pak jsme objevili pivovar na Kladně,“ objasňuje spolumajitel.

V Kladně pochopení rozhodně našli. Staré kvasné sklepy s rozlohou asi 700 metrů čtverečních do té doby zely prázdnou. Jejich majitel Vladislav Tesárek v nich jen čas od času uspořádal nějaký koncert. Staré pivovarské lednice tak měly zavedenou základní elektřinu na osvětlení a na zemi byla jenom hlína. Přesto nápojářské duo okamžitě okouzlili. „A pana Tesárka jsme zase okouzlili my. Hrozně se mu líbilo, že bychom tam chtěli zase vrátit nápoje. Zkrátka jsme se do sebe zamilovali. Vyšel nám vstříc, a tak jsme opravili asi třetinu prostor, a pak pozvolna během let i další části, ale teď už se tam zase nevejdeme,“ uzavírá jednu část historie Frunc.

Vysoká sklepní

V době, kdy dva nadšení výrobci cideru začínali, hledali inspiraci už ve zmíněné Británii. Podle Frunce je výroba tohoto zkvašeného jablečného moštu pro Brity běžná „farmařina“. Každý, kdo má farmu, tak i kvasí mošt. „Je to taková věc starých dědků farmářů, kteří se hecují, kdo má lepší cider. Mají i svou asociaci výrobců. Všechny zkušenosti si vyměňují na obřích internetových fórech, kde vedou nekonečné diskuse. Do těch jsme se zapojili i my a taky jsme nakupovali knihy, ale hlavně jsme zkoušeli a zkoušeli. Byla to taková rychloškola,“ vypráví Frunc a s úsměvem dodává, že si skoro připadá, jako kdyby za ty tři roky ve sklepe vystudovali vinařinu. Původní neznalost oboru představovala podle Frunce i jistou výhodu. „Díky tomu, že jsme nestudovali odborné školy, ani

jsme nezdědili žádnou fabriku, tak jsme byli děsně svobodní. Přinášeli jsme, nebo doufám, že stále přinášíme, nový nezaběhlý pohled, který v tom konzervativním oboru chybí," uvádí.

Nezaběhlý pohled zkusili po dvou letech výroby cideru zavést i do limonád. „Nealko, co bylo k dostání, to byla samá voda, barva, cukr. Z Německa jsme znali Apfelschorle, což je střík moštu a sodovky. Technologii jsme na to měli, tak jsme to zkusili," popisuje Frunc vznik Pragomoštu Originál.

Prvních sto lahví se hned vypilo, proto neváhali, k jablečnému stříku přidali i kofeinové Maté a spustili i nealkoholickou výrobu. „Jenom z moštu, žádné konzervanty, žádná barviva. Čekali jsme, co se stane, až to ukážeme lidem. A ono se nestalo nic. Přijde mi, že jsme předběhli dobu. Ačkoli je s tím vším boom a lidé chtějí, aby nápoje byly přírodní a bez cukru, tak ale zároveň touží po tom, aby byly sladké a vydržely tisíc let. Zákazník je dneska zkrátka náročný člověk," popisuje.

Nároční jsou ale i Frunc s Holubem, a to na výběr surovin. Není se čemu divit, volba odrůd ovlivňuje výslednou chuť i aroma. Běžné odrůdy, které se dají koupit v supermarketu, sice pěkně vypadají a sladce chutnají, ale nemají v sobě nic dalšího, žádnou kyselost, hořkost nebo koření, takže se z nich cider dělat nedá. Po kvašení by z nich zbyla jen alkoholová voda. Ideální k výrobě jsou staré odrůdy. Jenže F. H. Prager vlastní sady nemá.

Dříve to řešili tak, že si staromilné pěstitele sami hledali, jezdili k nim a jablka si i otrhali. To ale s rostoucím podnikem přestalo být možné. Proto je firma napojená na několik projektů, které se snaží o záchranu starých odrůd. „Tyhle mnohdy staleté stromy stárnou a za pět deset let budou fuč. Nikdo už je ale nesází, proto s projektem Na ovoce připravujeme pod Milešovkou projekt jedlé krajiny a genetické banky starých odrůd. Chceme, aby v krajině stromy i jejich genetická informace zůstaly," ozývá se z Frunce environmentalista.

Počítat a počítat

Podobně jako nápojářskému umu se oba muži učili za pochodu i obchodování a ekonomické stránce věci. „Ze začátku jsme měli určitou představu o tom, kde na trhu máme být, a podle toho jsme také naceňovali. Chtěli jsme vylézat postupně, takže jsme ceny nastavili hrozně nízko. Čím více jsme dělali, tím méně jsme měli peněz," vzpomíná Frunc.

Nyní už ale ostřílenější nápojář uznává, že firma díky tomu přežila na trhu a zabrala určité místo. Přesto chvíli trvalo, než se přestala opakovat počtářská mánie. „I když jsme prodali více a více, měli jsme méně a méně. A tak jsme pořád dokola počítali, kolik nás stojí jedna lahev. Člověk často počítá jenom s náklady na samotné produkty a opomene vše ostatní okolo. Ale po těch skoro sedmi letech už tak nějak víme, jak na to," objasňuje počáteční šokbrnutí spoluzakladatel podniku.

I když to bylo chvílemi náročné, nezadlužili se. Pravidlo majitelů zkrátka je, že mohou růst jen o tolik, kolik vydělají. Snaží se nepůjčovat si, a když už, tak jen takové částky, aby je mohli v krátké době splatit – žádné milionové investice, protože jak s úsměvem přiznává sám Frunc, kdyby dvojici někdo na začátku dal 50 milionů, tak by teď neměla ani miliony, ani firmu. Museli si to zkrátka vyzkoušet, přijít o nějaké peníze a znovu počítat.

Až po třech letech přibrali prvního zaměstnance, rozdělili si práci a vyrazili prodávat. „Začali jsme v Praze, obcházeli jsme gastro podniky, kam jsme chodili za mlada. Je zajímavé, že z těch prvních tří podniků, kam jsme to dávali, už nikdo nebere, takže ty začátky byly zřejmě hodně divoké," směje se Frunc. Mimo Prahu chápou příběh

„Mnohem pozitivnější reakce jsme zažívali a zažíváme mimo Prahu. Myslím si, že je to jednak tím, že pražský trh je strašně konkurenční. Ne až tak v lokálních výrobcích, ale v tom, že sem každý tahá věci ze zahraničí. Provozáci jsou zahlcení. Prostředí je navíc velmi konzervativní a podivně nastavené skrze politiku velkých pivovarů," míní Frunc. Kromě toho podle něj před sedmi lety ještě tak nerezonovaly biotrendy: „Tři roky jsme cider všude cpali a nikdo vůbec netušil, proč by to měl kupovat. Když už se tady totiž nějaké cidery prodávaly, tak to byly navoněné sladké vody a my jsme jim najednou přinesli něco hrozně kyselého a hořkého. Vůbec nechápali, proč by se tím měli, proboha, opíjet.“

Za branami hlavního města navíc mají spotřebitelé podle Frunce větší pochopení pro gros celého podniku. „Vyrobeno lidmi v rodinné firmě" – stojí na etiketách. Už z toho je patrné, že tady nepůjde tolik o byznys jako spíš o samotný produkt. A to se podle Frunce lidem mimo metropoli líbí, oceňují příběh samostatnosti výroby. Chápou, že je těžké dotáhnout proces od hledání jablek po zazátkování a doručení zásilek. Těch už nyní musí doručit poměrně dost. Z původních třiceti má dnes podnik přes 700 firemních zákazníků. Klasickým příkladem jsou kavárny nebo bistra, ale Pragery si dají i v některých restauracích, klubech nebo hospodách nejen po celé republice, ale i ve Vratislavi, Krakově, Bratislavě nebo Vídni. Časem by se jablářství rádo orientovalo i na Německo, zatím však hledá partnera.

Kromě gastronomických podniků firma dodává také online prodejci potravin Rohlík.cz nebo dopravci RegioJet. Nápoje si zákazníci mohou objednat i na eshopu jablářství a dostanou je až domů. Běžné kamenné obchody na seznamu chybí. „Ač nám třeba Makro nebo Globus píše, tak si je zatím držíme od těla. Svět gastru mi přijde bezpečnější. Máme 700 klientů, i kdyby se na nás jeden sebedůležitější vykašlal, tak mám dalších 699 nohou, na kterých se udržím,“ objasňuje Frunc a dodává, že o nějaké maloobchodní síti však uvažuje.

Sklepmistrová a rovné platy

V podnikání se odráží i světonázor majitelů firmy. Stačí se podívat na etikety – šípkové limonádě vévodí obličej americké anarchistky Emmy Goldmanové, kofeinovému Maté zase surrealistická malířka Frida Kahlo. Kapitulu samu pro sebe představují i zaměstnanci. Všech 20 dostává podobně vysoké mzdy. Tým na stáčení nápojů tvoří ženy a dívky z kladenského azylového domu a firma také zaměstnává duševně nemocné. Prager navíc boří konvence i tím, že má sklepmistrovou. Takový post většinou patří spíše mužům.

Mimoto se majitelé snaží podporovat také všemožné kulturně sociální akce. Spolupracují s dokumentárním festivalem v Jihlavě nebo se sdružením Auto*Mat, které každoročně připravuje sousedské pouliční slavnosti Zažít město jinak. „Reklamu neplatíme, prostě se nám líbí nějaké akce, tak je podpoříme. Ale nechceme, aby si někdo vystavil panel s logem nebo tak. Raději, ať se tam ty naše lahvičky přirozeně objevují a nese se to dál. Kamarádka z vysoké, která o Prageru ještě vůbec nic netušila, bydlela v Olomouci kousek od ilegální Urampy. Dělal se tam koncerty, skejtovalo se a popíjely se naše nápoje. Ona mě pak někde potkala a ptala se, jestli jsou to naše pitíčka. Tak jsem se hned zaradoval, protože když máte nějakou takovou akci, tak tam přece naše pití musíte mít! A to je poselství, které jsem si představoval, že časem vznikne. Podporovat underground, to je asi jediný marketing, který děláme,“ uzavírá Frunc.

Lidé chtějí, aby nápoje byly přírodní a bez cukru, také ale zároveň touží po tom, aby byly sladké a vydržely tisíc let.

F. H. Prager Jablářství F. H. Prager založili v roce 2010 dlouholetí kamarádi Ondřej Frunc a Cyril Holub. Nejprve vyráběli cider, časem přidali i nealkoholické limonády. K mání je nyní Pragomošt Originál, šípková, anýzová či zázvorová limonáda, kofeinové Maté i ledová černá káva ve skle. Do nabídky brzy přibude také biokola a nealkoholické pivo. Spolumajitelé začínali s investicí dvacet tisíc korun, nyní má firma roční obrát kolem sedmi milionů a roste zhruba o 40 procent ročně. Frunc a Holub dnes vlastní 77 procent firmy, zbytek patří dvěma menším společníkům. Pod názvem podniku se ukrývá smyšlený příběh o pradědovi majitelů Františku Hubertu Pragerovi, který dělal domácí jabčák, pak šel bojovat do španělské občanské války, kde ochutnal španělskou sidru. Ta ho nadchla tak, že hned po návratu domů založil podnik Pragomošt a vyráběl alkoholické i nealkoholické nápoje. V 50. letech byl však podnik znárodněn. Frunc a Holub tak podle legendy nyní rodinnému podniku vrací zašlou slávu.

Ondřej Frunc (32) a Cyril Holub (32) Ondřej Frunc studoval moderní dějiny v kombinaci s evropskou etnologií na Masarykově univerzitě v Brně a poté magisterskou environmentalistiku a antropologii na Západočeské univerzitě v Plzni. Po studiích pracoval v občanském sdružení Remedium, které pomáhá seniorům. Cyril Holub vystudoval katedru marketingové komunikace a PR na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a poté marketing v britském Bathu. Po škole pracoval ve společnosti Ogilvy Public Relations. Máme 700 klientů, i kdyby se na nás jeden sebedůležitější vykašlal, tak mám dalších 699 nohou, na kterých se udržím.

O autorovi| Barbora Loudová, barbora.loudova@economia.cz

Foto autor| Foto: HN – Milan Bureš

Foto popis| Ondřej Frunc, spolumajitel podniku F. H. Prager.

Ve stínu války v Sýrii se sblíží Rusko a Turecko

11.10.2016 ČRo Plus str. 05 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Svět se dívá na nové spojenectví. Ve stínu války v Sýrii se sblíží Rusko a Turecko. Vladimir Putin a Recep Erdogan včera obnovili jednání o černomořském plynovodu, který by Rusku dovolil exportovat svůj plyn na

Plné znění zpráv

západ, aniž by musel putovat přes Ukrajinu. Přitom vztahy byly u ledu. Myslím tím vztahy mezi Ruskem a Tureckem byly u ledu od loňského listopadu, kdy Turecko na hranicích právě se Sýrií sestřelilo ruskou stíhačku. A teď se posilují ve chvíli, kdy je Rusko naopak pod velkou kritikou Západu za bombardování syrského Aleppa. A kdy se s ruským prezidentem třeba dnes odmítl setkat prezident francouzský na více než rok připravované schůzce v Paříži. Jak to se spojenectvím Rusko - Turecko je, to ví kolega komentátor Českého rozhlasu Libor Dvořák. Ahoj, Libore.

Libor DVOŘÁK, komentátor

Bud' zdrav, Petře. A zdravím i naše posluchače. Jestli vím všechno, o tom pochybuji, protože je to málo pravděpodobné.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A je to tedy nové, vidíme nové spojenectví? Nebo jak se na to máme dívat, na to, co se událo dnes a včera?

Libor DVOŘÁK, komentátor

Já bych to, Petře, viděl tak, že je to spojenectví trošinečku vynucené. Když si uvědomíme, že ten SU-24 ruský byl F-16 Turecka sestřelen před vlastně méně než rokem, kdy ty vztahy byly opravdu katastrofální, a zdálo se, že je to na léta, tak to možná jako trochu překvapení vypadá. Na druhé straně ovšem si musíme uvědomit, že zejména Rusko si příliš vybírat nemůže. Turecko má v rukou v této chvíli neustále velký trumf v podobě dohody s Evropskou unií, která má nějakým způsobem mírnit migrační krizi. Ale Rusko je na tom opravdu špatně. A ta zmínka o zrušené schůzce s prezidentem Hollandem francouzským jenom podtrhuje, jak málo má současná Moskva spojenců.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak důležitá je pro Moskvu ta dohoda, nebo obnovení dohody a jednání o tom plynovodu pod Černým mořem přes Turecko, kterým by dostal, kterým by se ruský plyn dostal do západní Evropy, aniž by musel jít přes Ukrajinu?

Libor DVOŘÁK, komentátor

To je samozřejmě docela komplikovaná věc. Protože kdyby býval ten projekt Turecký proud pokračoval bez toho přerušení způsobeného právě sestřelením ruského bitevníku SU-24, tak už koncem tohoto roku mohl jednou větví toho plynovodu, která by měla kapacitu něco přes patnáct miliard kubických metrů ročně, proudit už na konci tohoto roku. Protože ale ten projekt byl po tomhle tom konfliktu pozastaven, tak teď bude první větev toho plynovodu otevřena nejdříve ke konci roku 2019. A bude to ta větev, která bude zásobovat turecké spotřebitele. Zatímco Alexej Miller, šéf Gazpromu včera neřekl, jak to bude s tou druhou větví, která by měla místo toho víceméně zrušeného projektu Jižní proud zásobovat především jižnější část Evropy. K tomu bych ale podotkl ještě jednu docela zajímavou okolnost. Ono je to tak, že na turecké hranici směrem k Evropě by měl vzniknout takový had, tedy velký zásobník plynu, ke kterému by si v jižní, nebo dejme tomu, jižní a střední Evropa musely přibudovat ještě svůj přívod. To je, je to všechno obestřeno spoustou problémů.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Říká komentátor Českého rozhlasu Libor Dvořák. Děkujeme, Libore.

Libor DVOŘÁK, komentátor

Na slyšenou.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

A na energetickém summitu v Istanbulu také ruský prezident Putin oznámil, že se Rusko přidá k omezení nebo zastropování těžby ropy, k němuž přistoupilo sdružení zemí vyvážejících ropu OPEC. Cílem je totiž zvednout cenu, která je při nějakých padesáti dolarech za barel zhruba na poloviční hodnotě roku 2014. A to už jsou

otázky pro Karla Svobodu z katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Karel SVOBODA, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Jak teď vlastně vypadá trh s ropou a jakou roli v něm hraje Rusko?

Karel SVOBODA, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, trh s ropou je v současné době, řekněme, stále ještě v převisu nabídky. Ten problém, ono se zdá, že už se postupně ustaluje. Nicméně, nicméně stále ještě máme ty faktory, jako třeba nejistotu ohledně Číny. A řekněme, řekněme, že není v současné době vůbec jisté, kam se trhy pohnou. Což bohužel není vůbec nikdy. Rusko je samozřejmě významným exportérem. Ono je zajímavé, že Rusko navyšuje vlastně svůj vývoz dlouhodobě. A je určitá snaha prostě v současné době jakoby ustálit ty ceny na nějaké úrovni. A jestli je to padesát, nebo šedesát dolarů, to je, to je tak trochu ve hvězdách. Ono při těch šedesáti dolarech už by zase stoupali další producenti, takže spíše to bude někde kolem těch padesáti, pětapadesáti.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Rusko to oznámilo vlastně nějakých pár týdnů poté, co stejné opatření udělal OPEC. Ale je potřeba říct, že Rusko zrovna v říjnu má největší produkci ropy od doby Sovětského svazu. To znamená, že ono chce zmrazit tu svoji výrobu a dodávku ropy asi na té nejvyšší úrovni. Chápu to dobře?

Karel SVOBODA, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Je to tak. Ono tam je ještě další, tam jsou ještě další problémy, že vlastně do toho omezení těžby nejsou zahrnuty takové státy jako Libye, Nigérie, Írán, což jsou poměrně velcí producenti. Takže ono není vůbec jisté to, že vlastně k nějakému omezení dojde. Proto i trhy, trhy mají takovou tendenci vlastně reagovat poněkud hystericky na tyhle ty, na tyhle ty podněty. Trhy sice, sice ropa povyskočila vlastně na současných třiapadesát, pokud mluvím tedy o brentu, na třiapadesát dolarů za jeden barel. Ale jak říkám, je velká, velkou otázkou, jestli k tomu vůbec dojde. Ono kromě jiného Igor Sečín, který šéfuje Rosněfti, tak se nechal slyšet, že on vlastně vůbec nechápe, proč by k nějakému omezení mělo dojít. Proč by, proč by vlastně se ho měla Rosněft' účastnit. Což vyvolalo takové spory o to, jestli existuje nějaký, nějaký rozpor mezi, nebo uvnitř Kremlu. Ale jak říkám, to všechno bude, bude ještě, ještě hudbou budoucnosti.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Ono totiž většinou nevydrží moc dlouho ani ta dohoda OPEC. A vždycky to jeden, někdo z těch států poruší, protože na tom chce vydělat.

Karel SVOBODA, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Samozřejmě. Samozřejmě. Ty dohody jsou, jsou velmi, velmi chabé. Ono prostě problém je ten, že OPEC nemá už tu sílu, kterou měl kdysi, když v sedmdesátých letech prostě omezil těžbu, tak ceny povyskočily. Dneska jakmile OPEC omezí těžbu, tak okamžitě je nahrazen jinými producenty. Čili ony ty státy také, také nechtějí příliš v tomhle tom účinkovat, protože říkají, my to uděláme a přijdou američtí těžaři, přijdou prostě další státy a my vlastně ostrouháme. Budeme vytlačeni z toho trhu. A ve výsledku budeme akorát bití a nic nám to vůbec nepřinese.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

O trhu s ropou a úloze Ruska na tomto trhu jsme mluvili s Karlem Svobodou ze, z východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuje.

Karel SVOBODA, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji, na slyšenou.

Akademici ocenili Jirkov za zakázky

11.10.2016 chomutovsky.denik.cz str. 00 Moje Chomutovsko

Josef Dušek, Miroslava Šebestová

Chomutovsko - Chomutov a další města okresu skončily pod čarou.

"Za dobrou práci při zadávání veřejných zakázek ocenili Jirkov akademici z Univerzity Karlovy v Praze. Ti ohodnotili tendry ve všech městech Česka za léta 2013 až 2015.

Z Chomutovska nejlépe dopadl právě Jirkov, který se vyšvihl mezi čtvrtinu nejlépe hodnocených. Od organizátorů projektu si tak vysloužil ocenění Dobrý zadavatel 2014.

Chomutov a další města okresu se v hodnocení objevily až v řadě za ním.

„Při hodnocení úřadu vycházíme z tvrdých dat o jeho zakázkách," říká Jiří Skuhrovec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který je jedním z autorů projektu. „Počítáme jedenáct ukazatelů pokrývajících různé fáze zakázky od vypsání po plnění například kolik firem se o zakázky uchází, nebo jestli se zakázky moc často neruší a podobně," vysvětlil akademik.

Při hodnocení výzkumníci Jirkovu přidělili takzvaný zIndex v hodnotě 75. Čím blíže má ke stovce, tím lépe.

„Vysoká hodnota zIndexu znamená, že je ve veřejných zakázkách menší prostor pro korupci a plýtvání," dodává k tomu Jiří Skuhrovec s tím, že ti nejlepší dosáhli na hodnotu 90.

Chomutov například sklidil zIndex 67 a ocitl se tak spolu s ostatními městy Chomutovska pod čarou (podrobnosti v infoboxu). Mezi dobře hodnocená totiž patří jen ta města, která bodově stanou v první čtvrtině.

zIndex? Čím blíže stovce, tím líp. Jirkov: 75 Chomutov: 67 Kadaň: 65 Vejprty: 65 Klášterec nad Ohří: 59

CHOMUTOV: PŘÍŠTĚ SKONČÍME VEPŘEDU

V případě Chomutova akademici zkoumali práci, kterou odvedlo především minulé vedení města. To současné věří, že při příštím hodnocení Chomutov dopadne podstatně lépe.

„Chomutov patří v oblasti veřejných zakázek k velmi transparentním městům. Letos spustil elektronický nástroj na profilu zadavatele a v nástroji EZAK zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc korun. Směrnice města pro zakázky jde ještě nad rámec zákona," uvedl mluvčí magistrátu Jan Rödling. „Zároveň zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc i u městských organizací," doplnil.

STAROSTA JIRKOVA: JDEME SPRÁVNOU CESTOU

Starosta Jirkova Radek Štejnár vnímá ocenění jako důkaz, že jde Jirkov správnou cestou. „Kritici nám občas vyčítají, že nevyužíváme elektronické zakázky. Ale tohle ocenění jasně ukazuje, že když se zakázka dobře napíše standardní cestou, je to jen ku prospěchu věci," uzavřel."

URL| http://chomutovsky.denik.cz/zpravy_region/akademici-ocenili-jirkov-za-zakazky-20161011.html

Akademici ocenili Jirkov za zakázky

12.10.2016 denik.cz str. 00 Ústecký kraj

Josef Dušek, Miroslava Šebestová

Chomutovsko - Chomutov a další města okresu skončily pod čarou.

"

Za dobrou práci při zadávání veřejných zakázek ocenili Jirkov akademici z Univerzity Karlovy v Praze. Ti ohodnotili tendry ve všech městech Česka za léta 2013 až 2015.

Z Chomutovska nejlépe dopadl právě Jirkov, který se vyšvihl mezi čtvrtinu nejlépe hodnocených. Od organizátorů projektu si tak vysloužil ocenění Dobrý zadavatel 2014.

Chomutov a další města okresu se v hodnocení objevily až v řadě za ním.

„Při hodnocení úřadu vycházíme z tvrdých dat o jeho zakázkách," říká Jiří Skuhrovec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který je jedním z autorů projektu. „Počítáme jedenáct ukazatelů pokrývajících různé fáze zakázky od vypsání po plnění například kolik firem se o zakázky uchází, nebo jestli se zakázky moc často neruší a podobně," vysvětlil akademik.

Při hodnocení výzkumníci Jirkovu přidělili takzvaný zIndex v hodnotě 75. Čím blíže má ke stovce, tím lépe. „Vysoká hodnota zIndexu znamená, že je ve veřejných zakázkách menší prostor pro korupci a plýtvání," dodává k tomu Jiří Skuhrovec s tím, že ti nejlepší dosáhli na hodnotu 90.

Chomutov například sklídl zIndex 67 a ocitl se tak spolu s ostatními městy Chomutovska pod čarou (podrobnosti v infoboxu). Mezi dobře hodnocená totiž patří jen ta města, která bodově stanou v první čtvrtině.

zIndex? Čím blíž stovce, tím líp

Jirkov: 75
Chomutov: 67
Kadaň: 65
Vejprty: 65
Kláštepec nad Ohří: 59
CHOMUTOV: PŘÍŠTĚ SKONČÍME VEPŘEDU

V případě Chomutova akademici zkoumali práci, kterou odvedlo především minulé vedení města. To současné věří, že při příštím hodnocení Chomutov dopadne podstatně lépe.

„Chomutov patří v oblasti veřejných zakázek k velmi transparentním městům. Letos spustil elektronický nástroj na profilu zadavatele a v nástroji EZAK zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc korun. Směrnice města pro zakázky jde ještě nad rámec zákona," uvedl mluvčí magistrátu Jan Rödling. „Zároveň zveřejňujeme všechny zakázky nad sto tisíc i u městských organizací," doplnil.
STAROSTA JIRKOVA: JDEME SPRÁVNOU CESTOU

Starosta Jirkova Radek Štejnár vnímá ocenění jako důkaz, že jde Jirkov správnou cestou. „Kritici nám občas vyčítají, že nevyužíváme elektronické zakázky. Ale tohle ocenění jasně ukazuje, že když se zakázka dobře napíše standardní cestou, je to jen ku prospěchu věci," uzavřel."

URL| <http://www.denik.cz/ustecky-kraj/akademici-ocenili-jirkov-za-zakazky-20161011.html>

Princip “stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě” znovu vztyčí železnou oponu

12.10.2016 euractiv.cz str. 00

Spolková republika Německo a Francie se rozhodly uplatňovat institut minimální mzdy novým způsobem, který má za úkol diskriminovat zaměstnance a zaměstnavatele z novějších zemí Evropské unie. Výsledkem je protekcionistické opatření, které vyloučí české zaměstnance z možnosti být vyslán na práci do Francie nebo SRN, píše v textu pro HlídacíPes.org právník Aleš Rozehnal.

Řidič ČSAD Uherské Hradiště dostal pokutu 135 EUR za to, že má nižší minimální mzdu, než mají řidiči ve Francii. Od července totiž ve Francii platí nový zákon, podle něhož musí i čeští dopravci platit řidičům aspoň minimální francouzskou mzdu, pokud převážejí náklad na území Francie.

Stejný zákon má začít platit i ve Spolkové republice Německo. Evropská komise dokonce připravuje směrnici, podle které bude platit minimální mzda při vysílání pracovníků po Evropě ve všech zemích EU.

Trable s minimální mzdou

Francie, Německo ale i Evropská komise halí svůj postup do zdánlivě vznešeného hesla “stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě”, avšak ve skutečnosti bude znamenat nové vztyčení železné opony mezi původními a novějšími členskými zeměmi Evropské unie, alespoň co se mobility zaměstnanců týče.

Funkcí minimální mzdy je zajistit, aby příjmy zaměstnance neklesly pod sociálně akceptovatelnou úroveň, ale zároveň aby motivovali zaměstnance k vyhledávání práce namísto příjmu sociálních dávek. Výše minimální mzdy nemůže být odpoutána od výše průměrné mzdy, která je zase odvislá od celkové ekonomické úrovně dané země.

Podle výzkumu Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy minimální mzda v České republice nejenže neslouží svým proklamovaným cílům, ale navíc nemá žádný vliv zvýšení pracovních ani celkových příjmů chudých domácností, významně zatěžuje ekonomiky oblastí, které vykazují relativně nízkou mzdovou hladinu, a její růst působí na zvyšování nezaměstnanosti.

Je tedy otázkou, zda je minimální mzda vhodným nástrojem ochrany zaměstnanců a zaměstnavatelů. Možná by bylo vhodnější zavést místo garantované minimální mzdy státní příplatky ke mzdám, negativní důchodovou daň či daňové kredity závislé na výši výdělku.

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj doporučila navíc zrušit vazby mezi systémem sociálních dávek a minimální mzdy. Sociální systém by měl odrážet vývoj v oblasti životních potřeb a nákladu, naproti tomu minimální mzda by měla být navázána spíše na trendy v produktivitě a na další faktory trhu práce.

Doporučila dále indexaci minimální mzdy na vývoj cen tak, aby byla zachována její kupní síla, spíše než na vývoj mezd v ekonomice.

Pokračování textu najdete na webu Hlídacípes.org.

(2)

URL| <http://euractiv.cz/kratce-odjinud/20-let-jednotneho-trhu-eu/princip-stejnou-mzdu-za-stejnou-praci-na-stejnem-miste-znovu-vztyci-zeleznou-oponu/>

Princip “stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě” znovu vztyčí železnou oponu

12.10.2016 hlidacipes.org str. 00

Aleš Rozehnal

ANALÝZA. Spolková republika Německo a Francie se rozhodly uplatňovat institut minimální mzdy novým způsobem, který má za úkol diskriminovat zaměstnance a zaměstnavatele z novějších zemí Evropské unie. Výsledkem je protekcionistické opatření, které vyloučí české zaměstnance z možnosti být vyslán na práci do Francie nebo SRN, píše v textu pro HlídacíPes.org právník Aleš Rozehnal.

Řidič ČSAD Uherské Hradiště dostal pokutu 135 EUR za to, že má nižší minimální mzdu, než mají řidiči ve Francii. Od července totiž ve Francii platí nový zákon, podle něhož musí i čeští dopravci platit řidičům aspoň minimální francouzskou mzdu, pokud převážejí náklad na území Francie.

Stejný zákon má začít platit i ve Spolkové republice Německo. Evropská komise dokonce připravuje směrnici, podle které bude platit minimální mzda při vysílání pracovníků po Evropě ve všech zemích EU.

Trable s minimální mzdou

Francie, Německo ale i Evropská komise halí svůj postup do zdánlivě vznešeného hesla “stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě”, avšak ve skutečnosti bude znamenat nové vztyčení železné opony mezi původními a novějšími členskými zeměmi Evropské unie, alespoň co se mobility zaměstnanců týče.

Funkcí minimální mzdy je zajistit, aby příjmy zaměstnance neklesly pod sociálně akceptovatelnou úroveň, ale zároveň aby motivovali zaměstnance k vyhledávání práce namísto příjmu sociálních dávek. Výše minimální mzdy nemůže být odpoutána od výše průměrné mzdy, která je zase odvislá od celkové ekonomické úrovně dané země.

Podle výzkumu Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy minimální mzda v České republice nejenže neslouží svým proklamovaným cílům, ale navíc nemá žádný vliv zvýšení pracovních ani celkových příjmů chudých domácností, významně zatěžuje ekonomiky oblastí, které vykazují relativně nízkou mzdovou hladinu, a její růst působí na zvyšování nezaměstnanosti.

Je tedy otázkou, zda je minimální mzda vhodným nástrojem ochrany zaměstnanců a zaměstnavatelů. Možná by bylo vhodnější zavést místo garantované minimální mzdy státní příplatky ke mzdám, negativní důchodovou daň či daňové kredity závislé na výši výdělku.

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj doporučila navíc zrušit vazby mezi systémem sociálních dávek a minimální mzdy. Sociální systém by měl odrážet vývoj v oblasti životních potřeb a nákladu, naproti tomu minimální mzda by měla být navázána spíše na trendy v produktivitě a na další faktory trhu práce.

Doporučila dále indexaci minimální mzdy na vývoj cen tak, aby byla zachována její kupní síla, spíše než na vývoj mezd v ekonomice.

Francie a Německo utahují šrouby

Spolková republika Německo a Francie se však rozhodly uplatňovat institut minimální mzdy novým způsobem, který má za úkol diskriminovat zaměstnance a zaměstnavatele z novějších zemí Evropské unie.

Pokud totiž budou požadovat pro všechny zaměstnance, kteří jsou vysláni na práci na jejich území, stejnou minimální mzdu, nejen, že nerespektují rozdílnost ekonomické úrovně jednotlivých států, ale zároveň zcela popírají jednu ze zásadních svobod, na kterých je Evropská unie postavena, a to volný pohyb osob a služeb.

Výsledkem je tak protekcionistické opatření, které vyloučí české zaměstnance z možnosti být vyslán na práci do Francie nebo SRN, byť tato práce spočívá „jen“ v přejezdu jejich území.

Aby český zaměstnavatel dosáhl úrovně německé minimální mzdy, musel by svému zaměstnanci vyplácet částku okolo 40 500 Kč, a aby dosáhl úrovně francouzské minimální mzdy, musel by vyplácet dokonce částku okolo 46 000 Kč.

Tyto sumy jsou však daleko vyšší než je výše průměrné mzdy v České republice a nedoráží možnosti zaměstnavatelů ani naší ekonomiky.

O platnosti a účinnosti zmíněných zákonů bude zřejmě rozhodovat Evropský soud, nicméně snaha zamezit možnost českých zaměstnanců být vyslán na práci do Francie a Německa vzbuzuje otázku, jak upřímně to tyto země myslí se skutečnou integrací Evropy, rovností členských států EU a volností pohybu osob a služeb.

URL| <http://hlidacipes.org/princip-stejnou-mzdu-za-stejnou-praci-na-stejnem-miste-znovu-vztyci-zeleznou-oponu/>

Poslední české kraje dokončují sestavování svých vlád

13.10.2016 ČRo Plus str. 02 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Poslední české kraje dokončují sestavování svých vlád. A vyznívá to trochu jinak, než jak to vypadalo těsně po oznámení výsledku voleb. Sociální demokracie podle všeho bude mít pět hejtmanů, stejně, nebo o jednoho víc, než vítězné ANO. Lidovci, Starostové a nezávislí berou po jednom šéfovi kraje, stejně tak i komunisté pravděpodobně. Neobešlo se to bez několika zaskřípání. V Jihomoravském kraji odešli s prázdnou druzí lidovci, na severu Čech se bude muset vítězné ANO asi spokojit s tím, že přenechá komunistům funkci hejtmana. Naopak ve středních Čechách ANO hejtmanskou funkci pro Jaroslava Jermanovou zřejmě uhájilo. I když si tím ona sama ještě počátkem týdne nebyla zcela jistá. Právě tohle vyjednávání rozštěpilo tamní TOP 09. Část z pěti zvolených zastupitelů podpořila novou koalici, část chce odejít do opozice. Snad nám tuhle situaci vysvětlí lídr kandidátky Petr Tiso. Dobrý den.

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Abychom si tu ujasnili. Vy patříte k té části, která se rozhodla odejít do opozice?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Přesně tak. Já bych nehovořil o částech. Já bych hovořil o oficiálním stanovisku TOP 09, které vzešlo ze stanoviska vyjednávacího týmu. A to znělo jasně, že máme vyjednávání za těchto podmínek ukončit.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, ale čím si tedy vysvětlujete, že od tohoto oficiálního stanoviska se vaši kolegové někteří odchýlili?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Já pro to nemám vysvětlení. My jsme přišli řádně na dnešní vyjednávání nejdříve říci našim koaličním, potenciálně koaličním partnerům do očí, že vyjednávání končíme. Přišli jsme ve čtyřech. A tři jsme odešli. K mému překvapení tam zůstal sedět jeden člen vyjednávacího týmu. A dál nevím, co se dělo. Nicméně to vyjádření zní jasně a opírá se jak o mandát stanoviska vyjednávacího týmu, tak o názory krajského výboru.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a na čem jednání mezi oficiální částí vaší strany a dalšími vyjednávači ztroskotalo?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Já si nejsem jistý, jestli ztroskotalo. To stanovisko té zbylé části, nebo těch lidí, kteří teda teď už nemluví za TOP 09, bylo pravděpodobně podpůrné pro tu koalici, která se rýsovala. To znamená koalici v čele s paní Jermanovou jako hejtmankou. My jsme měli názor jiný, my jsme si mysleli, že TOP 09 by neměla tenhle ten model podpořit, jsme vyjednávali ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a to je to, na co se ptám. Proč?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

My jsme vyjednávali několik dní o formátu ve třech. Bylo to ANO, bylo, byl to hnutí STAN a byla to TOP 09. Tato jednání pokročila velmi daleko, shodli jsme se na tom, že hejtmánem bude pan Vít Rakušan z hnutí STAN. A měli jsme jasno, jak budou rozděleny křesla v radě. O těch poměrech, měli jsme jasno o určitých pojistkách, které znamenaly, že žádná ze stran této trojkoalice potenciálně nemůže být přehlasována ve strategických otázkách. To znamená rozpočet, strategické dokumenty, operace s majetkem většího rozsahu a tak dále a tak dále. Takže to se nám líbilo ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Ale?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

... a takhle jsme, takhle jsme pokračovali v jednání. A k našemu překvapení se, i když jsme si dali exkluzivitu ve třech, s těmi dalšími partnery, jinými slovy, slíbili jsme si, že nebudeme vyjednávat s dalšími subjekty, tak se stalo k našemu překvapení to, že ve středu na dopolední jednání byl pozván čtvrtý subjekt, byl pozván hnutím ANO. A tímto subjektem bylo ODS.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A to bylo pro vás nepřijatelné?

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Ne, ne, ne. Já si myslím, že účast ODS v takovéhle koalici by pro nás nebyla nepřijatelné. To si myslím, že ne. Nicméně změnilo se to zásadní. Najednou se kandidátkou na hejtmanku stala paní Jermanová. To znamená ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A to vy jste nechtěli, to vy jste nechtěli.

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

To my jsme nechtěli. To jsme si vyhodnotili, probrali jsme to ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak to je ten hlavní důvod. Chápu.

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

... v rámci kraje. A nechtěli jsme to, protože paní Jermanová nepředstavuje takovou tu změnu, kterou jsme chtěli na kraji udělat. Jinými slovy, je spojená s ODS z doby pana Bendla. Takže pro nás to nebylo úplně důvěryhodný projekt.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, to byl lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji Petr Tiso. Děkujeme. Na slyšenou.

Petr TISO, lídr kandidátky TOP 09 ve Středočeském kraji

Na slyšenou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A po telefonu jsme ve spojení s politologem Kamilem Švecem z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Jak moc podle vás je nepříjemné pro TOP 09, že se její zastupitelé ve středních Čechách rozdělili, dá se říct, na dvě soupeřící části? Aspoň tak to může z pohledu zvenčí vypadat.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, pro TOP 09 je to extrémně nepříjemné. Protože pokud TOP 09 teď po těch krajských volbách ukazuje, že není jednotná a není schopná se shodnout na tom, s jakým koaličním partnerem je ochotná vyjednat či nikoliv, tak to pro ni může mít fatální důsledky za rok ve volbách do Poslanecké sněmovny, kde právě Středočeský kraj společně s Prahou je pro TOP 09 poměrně dost klíčový. A v okamžiku, kdy ta TOP 09 tam nebude v dobré kondici, případně bude rozštěpená, tak to může znamenat i to, že TOP 09 se nemusí dostat do Poslanecké sněmovny a může jako strana skončit na parlamentní úrovni.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a teď k tomu aktuálnímu. Jak se podle vás TOP 09 vyrovná s těmi zásadními neúspěchy poslední doby? To jest jednak to rozštěpení, jednak už samotný dost nelichotivý výsledek krajských a senátních voleb. Budou sílit hlasy, aby předseda Kalousek odstoupil?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, těžko, těžko říct, co se bude dít v TOP 09, neboť nejsem členem TOP 09. Ale minimálně bych doporučil TOP 09, aby, aby prošla tedy jakousi debatou v tom, co od ní očekávají voliči a co oni těm voličům nabízejí. Respektive jakým způsobem se k té otázce staví. A zřejmě tady dochází k nepochopení voličů ze strany TOP 09. A stejně tak voliči TOP 09 jsou zřejmě zmateni z toho, co od té strany mohou očekávat.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak. A ještě teď pojďme dál od TOP 09 k hodnocení voleb jako celku. Po tom skoro týdenním vyjednávání. Změnil se pohled na to, kdo v nich vlastně byl úspěšný? Protože se zdá, že sociální demokracie může mít až pět hejtmanů, tedy možná až o jednoho víc, než vítězné hnutí ANO. O čem to tedy svědčí?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, svědčí to o té zkušenosti těch krajských politiků a těch zavedených stran vyjednávat, respektive být dominantní při tom vyjednávání. A uzmout si tu, tu primární vyjednávací pozici. Což hnutí ANO úplně neumí. A doplácí na tu nezkušenost. Na druhou stranu to, co může být pro ANO momentální nevýhra, tak může být výhrou právě v okamžiku těch poslaneckých voleb toho příštího roku, kdy oni mohou velmi jednoduše poukazovat na to, že opět byli těmi tradičními stranami obejiti a že oni tedy jsou tou stranou, která chce změnit ty stávající pořádky. To známe, ale i opakované rozkrádání státu a podobně.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Vysvětluje politolog Kamil Švec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Děkuji vám. Na shledanou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Wollner: Je doba post-pravdy, kdy všichni „vrtí psem“

13.10.2016 mediaguru.cz str. 00 TV
Mediaguru

Zhruba polovina lidí nevěří tradičním médiím. Podle Marka Wollnera žijeme v době post-pravdy.

V současnosti důvěřuje tradičním médiím v České republice jen 59 % populace, což je o 12 procentních bodů méně než v Maďarsku a o 13 procentních bodů méně než na Slovensku. Ve srovnání s oběma zeměmi má Česko naopak nejvyšší podíl lidí (24 %), kteří důvěřují tzv. alternativním médiím, přinášejícím „tu pravou pravdu“. Vyplývá to z informací, které na středoevropské konferenci Czech Internet Forum 2016 prezentoval šéfredaktor reportážní publicistiky České televize Marek Wollner.

Tradiční vs. alternativní média: graf č. 1 - Věřím více tradičním médiím, graf č. 2 - Věřím více alternativním médiím.

„Dnes žijeme v době post-pravdy. Všichni lžou a všichni vrtí psem. Dříve tradiční média představovala svět, kde jsme se shodli na barvách a lišili se v odstínech. Nyní se ve světě, kde fungují tradiční média vedle sociálních sítí a blogů, neshodneme ani na té barvě,“ řekl Wollner.

Podle studie o mediální gramotnosti české populace, kterou pro RRTV zpracovala **Fakulta sociálních věd** UK, se stále největší důvěře těší rozhlas, kterému důvěřuje 50,4 % respondentů. Za nejméně důvěryhodný zdroj považují tisk. Internet a televize mají srovnatelnou důvěru kolem 45 %.

Právě internetové prostředí, zejména sociální sítě a blogy však podle Wollnera přispěly k naprosté banalizaci pravdy. Na jedné straně lidé přestávají důvěřovat tradičním médiím, na straně druhé si však neprověřují nové informační zdroje. Lidé se uzavírají do svých názorových bublin, v nichž se vzájemně utvrzují o „své pravdě“. Svůj podíl na banalizaci pravdy mají i tzv. dezinformační weby, u kterých nikdo nezná skutečná jména redaktorů, vydavatelů ani způsob financování. „Dobrym příkladem je šíření tvrzení, že losos je nejjedovatější ryba, které se objevilo na webu lajkit.cz. Říkáte si, proč právě nevinný norský losos? Vše však dostává smysl, když si to dáte do souvislosti se silnou propagandistickou kampaní Ruska namířenou proti Norsku,“ vysvětlil Wollner.

Přehled dezinformačních webů můžete nalézt zde.

Přesvědčení, že média lžou, protože jinde psali něco jiného, je velmi silné. „Ukázalo se to například na kauze Michaláková, kde jsme měli tvrzení paní Michalákové, soudní spis, z něhož jsme v zájmu dětí nesměli citovat, a norskou stranu, která ze stejného důvodu měla na informace uvaleno embargo. I tak jsme pro Reportéry ČT vytvořili reportáž, která postavila vše na základě důkazů do jiného světla, než to představovala verze paní Michalákové,“ popsal Wollner a dodal, že se mu dostalo reakce od divačky ze Zlína, že ji zklamal, že jsem lhář, protože ona ještě před reportáží přesně věděla, jak to celé bylo. Psali to totiž na internetu, kde se na alternativních webech píše, že norský stát odebírá cizincům zdravé děti, aby je dávali homosexuálním párům.

Vytvářením více verzí pravdy a následným zmatením veřejnosti je docíleno toho, že lidé přestávají důvěřovat tradičním médiím. Nejvíce je důvěryhodnost oslabována v oblasti získávání zpravodajských informací. Obsah zpráv podle 43 % Čechů ovlivňuje zájem vydavatele. Dále je to také existence obrazového materiálu, názor vydavatel či redakční uzávěrka.

Neověřené zprávy se přitom díky sociálním sítím šíří velmi rychle. Podle studie Analysing How People Orient to and Spread Rumours in Social Media by Looking at Conversational Threads, jež pozorovala chování uživatelů na Twitteru, se neověřené zprávy šíří v prvních minutách dokonce mnohem rychleji než ty, které neověřenou zprávu potvrzují či vyvrací. Na vzorku 4 842 tweetů týkajících se devíti zpravodajských událostí zjistila, že zatímco nepravdivé zprávy byly vyvráceny v průměru do 14 hodin, ty pravdivé byly obvykle potvrzeny do dvou hodin.

O zmíněné studii se můžete více dočíst zde.

-stk-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2016/10/wollner-je-doba-post-pravdy-kdy-vsichni-vrti-psem/>

Wollner: Je doba post-pravdy, kdy všichni „vrtí psem“

13.10.2016 mediaguru.cz str. 00 Internet & Mobil

Mediaguru

Zhruba polovina lidí nevěří tradičním médiím. Podle Marka Wollnera žijeme v době post-pravdy.

V současnosti důvěřuje tradičním médiím v České republice jen 59 % populace, což je o 12 procentních bodů méně než v Maďarsku a o 13 procentních bodů méně než na Slovensku. Ve srovnání s oběma zeměmi má Česko naopak nejvyšší podíl lidí (24 %), kteří důvěřují tzv. alternativním médiím, přinášejícím „tu pravou pravdu“. Vyplývá to z informací, které na středoevropské konferenci Czech Internet Forum 2016 prezentoval šéfredaktor reportážní publicistiky České televize Marek Wollner.

Tradiční vs. alternativní média: graf č. 1 - Věřím více tradičním médiím, graf č. 2 - Věřím více alternativním médiím.

„Dnes žijeme v době post-pravdy. Všichni lžou a všichni vrtí psem. Dříve tradiční média představovala svět, kde jsme se shodli na barvách a lišili se v odstínech. Nyní se ve světě, kde fungují tradiční média vedle sociálních sítí a blogů, neshodneme ani na té barvě,“ řekl Wollner.

Podle studie o mediální gramotnosti české populace, kterou pro RRTV zpracovala **Fakulta sociálních věd** UK, se stále největší důvěře těší rozhlas, kterému důvěřuje 50,4 % respondentů. Za nejméně důvěryhodný zdroj považují tisk. Internet a televize mají srovnatelnou důvěru kolem 45 %.

Právě internetové prostředí, zejména sociální sítě a blogy však podle Wollnera přispěly k naprosté banalizaci pravdy. Na jedné straně lidé přestávají důvěřovat tradičním médiím, na straně druhé si však neprověřují nové informační zdroje. Lidé se uzavírají do svých názorových bublin, v nichž se vzájemně utvrzují o „své pravdě“. Svůj podíl na banalizaci pravdy mají i tzv. dezinformační weby, u kterých nikdo nezná skutečná jména redaktorů, vydavatelů ani způsob financování. „Dobrym příkladem je šíření tvrzení, že losos je nejjedovatější ryba, které se objevilo na webu lajkit.cz. Říkáte si, proč právě nevinny norský losos? Vše však dostává smysl,

když si to dáte do souvislosti se silnou propagandistickou kampaní Ruska namířenou proti Norsku," vysvětlil Wollner.

Přehled dezinformačních webů můžete nalézt zde.

Přesvědčení, že média lžou, protože jinde psali něco jiného, je velmi silné. „Ukázalo se to například na kauze Michaláková, kde jsme měli tvrzení paní Michalákové, soudní spis, z něhož jsme v zájmu dětí nesměli citovat, a norskou stranu, která ze stejného důvodu měla na informace uvaleno embargo. I tak jsme pro Reportéry ČT vytvořili reportáž, která postavila vše na základě důkazů do jiného světla, než to představovala verze paní Michalákové,“ popsal Wollner a dodal, že se mu dostalo reakce od divačky ze Zlína, že ji zklamal, že jsem lhář, protože ona ještě před reportáží přesně věděla, jak to celé bylo. Psali to totiž na internetu, kde se na alternativních webech píše, že norský stát odebírá cizincům zdravé děti, aby je dávali homosexuálním párům.

Vytvářením více verzí pravdy a následným zmatením veřejnosti je docíleno toho, že lidé přestávají důvěřovat tradičním médiím. Nejvíce je důvěryhodnost oslabována v oblasti získávání zpravodajských informací. Obsah zpráv podle 43 % Čechů ovlivňuje zájem vydavatele. Dále je to také existence obrazového materiálu, názor vydavatel či redakční uzávěrka.

Neověřené zprávy se přitom díky sociálním sítím šíří velmi rychle. Podle studie Analysing How People Orient to and Spread Rumours in Social Media by Looking at Conversational Threads, jež pozorovala chování uživatelů na Twitteru, se neověřené zprávy šíří v prvních minutách dokonce mnohem rychleji než ty, které neověřenou zprávu potvrzují či vyvrací. Na vzorku 4 842 tweetů týkajících se devíti zpravodajských událostí zjistila, že zatímco nepravdivé zprávy byly vyvráceny v průměru do 14 hodin, ty pravdivé byly obvykle potvrzeny do dvou hodin.

O zmíněné studii se můžete více dočíst zde.

-stk-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2016/10/wollner-je-doba-post-pravdy-kdy-vsichni-vrti-psem/>

Princip 'stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě' znovu vztyčí železnou oponu

13.10.2016 zpravy.tiscali.cz str. 00 Zprávy / Magazín
red

Spolková republika Německo a Francie se rozhodly uplatňovat institut minimální mzdy novým způsobem, který má za úkol diskriminovat zaměstnance a zaměstnavatele z novějších zemí Evropské unie. Výsledkem je protekcionistické opatření, které vyloučí české zaměstnance z možnosti být vyslán na práci do Francie nebo SRN, píše v textu pro HlídacíPes.org právník Aleš Rozehnal.

Řidič ČSAD Uherské Hradiště dostal pokutu 135 EUR za to, že má nižší minimální mzdu, než mají řidiči ve Francii. Od července totiž ve Francii platí nový zákon, podle něhož musí i čeští dopravci platit řidičům aspoň minimální francouzskou mzdu, pokud převážejí náklad na území Francie.

Stejný zákon má začít platit i ve Spolkové republice Německo. Evropská komise dokonce připravuje směrnici, podle které bude platit minimální mzda při vysílání pracovníků po Evropě ve všech zemích EU. Table s minimální mzdou

Francie, Německo ale i Evropská komise halí svůj postup do zdánlivě vznešeného hesla "stejnou mzdu za stejnou práci na stejném místě", avšak ve skutečnosti bude znamenat nové vztyčení železné opony mezi původními a novějšími členskými zeměmi Evropské unie, alespoň co se mobility zaměstnanců týče.

Funkcí minimální mzdy je zajistit, aby příjmy zaměstnance neklesly pod sociálně akceptovatelnou úroveň, ale zároveň aby motivovali zaměstnance k vyhledávání práce namísto příjmu sociálních dávek. Výše minimální mzdy nemůže být odpoutána od výše průměrné mzdy, která je zase odvislá od celkové ekonomické úrovně dané země.

Podle výzkumu Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy minimální mzda v České republice nejenže neslouží svým proklamovaným cílům, ale navíc nemá žádný vliv zvýšení pracovních ani celkových příjmů chudých domácností, významně zatěžuje ekonomiky oblastí, které vykazují relativně nízkou mzdovou hladinu, a její růst působí na zvyšování nezaměstnanosti.

Je tedy otázkou, zda je minimální mzda vhodným nástrojem ochrany zaměstnanců a zaměstnavatelů. Možná by bylo vhodnější zavést místo garantované minimální mzdy státní příplatky ke mzdám, negativní důchodovou daň či daňové kredity závislé na výši výdělku.

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj doporučila navíc zrušit vazby mezi systémem sociálních dávek a minimální mzdy. Sociální systém by měl odrážet vývoj v oblasti životních potřeb a nákladu, naproti tomu minimální mzda by měla být navázána spíše na trendy v produktivitě a na další faktory trhu práce.

Doporučila dále indexaci minimální mzdy na vývoj cen tak, aby byla zachována její kupní síla, spíše než na vývoj mezd v ekonomice.

Francie a Německo utahují šrouby

Spolková republika Německo a Francie se však rozhodly uplatňovat institut minimální mzdy novým způsobem, který má za úkol diskriminovat zaměstnance a zaměstnavatele z novějších zemí Evropské unie.

Pokud totiž budou požadovat pro všechny zaměstnance, kteří jsou vysláni na práci na jejich území, stejnou minimální mzdu, nejen, že nerespektují rozdílnost ekonomické úrovně jednotlivých států, ale zároveň zcela popírají jednu ze zásadních svobod, na kterých je Evropská unie postavena, a to volný pohyb osob a služeb.

Výsledkem je tak protekcionistické opatření, které vyloučí české zaměstnance z možnosti být vyslán na práci do Francie nebo SRN, byť tato práce spočívá "jen" v přejezdu jejich území.

Aby český zaměstnavatel dosáhl úrovně německé minimální mzdy, musel by svému zaměstnanci vyplácet částku okolo 40 500 Kč, a aby dosáhl úrovně francouzské minimální mzdy, musel by vyplácet dokonce částku okolo 46 000 Kč.

Tyto sumy jsou však daleko vyšší než je výše průměrné mzdy v České republice a nedoráží možnosti zaměstnavatelů ani naší ekonomiky.

O platnosti a účinnosti zmíněných zákonů bude zřejmě rozhodovat Evropský soud, nicméně snaha zamezit možnost českých zaměstnanců být vyslán na práci do Francie a Německa vzbuzuje otázku, jak upřímně to tyto země myslí se skutečnou integrací Evropy, rovností členských států EU a volností pohybu osob a služeb.

Aleš Rozeznal pro Ústav nezávislé žurnalistiky

Autor je advokát. Přednáší právo na Právnické fakultě UK a dalších vysokých školách

URL| <http://zpravy.tiscali.cz/princip-stejnou-mzdu-za-stejnou-praci-na-stejnem-miste-znovu-vztyci-zeleznou-oponu-287228>

Turecko: v Antalyi dopadly rakety

14.10.2016 ČT 24 str. 21 20:00 90' ČT24

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Plné znění zpráv

Nedaleko oblíbeného turistického letoviska v turecké Antályi dopadly dvě rakety. Poškodily rybářský sklad, nikoho ale nezranily. Střely odpálili neznámí útočníci z hor u hlavní silnice, nejspíš mířili na cisternu s palivem. K incidentu se zatím nikdo nepřihlásil, v minulosti ale podobné útoky měli na svědomí Kurdové. A ve spojení už jsme teď s Emilem Aslanem, odborníkem na bezpečnost z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Dobrý večer.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Posle místa a podle způsobu, kdo mohl být za útokem.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Je to natolik podivný útok, že se nedá říci, kdo by za tímto útokem mohl stát, jak jste naznačila, mohli by to být Kurdové, ale ten útok nespadá ani pod typ, který je v posledních letech, kurdští separatisté z PKK provádějí, takže je to velká, velká neznámá.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Dá se vůbec odhadnout, co mělo být cílem? Objevily se informace o cisterně, o tankeru.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Turecká policie, respektive turecké bezpečnostní složky a ani média o tomto nespekulují zatím. Dá se předpokládat s ohledem na ten možný cíl útoku, že cílem útočníků bylo nějakým způsobem způsobit požár u letoviska, možná nějakým způsobem ohrozit turistický sektor v Turecku, na druhou stranu zrovna teď v polovině října to až tak úplně na pořadu není. Jak v Antalyi nejsou momentálně davy turistů, takže jako nedává celý ten útok moc velký smysl. Možná je to jenom útok několika lidí, kteří nemají žádnou skupinu za sebou, žádnou skupinu za sebou je to možný čin jedinců, kteří opravdu nemají nějakou /nesrozumitelné/.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Když se ale podíváme na to místo, tak je to místo, poblíž kterého už v srpnu útočili, naposledy to bylo v srpnu tedy, Kurdové a krajně levicoví radikálové? Dalo by se tedy čekat, že přesunou útoky teď více než na jih země, kam právě míří turisté?

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Ano, turecké autority, turecká vláda takový typ útoků očekávala a očekává v podstatě už na jaře letošního roku byly posíleny bezpečnostní, posílena bezpečnostní opatření na jihu a na západě země, kde je velmi silný turistický ruch. Každopádně dalo by se říci, že pokud by jednali profesionálové v uvozovkách, pokud by jednali lidé, kteří mají nějaké zkušenosti a kteří mají konkrétní cíle, že by bylo jejich zájmem útočit zrovna teď jak ta turistická sezona v podstatě skončila, a tady je další zajímavost, že podle všeho ty rakety byly, vlastně ta střelba z těch raket se vedle z kopců ve vnitrozemí. Nebyly použity granáty, nebyly použity trhaviny, ale střílelo se z raket z poblíž ležících kopců z Antalyí, takže je to celé velmi, velmi tajemné, velmi bezprecedentní, dalo by se říct.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Kdo z těch stran všech sporů v Turecku může mít rakety? Protože to už je přece jenom náročnější technologie.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Ano, ale raketa může být v podstatě různého typu, to nemusí být raketa, která je sofistikovaná, to může být raketa, kterou si můžou jedinci vytvořit sami během několika dnů, v podstatě to nemusí být opravdu něco velmi složitého, jak poznáme z několika válečných zón. Mohli by to být, jak jste zmínila, levicoví extremisté, ultralevicoví extremisté, mohli by to být Kurdové, ale nezdá se mi intuitivně, říkal samozřejmě, to, co říkám, nezdá se mi, že by zatím stáli lidé, kteří mají nějaké zkušenosti s podobným typem útoků.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Dnes se také v souvislosti s Tureckem objevila informace, že jim Rusko nabízí umístění nebo poskytnutí či prodej a protiraketového systému. Nepředpokládám, že by to spolu přímo souviselo, ale z toho širšího pohledu, co by to znamenalo, pokud by Turecko, jakožto člen NATO souhlasil.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Tak pokud by Turecko získalo protiraketové systémy, tak místo, aby mi psala, že došlo k posílení turecké proti vzdušné nebo protipozemní obrany, ale já si myslím, že Turecko spolupracuje se Spojenými státy, s Izraelem, s řadou západních zemí, takže většina výzbroje a toho typu technik, kterými disponuje turecká armáda, pochází ze západu, takže to nebude tak velká změna, pokud samozřejmě Turecko nezakoupí velmi sofistikované ruské technologie, čímž pádem by Turecko se zavázalo /nesrozumitelné/ vůči Rusku. Možná je to takový obrat v očekávání zhoršení vztahu mezi Ankarou a Washingtonem, je to, je to možné, ale tady zase spekulujeme až moc.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Ano, ale prý právě i bezpečnostní otázky a zbrojní otázky byly tématem mezi prezidenty Erdoganem a Putinem při jejich setkání. Nicméně jak bezpečné tedy, je to otázka, která se opakuje, tak nějak pravidelně, ale jak bezpečné tedy je momentálně umístění zbraní na to, na území Turecka, mimochodem i jaderných zbraní.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Jak bezpečné je umístění jaderných zbraní NATO na tureckém území v kontextu turecko-ruských vztahů, asi se ptáte.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Ano, přesně tak.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

No, v kontextu posledních nebo vývoje posledních měsíců a let by to bylo velmi riskantní pro /nesrozumitelné/, že by Rusové zaútočili jadernými hlavicemi proti Turecku, ale že by se to nějakým způsobem interpretovalo z ruské strany jako další z kroků Severoatlantické aliance s cílem nějakým způsobem ohrožit západní křídlo ruských hranic, takže nebylo by to nic, co by se Rusům líbilo, a to by mohlo vést k dramatickému zhoršení vztahů jak mezi Tureckem a Ruskem, tak mezi Severoatlantickou aliancí a Ruskem, ale já si nemyslím, že je to na pořadu dne mimo jiné proto, že Turecko v posledních měsících zažívá dost citelné ochlazení turecké elity po tom pokusu o převrat, vlastně míň důvěřují Američanům a mají ve vztahu k Američanům a NATO jisté, jisté sentimenty, které asi nepovedou k tomu, že by Ankara souhlasila s umístěním jaderných hlavic na svém území.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Emil Aslan. Děkuje za rozhovor.

Emil ASLAN, odborník na bezpečnost, Institut mezinárodních studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlovy v Praze

Děkuju za pozvání. Na shledanou.

Michala HERGETOVÁ, moderátorka

Poslední rozhovor páteční Devadesátky. Teď nabízíme předpověď počasí.

Bageta u soudu i v knihovně

14.10.2016 Mladá fronta DNES str. 19 Praha
(baj)

PRAHA Veřejně přístupné bufety nebo bistra mají kromě magistrátu i další velké instituce sídlící v Praze. Ve většině z nich se dá najíst za poměrně slušné ceny.

Nejčastějším sortimentem zatím stále zůstávají bufetové klasiky. Ve většině z kantýn a bister tak najdete obložené chlebičky, smažený sýr, řízek, plněné bagety nebo bramboráky.

Městská knihovna, Mariánské náměstí Bistro v přízemí hlavní budovy pražské Městské knihovny nabízí hotová jídla za cenu kolem sedmdesáti korun. Po dlouhém blouzení mezi regály plnými knih přijde vhod posezení u bufetového stolku. Na jídelním lístku čekejte například polévky, smažený sýr nebo kuřecí řízek. Samozřejmostí jsou cukrářské výrobky a káva.

Městský soud v Praze, Spálená ulice Bufet v hlavní budově městského soudu, která se nachází ve Spálené ulici, odpovídá svým vzhledem úctyhodné secesní budově, ve které soud sídlí. Kantýna je vyhlášená svými smaženkami i šunkovými chlebičky. V nabídce jsou i hotová jídla.

Národní knihovna, Klementinum I bufet v historické budově Národní knihovny v Klementinu je přístupný veřejnosti. Nejprve je nutné koupit si návštěvnickou vstupenku do knihovny za deset korun. Sortiment bufetu je klasický. Nechybějí obložené bagety, bramboráky, široká nabídka majonézových salátů nebo smažený sýr s hranolky. Z cukrářských výrobků nabízí bufet třeba věnečky nebo zmrzlinu. **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, Smetanovo nábřeží Alternativu ke klasickému bufetu nabízí třeba studentské bistro Na Hollaru. K jídlu tam mají například domácí polévky, müsli s jogurtem nebo sendviče. V nápojovém lístku lze najít především výběrovou kávu z malých pražírén nebo domácí limonády.

Všeobecná fakultní nemocnice, Karlovo náměstí U hlavní brány Všeobecné fakultní nemocnice na Karlově náměstí se nachází prodejna občerstvení a restaurace Momento. Slouží především pro návštěvníky a zaměstnance nemocnice a nabízí snídaně, svačiny i obědy.

Rektorát Univerzity Karlovy, Karolinum Bufet v budově rektorátu Univerzity Karlovy v Celetné ulici slouží především univerzitním studentům. Na oběd nebo svačinu si tam ale může zajít kdokoliv. Je však nutné vyhnout se době mezi přednáškami, kdy se u výdejního pultu tvoří fronty. V nabídce lze najít několik druhů obložených chlebiček, bagety i kávu. Nechybí smažený sýr s hranolky ani majonézové saláty.

Foto popis|

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Praha

Quest: Mafia III je herní průšvih roku

14.10.2016 ČRo - wave.cz str. 00 quest

Jaromír Mówald, Lukáš Kunc

Je jenom málo her, které by Češi milovali tolik jako první Mafii. Jak dopadl dlouho vyhlášený třetí díl, který už celý vznikl ve Spojených státech? A jaká je současná situace ženských postav ve hrách?

Anita Sarkeesian. Leckdo se jenom při vyslovení tohoto jména osype. Anita se zaměřuje na šovinismus a misogynii ve hrách, svým přístupem však neustále vyvolává kontroverzi. Její prohlášení nebývají podložena žádnou analýzou. „Zpravidla se zaměří na jednu hru a na svém dojmu pak postaví obecnou tezi. Jaksi ale

zapomene zmínit, že to je pouze její osobní dojem. To, že stojí mezi publicistikou a vědou, je její největší problém," říká Tereza Krobová z **Fakulty sociálních věd** UK. „Anita akademikům dělá medvědí službu. Poukazuje na důležité problémy, které skutečně existují, ale tak špatným způsobem, že nakonec nikdo nemá zájem o nich vážně diskutovat.“ Sarkeesian často zmiňuje, že hráči-muži nahlízejí na ženské postavy sexisticky. Podle zkoumání Krobové se to ale vůbec netýká jenom mužů. „Sledovala jsem partu holek při hraní Uncharted 4 a snažila se zjistit, jestli mají stejně sexistické poznámky jako kluci. Ve skutečnosti mají ještě víc sexistické poznámky. Nemyslím si, že jsem objevila něco nového, jen prostě nikoho nenapadlo se těch holek ptát, jestli je Drakeův zadek zajímavý.“ Celý rozhovor s Terezou Krobovou o ženách a mužích ve hrách si poslechněte v novém Questu. <https://youtu.be/TNiHOpHbCzMJe> těžké mluvit o Mafii III v pozitivním duchu. Už není žádné tajemství, že nejnovější díl slavné mafiánské série se prostě nepovedl, ale je to ohromná škoda. Hra totiž má velký potenciál, hlavně, co se příběhu týče. Krvavá pomsta jakožto základní motiv nepatří k nejzajímavějším, ale retrospektivní způsob vyprávění ano. Ten navíc perfektně zapadá do stylu Ameriky 60. let. Je skvělé, že se autoři nebáli kontroverzních témat a vyobrazují dobu se vším, co k ní patří. Na jedné straně rasismus, drogy a prachy, na té druhé skvělá muzika a krásná auta. Jenže to je asi všechno, co se o třetí Mafii dá říct v dobrém. Všechno ostatní se pohybuje mezi průšvihem a průměrem. Především je hra neuvěřitelně stereotypní. Všechny mise, i ty příběhové, jsou vyrobené podle jediné šablony a ani po 20 odehraných hodinách se nic nezmění. Zkrátka děláte pořád to samé dokola. Bohužel se Mafii III nedaří svoje herní neduhy vykompenzovat ani grafikou. Snad žádná z letošních velkorozpočtových her nevypadá tak špatně. Vzpomínky na PlayStation 2 s novou Mafii ožívají. Neuvěřitelné množství špatných designerských rozhodnutí hře podrazilo nohy, podřízlo jí krk a hodilo ji aligátorům. Nenapadá nás jediný důvod, proč byste Mafii III měli upřednostnit před jinými městskými akcemi. Trhá nám to srdce, ale na víc než 3 body ze 7 to není. Quest: Minulost, přítomnost a budoucnost Destiny

URL| http://www.rozhlas.cz/_zprava/1659680

Matěj Michalička: Ve své práci jsem se rozhodl lidem blíže přiblížit, co je to vlastně burza

14.10.2016 Rakovnický deník str. 03 Rakovnicko - zpravodajství
JANA ELZNICOVÁ

Středoškolská práce Matěje Michaličky v rámci SOČ se zabývala kapitálovými trhy.

Rozhovor

Rakovník – Osmnáctiletý Matěj Michalička, student maturitního ročníku rakovnického Gymnázia Zikmunda Wintra, zvítězil na krajské přehlídce SOČ (Středoškolská odborná činnost) a postoupil na přehlídku národní. I zde dopadl výborně. Byl ve své kategorii „Ekonomika a řízení“ čtvrtý.

* Mohl bys čtenářům Rakovnického deníku stručně a srozumitelně popsat, o čem tvá úspěšná práce pojednávala?

Zabývala se kapitálovými trhy a obecně burzou. Mnoho lidí slovo burza zná, ale ne její strukturu. Tak jsem se rozhodl ji přiblížit. V teoretické části jsem se věnoval jejímu popisu. Ten jsem rozdělil na několik částí. Většinu čtenářů bude ale myslím zajímat spíše praktická část mé práce, kdy jsem se rozhodl obchodovat prostřednictvím takzvaného on-line demoučtu. S nepravým kapitálem, ale za reálných tržních podmínek. Zároveň se mi podařilo získat profesionální AOS (automatizovaný obchodní systém) od známého. Jedná se o jakéhosi robota, který je schopen samostatně obchodovat na burzovních trzích. S tím jsem pak v obchodování soutěžil a v závěru porovnal naše výsledky.

* Jak toto obchodování dopadlo?

Robot svůj počáteční kapitál zhodnotil o desítky procent. Já jsem skončil v minusu.

* Jak tě vůbec toto téma napadlo?

Burza mě zajímala vždy a SOČka mi pomohla se dostat hlouběji do jejích zákonitostí. Řekl jsem si, že práce na toto téma mne rozhodně posune dál, což se potvrdilo. Se známým, o kterém jsem hovořil, jsme se dali dohromady a snažíme se podnikat.

* Jak?

Vylepšujeme a vyvíjíme další roboty a postupně je chceme začít prodávat. Náš projekt ale ještě není v takovém stavu, aby mohl jít na trh.

* V čem nám může takový robot pomoci?

Pomůže našemu klientovi zhodnotit jeho volné finanční prostředky s velmi zajímavými procenty. Občas se nám podaří zhodnotit peníze o více než 100 %, a to za pár sekund. Zkrátka jen robota zapneme a ten vše potřebné vyhodnotí sám. Pro porovnání, v bance může být klient rád za 1 % ročně.

* Můžeš prozradit jméno svého společníka?

Jmenuje se David Uzel. Je mu šestadvacet let a pracuje v makléřské společnosti. On se v naší firmě věnuje vývoji robota a já marketingu. Jak jsem již naznačil, byl to on, kdo byl u mé SOČky stínovým konzultantem. Skutečným konzultantem mi pak byla naše profesorka Ivana Brabcová. Vedla moji práci po formální stránce, aby měla všechny náležitosti. David mi pak pomáhal s její technickou stránkou.

* A když ses s ní dostal do národního kola...

Tak mě to hodně překvapilo. Dost jsem se stresoval, ale já se vlastně stresoval i na kole krajském. Vůbec jsem postup nečekal. Skutečně. Někteří spolužáci na ročníkové práci dělali i rok dopředu. A já ji začal psát až v říjnu, přičemž se měla odevzdat v polovině prosince!

* Potvrdil se známý fakt, že když člověk něčemu skutečně rozumí, když ho něco baví, tak na prezentaci svého zájmu nepotřebuje zase tolik času...

Asi ano. Jak je vidět, dobře to dopadlo.

* Jaké bylo národní kolo?

Zcela jiné než to krajské. Ta úroveň je opravdu někde jinde. Byl jsem na pokoji s matematikem, fyzikem a dějepiscem. S posledně jmenovaným jsem mohl normálně komunikovat. Ale ti dva byli, v dobrém slova smyslu, už docela jinde. Budoucí vědci. A když se pak dozvíte, že ve zmiňovaném národním kole skončili desátí, tak si pak říkáte, jací jsou asi ti, co zvítězili. V přírodních vědách musíte přijít s něčím výjimečným, abyste se v národním kole prosadili. Je tam obrovská konkurence. Třeba jsem slyšel, že jeden soutěžící v chemii vymyslel vlastní sloučeninu. To, že jsem se do národního kola dostal, považuji za velký úspěch, ale na druhou stranu zdůrazňuji, že kdybych si vybral práci v oboru přírodních věd, tak se tam určitě nedostanu.

* A vyhlásování výsledků?

Na kraji šlo vše velice rychle. Odprezentoval jsem svoji práci a mohl jet domů. Celostátní přehlídka byla zdlouhavější, což bylo nepříjemné. Přijel jsem v pátek a čekal do soboty. Večer jsem šel do kina a ráno litoval, že jsem se večer raději nepřipravoval. Vše jsem se snažil ještě dohnat. Pak přišla prezentace. Když bylo po všem, tak se mi ulevilo a začal jsem si užívat doprovodného programu. Hradec je pěkné město, bylo to tam fajn. Čekáte totiž do neděle, nežli se dozvíte nějaké výsledky. Bylo ale zajímavé, že vyhláší jen první tři místa, pokud tedy nedostanete zvláštní cenu. Že jsem skončil čtvrtý, jsem se dozvěděl až zpětně, když jsme dostali katalog výsledků. Z vyhlásování jsem tedy odcházel mrzutý, ale o to více jsem pak byl mile překvapen.

* Za pár měsíců maturuješ. Kam povedou tvé další kroky?

Rád bych zkusil Fakultu bankovníctví a financí na Vysoké škole ekonomické nebo Karlovu univerzitu, konkrétně **Fakultu sociálních věd** – ekonomie a finance.

„Z vyhlašování jsem odcházel mrzutý, ale o to více jsem pak byl mile překvapen.“

Foto autor| Foto:Deník/ J. Elznicová

Foto popis| STUDENT GZW Rakovník Matěj Michalička.

Region| Střední Čechy

Michalička: Ve své práci jsem se rozhodl lidem blíže přiblížit, co je to burza

14.10.2016 rakovnický.deník.cz str. 00 Moje Rakovnicko

Jana Elznicová

Rakovník – Osmnáctiletý Matěj Michalička, student maturitního ročníku rakovnického Gymnázia Zikmunda Wintra, zvítězil na krajské přehlídce SOČ (Středoškolská odborná činnost) a postoupil na přehlídku národní.

" I zde dopadl výborně. Byl ve své kategorii „Ekonomika a řízení“ čtvrtý.

Mohl bys čtenářům Rakovnického deníku stručně a srozumitelně popsat, o čem tvá úspěšná práce pojednávala?Zabývala se kapitálovými trhy a obecně burzou. Mnoho lidí slovo burza zná, ale ne její strukturu. Tak jsem se rozhodl ji přiblížit. V teoretické části jsem se věnoval jejímu popisu. Ten jsem rozdělil na několik částí. Většinu čtenářů bude ale myslím zajímat spíše praktická část mé práce, kdy jsem se rozhodl obchodovat prostřednictvím takzvaného on-line demo-úctu. S nepravým kapitálem, ale za reálných tržních podmínek. Zároveň se mi podařilo získat profesionální AOS (automatizovaný obchodní systém) od známého. Jedná se o jakéhosi robota, který je schopen samostatně obchodovat na burzovních trzích. S tím jsem pak v obchodování soutěžil a v závěru porovnal naše výsledky.

Jak toto obchodování dopadlo?Robot svůj počáteční kapitál zhodnotil o desítky procent. Já jsem skončil ?v minusu.

Jak tě vůbec toto téma napadlo?Burza mě zajímala vždy a SOČka mi pomohla se dostat hlouběji do jejích zákonitostí. Řekl jsem si, že práce na toto téma mne rozhodně posune dál, což se potvrdilo. Se známým, o kterém jsem hovořil, jsme se dali dohromady a snažíme se podnikat.

Jak?Vylepšujeme a vyvíjíme další roboty a postupně je chceme začít prodávat. Náš projekt ale ještě není v takovém stavu, aby mohl jít na trh.

V čem nám může takový robot pomoci?Pomůže našemu klientovi zhodnotit jeho volné finanční prostředky s velmi zajímavými procenty. Občas se nám podaří zhodnotit peníze o více než 100 %, a to za pár sekund. Zkrátka jen robota zapneme a ten vše potřebné vyhodnotí sám. Pro porovnání, v bance může být klient rád za 1 % ročně.

Můžeš prozradit jméno svého společníka?Jmenuje se David Uzel. Je mu šestadvacet let a pracuje v makléřské společnosti. On se v naší firmě věnuje vývoji robota a já marketingu. Jak jsem již naznačil, byl to on, kdo byl u mé SOČky stínovým konzultantem. Skutečným konzultantem mi pak byla naše profesorka Ivana Brabcová. Vedla moji práci po formální stránce, aby měla všechny náležitosti. David mi pak pomáhal s její technickou stránkou.

A když ses s ní dostal do národního kola...Tak mě to hodně překvapilo. Dost jsem se stresoval, ale já se vlastně stresoval i na kole krajském. Vůbec jsem postup nečekal. Skutečně. Někteří spolužáci na ročníkové práci dělali i rok dopředu. A já ji začal psát až v říjnu, přičemž se měla odevzdat v polovině prosince!

Potvrdil se známý fakt, že když člověk něčemu skutečně rozumí, když ho něco baví, tak na prezentaci svého zájmu nepotřebuje zase tolik času...Asi ano. Jak je vidět, dobře to dopadlo.

Jaké bylo národní kolo?

Zcela jiné než to krajské. Ta úroveň je opravdu někde jinde. Byl jsem na pokoji s matematikem, fyzikem a dějepiscem.S posledně jmenovaným jsem mohl normálně komunikovat. Ale ti dva byli, v dobrém slova smyslu, už docela jinde. Budoucí vědci. A když se pak dozvíte, že ve zmiňovaném národním kole skončili desátí, tak si pak říkáte, jací jsou asi ti, co zvítězili. V přírodních vědách musíte přijít s něčím výjimečným, abyste se v národním kole prosadili. Je tam obrovská konkurence.Třeba jsem slyšel, že jeden soutěžící v chemii vymyslel vlastní sloučeninu. To, že jsem se do národního kola dostal, považuji za velký úspěch, ale na druhou stranu zdůrazňuji, že kdybych si vybral práci v oboru přírodních věd, tak se tam určitě nedostanu.

A vyhlášení výsledků? Na kraji šlo vše velice rychle. Odprezentoval jsem svoji práci a mohl jet domů. Celostátní přehlídka byla zdlouhavější, což bylo nepříjemné. Přijel jsem v pátek a čekal do soboty. Večer jsem šel do kina a ráno litoval, že jsem se večer raději nepřipravoval. Vše jsem se snažil ještě dohnat. Pak přišla prezentace. Když bylo po všem, tak se mi ulevilo a začal jsem si užívat doprovodného programu. Hradec je pěkné město, bylo to tam fajn. Čekáte totiž do neděle, nežli se dozvíte nějaké výsledky. Bylo ale zajímavé, že vyhláší jen první tři místa, pokud tedy nedostanete zvláštní cenu. Že jsem skončil čtvrtý, jsem se dozvěděl až zpětně, když jsme dostali katalog výsledků. Z vyhlášení jsem tedy odcházel mrzutý, ale o to více jsem pak byl mile překvapen.

Za pár měsíců maturuješ. Kam povedou tvé další kroky? Rád bych zkusil Fakultu bankovníctví a financí na Vysoké škole ekonomické nebo Karlovu univerzitu, konkrétně **Fakultu sociálních věd** – ekonomie a finance."

URL| http://rakovnický.denik.cz/zpravy_region/michalicka-ve-sve-praci-jsem-se-rozhodl-lidem-blize-priblizit-co-je-to-burza-20161013.html

Sudety zůstaly etnický pestré

15.10.2016 Lidové noviny str. 11 Rozhovor
Blahoslav Hruška

Budovat pohraničí pomáhali Češi ze všech koutů Evropy. A také Němci a Romové, říká autor knihy o tom, co bylo po odsunu
ROZHOVOR TÝDNE Andreas Wiedemann

Německý historik Andreas Wiedemann mezi svými příbuznými žádné Němce z řad těch odsunutých nemá. Téma Sudet pro něj nebylo emocionálně zatížené.

Na rozdíl od svých kolegů, kteří bádají především v německých pramenech, strávil několik let prolézáním českých okresních archivů. A narazil na množství příběhů dokládajících, jak bylo pohraničí národnostně pestré i po odsunu německého obyvatelstva. „Našel jsem třeba dopis, v němž si český pisatel stěžuje na starousedlíky, že moc drží s Němci, a je proto třeba poslat je do vnitrozemí, aby se správně sžili s českým elementem,“ popisuje Wiedemann, kterému na konci září vyšla kniha *Pojď s námi budovat pohraničí*.

* LN V titulu vaší knihy je použito heslo „Pojď s námi budovat pohraničí“, převzaté z dobového tisku. Jakou roli hrála těsně po válce média? Přispěla k nové, budovatelské atmosféře?

Média hrála od počátku významnou roli. Nejen rádio, ale i tiskoviny. Hned po válce vycházely apely, aby Češi odešli do pohraničí a převzali po Němcích opuštěné závody a statky. Nešlo jen o běžná média. Existoval i specializovaný čtrnáctideník *Osidlování*, který vydával pražský Osidlovací úřad. Vycházel také liberecký *Zpravodaj z pohraničí*. Ne vždy se ale v médiích objevovala jen budovatelská propaganda. Psalo se také o násilných excesech, o potížích s udržením výroby po odchodu Němců. Nebo o konfliktech mezi starousedlíky a nově příchozími. Zmínil bych třeba *Peroutkův Dnešek* nebo katolické *Obzory*.

* LN Jak na tom byla ekonomika pohraničí? Z mnoha továren zmizeli dělníci i mistři, grunty zůstaly opuštěné...

V archivech jsou desítky zpráv od nově dosazených správců fabrik, kteří si chtěli udržet německé mistry tak dlouho, jak jen to půjde. A zasazovali se o to, aby jim jejich situaci usnadnili, protože věděli, že odborníky rychle nahradit nedokážou. Třeba v hornictví to bylo typické. Je nutné si uvědomit, jak moc bylo pohraničí hospodářsky oslabené. Po roce 1945 zaniklo osm tisíc provozů a skončilo 70 tisíc řemeslníků. Potíže s nedostatkem lidí v odborných profesích ale nebyly jen těsně po odsunu. V roce 1947 existoval plán na rozptýlení zbývajících německého obyvatelstva Čech a Moravy do vnitrozemí, kde měli Němci splynout a asimilovat se. Ale opět se našlo dost lidí, kteří argumentovali tím, že za ně není náhrada. Také je třeba říct, že nikdo nepočítal s tím, že se podaří obyvatelstvo pohraničí vyměnit v poměru jeden Čech za jednoho Němce. Dokonce i předseda Osidlovacího úřadu, mladý komunista Miroslav Kreysa, v interním dokumentu z jara 1945 varoval, že v pohraničí hrozí, že kvůli odsunu zaniknou celé vesnice. Nakonec bylo přijato směrné číslo, podle něhož dosažení limitu 75 procent obyvatelstva předválečného stavu bude považováno za úspěch, tedy kompletní dosídlení.

* LN A těch tří čtvrtin se dosáhlo?

To se opravdu špatně počítá. Po válce existovala v pohraničí velká fluktuace. Spousta lidí, co sem z vnitrozemí přišla, zase po čase odcházela. Hledali lepší příležitosti, nezvykli si tu, byla tu špatná infrastruktura. Celkově žilo po roce 1945 v pohraničí o třetinu méně lidí než před válkou. A ze dvou třetin šlo o nově příchozí. Také záleží na tom, o jakém přihraničí mluvíme. Oblasti v západních Čechách byly už za první československé republiky převážně německé, ale třeba jižní Morava měla víc smíšené obyvatelstvo.

* LN Jaké oblasti bývalých Sudet byly pro novoosídlence atraktivní?

Lidé šli logicky především tam, kde existoval nějaký průmysl nebo rozvinuté zemědělství. Což nebyly oblasti těsně přiléhající k hranicím, protože ty jsou převážně hornaté. Tam později vznikala horská družstva, která ale původní budní hospodářství nedokázala nahradit. V zemědělství byl navíc problém, že statky po Němcích přebírali rolníci, kteří dříve vykonávali jen pomocné práce. A starat se o celé hospodářství bylo často nad jejich síly. Horní hranice přidělované půdy byla třináct hektarů, což je pro nezkušeného zemědělce hodně. Čtvrtina všech zemědělců, kteří přišli do pohraničí těsně po válce, do roku 1947 zase odešla. Mnozí z těch, kteří zůstali, pak zvolili jiný druh obživy. Stali se z nich například tovární dělníci, protože industrializace pohraničí byla vládním programem. Typické je to třeba pro Ústí nad Labem, kde vznikly nové továrny, a tím i pracovní místa a bydlení.

* LN Po válce se v původně etnicky homogenních oblastech objevili lidé z vnitrozemí, ale i obyčejní dobrodruzi, žili tu neodsunutí Němci. Jak různorodá společnost to byla?

Hodně heterogenní. Z celkem 1,5 milionu lidí, kteří přišli do roku 1947, byla většina Čechů z vnitrozemí. Ale bylo tu 160–190 tisíc Slováků, pár tisíc Romů a také na 200 tisíc reemigrantů – Češi ze Slovenska a Maďarska, 40 tisíc lidí z Volyně, asi 20 tisíc z Rumunska. Ale k tomu Češi z dalších koutů Evropy, Německa, Rakouska nebo Francie. K tomu nesmíme zapomínat na zhruba 160 tisíc Němců, kteří nebyli odsunuti a mohli v pohraničí nadále zůstat. Homogenní společenství to určitě nebylo. Takže se stávalo, že učitelka stála za katedrou a v lavicích měla děti třeba z osmi různých koutů Evropy. A mnohé z nich česky ani pořádně neuměly, protože doma mluvily třeba rumunsky. Samozřejmě se zdůrazňovalo, že jsou to Slované, Češi, ale jejich kulturní a jazykové kořeny byly mnohem pestřejší.

* LN Jak spolu tyto kulturně nesourodé skupiny vycházely?

V Sudetech se vytvářely často podivuhodné koalice. Jeden čas došlo například ke sblížení volyňských Čechů s původními Němci. Obě skupiny měly špatnou zkušenost s Rusy, navíc to byli věřící lidé, což se o novoosídlencích říct nedá. Zejména mezi skláři panovaly dobré vztahy mezi Slováků a rumunskými Čechy – oni byli na okraji společnosti, neuměli pořádně řeč. Zpočátku také starousedlíci spolupracovali s Němci, zejména z řad protifašistických aktivistů. A to dokonce v rámci národních výborů. Poději byla ale tahle koalice uměle rozbíjena, dbalo se na to, aby byly úřady obsazovány Čechy. Pokud možno těmi z vnitrozemí, kteří neměli v bývalých Sudetech žádné vazby.

* LN Doba těsně po válce je spojena s takzvanými zlatokopy, což byli lidé, kteří šli cíleně po majetku odsunutých Němců. Jak významný to byl fenomén?

V dobových médiích se dá najít hodně kritiky na toto téma, protože zlatokopové byli kriminální živly, nezapadali do představy o budování nového pohraničí. Byl to ale okrajový fenomén, drtivá většina nově příchozích chtěla v pohraničí najít bydlení a práci. Myslím, že žádný historik přesně nedokáže říct, nakolik společensky závažný byl fenomén zlatokopů. Už jen proto, že se ten termín později zneužíval v politickém boji. Jako zlatokopové byli označováni třeba nepohodlní národní správci, s jejichž stylem řízení fabrik byly úřady nespokojené. Panovalo tam podezření, že svého postavení zneužívají k osobnímu prospěchu.

* LN Ve své práci zmiňujete i jednu věc, která není u nás všeobecně známá. Má se za to, že domy a stavení po Němcích se dílem rozkrádaly, dílem rozdělovaly. Stát na nich ve skutečnosti vydělával, protože si je noví majitelé museli odkoupit...

Ano, stát majetek oficiálně prodával. I když hodnota nemovitostí byla mnohem nižší, než by odpovídalo tržní ceně. Třeba hospodářské stavení bylo k máni za hodnotu dvou ročních sklizní. Nábytek byl určován podle předválečných čísel. A samozřejmě existovala celá soustava slev – pro účastníky odboje, reemigranty, partyzány, rodiny. Výsledná cena tak byla nízká, ale zadarmo nemovitosti nikdo nezískal. Nebylo ale nutné platit rovnou. Stát na koupi poskytoval úvěry, což bylo důležité zejména v zemědělství. Zvláště pro ty, kteří převzali hospodářská stavení a statky pozdě a ve špatném stavu, často už bez zvířat. Ti nebyli schopni splácet ani úvěry, natožpak složit celou sumu rovnou. Zadlužení hrálo významnou roli v letech 1948 a 1949, v rané fázi kolektivizace. Pokud hospodář s úvěrem vstoupil do družstva, dluh mu byl umazán nebo zcela odpuštěn. Možná i proto kolektivizace v pohraničí byla dokončena rychleji než ve vnitrozemí. Můžeme jen spekulovat, zda rozdávatí úvěrů malým rolníkům byla skutečná pomoc, nebo jen trik, který napomohl rychlému průběhu kolektivizace.

* LN Role komunistů při prosazování kolektivizace je myslím dobře zmapovaná. Nakolik bylo poválečné osídlování pohraničí v režii komunistické strany?

Komunisté tohle téma od počátku opanovali. Možná i díky tomu, že jako první vycítili, že půjde opravdu o velkou společenskou věc. Těsně po válce ještě neexistoval žádný úřad státní správy pro osídlování, ten začal pracovat až v září 1945. KSČ měla ale už předtím vnitrostranickou osídlovací komisi. Národní socialisté sice také, ale neprosadili se. Všechny důležité úřady, které řídily osídlování, obsadili strategicky komunisté – Osídlovací úřad, ministerstvo zemědělství a samozřejmě ministerstvo vnitra, kterému podléhal Fond národní obnovy. Významnou roli hráli i v pohraničních regionech, třeba při prověrkách národních správců na přelomu let 1945 a 1946. Před volbami v květnu 1946 pak komunisté ve zvýšené míře rozdávali majetkové dekrety. Právně to bylo sporné, protože dekret ještě neznamenal záznam do pozemkových knih. Na obyvatelstvo pohraničí tento populistický krok ale zabral. Zatímco v českých zemích komunisté dostali 43 procenta, v pohraničí 53. Třeba v Ústí nebo Děčíně ale dokonce přes 60 procent. A komunisty v pohraničí volilo hodně zemědělců, což byli před válkou typičtí voliči agrárníků.

* LN Cílem komunistů bylo vybudovat nové pohraničí – hospodářsky, etnicky i politicky. Dá se po 60 letech říct, že tu vznikla nějaká nová společnost? A odlišuje se vůbec pohraničí nějak od zbytku země, nebo se ten rozdíl dávno setřel?

Když pojedete po dálnici, tak si žádného rozdílu nevšimnete. Stačí ale odbočit na okresky, zajet do zapadlých vesnic a nelze si nevšimnout, že tu má krajina jinou tvář. Některé domy jsou rozpadlé, jinde zase tušíte, že něco chybí, že tu kdysi žilo mnohem víc lidí. Tuhle proměnu dobře zdokumentovala skupina historiků kolem hnutí Antikomplex. A jestli tu mají lidé jinou identitu? To je otázka spíš na nějakého sociologa. Pro mě je české pohraničí regionem plným příběhů. Když se tu dáte do řeči s lidmi, každý vám po chvíli začne vyprávět, odkud sem přišla jeho rodina. K těm příběhům patří i navazování kontaktů s Němci, kteří se zajímají, kde mají rodinné kořeny. Tohle dobře funguje. Naštěstí už nejsme v době, kdy autobus německých penzistů v pohraničí vyvolával paniku, že tu někdo chce zpátky svoji chalupu.

Andreas Wiedemann (45)

* Narodil se v Göttingenu, vyrůstal v Düsseldorfu, kde také na Univerzitě Heinricha Heineho vystudoval moderní a východoevropská studia. * Disertaci o osídlování českého pohraničí obhájil u profesora Detlefa Brandese. * V Praze působil jako pedagog na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pracoval také jako redaktor německého vysílání Českého rozhlasu. * Česky vydal dvě knihy. Práce o Nadaci Reinharda Heydricha v Praze vyšla v roce 2004. Koncem září nakladatelství Prostor vydalo knihu Pojď s námi budovat pohraničí. * Je ženatý, má dvě děti.

O autorovi | S HISTORIKEM HOVOŘIL Blahoslav Hruška

Foto autor | FOTO MAFRA – DAN MATERNA

Foto popis | „Pro mě je české pohraničí regionem plným příběhů,“ říká historik. Kniha na toto téma mu nyní vyšla i česky.

Expert: Daňové ráje patří k životu stejně jako nemoci

17.10.2016 seznam.cz str. 00 Domáci

Adam Junek

Česko přijde ročně na daních kvůli offshore destinacím o 15 až 50 miliard korun miliard korun, odhaduje ekonom Petr Janský z Karlovy univerzity.

Až o třetinu více by český stát vybral na daních od firem, kdyby nevyužívaly z valné části legální možnosti snižovat si je přes struktury v takzvaných daňových rájích. Ke 150 aktuálně vybraným miliardám na korporátní dani by mohly berní úřady dostat dalších 50 miliard korun ročně, kdyby k optimalizacím nedocházelo.

„Samo Ministerstvo financí má konzervativnější odhady. Ty se pohybují do patnácti miliard. Takže ta suma, o kterou stát kvůli daňovým rájům na daních ročně přichází, je mezi těmito patnácti až padesáti miliardami,“ uvedl v rozhovoru pro Seznam Zprávy ekonom Petr Janský, který se na problematiku daňových rájů specializuje.

Exkluzivně na Seznam Zprávy Nová zjištění z Panama Papers: Kellner měl v daňových rájích síť firem

Podle aktuální statistiky společnosti Bisnode má mateřskou společnost v některém ze států, které platí za daňový ráj, 13 252 firem. Nejpopulárnější nadále zůstává Nizozemí a Kypr, které firmy volí primárně kvůli stabilnímu právnímu prostředí a jednodušší daňové legislativě.

„Daňové ráje patří k životu stejně jako nemoci. Nemoci nás stejně jako daňové ráje netěší, ale musíme s nimi žít,“ hodnotí Janský z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

K zatajování vlastnické struktury dlouhodobě slouží destinace jako Seychely nebo ostrovní státy Karibiku, jako jsou například Britské Panenské ostrovy. Jejich popularita ovšem v rámci celosvětového tažení proti daňovým podvodům klesá.

Panamské dokumenty žijí stále i ve světě. Aktuálně kauza zasáhla finančníka Arrona Bankse, který financoval kampaň za vystoupení Británie z EU.

„Kauzy známé jako BermudaLeaks nebo Panama Papers, které dávají nahlédnout do detailů, jak jsou daňové ráje využívány nebo i zneužívány, spolu s mezinárodním tlakem na tyto jurisdikce, aby se více zapojily do boje s praním špinavých peněz, snižuje vůli firem těchto offshore destinací využívat. Ačkoli jde z valné části o legální operace, negativní publicita s tím spojená je odrazuje,“ míní Janský.

Statistiky mu dávají za pravdu. Letos počet českých firem s vlastníkem sídlícím v daňovém ráji poklesl o 167. Nejvíce jich zmizelo právě ze Seychel nebo Britských Panenských ostrovů.

URL| <https://www.seznam.cz/zpravy/clanek/expert-danove-raje-patri-k-zivotu-stejne-jako-nemoci-3274>

Jan Mládek

17.10.2016 zpravy.iDNES.cz str. 00 Zprávy iDNES.cz / Politika

iDNES.cz

Bývalý ministr v kabinetu Jiřího Paroubka se do Poslanecké sněmovny a vlády se vrátil po volebním vítězství ČSSD v roce 2013. V letech 2005-6 řídil zemědělský resort, v kabinetu Bohuslava Sobotky vede ministerstvo průmyslu a obchodu.

V roce 2001, kdy byl náměstkem ministra financí, nedostal Mládek bezpečnostní prověrku na stupeň tajné (více zde). Podle některých zdrojů to bylo proto, že měl intimní vztahy s ženami z Ruska. On sám tvrdí, že o prověrku požádal a řízení bylo přerušeno.

O tři roky později způsobil skandál, když na sjezdu ČSSD označil živnostníky za "parazity", od čehož se distancoval i předseda strany Bohuslav Sobotka a Mládek se za svá slova omluvil (více zde).

V Sobotkově týmu však zůstal jako stínový ministr financí a v lednu 2014 nakonec převzal ministerstvo průmyslu a obchodu. Neúspěšně kandidoval v senátních volbách 2016 na Táborsku, ve druhém kole voleb ho porazil starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský.

Mládek předal po prohraných volbách premiérovi Bohuslavu Sobotkovi dopis, ve kterém dal k dispozici svou ministerskou funkci. Informaci zveřejnil na Twitteru. Sobotka jeho rezignaci odmítl (více čtěte ZDE).

Poslancem se stal poprvé v roce 2002, ale když se stal ministrem zemědělství, na poslanecký mandát v prosinci 2005 rezignoval. V Paroubkově vládě zůstal až do konce jejího funkčního období v září 2006. V roce 2010 se neúspěšně ucházel o křeslo v senátu za volební obvod Tábor.

Jan Mládek žije v obci Dráčov, je potřetí ženatý, má celkem pět dětí. Získal inženýrský titul na Vysoké škole ekonomické v Praze a titul CSc. díky činnosti v Prognostickém ústavu ČSAV od roku 1985. Následně vstoupil do KSČ (1986), kde setrval až do sametové revoluce. Studium se zároveň věnoval na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy.

Po listopadové revoluci začal široce uplatňovat své odborné ekonomické znalosti, ať už jako asistent na **Fakultě sociálních věd** UK či v poradenských funkcích na federálním ministerstvu hospodářství (1991-92) a ministerstvu průmyslu a obchodu (1992-95).

Po několik období střídavě zastával úřad ředitele Českého Institutu Aplikované Ekonomie s.r.o. V roce 1995 vstoupil do ČSSD. Nadále střídal důležité úřady v ekonomické oblasti. Mezi lety 1999-2001 zastupoval Českou republiku u Mezinárodního měnového fondu jako viceguvernér. Mimo jiné zastával post místopředsedy dozorčí rady České pošty s.p. a předsedy představenstva FONTES RERUM, družstva pro ekonomická, politická a sociální studia.

URL| http://wiki.idnes.cz/jan-mladek-cvo-/politici.aspx?c=A140128_215707_politici_ber

Bývalý mluvčí ČNB Petruš nastoupil do Home Credit

18.10.2016 e15.cz str. 00 Finance a bankovníctví

Rok po odchodu z centrální banky změnil třiačtyřicetiletý Marek Petruš opět práci. Zlákala ho společnost Home Credit patřící pod skupinu PPF nejbohatšího Čecha Petra Kellnera.

Petruš, absolvent mediálních a komunikačních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, pracoval v posledním roce jako konzultant ve firmě OGRsearch. Na začátku října ale nastoupil do společnosti Home Credit International jako Head of Financial Communications. Jeho úkolem má být "posílení a další rozvoj společnosti jakožto spolehlivého a rychle rostoucího lídra mezi globálními poskytovateli spotřebitelského financování mezi finančními institucemi a investory", píše Petruš na svém profilu sítě LinkedIn.

Svou kariéru začínal Petruš jako dopisovatel tiskové agentury Reuters, následovala pracovní zkušenost v pražské kanceláři headhunterské společnosti Egon Zehnder International. Do ČNB nastoupil pak v roce 2009 a do roku 2014 tam byl ředitelem komunikace a mluvčím. Poté působil rok jako ředitel sekce kancelář v ČNB.

URL| <http://www.e15.cz/clanek/1324091/byvaly-mluvci-cnb-petrus-nastoupil-do-home-credit>

Bývalý ředitel komunikace ČNB Petruš nastoupil do Home Creditu

18.10.2016 roklen24.cz str. 00 Zprávy Online

čtk

Bývalý ředitel odboru komunikace České národní banky Marek Petruš (43) od října nastoupil do společnosti Home Credit International jako šéf finanční komunikace. Napsal to dnes server e15.cz. Petruš po působení v ČNB pracoval v posledním roce jako konzultant ve firmě OGRsearch.

Petruš absolvoval mediální a komunikační studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Do ČNB přišel v roce 2009 z pražské kanceláře Egon Zehnder International. Předtím pracoval například v agenturách ČTK a Reuters.

Home Credit, založený v roce 1997 v Česku, je jedním z předních poskytovatelů spotřebitelského financování ve střední a východní Evropě, Společenství nezávislých států a Asii. Majoritním vlastníkem (88,6 procenta) je PPF nejbohatšího Čecha Petra Kellnera. Minoritním akcionářem Home Creditu (11,4 procenta) je investiční holdingová společnost EMMA OMEGA vlastněná Jiřím Šmejcem.

URL| <http://roklen24.cz/a/wi3uL>

Rozhovor s politologem Janem Charvátem

18.10.2016 ČRo Plus str. 01 11:34 Interview Plus

Jan BUMBA, moderátor

Strany, které šly do letošních voleb s protiimigrantskou rétorikou, neuspěly. Koalice SPD a SPO získala v krajských volbách celorepublikově pět procent hlasů, ostatní strany s podobným zaměřením ještě méně. V senátních volbách představitelé alternativy pro Českou republiku nikde nepostoupili do druhého kola. Zmizelo toto téma z české politické scény, nebo se ho chopili lidé v hlavním proudu české politiky? Dobrý poslech Interview Plus přeje Jan Bumba. Hostem je politolog Jan Charvát z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Jan BUMBA, moderátor

Vy jste, pane Charvát, už předem odhadoval nebo předpokládal, že antiimigrační strany a hnutí nečeká úspěch ve volbách. Potvrdilo se tedy vaše očekávání. Je to tím, že si lidé uvědomili, že zde téměř žádní migranti nejsou?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že těch důvodů je víc. Prvním z nich, a ten, který nejvíc, řekněme, vedl k tomu přesvědčení nejenom mému, je ten, že těch stran je příliš mnoho a že se prostě tříští zájem jaksi těch voličů o to některou z nich volit. To se nakonec ukázalo, že pravda byla jenom částečně. Pan Okamura dokázal v podstatě vyluxovat jaksi hlasy všech těch ostatních subjektů. Nicméně už docela dlouho před těmi volbami bylo zřetelné, že to téma samotné antiimigrace, řekněme, je do značné míry ne sice vyčerpané jako téma, ale vyčerpané jako takový ten moment, který jaksi mediálně rezonuje a lidé na něj dobře reagují. A samozřejmě třetím momentem je, že částečně alespoň se to dostalo i do jaksi programu těch zavedených etablovaných stran nebo aspoň některých, takže řada lidí patrně ztratila důvod pro to, aby volila některou z těchto těch malých stran.

Jan BUMBA, moderátor

Pokud ale jedním z těch důvodů je, že to téma je třeba částečně vyčerpané, tak čím to, že prezident Miloš Zeman dokáže či dlouho dokázal získávat na protiimigrační rétorice body a jiní politici ne?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak to téma je vyčerpané v tom smyslu, že není schopné přitáhnout velké množství voličů. Není vyčerpané jaksi samo o sobě. Ten problém ať už s migrací, nebo s integrací, nebo, řekněme, s tou muslimskou otázkou, ať už si pod tím představí kdokoliv cokoliv, ten samozřejmě existuje, jo, a bude existovat i nadále. A otázka je, jakým způsobem se to bude uchopovat, jakým způsobem se s tím bude pracovat. A tady pan prezident, stejně ale jako celá řada dalších jaksi lidí v těch malých stranách, tohle to téma nějakým způsobem jaksi uchopovali, dokázali prodávat celkem dlouho jako, jako téma důležité a významné. Akorát se obávám, že prostě se vyčerpal skutečně ten potenciál, ten panický potenciál, který to vyvolávalo, a že dneska už nám to nepřijde zvláštní,

přestože samozřejmě ty počty uprchlíků sice klesly částečně, ale pořád přichází jaksí velké množství uprchlíků, migrantů jaksí do Evropy a patrně se to jen tak nezastaví.

Jan BUMBA, moderátor

Jedním z těch politiků, kteří toto téma stále drží, který pronáší na adresu migrantů ostrá slova, je senátor Jaroslav Doubrava z hnutí Severočeši.cz., který obhájil mandát v Ústí nad Labem. On třeba v chatu na Parlamentních listech používá věty, jako Brusel rozhoduje, naše vláda poskakuje, nebo pokud jde o kvóty a migraci vůbec, víte asi, že ji odmítám, že odmítám, aby nám sem přicházeli nevzdělaní a nevzdělatelní lidé jen proto, že je madam Merkelová do Evropy tahá a zve. To jsou tedy slova Jaroslava Doubravy. Je nějaká náhoda, pane Charváte, že oslovil voliče pan Doubrava právě na Ústecku?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne, to myslím, že není. Pan Doubrava je tady poměrně jaksí zakořeněn jaksí už z doby, kdy jaksí byl členem jiné politické strany. A je to téma, tam je poměrně dobře vidět, jednak ten samotný Ústecký kraj je poměrně hodně zatížený celou řadou problémů dlouhodobě. Je to kraj, kde se z pohledu, řekněme, jaksí dlouhodobého docela dobře daří té krajní pravici a nejenom jí samozřejmě. Stejně tak i jaksí komunistická strana je tady poměrně úspěšná. Pokud bychom se podívali na celkové výsledky voleb, tak je to vlastně jediný kraj, kde se podařilo, kdybychom sečetli jaksí výsledky všech těch uskupení antiimigrantských, tak se dostali někde přes hranici jedenácti procent, což je poměrně hodně. Je to kraj, kde byla relativně nejúspěšnější třeba Dělnická strana, kterou si spousta lidí pořád ještě asociuje s tou jako, jako tu typickou stranu krajní pravice, přestože už to tak úplně není, tady získala zhruba tři procenta. Takže já si myslím, že pan jaksí senátor to poměrně dobře ví, na co tady lidé slyší, ať už je to otázka romská, anebo teď prostě ta migrantská, protože prostě je tu celkem dost lidí, kteří tohle to budou vnímat pozitivně a budou na to reagovat svým hlasem.

Jan BUMBA, moderátor

Ještě jeden aspekt. Voleb na severu, abych tak řekl, jak Ústí, tak nedaleký Most měly volební účast ještě nižší než smutných patnáct procent, což byl republikový průměr. Mluvím samozřejmě teď o senátních volbách, druhé kolo senátních voleb. Senátorka Alena Dernerová, která obhájila mandát v Mostě, řekla v rozhovoru pro Český rozhlas, že to je tím, že lidé jsou zklamaní a nikomu nevěří. Proč ovšem, by mě zajímalo, to zklamání ti lidé neprojeví tím, že prostě půjdou k volbám a dají hlas někomu, kdo zatím neměl šanci nebo tím, že sami by vstoupili do politiky?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je v zásadě dáno tím, že ta spousta, spousta zklamaných lidí obecně nejenom na severu je zklamána obecně politikou jako takovou a v podstatě do ní, nevěří jí, pokládají ji za něco špatného, nečistého, do čeho sami nechtějí vstupovat a zároveň nedůvěřují v podstatě nikomu, kdo se v té politice nějakým způsobem pohybuje. Čas od času se objeví nějaká výrazná osobnost. Oni na chvíli teda jaksí ztratí tu svou jaksí ostražitost a tomu člověku to dají, aby v následném období zjistili, že ani tento člověk nenaplnil jaksí jejich představy. Takže z toho zase nějakým způsobem vycouvají...

Jan BUMBA, moderátor

A tam je, promiňte, že vám do toho skáču, pane Charváte. Ale pokud tedy je to tak, že nevěřím politice, vůbec nevěřím politice, jaká je alternativa? Co ti lidé si představují, že přijde místo té politiky?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se obávám, že takhle jaksí přímo, takhle racionálně ti lidé neuvažují. Oni prostě vnímají, řekněme, tu politiku spíš emotivně, jako něco špatného a tím pádem prostě nemají žádný důvod jaksí jít volit, protože to prostě nepokládají za důležité, mají pocit, že v té politice stejně budeme vždycky donuceni udělat to, co si bude přát někdo větší a významnější než my, ať už je to Evropská unie, Spojené státy, Rusko, to je celkem jedno, jo, a tím pádem je vlastně úplně jedno, abych do toho jakkoliv zasahoval, protože já obyčejný člověk vlastně nemůžu udělat nic.

Jan BUMBA, moderátor

Z vašeho pohledu politologa je takový ten všeobecný nezájem o politiku nebezpečný, může třeba v takovém prostředí snadněji přijít k moci nějaký autoritářský vůdce?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Může. Samozřejmě vidíme, že když jaksí ty lidé obecně nechtějí chodit k volbám, tak může v zásadě zvítězit ten, kdo přitáhne třeba jenom malou menšinu lidí. Ale dokáže je jaksí mobilizovat, aby jaksí mu disciplinovaně odevzdali své hlasy, což se jaksí průběžně samozřejmě stává, kdybychom si těch patnáct procent promítli jaksí do nějakých konkrétních čísel, tak bychom viděli, že vlastně za zvolením některých lidí skutečně stojí jaksí úplně drobnou menšinu, které bychom za jiných okolností v politice vůbec nemuseli vnímat a jejich hlas by jaksí nezazníval. Takže samozřejmě otevírá to cestu těm, kteří dokážou být jaksí výrazně populističtí a výrazně přitáhnout pozornost.

Jan BUMBA, moderátor

Hostem dnešního Interview je odborník na politický extremismus Jan Charvát z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd**. Mluvili jsme, pane Charváte, o zklamání a deziluzi řady lidí, zároveň v České republice žijeme v jedné z nejbohatších a nejbezpečnějších zemí na světě. Kde se bere ta frustrace těch lidí, to třeba ventilují ten svůj špatný životní pocit tím, že se spojují do skupin zaměřených třeba proti nějaké náboženské nebo etnické skupině?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

My skutečně žijeme jaksí jak na místě, tak v období, které nám velmi výrazně přeje, obávám se, že si tuhle tu skutečnost skutečně řada lidí v podstatě neuvědomuje. A přitom stačí v podstatě vykročit mimo hranice Evropy a uvidíte to velice zřetelně a nemusíte jezdit zrovna do Sýrie, stačí v podstatě kamkoliv skutečně jaksí dál na východ od nás a na jihovýchod, řekněme, tím nemyslím do Ruska. Ale pojedete-li do Asie, prostě stačí Thajsko, které je dneska velmi oblíbenou jaksí destinací, tak uvidíte úplně jiný styl života, způsob života a tak dál a tak dál. Ale to samozřejmě spousta lidí nedělá. Nemá tu možnost. A mají pocit, že jejich životy nejsou tak naplněné, jak měli pocit, že jim bylo slibováno zejména po roce 89. Já se obávám, že tady skutečně jako vidíme nástup té generace lidí okolo, řekněme, 40 let, kteří zažili, řekněme, ten rok 89 v tom jaksí raném období, vstupovali už vlastně jaksí na do práce nebo na vysoké školy jaksí po roce 89, podleli té představě, že prostě teď se všechno bude dařit, teď bude všechno dobře, vybudujeme jaksí ten nový systém, vrátíme se do Evropy, bude tady tržní hospodářství, kdo bude dobře pracovat, ten se bude mít dobře. A teď prostě podléhají tomu pocitu, že oni pracují, pracují tvrdě a jediné, co z toho mají, je, že mají každý měsíc prostě ve schránce hromadu složenek a mají na krku hypotéku a nemají před sebou jaksí vizi toho, že to bude nějakým způsobem výrazně lepší. A v tomhle momentě samozřejmě ten pocit, že někdo dostává něco, co vy jste nedostal, a je zase úplně lhostejné, jestli bychom se bavili o dávkách pro Romy, nebo o pomoci jaksí uprchlíkům, je prostě nesmírně iritující. A současně mají pocit, že to, co si říkají se svými kamarády v práci nebo v hospodě, tak vlastně jako je názor, který je rozšířený, běžný, ale přitom ho nikde neslyší, že by ho někdo tematizoval v rámci té politiky. To znamená, vlastně máme před sebou lidi, aspoň já se jaksí takto domnívám, kteří pocházejí z majority, kteří jsou vlastně relativně dobře jaksí na tom, řekněme, ekonomicky...

Jan BUMBA, moderátor

No, ono, ono pardon, že vám zase do toho vstoupím, ale když někdo může jít do hospody a do práce, tak už na tom vlastně dobře je.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jasně. Ale nejsou na tom tak dobře, jak si myslí, prostě musí platit hypotéky, musí platit ty...

Jan BUMBA, moderátor

Já rozumím, ano, rozuměl jsem té argumentaci ano.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

A mají prostě pocit, že to, co jim jaksi někdo slíbil, se vlastně nesplnilo. A že nejsou spokojení, že ta, že ten tlak, který vytváří moderní společnost, je vlastně nesmírně silný, jo, který je patrně v některých oblastech silnější, než býval v minulosti, na ně prostě doléhá a oni jaksi nemají ten pocit, že by to bylo do budoucna nějaké lepší, nevidí ten horizont, který byl třeba v těch osmdesátých letech, pardon, v těch devadesátých letech, vstoupíme do Evropské unie, která jaksi vyřeší ty problémy...

Jan BUMBA, moderátor

Zpátky do Evropy, ano, pamatujeme všichni to heslo. Dá se odhadovat, jak velké je v České republice procento těch lidí, kteří mají ten pocit, který jste popisoval, že prostě nedosáhnou na dobrý život, i když se snaží a že za to může někdo jiný?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se obávám, že tohle to se nedá tak úplně jaksi odhadnout. Ty výsledky těch současných voleb jakoby naznačovaly, že to procento je vlastně nízké, než je to možná těch 5 - 6 procent, které jaksi, možná 10 procent, a je to otázka ale, kolik z těch lidí k volbám vůbec nepřišlo, je otázka samozřejmě, bavíme se o 10 procentech jaksi voličů v krajských volbách, ke kterým ale přišlo dohromady 35 procent voličů vůbec, jo. Takže samozřejmě to číslo by bylo asi nižší. Ale já se domnívám, že jde spíš o to, že jde skutečně o poměrně jako kompaktní skupinu, jejíž hlas prostě je slyšet a bude slyšet do budoucna.

Jan BUMBA, moderátor

Kvůli protiislámským aktivistům nepřehlídí se jiné extremistické proudy? Co třeba takový levicový extremismus? Existuje vůbec v dnešní České republice?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já se přiznám, že jsem poměrně dost skeptický k používání toho pojmu extremismus jako takovému. Ani pravicový, ani levicový extremismus mi úplně nevyhovuje. A říkám to vždycky studentům, protože ten pojem vlastně nemá žádné pevné kontury, velmi špatně se s ním pracuje. Vytváří pocit, že existuje nějaká jaksi obecně extremistická ideologie, od které se pak odvozují ty všechny ostatní, což vlastně vůbec není pravda.

Jan BUMBA, moderátor

Tak já zkusím, já zkusím být konkrétnější. Vy jste mluvil o lidech kolem čtyřicítky. Co třeba takový squatting? A teď už třeba mluvíme o lidech kolem dvacítky. Marxistická ideologie u mladých lidí, trička s Che Guevarou. To je móda, nebo je tu nějaká skupina takových čerstvě dospělých, která chce nějakou marxistickou revoluci?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Teď jste spojil několik věcí dohromady, které k sobě ne vždycky úplně patří. Squatting dlouhodobě je vlastně u nás přítomný. Já se přiznám, že ho tak úplně nepokládám za projev extremismu, i když bychom ho nepochybně zařadili jaksi do projevu, řekněme, třeba radikalismu, radikálního pojetí jaksi fungování společnosti. Trička a Che Guevarou se u nás ve skutečnosti příliš nenosí. Pokud je někdo nosí, tak jsou to většinou italští turisté, pro které se stal určitým jaksi kulturním symbolem, ale v českém prostředí ten klasická a marxismus jako takový je v podstatě úplně jako jiná záležitost, kterou najdete samozřejmě v některých ohledech. Pár lidí vám řekne, že jsou marxistické nebo postmarxistické. Samozřejmě dneska se velmi často používá taková ta, v podstatě to je chápané jako nadávka neomarxismus, ale je to pojem, který vlastně nemá už vůbec žádný smysl, ten je úplně vyprázdněný a v podstatě akorát ti lidé chtějí říct, že, pardon, že jim to připomíná ten komunismus, tak jak to bylo před rokem 89.

Jan BUMBA, moderátor

A když, pardon, když třeba hovoříte se studenty na fakultě, sledujete u nich, že by třeba se zvyšovalo procento těch, kdo nějakým způsobem sympatizují s marxismem?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne. Přiznám se, že sympatizanty s marxismem si v podstatě moc nevybavím. Jsou lidé, kteří by se sami označili asi za levici, za radikální levici, někteří možná za anarchisty, někteří možná za socialisty. A tito lidé jsou vidět víc, protože vlastně dlouhou dobu po roce 89 v českém vysokém školství poměrně převažoval naopak logicky historicky jaksi daný přístup, že velká část studentů se pokládala za liberály nebo za konzervativce. Takže teprve před pár lety v podstatě se začal objevovat jako relativně malá skupina studentů, která se, která se celkem otevřeně hlásala k tomu, že jsou tedy jaksi levicově orientovaní. Ale většina z nich funguje jiným způsobem. Pracuje s jinými záležitostmi. Když mluvíte o squattingu a podíváte se na autonomní centrum Klinika...

Jan BUMBA, moderátor

Já trpím, trpím s vámi, pane Charváte.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nemusíte, zcela v pořádku. Podíváte se na autonomní centrum Klinika, tak vlastně uvidíte projekt, který má jaksi relativně širší jaksi podporu, kterého se účastní spousta lidí, které bychom asi nemohli úplně označit za nějaké ani za marxisty, možná ani za jaksi radikální levici.

Jan BUMBA, moderátor

Já jsem to vůbec nechtěl kádrovat. Skutečně mě zajímá váš pohled odborníka na nějaké, řekněme, krajní politické proudy. Jestli pokud tedy můžeme nějakým způsobem definovat ten protiislámský nebo protimuslimský proud, který je i artikulován, tak jestli existují i další, a nabízel jsem právě tu možnost toho krajně levicového.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Jasně. To znamená krajní levice ano, taky u nás existuje, ale je v zásadě poměrně hodně, hodně výrazně marginální, a to dlouhodobě.

Jan BUMBA, moderátor

Co na druhé straně spektra? Existují v České republice ještě skinheadi?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Existují, ale to je v podstatě záležitost subkulturní, která se do značné míry jaksi depolitizovala a která už nemá ten charakter, který mívala dřív. To znamená, že když dneska potkáte na ulici skinheada, většinou to není rasista ani neonacista.

Jan BUMBA, moderátor

Říká politolog, odborník na politický extremismus Jan Charvát z Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pane Charváte, my vidíme po celém světě od Spojených států až po Filipíny, že úspěchy slaví takoví protisystémoví politici. Někdo jim říká třeba populisté. Proč zrovna teď, proč ve světě teď prochází taková vlna, když byla řeč o tom Marxovi, tak takové strašidlo populismu.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je samozřejmě velmi jaksi zajímavá otázka. Neumím na ni odpovědět jaksi stoprocentně. Ale aspoň v rámci Evropy bychom patrně mohli říct, že vidíme vlastně nástup generace, která už nevyrostala v tom bipolárním světě, jaksi zápasení mezi východem a západem, a která hledá nějaké jiné odpovědi a mezi kterou prostě se zformovali jaksi lidé, kteří jsou ti, kteří dříve nesouhlasili třeba s politikou západní, tak v zásadě jaksi byli ať už sami od sebe, nebo, nebo zvnějšku umlčování trošičku tím jaksi odkazem právě na to, že ta nabízená možnost,

řekněme, jaksi východní je mnohem horší, a tohle už dneska neexistuje. To znamená, že vlastně to tam, kde se objevuje určitý jaksi znepokojení z politiky, tak se může projevit jaksi plně.

Jan BUMBA, moderátor

Je, myslíte, když hovoříte tedy o konci bipolárního světa a teďka přišel tam nějaký katalyzátor v podobě té finanční a ekonomické krize, která začala tedy v letech 2007 - 2008?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já si myslím, že tato urychlená a mohli bychom jmenovat vlastně řadu dalších krizí, mohli bychom mluvit o řecké krizi, mohli bychom mluvit o krizi, řekněme, ukrajinské a tak dál a tak dál, to znamená tyhle všechny věci, poměrně, poměrně výrazně tuhle tu situaci samozřejmě jaksi urychlují.

Jan BUMBA, moderátor

A máte vysvětlení pro to, že i v zavedených demokraciích získávají úspěchy politici, kteří otevřeně lžou? Třeba kampaň před referendem o odchodu Spojeného království z Evropské unie, takzvaní Brexiteri používali zcela zavádějící údaje o tom, kolik země platí do unijního rozpočtu. A já tím narážím na to, že před pár lety, před pár desítkami let ti takzvaní solidní politici by něco takového prostě si nemohli dovolit. Teď najednou veřejnost je k tomu tolerantní?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

My vidíme určité hrubnutí samozřejmě jaksi mravů obecně a my vidíme do značné míry asi i vliv sociálních sítí, které vlastně umožňují šíření všeho možného, jaksi informaci všeho možného druhu včetně těch jaksi úplně, úplně nesmyslných. A to se samozřejmě musí někde nějakým způsobem projevit. A druhý moment, který bych ještě doplnil k tomu, co jsem říkal předtím. To, co vidíme napříč tím západním světem, alespoň mimo něj, mohou být ty důvody jiné, je skutečně určité jaksi znechucení a určitá vzdálenost jakoby nebo prohlubující se propast mezi těmi běžnými lidmi, mezi tou běžnou populací a těmi politiky. To, co dřív nevadilo, protože v podstatě buď ty karty byly jasně rozdané v tom bipolárním světě, jako těch možností vlastně moc nebylo, anebo po tom roce 89 měla řada lidí pocit, že jak pravil Francis Fukuyama, že jo, dějiny skončily, teď bude následovat jenom to vítězství té liberální demokracie, takže vlastně pokud se dějou nějaké věci špatné, tak jsou to v podstatě jenom jako drobnosti a není zapotřebí se nad tím zamýšlet, ale tohle se zdá, že jaksi oba dva ty narativy jsou do značné míry vyčerpané, jo, a že prostě dorostla ta generace, která už to tímhle způsobem nevnímá a která prostě má pocit, že není reprezentovaná v té politice, a proto sahá vlastně po lidech, kteří nemají problém skutečně ani s tím, že vlastně lžou, protože ti lidé, kteří je volí, mají pocit, že mainstream také lže a že tím pádem je vlastně úplně v pořádku, když i ta protistrana sáhne po trošku ostřejších výrazech, které možná nejsou úplně v pořádku, ale my přece všichni víme, jak to je. To je vlastně příklad Donalda Trumpa úplně zřetelně.

Jan BUMBA, moderátor

Kde vede vůbec taková hranice, pokud se to nějak dá definovat, mezi těmi "obyčejnými lidmi" a tou "elitou" nebo tím establishmentem? Jak se člověk stane vůbec součástí onoho nenáviděného establishmentu?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je samozřejmě, stane se...

Jan BUMBA, moderátor

Já předpokládám, že vy jako univerzitní učitel a já jako novinář veřejnoprávního média asi taky jsme už v tom nenáviděném establishmentu.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě bychom byli zařazeni do té kategorie té nenáviděné elity a patrně v zásadě i tedy toho establishmentu. Znamená to, že se podílíte nějakým způsobem, který ovlivňuje jiné, na fungování té společnosti a nejste jenom ten pasivní příjemce, který nějakým způsobem prostě stojí a dopadají na něj ty zákony a ty složenky. To znamená, že jaksi pracovníci v médiích, lidé v politice už od relativně nižších samozřejmě jaksi stupňů až po ty lidi, kteří učí na školách obecně nejenom na univerzitách, do téhle té kategorie samozřejmě patří.

Jan BUMBA, moderátor

Kde by šlo hledat vysvětlení toho, že tolik lidí, taky jste na to už částečně narazil, v České republice i všude jinde ve světě je ochotno věřit konspiracím, takovým těm konspiračním teoriím, tomu, že ve skutečnosti vládne nějaká skrytá síla? Kde hledat kořeny?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tohle je kombinace dvou přístupů nebo dvou věcí. Zaprvé, to první, co vás k tomuhle tomu vede, je pocit vaší vlastní bezmocnosti, jo, je mnohem vlastně příjemnější i pro vás být přesvědčený o tom, že za jiných okolností byste měl vliv na nějaké věci, ale teď nemůžete ne proto, že se nesnažíte nebo jste to nezkusil nebo není nikdo, komu byste věřil, ale protože nějaká zlá entita za, za scénou vám vlastně ubližuje a neumožňuje to. A druhá věc je právě rozšíření těch sociálních médií, které na jedné straně nesmírně, řekněme, demokratizovalo některé věci v rámci médií a mediálního světa obecně, na straně druhé odhalilo velmi dobře, že vlastně nejsme jako společnost připraveni ohodnotit informace, které dostáváme, že to neumíme, že jsme si zvykli vlastně na to, že informace dostáváme, ale ne že bychom si je sami měli nějakým způsobem ověřovat a výsledek je, že spousta lidí naprosto není schopna rozlišit jaksi mezi zdroji, odkud k nim přicházejí ty informace, není schopná uvažovat, řekněme, racionálně o tom, která zpráva může být a která nemůže být jaksi reálná. A výsledek je, že pak prostě věří skutečně, tak jak jsem to říkal, kdejakému nesmyslu.

Jan BUMBA, moderátor

Co se s tím dá dělat, když nezabírá racionální argumentace, vědecké důkazy, kritické myšlení, to, co patřilo do arzenálu dříve, teď už to je pryč. Co s tím?

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

To je samozřejmě jaksi hodně těžké. Já si myslím, že jako všechno ostatní prostě je to období, které nějakým způsobem projde a že část těch lidí se bude muset sem jaksi srazit s tím, že ty jejich představy jsou vlastně chybné. A někteří z nich to opustí, časem si uvědomí, že to je prostě nesmysl, a část z nich u toho setrvává, bude u toho setrvávat i nadále, ale jejich vliv a význam ve společnosti klesne. My jsme už teď viděli, že vlastně většina těch stran, které velmi intenzivně využívají právě různé hoaxy a tyhle ty záležitosti, v těch volbách úplně propadla, to znamená, že jaksi tohle můžeme naopak vnímat jako pozitivní krok, který naznačuje, že ty hoaxy sice jsou, že do jisté míry otravují jaksi vzduch v té společnosti, ale že jejich skutečný dopad je vlastně velmi omezený.

Jan BUMBA, moderátor

Říká politolog, odborník na politický extremismus Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pane Charváte, děkuji mnohokrát za rozhovor. Zvláštní poděkování za to, jak jste se statečně popral s hlasovou indispozicí. Velice si ceníme toho, že navzdory tomu jste byl naším hostem. Děkujeme, na shledanou.

Jan CHARVÁT, politolog, Institut politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já děkuju a omlouvám se všem, že museli poslouchat, jak chrchlám.

Akademici ocenili Jirkov za zakázky
18.10.2016 Právo str. 10 Severozápadní Čechy
(koc)

Jirkov je dobrým zadavatelem veřejných zakázek. Takový je verdikt výzkumníků z Univerzity Karlovy (UK), kteří hodnotili tendry ve všech městech České republiky za poslední tři roky.

V případě Jirkova prozkoumali na 40 veřejných zakázek, které město vypsal v letech 2013 až 2015. A v porovnání s dalšími menšími městy v republice se svými výsledky zařadilo mezi 25 procent nejlepších, a vysloužilo si tak ocenění Dobrý zadavatel 2014.

„Počítáme jedenáct ukazatelů pokrývajících různé fáze zakázky od vypsání po plnění. Například kolik firem se o zakázky uchází nebo jestli se zakázky moc často neruší a podobně,“ přiblížil pravidla hodnocení Jiří Skuhrovec z **Fakulty sociálních věd** UK, který je jedním z autorů projektu.

Po zhodnocení zmíněných ukazatelů přidělil tým akademiků Jirkovu takzvaný zindex v hodnotě 75, což je nejlepší výsledek ze všech měst okresu. „Vysoká hodnota zindexu znamená, že je ve veřejných zakázkách menší prostor pro korupci a plýtvání,“ dodal Skuhrovec.

Body město získalo hlavně zásluhou důvěryhodného jednání. Lepšímu výsledku naopak zabránil fakt, že se do některých soutěží nepřihlásilo dost firem. To ale úřad nemůže ovlivnit.

Základem pro takový úspěch je podle místostarostky Dany Jurštakové (ODS) důsledné dodržování zákona.

Rovněž starosta Radek Štejnár (ČSSD) vnímá ocenění jako důkaz, že Jirkov jde správnou cestou. „Kritici nám občas vyčítají, že nevyužíváme elektronické zakázky. Ale tohle ocenění jasně ukazuje, že když se zakázka dobře napíše standardní cestou, je to jen ku prospěchu věci,“ poznamenal starosta.

Regionalni mutace | Právo - severozápadní Čechy

Daňové kouzlo Dubaje roste. Extrémně nepřístupné území, zjišťují české berníky

18.10.2016 seznam.cz str. 00 Domáci

Adam Junek

Firem, jejichž vlastníci mají sídlo v daňových rájích, celkově ubývá. V kurzu jsou ale státy, které přes mezinárodní tlak informace o „svých“ společnostech tají.

Panama Papers, OffShoreLeaks nebo LuxLeaks. To jsou názvy nejznámějších kauz úniků dokumentů, které ukazují, jak firmy nebo jednotlivci, včetně politiků a celebrit, z celého světa využívají daňových rájů ke snižování svých daní a ukrývání nezdaněného majetku. Odhalení z těchto případů pak zvýšila mezinárodní tlak na státy poskytující extrémní daňové výhody a hlavně možnost zakrýt skutečné vlastníky, aby v boji proti praní špinavých peněz spolupracovaly.

Zůstávají ale země, které dál vzdorují a informace o firmách registrovaných na jejich území a vlastnících před úřady ostatních států tají. Do nich podle expertů na daňové figle teď přesouvají své aktivity ti, kterým nevyhovuje, že tradiční „tajnůstkářské“ destinace jako Seychely nebo Britské Panenské ostrovy začaly s berními úřady z celého světa alespoň základní informace sdílet.

Exkluzivně na Seznam Zprávy Nová zjištění z Panama Papers: Kellner měl v daňových rájích síť firem

To je třeba případ Spojených arabských emirátů a jedné z jejich metropolí Dubaje.

„Aktuálně je Dubaj pro nás extrémně nepřístupná. Jsou ochotni spolupracovat a předávat informace výhradně tehdy, pokud jde o vyšetřování terorismu. Tedy je třeba údajně ukryté majetky spojit s financováním teroristických skupin. To u jakkoliv závažných, leč pouze daňových deliktů jde jen stěží,“ uvedl pod podmínkou pro Seznam zdroj z daňové správy.

Proto specialisté berního úřadu zaměřeni právě na odhalování úniků přes daňové ráje s obavou pozorují nárůst zájmu právě o zakládání firem v emirátech. Zatímco v roce 2010 bylo českých firem s adresou ve Spojených arabských emirátech jen 180, letos v pololetí už je to dle šetření společnosti Bisnode 308.

Naopak celkově je trend opačný. Jen za letošní rok ubylo bezmála 170 firem, jejichž majitel platí daně v některém ze států považovaných za daňový ráj. Celkem je takových firem 13 252.

„Přispívají k tomu i kauzy jako je Panama Papers. Ačkoliv z valné části nejde o nelegální činnost, firmám škodí i publicita spojená s takovými úniky, a tak jejich zájem o daňové ráje klesá,“ míní Petr Janský z Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Kauza Panama Papers vypukla letos v dubnu, když se ukázalo, že novináři díky whistleblowerovi získali přístup k milionům dokumentů o fungování panamské firmy Mossack Fonseca. Tato právní kancelář zakládala pro klienty offshore skořápky po celém světě. A část dokumentů se týkala i Česka.

Podle informací Seznamu se i česká daňová správa minimálně k části materiálů dostala a dosud prověřuje, zda některý z českých klientů možnosti daňových rájů nezneužil.

Dokumenty se jí hodily prozatím hlavně v kauze strojírenské skupiny ČKD miliardáře Petra Speychala. Zapadly totiž do již roky běžícího vyšetřování možných daňových úniků v síti firem, do níž měla být podle vyšetřovatelů zapojena i hlavní součást holdingu – společnost ČKD Praha DIZ. Té dokonce daňová Kobra na jaře obstavila kvůli doměněné dani za 800 milionů korun účty. Společnost kvůli tomu skončila v úpadku.

Světový skandál Panama PapersV kauze jde o 11,5 milionu dokumentů uniklých z panamské společnosti Mossack Fonseca, která pro své klienty zakládá struktury v daňových rájích.

Dokumenty, které médiím poskytl whistleblower, ukazují, jak třeba světoví státníci či sportovní hvězdy využívají daňových rájů k obcházení daní.

Kauza stála post například islandského premiéra nebo španělského ministra průmyslu. Zasáhla také řadu bank.

URL| <https://www.seznam.cz/zpravy/clanek/danove-kouzlo-dubaje-roste-extremne-nepristupne-uzemi-zjistuji-ceske-bernaky-3281>

Pomohl Mládkovi Babišův útok?

18.10.2016 iuhli.cz str. 00 Z domova

ČTK, Redakce

O tom, že bude Mládek v pozici ministra pokračovat, rozhodl premiér Sobotka. Foto: vlada.cz

Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek dodržel po prohraných senátních volbách na Táborsku svůj slib a dal premiéru Sobotkovi k dispozici i svou ministerskou funkci. Předseda vlády však Mládku podržel.

Je možné, že Mládkovi paradoxně pomohl slovní útok předsedy hnutí ANO Andreje Babiše, který svého ministerského kolegu před 2. kolem senátních voleb nazval parazitem. Ale premiér Sobotka mohl rovněž uznat, že Mládek zareagoval na kritiku v minulosti a zvýšil svou výkonnost. Jeho výsledky z poslední doby jsou totiž poměrně působivé.

Mládkovo dosavadní působení ve vládní funkci, v níž je od ledna 2014, vidí pozitivně hlavně podniky, které jej oceňují za podporu exportu a čerpání evropských peněz. Trnem v oku je ale naopak ekologům. Ministr je laureátem letošní anti ekologické ceny Ropák roku, kterou dostal už i loni. Důvodem byl fakt, že se mu podařilo prosadit prolomení územních limitů těžby hnědého uhlí v lomu Bílina.

Bud' naše země nemá jiné problémy, anebo je ten výbor nějak 'cinklej'

Prosadil i státní energetickou koncepci, jež stojí na jaderné energii, na těžbě hnědého uhlí a je v ní podle ekologů malý důraz na obnovitelné zdroje. Obhajobu Ropáka Mládek na twitteru okomentoval takto: "Bud' naše země nemá jiné problémy, anebo je ten výbor nějak 'cinklej'."

Čtěte také:

Mládek: Příspěvek horníkům by měl platit stát

Babiš odmítá kompenzace pro horníky z Mostecka

V poslední době Mládku asi nejvíce zaměstnávala situace kolem těžební společnosti OKD, která je v úpadku. Mládek mimo jiné předložil návrh, aby stát OKD půjčil 700 milionů korun, což kabinet schválil. Mezi další témata jeho resortu patřilo schvalování kompenzací pro propuštěné horníky, diskuse kolem podpory výrobcům energie z obnovitelných zdrojů nebo výběr lokality pro budoucí hlubinné úložiště jaderného odpadu. Před senátními volbami Mládek avizoval, že svou kandidaturu spojí s budoucností ve funkci ministra.

Mládek má bohatou politickou minulost, v parlamentu poprvé zasedl v červnu 2002, kdy se stal členem Poslanecké sněmovny (do prosince 2005). Do dolní komory pak úspěšně kandidoval opět v říjnu 2013. Se Senátem se mu až tak nevedlo, na Táborsku kandidoval již v roce 2010, kdy ho ale porazil zástupce ODS Pavel Eybert.

Letos jej porazil nestraník za ANO a starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský. Ministr financí a předseda hnutí ANO Andrej Babiš jej přitom před volbami označil za "politického parazita".

Narodil se 1. června 1960 v Jindřichově Hradci. Je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze, studoval i na Matematicko-fyzikální fakultě. V minulosti působil v Prognostickém ústavu ČSAV (1984 až 1990), jako asistent na katedře ekonomie **Fakulty sociálních věd** UK (1991), poradce a náměstek federálního ministra hospodářství (1991 až 1992), externí poradce ministra průmyslu a obchodu (1992 až 1995), ředitel Českého institutu aplikované ekonomie, náměstek místopředsedy vlády pro hospodářskou politiku (1998 až 1999), první náměstek ministra financí (1999 až 2001), viceguvernér Mezinárodního měnového fondu za ČR (1999 až 2001) a člen vlády - v období listopad 2005 až září 2006 byl ministrem zemědělství u Jiřího Paroubka. V letech 1986 až 1989 byl členem KSČ, od roku 1995 je v ČSSD. Mládek je potřeť ženatý a má pět dětí.

Mohlo by vás zajímat:

VIDEO: Monstrum jak z Hollywoodu

VIDEO: I gigant občas padne na kolena

VIDEO: Ukradený dampr dojel až na náměstí

URL| <http://iuhli.cz/skonci-mladek-na-mpo/>

Jak se dělá hrozba

18.10.2016 Lidové noviny str. 11 Názory
ONDŘEJ DITRYCH

ÚHEL POHLEDU

Tendenční analýzy ani zveličování a zkreslování vnějších bezpečnostních rizik společnosti neprospějí

Evropské hodnoty, vlastními slovy nevládní odborná instituce bránící liberální demokracii, vydaly novou studii. Modelují v ní čtveřici scénářů v tříletém výhledu a přiřazují jim pravděpodobnost uskutečnění.

Vyznívá to celé dost děsivě. V Evropě vypukne občanská válka (60 %), a jestli ne, Marine Le Penová jako francouzská prezidentka zasadí „definitivní ránu evropské integraci“ a rozloží NATO (40 %). Pokud se tohoto úkolu nezhostí, může k němu vést ruská agrese v Pobaltí (30 %). Moskva při ní možná použije i jaderné zbraně – naštěstí jen v neobydlených oblastech –, což povede k tomu, že na Západě převládne politika usmiřování, česká společnost opráší vzpomínku na Mnichov a „přesvědčení atlantisté budou považováni za blázný“.

Na možné naplnění těchto scénářů musí podle think tanku „zodpovědní politici připravovat český stát a českou společnost“.

Leckdo může nad tímto počinem mávnout rukou. Evropské hodnoty bijí proti „nelegální a neřízené migraci“ na poplach dlouhodobě a ruské agenty vidí za každým rohem. Problém přítomnosti v tom, že vnější bezpečnostní prostředí nevytváří pro českou společnost rizika. Problém je v jejich obrovském zveličení, zkreslení a zatemnění jejich příčin a hybatelů, které se reálně hrozí odrazit v procesu tvorby důležitých veřejných politik.

Zvlášť pokud se nyní tváří jako výsledek využití odborné metody a vyvolává toto zdání třeba tím, že k bití na poplach přidává (absurdně vysoké a nepodložené) pravděpodobnostní hodnoty, kterémají jejich temné předpovědi učinit objektivními, a proto uvěřitelnými.

Nic než katastrofa

Problematické je ostatně i samotné začlenění výhradně katastrofických scénářů. Takové scénáře dodávají mimořádně nepravděpodobným, ač potenciálně velmi významným řetězcům událostí na „realitě“. Jako živě vyvedené obrazy našich zakořeněných obav přebíjejí racionální vážení nákladů a výnosů. Jako nástroje „katastrofické politiky“ zpřítomňují existenční budoucí hrozby představující zásadní zlom v životě společnosti a navádějí tím k přijímání radikálních preventivních protiopatření. Nic, co by liberální demokracii svědčilo.

K tomu nepřímo přispívají k šíření strachu a paranoie a nechtěně napomáhají záměrům skupin, jako je ISIS, které se tyto pocity snaží cíleně vyvolávat. Třeba když předpovídají „faktické smazání šedé zóny mezi islamisty a umírněnějšími muslimy“ (40 %), nebo dokonce „radikalizaci značné části společnosti“ v podstatně části států EU, která mj. povede k významné ztrátě podpory mainstreamových politických stran (80 %). Zodpovědní politici, dávejte dobrý pozor!

Doporučení, která jsou souběžně představena, jsou přitom až překvapivě mírná. Přinejmenším ve srovnání s apokalyptickými vizemi toho, co nás velmi pravděpodobně v blízké budoucnosti čeká. Státní tajemník pro národní bezpečnost, dokonce ani posílení kapacit armády bránit území ČR rozleptané NATO prostě nenahradí.

Bezprostředním účinkem podobných scénářů tak může být hlavně rozšíření výše zmíněného pocitu strachu a zranitelnosti a ztráta perspektivy, které se ale snadno mohou do špatných rozhodnutí promítnout v (nedaleké) budoucnosti.

Přitom přesně tohle scénáře jako strukturované příběhy o budoucnosti dělat nemají. Zlomové události se odborníkům na zahraniční politiku dlouhodobě předpovídat nedaří. Prostředí, ve kterém se odehrává, je příliš složité. Scénáře ale mohou být nástrojem tvořivého zkoumání možných budoucností a rozšiřování horizontu našich úvah o tom, co nás čeká a jak proces zpřítomňování budoucnosti můžeme být dílem ovlivnit. Alespoň jako vedoucí týmu autorů několika nedávných scénářistických studií bezpečnostního prostředí zpracovaných Ústavem mezinárodních vztahů pro ministerstvo zahraničí jsem o tom přesvědčený. Veřejná debata o bezpečnosti má tento horizont bohužel velmi zúžený. Pozice jsou v ní příliš často tvořeny na základě zažitých, s realitou nekonfrontovaných a emocionálně a ideologicky založených předpokladů. Nikde to není vidět tak zřetelně jako u tématu migrace, která jako „civilizační a bezpečnostní“ fenomén z předpovědí Evropských hodnot vychází jako causa prima téměř všech nadcházejících kalamit.

Zaměňování odbornosti za ideologii, která se pouze halí do jejího hávu, jenom prohlubuje palčivý problém zužujícího se prostoru pro promyšlení relevantních politických otázek.

Evropské hodnoty díky své katastrofické politice a zdánlivě odborným, ve skutečnosti ale tendenčním analýzám k prohlubování tohoto problému bohužel účinně přispívají.

Autor přednáší o bezpečnosti na **Fakultě sociálních věd** UK. Mezinárodní vztahy studoval v Praze, Uppsale a Cambridge a v minulosti pracoval mj. jako analytik na vrchním velitelství spojeneckých sil NATO.

Bezprostředním účinkem podobných scénářů tak může být hlavně rozšíření pocitu strachu a zranitelnosti a ztráta perspektivy, které se ale snadno mohou do špatných rozhodnutí promítnout v budoucnosti

O autorovi | ONDŘEJ DITRYCH, vysokoškolský pedagog

Foto autor | FOTO MAFRA – PETR TOPIČ

Foto popis | Máme se bát? Při pohledu na některé politické proudy může být odpověď kladná. Proč tedy ještě přilévát oleje do ohně?

Berlínské jednání o osudu Ukrajiny

19.10.2016 ČT 24 str. 01 20:00 90' ČT24

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A teď už podrobněji k dnešnímu hlavnímu tématu. V Berlíně po víc než roční pauze jedná normandská čtyřka. Předmětem diskusí je samozřejmě situace na východě Ukrajiny a dodržování takzvaných Minských dohod. Kyjev, Německo, Francie a Rusko se pokusí obnovit mírové rozhovory, které uvízly na mrtvém bodě. Spory panují hlavně okolo vyhlášení voleb na území kontrolovaném separatisty. Konflikt si od dubna roku 2014 vyžádal víc než 9 600 obětí. A na úvod míříme do Berlína za zpravodajem České televize Václavem Černoهورským. Václave, přeju dobrý večer. To jednání začalo přibližně v 19 hodin. S čím na něj jednotliví lídři přijíždějí?

Václav ČERNOHORSKÝ, zpravodaj ČT v Německu

Dobrý večer. Dá se říci, že přijeli na něj s velmi opatrným optimismem, který se ještě v těch veřejných vyjádřeních snažili mírnit. V podstatě Angela Merkelová řekla před tím jednáním, že je nutné spolu mluvit, i když ty názory obou táborů jsou diametrálně rozdílné a tohle bude zřejmě minimum možného, na kterém i ta dnešní schůzka skončí, když vidíme to, když se podíváme na to, co se děje na východě Ukrajiny, nejde jen o Ukrajinu,

jde třeba i o Sýrii, tak doopravdy ty dva tábory se dnes sešly jenom proto, aby si sdělili navzájem své pozice, ale nějaký zásadní průlom v těch jednáních se rozhodně čekat nedá.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem s tím, Václave, souvisí dotaz diváka Milana, který se ptá: "Čekají se z večerní schůzky nějaké závěry nebo to je schůzka jen pro schůzku, aby svět viděl, že se situace na Ukrajině řeší?" Jak to je?

Václav ČERNOHORSKÝ, zpravodaj ČT v Německu

No, v praktické rovině by měla následovat nějaká tisková konference zhruba mezi desátou a půlnocí, ale jak víme z předchozích podobných setkání, může se to protáhnout na hodiny a hodiny, ale když se podíváme na to, že tito čtyři politici, tito čtyři lídři těch klíčových zemí se naposledy tváří v tvář setkali před rokem, tak i to je důvod, řekněme, k mírnému optimismu i jenom to, že spolu zasednou k jednomu stolu a budou spolu mluvit, byť tedy ty jejich pozice jsou diametrálně odlišné, když se třeba podíváme na ty už zmíněné volby na území kontrolovaných proruskými separatisty. Tak to je věc, respektive tento spor je v podstatě přímo zaklíčovaný v těch Minských dohodách, které stanoví, že nejdřív by se měly konat volby a až poté by měl Kyjev získat zpět kontrolu nad ukrajinsko-ruskou hranicí, ale vládě v Kyjevě tvrdí, že přece nebude pořádat volby na území, kde jsou, ruští vojáci nebo Ruskem podporovaní separatisté. Nejdřív chce získat zpět kontrolu nad tou hranicí a pak až konat ty, pořádat ty volby, takže vidíme, že tenhle spor se v podstatě zdá v tuto chvíli neřešitelný.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ano, i to je, Václave, téma, které dnes večer detailně rozebereme. Díky za informace. Hezký večer. Je čas představit hlavního hosta dnešní Devadesátky, Karel Svoboda z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer přeju.

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Dobrý večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Divák GF: "V Berlíně se večer po víc než roce sejde, sešla kvůli ukrajinské krizi normandská čtyřka." Jednoduchá otázka: "Vyřeší něco?"

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Já jsem sliboval, že nebudu odpovídat jednoslovně, nicméně ne. Mám obavy, že nedá se čekat žádné vyřešení, ono zázrak je, že se sešli.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a právě, potom se nabízí otázka, zda už to, že se sešli, je nějaký signál, zda to může být pozitivní signál.

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak signál je to zhruba o tom, že jsou schopni, schopni po nějaké době zase komunikovat, ale, ale říkám, na reálnou situaci na Donbase to vliv mít, mít až zas tak velký nebude.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

To, že to, že se sešli, je maximum možného? Nic víc od toho čekat nemůžeme?

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

V současné době ano. Ony ty, ony ty jednotlivé strany, a tady myslím, hlavně tu ruskou a tu ukrajinskou, mají rozdílné zájmy, a to tak moc konfliktní, že prostě není šance, že by se to nějak vyřešilo.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

A teď už možná obtížnější otázka diváka DISM, ten se ptá: "Kdo má větší podíl viny na ukrajinské krizi, Rusko a nebo Ukrajina?"

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak velmi jednoduše bráno, tak je to ukrajinská vnitřní záležitost a Rusko se do ní vmíchalo už jenom, už jenom svojí invazí na Krym, takže, takže ta vina je jednoznačná. Nicméně, nicméně prostě to, co se děje v současné době na Donbase a to, kdo má, kdo má jaksi vinu na bojích nebo nebojích, já mám obavy, že v současné době už to není tak zase zásadní.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Divák DAYD: "Neměla by být přítomna na schůzce normandské čtyřky i delegace Spojených států a Severoatlantické aliance?"

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Je to logické. Na druhou stranu nevím, čemu by to pomohlo. Ono prostě ta situace je zablokovaná sama o sobě. Rusko prostě zastává jiné pozice než ti evropští partneři a Spojené státy, které mají ještě o něco nesmiřitelnější pozici vůči Rusku, tak nevím, nejsem si jistý, že by to něčemu pomohlo.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Divák možná narážel na to, do jaké míry ten normandský formát, tedy ta čtyřka, je stále ještě aktuální, může přispět k nějakému posunu, anebo do jaké míry se ten normandský formát překonal, když vezmeme v potaz, že Francie kvůli teroristické hrozbě není úplně v nejlepší kondici o nestrannosti Německa možná je možné pochybovat, když známe náklonnost některých politiků SPD směrem k Rusku, tak tedy je normandský formát stále ještě aktuální? Může přinést posun?

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak ten formát je aktuální stále. Ono, pokud to přivede bojující strany k jednacímu stolu, tak je to pozitivní, ten základní a největší problém je, že tam neustále umírají lidé. To je prostě, prostě to nejhorší a opět ten, ta přítomnost Spojených států by pouze zvýšila tlak na Rusko, já tím neříkám, že je to špatně nebo dobře, to není, nejsou kategorie, ve kterých já bych pracoval, nicméně nevím, nejsem si jistý nebo jsem si jistý, že by to ničemu až zas tak neprospělo.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Možná ještě jinak. Ta role mediátora, nebyla by kupříkladu Evropská komise, to někteří komentátoři zmiňují, úspěšnější coby mediátor mezi Ruskem a Ukrajinou?

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Jenomže problém je v tom, že jaksi Rusko vnímá ty evropské země jako, jako země na straně, na straně Ukrajiny, takže, takže oni nemohou dost dobře vystupovat jako mediátoři, jestliže je jedna strana vnímá jako, jako součást té druhé strany.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Karel Svoboda, můžete s ním samozřejmě i chatovat. [Www.hydeparkct24.cz](http://www.hydeparkct24.cz), já vás teď na chvíli nechám naši asistentce Žanetě, která vám pomůže odpovídat divákům.

Jednání normandské čtyřky o Ukrajině

19.10.2016 ČT 24 str. 03 20:00 90' ČT24

Ellen BRENDLOVÁ, redaktorka

Ano, pojďme se na to souhrnně podívat. Vše začalo tady v ukrajinském hlavním městě Kyjevě. Vzpomeňme si na sérii dlouhotrvajících protestů po tom, co prezident Janukovyč odmítl podepsat ukrajinsko-evropskou asociační dohodu. Tak a tyto demonstrace odstartovaly celou ukrajinskou krizi, na kterou navázala takzvaná krymská krize, ve které se angažovalo i sousední Rusko. No, a právě Ruská federace tam na jaře ještě roku 2014 vyslala své vojáky, kteří obsadili klíčová místa. Občané poloostrova pak v referendu rozhodli, že chtějí, aby se Krym odtrhl od Ukrajiny a připojil k Rusku. Tak, pokud se na to podíváme dál, tak situace eskalovala i nadále. Tady na východní hranici Ukrajiny se začaly, začaly sem postupovat skupiny ozbrojenců a začaly tam obsazovat správní střediska, a to konkrétně v Doněcké, Luhanské a v Charkovské oblasti. Ukrajinská vláda samozřejmě proti nim vojensky zaútočila a podařilo se jí částečně obnovit kontrolu nad územím. To se bavíme tedy ještě o červenci roku 2014. I tak ale neměla nad územím kontrolu úplnou, a proto tedy, když byl v této oblasti poblíž obce Hrabovo na konci téhož roku, tady se můžete podívat, sestřelen civilní malajsijský letoun, obě strany se začaly vzájemně obviňovat, kdo za tragédii může. No, a napjatá situace taky poměrně zkomplikovala ono následné vyšetřování. Pojďme do současnosti, jak to na východě Ukrajiny vypadá právě teď. Podle dat z konce září má tuto část, tedy tu modře označenou pod kontrolou ukrajinská arkáda, no, a tu spodní část, ta je tedy ovládaná proruskými separatisty. No, a právě v září se bojující strany zavázaly, že vytvoří jakousi nárazníkovou zónu, ta by měla být právě na jihu oné Luhanské oblasti, ta má obě strany konfliktu, tedy armádu a separatisty, jaksi oddělit na celkem třech frontách. Zatím se ale tak stalo jen ve dvou oblastech. No, a boje na některých místech dodnes neustávají. No, a podle ukrajinského prezidenta Porošenka nebude v oblasti klid, dokud Rusko nepoleví ve svých aktivitách.

Petro POROŠENKO, ukrajinský prezident

Abychom zastavili Putina a přinesli mír na východ mé země, stačí udělat dvě věci. Za prvé se musí stáhnout ruské okupační jednotky a zbraně a za druhé nám musí předat kontrolu nad částí ukrajinsko-ruské hranice.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ke Karlu Svobodovi z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy teď přibyl taky Ondřej Soukup, redaktor hospodářských novin, a Martin Riegl, politický geograf. Pánové, dobrý večer.

Ondřej SOUKUP, redaktor, Hospodářské noviny

Dobrý večer.

Martin RIEGL, politický geograf, **FSV UK**

Hezký večer.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Divák Pavel: "Je jasné, že Rusko svůj názor a postoj k problému nezmění, už minimálně z hrdosti či vnitropolitické potřeby. Má smysl dělat nějaké schůzky a jednání? Rus rozumí jen síle a sám ji hojně používá. Zbytek světa nikoliv." Pane Soukupe?

Ondřej SOUKUP, redaktor, Hospodářské noviny

Tak především není kromě toho Ruska, není nikdo, kdo by tu sílu používat chtěl, takže nevidím ani ze strany Spojených států, ani ze strany Evropské unie někoho, kdo by chtěl použít sílu, takže nic jiného než to vyjednávání prostě nezbývá.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

No, a za těch okolností, které zmiňuje Pavel, tedy že Rusko svůj názor zjevně nezmění, má smysl jednat?

Ondřej SOUKUP, redaktor, Hospodářské noviny

Tak přinejmenším se dá zastavit o tom, o čem hovořil Karel Svoboda, aspoň zastavit to zabíjení, protože to je skutečně jako nesmyslné. Tam jsou takové poziciční boje, kde neustále každý týden několik lidí zahyne, tak pokud se podaří zastavit alespoň tohle, tak i to bude pokrok.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Riegle, jaká je vlastně ta aktuální situace přímo na východě Ukrajiny, když vzpomeneme léto letošního rok, srpen, vyostření situace po akcích, které se odehrály na Krymu, které Moskva označila jako diverzní akci Kyjeva. Tam se zdálo, že horký konflikt na východě Ukrajiny je opět na spadnutí. Po několika týdnech došlo ke zmírnění té situace?

Martin RIEGL, politický geograf, **FSV UK**

Neřekl bych ke zmírnění, to kolega naznačoval, že v podstatě ty přestřelky a určitá míra konfrontace je na denním pořádku a stačí se opravdu podívat na webové stránky OBSE, což je ...

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Tomu rozumím, promiňte, ale přeci v tom srpnu došlo k rapidnímu zhoršení. Komentátoři mluvili o tom, že hrozí ta aktivní fáze toho konfliktu, to je v tuto chvíli zažehnáno?

Martin RIEGL, politický geograf, **FSV UK**

To je pravda, ale pořád to byla jedna v podstatě událost, řekněme, teroristického charakteru, ale opravdu ty přestřelky tam jsou opravdu na denním pořádku a spíše bych řekl, že to napětí je tam výrazně intenzivní, než to bylo v těch, řekněme, jarních měsících a určitě tam nelze hovořit o tom, že ten konflikt v podstatě nějakým způsobem jde eskalovat významně. Opravdu to napětí tam je opravdu pravidelné, dochází tam pravidelně k úmrtím a ten konflikt je pořád vážný.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Pane Svobodo, dá se vydedukovat, jaké zájmy má aktuálně, jaké cíle Rusko na východě Ukrajiny, zda stále je aktuální projekt Novoruska nebo zda ty cíle jsou v tuto chvíli jiné?

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Dedukovat, opravdu můžeme jenom dedukovat. Do hlavy Vladimíru Putinovi nebo ostatním rozhodně nevidíme, nicméně zdá se, že v současné době ta forma zamrzlého konfliktu je to, co tak trochu vyhovuje, protože Rusko udržuje vlastně svoji poměrně silnou armádu na hranicích Ukrajiny a pokud by nastala situace, že by teda Ukrajina se pokusila o silové řešení, Rusko zasáhne, takže pravděpodobně mu tato situace poměrně vyhovuje, ale já opravdu nevidím do hlav ruských představitelů.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Otázka je, pane Riegle, jak dlouho to může Rusku vyhovovat, myslím, ta zamrzlá fáze toho konfliktu. Český rozhlas před časem citoval údajně nezávislého ruského vojenského analytika Pavla Felgenhauera, podle kterého by Rusko mohlo v lednu zaútočit na ukrajinskou Oděsu. Prý to naznačuje několik faktorů, třeba, že Oděsu řada Rusů vnímá za ruské město a útok by posílilo jejich, posílil jejich vlastenectví nebo že by Rusko mohlo použít svoji flotilu a tak dále, a tak dále. Oděsa není připravena, na rozdíl od Mariupolu. Dává vám to smysl? Myslím, to načasování a myslím ten cíl toho útoku.

Martin RIEGL, politický geograf, **FSV UK**

V současné době úplně, úplně nedává. Myslím, že opravdu ten projekt Novoruska, a to zejména ruské politické elity se domnívaly, že to půjde mnohem snázeji. Oni, když zaprvé narazili na tvrdý odpor, určitou nechuť části toho místního obyvatelstva se k tomu připojit, tak si myslím, že se trochu stáhli, a tady ten svůj projekt přehodnotili. Oni samozřejmě ten zamrzlý konflikt jim vyhovuje, máme ho v Podněstří, máme ho v Gruzii v podstatě už desítky let, je to samozřejmě určitá politická páka vůči tomu státu a ta Ukrajina je zároveň trochu jiná. Ukrajina opravdu má zásadní strategický význam pro Rusko federaci, pro její zahraniční politiku a oni spíše potřebují ten stát ovlivňovat jako celek, takže já bych se spíš domníval, že oni budou cílit na ekonomické politické oslabování, určitou diverzi vůči, vůči Kyjevu, respektive vůči centrální vládě, tam si myslím, že spíše ty kroky budou směřovat.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Mimochodem, Ondřeji, když Rusko zahájilo své angažmá v Sýrii, velmi často se mluvilo o tom, že situace na Ukrajině a situace v Sýrii, respektive to ruské angažmá, že jsou to spojené nádoby. Platí to stále?

Ondřej SOUKUP, redaktor, Hospodářské noviny

Tak v nějakém smyslu ano, třeba co se týče té televizní propagandy, tak samozřejmě, jestliže před, já nevím, rokem a půl všechny zprávy začínaly Ukrajinou a zdálo se, že to vlastně není o Rusku, tak teďka je to ta Sýrie, ale že by to úplně bylo spojeno, řekněme, vojensky, tak to si úplně nemyslím.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ano, právě na to jsem narážel, do jaké míry platí, čím intenzivnější angažmá v Sýrii, tím více si může oddechnout východ Ukrajiny.

Ondřej SOUKUP, redaktor, Hospodářské noviny

Tak okolo ukrajinské hranice je teďka rozmístěno skutečně několik nových brigád, sami Ukrajinci, vojenští experti říkají, že pokud by se Rusko rozhodlo k nějakému skutečně frontálnímu útoku, tak je poměrně pravděpodobné, že, řekněme, do třech dnů se mohou dostat až ke Kyjevu. Ukrajinská armáda samozřejmě je v podstatně lepším stavu, než byla na jaře roku 2014, kdy byla prakticky v naprostém rozkladu, ale i tak by to nedokázala zastavit, a to, že v Sýrii je prostě letecké, letecká skupina, nějaká část, několik tisíc lidí, kteří jsou na zemi, tak to, to by asi nezměnilo moc.

Jiří VÁCLAVEK, moderátor

Ještě jedna věc mě zajímá, pane Riegle, jaký smysl má ta zářijová dohoda o vytvoření tří bezpečnostních koridorů? Jaký smysl má vytvářet tři koridory, kde by se striktně vzato bojovat nemělo, když na jiných místech se bojuje?

Martin RIEGL, politický geograf, **FSV UK**

Má to smysl, v tom, za účelu deeskalace toho konfliktu. Opravdu deeskalovat to zejména v té oblasti, kde ta linie dotyku je nejžhavější a kde dochází k nejčastějším výskytům, ale samozřejmě pakliže si vezmeme Minské dohody číslo dvě, tak v podstatě ukončení toho násilí, stažení zbraní, výměna zajatců, to byly v podstatě ty první kroky a my pořád, téměř po roce a půl jsme pořád u těch základních kroků, vůbec se neposouváme k tomu politickému, geografickému řešení, takže v tomhle tom směru to je poněkud bezúspěšné.

Parladigma

19.10.2016 Lidové noviny str. 20 Poslední strana
TOMÁŠ BALDÝNSKÝ

POSLEDNÍ SLOVO

Před pár dny nám (seriálu Kosmo, který se v neděli začne vysílat v České televizi) věnovaly svoji pozornost Parlamentní listy, díky čemuž jsem měl možnost na případu, který dokonale znám, prozkoumat úroveň jejich referování o realitě. Pokud jste s fenoménem PL obeznámeni, jistě víte, že jejich žurnalistika je jako exploze žumpy – je lépe, když vám o ní někdo vypráví, než když jste jí osobně účasten. Připomeňme si, že ředitel redakce PL o svém periodiku před časem prohlásil, že se nepohybuje v paradigmatu PRAVDA/LEŽ a že posuzování jejich článků z těchto hledisek je „lpění na světě, který končí“. Na článku „Sebevražedný krok vedení ČT. Komu by smrděly peníze? Jen ať to pustí. Takto se mluví o seriálu, v němž bude nejen „Andrej Babiš“ si skutečně můžeme dokázat, že pravda/lež je pro pestrou realitu tohoto webu skutečně příliš svazující. Už na titulku je něco zvláštního, tedy kromě faktu, že má tolik znaků, že by z něj Hemingway udělal kapitolu. Proč je tam jméno Andrej Babiš v uvozovkách? Pravděpodobně proto, že v seriálu máme postavu „Antona Hrabíše“, která by se do uvozovek hodila, a že o tomto faktu je celý článek. A že si v Parlamentkách ta jména popletli.

Pokud bychom chtěli článek posuzovat z hledisek pravdy a lži, ocitáme se na úplné horské dráze. Text se věnuje faktu, že v našem seriálu vystupuje „Anton Hrabíš“ (pravda), a tudíž že seriál jako celek je politický útok na vicepremiéra Babiše (lež, „Hrabíš“ je v něm málo a ne politik) a oslovuje několik expertů, aby se k němu vyjádřili. Je to vskutku prapodivná parta – poslanec ANO Martin Komárek zaštitěn faktem, že kdysi tvořil méně vtipnou polovinu dvojice, která psala do MF DNES satirické „Objevy“, dále bývalý vedoucí autoservisu v Košicích Radim Hreha, který se kdysi omylem stal na rok ředitelem Slovenské televize, reklamkář Jiří Mikeš a, což je nejpozoruhodnější, pedagog z **Fakulty sociálních věd** Jan Jiráček, který mi kdysi jako studentovi vštěpoval etické principy médií. Věřím však, že se pro PL o věcech, o nichž nic neví, vyjadřuje pouze ze studijních důvodů.

Tito „odborníci“ tlučou prázdnou slámu, jejich prohlášení jsou plná „pokud“ a „jestli“, redakci muselo dát hrozně práce pokroutit jejich obecné proklamace do drsně znějícího titulku. Co mají dělat, seriál neviděli. Problém je v tom, že tenhle „utajovaný“ projekt dodneška vidělo víc než tisíc lidí na veřejných projekcích, že každý novinář, který o to požádal, dostal všechny díly na DVD. Že i cvičenému makakovi by trvalo nejméně deset minut lokalizovat pro článek zdroj, který ví, o čem mluví. Jenže ani toho PL nejsou schopny. Koneckonců, o existenci seriálu se dozvěděly z oslavného, leč stejně neinformovaného článku v protibabišovském Svobodném fóru, který končil vítězoslavným zvoláním, že u nás ještě existuje skupina umělců, která se nedala Hrabíšem zasponzorovat. Bohužel z faktu, že jsem autor seriálu a také píšu pro Lidové noviny, je zřejmé, že paradigma pravdy a lži je v této době skutečně příliš svazující.

Foto popis|

Skoro jako protektorátní vláda, říká Bek. Univerzity vyvěšují tibetské vlajky

19.10.2016 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy, Homepage
Echo24, čtk, ren

Za pět minut dvanáct ve středu se rozhodly některé české vysoké školy vyvěsit tibetské vlajky, vyslyšely tak výzvu rektora Masarykovy univerzity Mikuláše Beka. Podle akademiků je to reakce na úterní prohlášení vrcholných představitelů České republiky v čele s prezidentem Milošem Zemanem a premiérem Bohuslavem Sobotkou, v němž zdůraznili strategické partnerství s Čínou.

Za pět minut dvanáct ve středu se rozhodly některé české vysoké školy vyvěsit tibetské vlajky, vyslyšely tak výzvu rektora Masarykovy univerzity Mikuláše Beka. Podle akademiků je to reakce na úterní prohlášení vrcholných představitelů České republiky v čele s prezidentem Milošem Zemanem a premiérem Bohuslavem Sobotkou, v němž zdůraznili strategické partnerství s Čínou.

„Jako nejvyšší ústavní činitelé České republiky, chceme společně zdůraznit, že naše země při naplňování své dlouhodobé politiky vůči Čínské lidové republice vychází z principů strategického partnerství mezi oběma zeměmi a ze vzájemného respektu ke svrchovanosti a územní celistvosti Čínské lidové republiky, jejíž je Tibet součástí,“ píše se ve společném prohlášení, které podepsal prezident, premiér a předsedové obou komor Parlamentu Milan Štěch a Jan Hamáček.

Na prohlášení reagoval nejdůrazněji rektor Masarykovy univerzity Mikuláš Bek. „Velká část univerzitní veřejnosti je zaskočena tónem toho prohlášení, tak jako mnoho nezávislých komentátorů, i mnoho akademiků se domnívá, že prostě překračuje standardní hranice diplomatického protokolu,“ uvedl Bek.

Úterní prohlášení ústavních činitelů o oficiální politice vůči Číně se podle Mikuláše Beka blíží způsobu, jakým vystupovala protektorátní vláda vůči Berlínu a normalizační vláda vůči Moskvě. Není to běžný tón v komunikaci suverénního státu s cizí mocností,

„Vlajka by měla být signál, který by měl v našich studentech, možná v širší veřejnosti, probudit jakousi diskuzi a reflexi o tom, jak jsou zastupovány zájmy České republiky,“ uvedl Bek. Před rektorátem na Žerotínově náměstí zůstane vlajka nejspíš do pátku.

Tibetskou vlajku ve středu na podnět Mikuláše Beka před polednem vyvěsily i další vysoké školy a instituce, ale třeba i brněnský magistrát.

Dnes, v 11.55, vyvěsí řada českých univerzit tibetskou vlajku. Třeba se přidají další... — Mikuláš Bek (@MikulasBek)
19. října 2016

Na Nové radnici vlaje *tibet vlajka. Statutární město *brno se jako univerzitní město připojilo k dnešní akci. pic.twitter.com/TPYRuKadDC — Brno (@brnomycity)
19. října 2016

Pozitivní reakce s příslibem, že se k akci připojí i další univerzity, přišly mimo jiné z Univerzity Karlovy, Vysoké školy chemicko-technologické nebo Jihočeské univerzity. Vyvěšení vlajky na budově Karolina potvrdil serveru Echo24.cz i Petr Podzimek z oddělení vnějších vztahů Univerzity Karlovy. Těsně před polednem pak vlajka před sídlem univerzity skutečně zavlála, rektor Tomáš Zima však na místo dorazil později. Vlajka bude na místě do šesté hodiny večerní.

„Já to osobně bere jako kompenzování stanoviska, které se včera objevilo. My ctíme diskuzi a ctíme různé názory a je samozřejmé, že lidé se setkávají s různými osobnostmi světa a dalajlamu vnímáme jako člověka, který v sobě symbolizuje humanistické ideály,“ uvedl k tomu, proč se Univerzita Karlova k vyvěšení vlajky také přidala, rektor Tomáš Zima.

Vlajku ve středu vyvěsila i **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Fakulta tradičně vyvěšuje tibetskou vlajku na den Tibetu, stejně jako univerzita. Toto je symbolická podpora návštěvy dalajlamy,“ řekl pro Echo24.cz proděkan pro vnější vztahy Filip Láb. Z toho, že by se vyvěšením vlajky mohla fakulta stát terčem kritiky strach nemá. „Jsem přesvědčen o tom, že žijeme ve svobodné zemi, kde každý může vyjadřovat svůj názor na dění ve společnosti, takže takové obavy nemám. V takovém stavu snad nejsme,“ dodal pro Echo24.cz Láb.

Konečný výčet zapojených vysokých škol do poslední chvíle nebyl zřejmý. „Bylo to narychlo, takže některé se to třeba nestihnou dozvědět. Jiné se zase třeba připojí, ale nestihnou nám to dát vědět,“ doplnila Tereza Fojtová.

Na svém Facebooku o připojení k akci informovala i Univerzita Pardubice. Její vedení chtělo touto cestou vyjádřit znepokojení nad postojem představitelů českého státu v souvislosti s návštěvou dalajlamy. „Upřednostňování ekonomických témat před lidskými právy je nebezpečné i pro lidská práva v České republice a politováníhodné i v souvislosti s připomínáním odkazu a 80. výročí narození prvního polistopadového prezidenta Václava Havla,“ uvedla univerzita.

Češi stojí na dalajlamu frontu

Návštěvu dalajlamy na 20. ročník mezinárodní konference Forum 2000 završila veřejná přednáška v pražské Lucerně, která začala hodinu po poledni. Očekávaný velký zájem ze strany veřejnosti se potvrdil. Dokládá to fronta táhnoucí se z Lucerny až na Václavské náměstí. Více ve fotogalerii.

Dalajlama přednášce poděkoval Čechům za jejich podporu Tibetu. Podle něj je důležitá pro Tibetany i pro ideál nenásilného řešení tibetské otázky. Zároveň ale připomněl, že se už před pěti lety vzdal politických funkcí a nyní se zasazuje jen o ochranu tibetské kultury a životního prostředí.

Dalajlama připomněl, že už při jeho pondělním přivítání v Praze přišla na Hradčanské náměstí zhruba tisícovka lidí podporujících Tibet. „Jsem za to vděčný a vážím si toho. Je to důležité nejen pro šest milionů Tibeťanů, ale pro celý svět, pro ideál nenásilí,“ řekl. Zdůraznil, že nenásilné řešení situace v Tibetu, který ovládá Čína, je jediné možné.

Připomněl však také, že sám se nesnaží o změnu politického uspořádání v Číně a že se tibetských politických funkcí vzdal v roce 2011. „Nadále se ale zasazují o ochranu tibetské kultury a o životní prostředí v Tibetu,“ řekl. Univerzity byly vždy průkopníky „správných“ myšlenek, tvrdí Mynář

Celou situaci kolem oficiálního prohlášení politiků a vyvěšení vlajek na univerzitách komentoval pro rádio Impuls vedoucím kanceláře prezidenta republiky Vratislav Mynář s tím, že mrzí nejednotnost vlády. „Pokud se vláda jednou podepíše pod dohodu s Čínou a jeden z jejích členů se pak setká s dalajlamou, tak ta nejednotnost mě velmi mrzí,“ uvedl. Tříletá práce prezidenta i vlády o lepší spolupráci s Čínou tím může podle něj být zmařena.

Vláda se podle něj však k celé situaci měla postavit dříve a ne až poté. Prohlášení podle něj může zmírnit nepříznivé dopady vůči Česku, konkrétně zmínil hrozící „sankce“.

Univerzity podle Mynáře byly vždy průkopníky „správných“ myšlenek. „Já tomu rozumím, také jsem byl student, taky jsem naskočil na první dobrou. Bez toho, že by si někdo ověřil všechna fakta a argumenty, jak to vlastně funguje a je,“ uvedl Mynář

Čtěte více: Hrad, premiér i parlament svorně ujišťují Peking: Politiku k Číně neměníme

URL| <http://echo24.cz/a/wASbp>

Marek Petruš, bývalý ředitel komunikace ČNB, nastoupil do společnosti Home Credit

20.10.2016 Kariera.iHNed.cz str. 00

-rkp

Do společnosti Home Credit International od října nastoupil jako šéf finanční komunikace bývalý ředitel odboru komunikace České národní banky Marek Petruš. Napsal to dnes server e15.cz. Petruš po působení v ČNB pracoval v posledním roce jako konzultant ve firmě OGRResearch.

Marek Petruš (43) absolvoval mediální a komunikační studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Do ČNB přišel v roce 2009 z pražské kanceláře Egon Zehnder International. Předtím pracoval například v agenturách ČTK a Reuters.

Martin Kořenek a Katarína Behulová novými posilami v top managementu společnosti Home Credit - čtěte ZDE

Jana Šufajzlová HR ředitelkou společnosti Home Credit - čtěte ZDE

Home Credit, založený v roce 1997 v Česku, je poskytovatelem spotřebitelského financování ve střední a východní Evropě, Společenství nezávislých států a Asii. Majoritním vlastníkem (88,6 procenta) je PPF. Minoritním akcionářem Home Creditu (11,4 procenta) je investiční holdingová společnost EMMA OMEGA.

URL| <http://kariera.iHNed.cz/pro-hr-manazery/c1-65484910-marek-petrus-byvaly-reditel-komunikace-cnb-nastoupil-do-spolecnosti-home-credit>

Rusko možná prodlouží pauzu v bombardování východní části Aleppa

20.10.2016 ČRo Radiožurnál str. 02 18:10 Ozvěny dne - publicistika

Vladimír KROC, moderátor

Rusko možná prodlouží pauzu v bombardování východní části Aleppa, kde jsou koncentrovány síly odporu vůči režimu Bašára Asada. Oznámil to mluvčí Kremlu. Dodal ale, že humanitární pauza bude ukončena, pokud ji povstalci zneužijí k přeskupení sil nebo rozpoutání útoků. Syrská armáda pro povstalce otevřela speciální koridory, kudy mohou obléhané město opustit. Ti se to ale zdráhají učinit, protože to považují za past. Drží Rusko bojující na straně Asada klíč k řešení situace a o co vlastně v Aleppu i v celém regionu hraje. To teď probereme s Janem Šírem, odborníkem na Rusko z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Dobrý den.

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Dobrý večer.

Vladimír KROC, moderátor

Rusko se v posledních týdnech stalo terčem silné mezinárodní kritiky kvůli svému postupu v Aleppu. Padala i obvinění z válečných zločinů a podobně. Proč teď Moskva tedy kývla na humanitární pauzu v bojích. Je to reakce na tu kritiku, nebo tím něco sleduje?

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Tak myslím si, že za tím rozhodnutím, respektive prohlášením může stát několik faktorů. Za prvé, bych tady rád upozornil na to, že Ruskou federaci podobné prohlášení o tom, že zastavuje bombardování Aleppa, nic nestojí, jsou to pouze slova s tím, že reálně ta východní část města je nadále obklíčena, to znamená, ti rebelové nemají možnost doplnit svoje síly, ty humanitární koridory, které měly být otevřeny, reálně nejsou využívány, mimo jiné i s ohledem na tu předchozí skutečnost a zkušenost s rozstřílením humanitárního konvoje OSN. Takže to bombardování lze kdykoli obnovit, aniž by Ruská federace na tom mohla něco ztratit. Samozřejmě dalším aspektem si myslím, že je ta masivní desinformační kampaň, která tu vojenskou intervenci Ruské federaci v Sýrii provází. Její podstatou je vysílání konfliktních signálů, které jsou výrazně matoucí pro mezinárodní společenství, včetně protivníků, a to samozřejmě sťažuje přijímání rozhodnutí. A asi třetí věc, na kterou bych tady měl upozornit, je to, že Ruská federace si tímto způsobem může budovat vyjednávací pozici, protože víme o tom, že včera byl Vladimir Putin v Berlíně, dneska se v Bruselu jedná o možném rozšíření protiruských sankcí, takže tohle to může být další krok, kterak rozštěpit mezinárodní společenství tím, že dám najevo, že jsem připraven k jednání, popřípadě k nějakým ústupkům.

Vladimír KROC, moderátor

A řekl byste, že se Moskvě její angažmá v Sýrii vyplácí, měřeno geopolitickým vlivem, nebo že se jí to nakonec vymstí?

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Tak rozhodující pro to, abych vám mohl dát jednoznačnou odpověď, bude to, jakým způsobem to angažmá nakonec skončí. A ten konec je stále do velké míry otevřen. Co se týče nějaké operační nebo taktické roviny, tady si dovolím tvrdit, že Ruská federace byla schopna dosáhnout určitých výsledků nebo geopolitických výhod, narážím na to, že vlastně Rusko bylo schopno se upevnit v západní Sýrii, získalo neomezená práva na pobyt svojí armády, včetně přístavu ve Středomoří, což samozřejmě dává Moskvě možnost projekci vojenské síly i do dalších regionů. Ruská federace dosáhla toho, že vlastně nedošlo k výraznému utlumení té migrační vlny, což je faktor, který momentálně destabilizuje Evropu, což je něco, co Ruská federace může využít i třeba při vyjednávání o dalších otázkách z mezinárodní politiky, ve kterých je zaangažována, narážím třeba na tu stávající ukrajinskou krizi, nicméně co se týče nějakého toho strategického kalkulu, tady bych si jist nebyl a myslím si, že minimálně to, že Rusko se izoluje od vyspělého světa v dlouhodobém měřítku, může Rusku pouze ublížit.

Vladimír KROC, moderátor

Poněkud v pozadí syrského konfliktu je občanská válka v Jemenu, která má ale přitom podobné důsledky v podobě zcela rozvrácené země na jihu Arabského poloostrova. A je poměrně zajímavé, že ze strany jejich aktérů zazněly výzvy, aby se Rusko ujalo role zprostředkovatele. Není to další signál, že Rusko posiluje svůj vliv v regionu?

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Může to tak být chápáno, ale to, že Rusko je k podobné akci nebo intervenci vyzýváno, ještě neznámá, že reálně k něčemu takovému dojde. Já bych tady se odkázal na to, co jsem řekl v odpovědi na vaši první otázku, myslím si, že to může být částečně určitá informační bublina, která je mimořádně důležitou součástí toho, těch válečných operací, které Rusko v regionu provádí.

Vladimír KROC, moderátor

Ten jemenský konflikt v sobě nese element šíitsko-sunnitského sporu, podobně jako válka v Sýrii a Moskva v obou případech stojí spíše na straně šíitů, zatímco Spojené státy tedy na straně sunnitů. Je to náhoda nebo se tu rýsuje širší sektářský konflikt, v jehož pozadí tedy proti sobě budou stát velmocenská rivalovná v jakési nové studené válce.

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Ptáte se na víc věcí najednou. Takže já to zkusím rozklíčovat postupně. Ano, máte pravdu, že minimálně v Sýrii je možno velice výrazně vnímat tu sektářskou dimenzi toho probíhajícího konfliktu, to, že na jedné straně tady máme Ruskou federaci spolu s Íránem, spolu s vojsky Hizballáhu, které, kteří všichni se postavili na stranu Bašára Asada. Na druhé straně rád bych tady upozornil na to, že to americké, v případě západní angažmá, rozhodně nelze vnímat jako angažmá na straně sunnitské větve islámu, konkrétně třeba ten Daesh, ten Islámský stát, to je, to je ryze sunnitské hnutí a víme o tom, že Západ na rozdíl od Ruské federace proti němu reálně bojuje.

Vladimír KROC, moderátor

To byl tedy politolog Jan Šír. Děkujeme, přeje hezký den, na shledanou.

Jan ŠÍR, odborník na Rusko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Děkuji za zavolání.

Polná viděla povedenou premiéru svérázného cestovatelského vyprávění

Ladislava Zibury

20.10.2016 Jihlavský deník str. 13 U nás doma
MARCEL MORŽOL

Odjel do Číny a Nepálu, aby viděl to, co turisty nezajímá.
Pěšky při tom urazil 1 500 kilometrů

Polná – V dnešním uspěchaném světě se rozhodl Ladislav Zibura vyrazit do protisměru. Chodí zásadně pěšky a navíc většinou tam, kam by běžného turistu nikdy nenapadlo zamířit. Ojedinělou ukázkou jeho cestovatelské filozofie byla cesta skrze Nepál a Čínu, kterou podnikl letos a nyní o ní vypráví na svých proslulých cestovatelských besedách.

Světovou premiéru cestovatelské přednášky o této cestě, nazvanou Pěšky mezi buddhisty a komunisty, v úterý večer viděla Polná na Jihlavsku. Včera si ji pak mohli poslechnout lidé v Uherském Hradišti a v příštích týdnech s ní Ladislav Zibura objede desítky dalších míst v Česku. A publikum bude odcházet určitě podobně nadšené jako v Polné.

Zibura svými přednáškami bourá představu o nudných cestovatelských besedách.

Popravdě řečeno, pokud si chcete udělat představu o Nepálu či Číně, uspokojí vás určitě lépe nějaký cestopisný film než Ziburova show. Chcete-li ovšem vědět, jak se v daných zemích žije a především, jak byste je při své cestě viděli vy, budete naopak nadšeni.

MEZI HINDUISTY ZA BUDDHISTY

V podobném duchu se neslo i vyprávění o Číně a Nepálu. Tedy nevidíte jedinou fotku Everestu a ani turisticky proslulou čínskou tarakotovou armádu.

Abychom Ziburovi neubližovali – on za tarakotovou armádou vyrazil, ale nakonec v duchu svého putování skončil někde úplně jinde.

Jeho příběhu to ovšem nijak neubližuje, nevypráví totiž o horách Nepálu a památkách Číny. Cesta Nepálem vedla jeho neturistickými oblastmi. Nejprve na sever do Himaláje a pak zpět na jih k indickým hranicím. „Většina lidí si myslí, že Nepál jsou vysoké hory, ale to jen část této země. Střed tvoří vrchovina a jih nížiny,“ je aspoň na okamžik Zibura popisný. Když pak ukáže plochou nepálskou krajinu, naváže vtipnou sentencí o Nizozemsku. Jinak však neprovádí krajinou, ale zajímají ho především lidé.

A k těm máte při pěším putování nejbližší.

Z malých příběhů a zastávek tak sestavuje svou cestu. Dokáže obrázky z uprášených kilometrů pěšího putování nejen vybrat, ale především k nim připojit vypointované příběhy. A umí své vyprávění vést napříč realitou. Tedy, jak sám přiznává, většina Nepálců jsou ve skutečnosti hinduisté, ale on nakonec dorazí do chrámového komplexu na jihu Nepálu, jakéhosi buddhistického Jeruzaléma.

O tom, jak dokonale necestovatelské je jeho vyprávění, svědčí snad nejlépe, že se ani nedozvíte, jakým nejvyšším sedlem v Himalájích prošel. Není to ovšem důležité, neboť přes Thorong La procházejí ročně desítky tisíc trekařů, a pokud vás to jen trochu zajímá, najdete hromady článků o tomto treku v časopisech i na internetu.

ZAJÍMAJÍ HO LIDÉ A AŽ POTOM KYTKY

Zibura je prostě zcela jiný cestovatel než ti, kteří pořádají desítky běžných cestopisných promítání. Ti vám sice dokáží pojmenovat všechny kytky i vrcholy hor, ale nedozvíte se, jak se domluvíte s Nepálci, když nevládnete jejich rodnou řeč a oni nemluví anglicky. Zibura i z této situace dokáže vytěžit zajímavé postřehy a ukáže, že k cestování vůbec nepotřebujete moc peněz.

„Přijel jsem do Nepálu a zjistil jsem, že mi nefunguje rooming a bankovní karta,“ otevírá peripetie, které mu nakonec usnadnily život.

Dokázal uhádat takovou cenu hotelu, že ho obdivovali i tradičně spořiví izraelští turisté. „Spím tam, kde nespí ostatní turisté,“ fabuluje Zibura. Vybírá si noclehy bez wifi. i když počítač ho doprovází celou cestu. „Připojení mi dává určitý pocit bezpečí,“ vysvětluje.

Po Nepálu vyrazil mladý chodec na 800 kilometrovou cestu mezi čínskými městy Chengdu a Sian. Tedy oblastmi, kde má mnohem menší šanci potkat turistu než v Nepálu. Stává se hostem desítek Číňanů, kteří jej krmí i opíjejí, a poznává jejich každodenní život. Samozřejmě neujde pozornosti bedlivé čínské policie, která ho odveze ze zakázané oblasti, a tím prodlouží jeho putování.

To vše se děje za pomoci úžasných anglicko-čínských překladačů, které dokáží vyrábět přímo úžasné slovní zápletky. Jak s úsměvem zmiňují cestovatelé, pokud něco může rozpoutat třetí světovou válku, jsou to právě ony „dokonalé“ internetové překladače.

KONEC NA KOKOŘÍNĚ

A celý příběh končí velmi stylově na Kokoříně úvahou nad tím, v jak příjemné a úžasné zemi žijeme.

Zibura má úžasný dar zaujmout posluchače a jeho projev mi v mnohém připomněl skvělého horolezce a pábitele Mirka Šmída z Police nad Metují. Šmídovo vyprávění nebylo pouze o horách, ale především o životě v nich. Ani Šmídovi vždy nezáleželo na tom, zda se jeho příběhy na sto procent odehrály tak, jak večer na přednášce zazněly. Kouzlo vyprávění a nadšené oči, především posluchaček, byly pro něj přednější.

Ono to nakonec funguje i na ty, kteří na podobné přednášky chodí především kvůli lásce k dalekým zemím.

I když v životě vyslechnete desítky přednášek, nakonec vám v paměti zůstanou jen takoví lidé jako Šmíd či Zibura.

Ladislav Zibura

- Narodil se 15. června 1992 v Českých Budějovicích – V 16 letech začal pořádat festival Budějovický majáles, ze kterého se podařilo vybudovat jednu z největších neziskových akcí v České republice – V roce 2011 vyrazil na svoji první ; 900 kilometrů dlouhá cesta do Santiaga de Compostela ho nadchla a rozhodl se v poutnictví pokračovat – Ve stejném roce nastoupil na Právnickou fakultu a **Fakultu sociálních věd** na Karlově univerzitě – Po prvním semestru se rozhodl věnovat jen médiím, právnickou fakultu opustil a přihlásil se ke studiu žurnalistiky a hospodářské politiky na Masarykově univerzitě v Brně.

– Studium na UK již Zibura dokončil, nyní studuje žurnalistiku na Masarykově univerzitě – Na svoji první pouť navázal dalšími cestami – v roce 2012 se vypravil na 1400kilometrovou pěší cestu do Říma, v roce 2013 ujel 3500 kilometrů na kole na cestě k Severnímu moři a nazpět, v roce 2014 ušel pěšky 1400 kilometrů na cestě do Jeruzaléma, v roce 2016 podnikl 1500 kilometrů dlouhou cestu Nepálem a Čínou – Nemotivuje ho víra, ale touha po dobrodružství a poznávání lidí – O své pouti do Jeruzaléma napsal úspěšnou knihu - Nyní vyráží na další sérii svých cestovatelský show s promítáním a povídáním Pěšky mezi buddhisty a komunisty

Foto autor| Foto. Deník/archiv

Foto popis| POUTNÍK. Ladislav Zibura dokáže bude v příštích týdnech a měsících objíždět Česko se svým vyprávěním o pěším putování Čínou a Nepálem.

Region| Vysočina

Politolog: TOP 09 propadla v krajských volbách i za Schwarzenberga

21.10.2016 ct24.cz str. 00 Názory

rklos

TOP 09 schází regionální zakotvení, chybí jí přesvědčivé místní osobnosti, říká politolog Stanislav Balík z **Fakulty sociálních věd** UK. Podle něj se strana nachází na zásadní křižovatce, na které se musí rozhodnout, co dál. Přitom výsledek v krajských volbách nepovažuje Balík za výrazný propad – TOP 09 získala stejný počet mandátů jako v roce 2012.

Stanislav Balík ve Studiu 6 uvedl, že není třeba z posledních voleb vyvozovat přehnané závěry, protože TOP 09 krajské a komunální volby nikdy nešly. Přestože pád předsedy Miroslava Kalouska považuje za reálný, je přesvědčen, že v pozici předsedy nadále zůstane, neboť za něj momentálně nevidí jinou možnou náhradu.

Problém vidí v klesající schopnosti přimět své voliče, aby přišli k volbám. „Možná se vyčerpává mobilizační potenciál, který strana měla, možná pod dojmem častého střídání voleb a pod dojmem častého vydávání těch konkrétních voleb za ty klíčové, v nichž je potřeba přijít a stranu podpořit. To nefunguje úplně dlouhodobě.“ Dále vidí jako příčinu měnící se dobu, kdy mohly straně vyrůst alternativy, které jsou srdci voliče bližší.

Pokles volebních preferencí TOP 09 nedává politolog do souvislosti s odchodem Karla Schwarzenberga z čela strany a s tím, že jej nahradil Miroslav Kalousek. „I s Karlem Schwarzenbergem dopadly volby v roce 2012 špatně. Není to tak dlouho co proběhly evropské volby 2014, a v těch naopak TOP 09 sahala po vítězství. Samozřejmě ještě měla Karla v čele, byť už velmi starého, ale oslovovala na jiných tématech pro jiný orgán.“

Strana TOP 09 byla založena v roce 2009 Miroslavem Kalouskem (tehdy za KDU-ČSL) Karlem Schwarzenbergem (tehdy nestraník za SZ) a Petrem Gazdíkem (STAN). Od svého vzniku se orientovala jako proevropská a liberálně středová. Podílela se na vládě Petra Nečase v letech 2010 až 2013, nyní je v opozici. V krajských volbách roku 2016 získala 3,5 procenta hlasů a 19 mandátů.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/nazory/1940500-politolog-top-09-propadla-v-krajskych-volbach-i-za-schwarzenberga>

Kam můžete zajít

Burza oblečení ve Slatiňanech

Slatiňany – Pořadatelé vás srdečně zvou na tradiční burzu oblečení, která se koná ve Společenském domě 21. října od 14:00 – 17:30 hodin. Na burze najdete podzimní a zimní oblečení, boty, batohy, hračky a mnoho dalšího. Burza bude doplněna o nové oblečení.

Cirkus Berosini

Chrudim – Od 20. do 23.

října můžete vyrazit na cirkus Berosini. U Tesca vás bude bavit ve čtvrtek a pátek od 17 hodin, v sobotu od 15:00, v neděli od 11:00. Pozor – ve čtvrtek 20.10. jednotné vstupné 100 Kč.

Pražský démon

Chrudim – Soukromý nečapkovský turnaj jednotlivců Pražský démon začíná na pétanque hřišti Za Vodojemem 22. října. Prezence: 9.15 – 9.45 hod., zahájení 10.00 hod. Startovné: 50 Kč za osobu, občerstvení: v přílehlé restauraci, počet zápasů: minimálně sedm, ubytování pro přespolní možno zajistit. Podmínky účasti: dobrá vůle, klidné spaní, pravidelné zažívání, koule k zapůjčení.

Čechy krásné, Čechy mé

Nasavrky – Podej mi ruku a dívej se na kouzlo naší krásné vlasti – to je motto výstavy nazvané Čechy krásné, Čechy mé, která proběhne ve dnech 23. 10. – 20. 11. 2016 na zámku Nasavrky.

Vernisáž fotografií Ivany Hronové a obrazů Markéty Adámkové z Kameniček se uskuteční 22.

října v 17 hodin. Úvodní slovo bude mít Vanda Vávrová, občerstvení zajistí Kruh zdraví z Chrudimě.

Vystoupí: Monika Mašková, Martin Langr a soubor Klíčenky pod vedením Ivy Malinové.

Regulace intimity

Chrudim – Divadelní spolek J. N. Štěpánka vás zve na inscenaci Regulace intimity, v neděli 23. října v 19:00 hodin do Divadla Karla Pippicha. Tvůj charakter je to, co děláš, když si myslíš, že se nikdo nedívá. Z čeho mají mladí lidé strach? Co milují? V co věří? Dvanáct loňských absolventů herectví pražské DAMU připravilo společně s režisérem Jiřím Havelkou inscenaci, která je otevřenou zpovědí, v níž zkoumají hranice svého vnitřního a vnějšího světa.

Den s dechovkou

Skuteč – V neděli 23. října v 11 hodin se v Kulturním klubu Skuteč uskuteční IX. Den s dechovkou. Poslední říjnová neděle patří tradičně dechové hudbě.. K poslechu a tanci kromě domácí Šeucouské muziky zahraje Pohoranka a Zručská desítka. O občerstvení a dobrou pohodu bude postaráno.

Přednáška ve Dvakačovicích

Dvakačovice – Na přednášku a besedu s analytikem a odborným asistentem Mgr. Karlem Svobodou Ph. D. z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Katedra ruských a východoevropských studií a z Institutu mezinárodních studií v Praze na téma Ruská politika – doma i v zahraničí můžete přijít ve čtvrtek 27. října od 17.30 hodin do sálu na evangelické faře.

Region| Východní Čechy

Rozhovory o brexitu začnou do konce března. Skotsko nesouhlasí, spěchá s referendem

21.10.2016 ct24.cz str. 00 Svět
tichyd

Britská premiérka Theresa Mayová potvrdila na summitu EU svým kolegům z dalších zemí Unie, že Británie do konce března 2017 aktivuje článek 50 Lisabonské smlouvy, a zahájí tak rozhovory o svém odchodu z Evropské unie. Po prvním jednání dne summitu EU v Bruselu to potvrdil předseda vrcholných unijních schůzek Donald Tusk.

Pro předsedkyni britské vlády Theresu Mayovou je účast na summitu EU premiérou. Podle diplomatů dala svým kolegům z ostatních zemí Unie najevo, že by neměli organizovat schůzky bez britské účasti, protože země je stále plnoprávným členem Unie.

V září se lídři 27 zemí EU bez britského zástupce sešli v Bratislavě, poprvé v tomto formátu jednali na konci června jen pár dní po britském hlasování.

„Británie je stále členem EU se všemi právy a závazky,“ uznal Tusk. Zdůraznil ovšem také, že ostatních 27 členů Unie má povinnost a závazek setkávat se a prodiskutovávat společnou strategii a budoucí podobu jednání s Británií. „Já bych preferoval formát v 28 (členech) nejen pro příští měsíce, ale i roky a desetiletí. Ale musíme respektovat výsledek referenda,“ poznamenal šéf Evropské rady.

Zopakoval také dlouhodobý postoj EU, že před formálním spuštěním až dvouletých rozhovorů o britském odchodu nebudou s Londýnem v této věci žádná vyjednávání. Edinburgh předložil k veřejné diskuzi návrh zákona o referendu o nezávislosti

S odchodem Velké Británie z Evropské unie nesouhlasí skotská vláda pod vedením Skotské národní strany (SNP). „Skotsko bude mít možnost znovu zvážit otázku své nezávislosti, a to ještě předtím, než Spojené království vystoupí z Evropské unie,“ prohlásila opakovaně skotská premiérka Nicola Sturgeonová s tím, že je podle ní vysoce pravděpodobné, že se referendum uskuteční už před rokem 2020.

přehrát

video

Kasáková: Pro Sturgeonovou je zásadní věcí udržení Skotska v rámci vnitřního trhu EU

Ve čtvrtek zveřejnil kabinet Sturgeonové návrh zákona o referendu o nezávislosti Skotska - s cílem umožnit lidem vyjádřit se k navrhovanému znění zákona včetně jeho klíčové otázky: Mělo by být Skotsko nezávislou zemí (Should Scotland be an independent country)?

„Pokud by došlo k tomu, že Skotsko bude mít druhé referendum (a vysloví se pro nezávislost), tak by trvalo několik let, než by se vypořádaly vztahy Skotska se zbytkem Spojeného království. Ale ne všichni zastánci nezávislého Skotska zároveň podporují setrvání země v EU,“ poznamenala k tématu Zuzana Kasáková z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** UK.

Today @DerekMackaySNP launched a consultation on the Draft Referendum Bill. Give your views here: <https://t.co/RfKrrJ0X8f> pic.twitter.com/cwRWgT0ORn— The SNP (@theSNP) October 20, 2016

Skotové odmítají „hard brexit“

V posledních týdnech skotskou politickou reprezentaci rozhořčil postoj vládnoucích (v celé Velké Británii) toryů (konzervativců). Ti jsou zastánci „hard brexitu“, čili tvrdé verze rozchodu Velké Británie s Evropskou unií. S Edinburghem navíc detaily procesu vystoupení odmítají konzultovat. „Pro hard brexit nemá vláda žádný mandát, brexit se stal brexitem v područí konzervativců,“ ohradila se Sturgeonová.

Fakta

Jak Skotové hlasovali 24. června 2016

62 procent Skotů, kteří se zúčastnili referenda, se vyslovilo pro setrvání Spojeného království v EU.

Proti odchodu z Unie hlasovali většinově lidé ve všech 32 skotských volebních obvodech.

Tvrdé vystoupení z Unie je spojeno s odchodem z Evropského jednotného trhu. Skotské politické špičky jsou ostře proti tomuto kroku. Obávají se, že by měl negativní vliv na ekonomiku.

Odkaz

Brexit

Podle jedné z nejnovějších studií by Skotsko opuštěním společného trhu přišlo o desítky tisíc pracovních míst a jeho hrubý domácí produkt by zaznamenal dvou až pětiprocentní pokles.

„Analýzy ukazují, že kvůli brexitu by skotská ekonomika ročně přicházela až o 11,2 miliard liber. Takový je výhled do roku 2030,“ potvrdil skotský ministr financí Derek Mackay.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/svet/1940770-rozhovory-o-brexitu-zacnou-do-konce-brezna-skotsko-nesouhlasi-specha-s-referendem>

MEDIÁLNÍ VÝCHOVA JE PRO UČITELE STRAŠÁK

21.10.2016 Strategie str. 58 Marketing
BEZ JASNÝCH PRAVIDEL

PROČ SE JEŠTĚ VYDÁVAJÍ NOVINY, KDYŽ SE VŠE NAJDE NA INTERNETU? PROČ SE MÉDIÍM VĚNUJE TOLIK POZORNOSTI? JAK BY VYPADAL NÁŠ ŽIVOT, KDYBY MÉDIA NARÁZ ZMIZELA? NA PODOBNÉ OTÁZKY BY DNES MĚLY UMĚT ODPOVĚDĚT VŠECHNY DĚTI DÍKY MEDIÁLNÍ VÝCHOVĚ.

Mediální výchova tvoří již deset let povinnou součást základního vzdělávání. „Škola musí zařadit mediální výchovu na 1. i 2. stupni, nemusí však být zařazena v každém ročníku,“ řekla Strategii Jarmila Balážová, mluvčí ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. S mediální výchovou je podle ní vhodné začít klidně již od 1. ročníku, protože rozvíjí jednu z hlavních klíčových kompetencí – komunikativnost. „Mediální výchova je velice důležitá pro uplatnění jedince ve společnosti. Musí umět zpracovat, vyhodnotit a využít podněty, které přicházejí z okolního světa, a to především přes média – děti by s nimi tedy měly začít pracovat co nejdříve,“ doplnila mluvčí.

Podle mediálního analytika z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Radima Woláka by měly děti začít s mediální výchovou od malička. „Jakmile dítě začíná využívat média, mělo by se učit o nich přemýšlet. Objevují se návody pro rodiče, jsou programy pro školky. Nemusí jít o nic obtížného – základem je rozhovor, kladení otázek, hledání odpovědí, přemýšlení,“ řekl Wolák Strategii.

Děti by měly pochopit, že ne všechno, co se objeví v médiích, musí odpovídat realitě. Měly by se naučit rozlišovat skutečnost od jejího mediálního obrazu.

Díky mediální výchově by měly rovněž umět rozpoznat nebezpečí, na která mohou narazit ve virtuálním prostředí počínaje kyberšikanou na sociálních sítích přes nedbalé zacházení s osobními údaji až po klamavou reklamu.

Řada škol při výuce mediální výchovy tak trochu tápe. S přechodem od osnov k rámcovým vzdělávacím programům se jí podařilo prosadit v podobě takzvaného průřezového tématu. Neexistují nicméně jasně daná pravidla, co a jak vyučovat. „Mediální výchovu je možné zařadit do školního vzdělávacího programu jako interaktivní součást vzdělávacího obsahu jakéhokoliv vyučovacího předmětu nebo v podobě samostatného předmětu, projektu, semináře, kurzu a podobně,“ vysvětlila Balážová s tím, že mediální výchovu může vyučovat

jakýkoliv pedagog, v případě samostatného předmětu většinou učitel českého jazyka, výchovy k občanství nebo dějepisu, ale také informatiky.

Podle Woláka by se měla mediální výchova přirozeně prolínat stávajícími předměty. „Učitel češtiny se věnuje jazyku v médiích a příznakovým výrazům, historik roli médií v dějinách a dějinám médií, matematik třeba otázce prezentace výzkumů veřejného mínění, zeměpisec reprezentaci jiných kultur a zemí v médiích.“ Další z cest, jak se mediální gramotnost na školách rozvíjí, je tvorba školních médií. „Tím, že si děti zkoušejí vytvářet mediální obsahy, získávají představu o tom, jak vznikají,“ doplnil Wolák. POKUS–OMYL

Přestože mediální výchova probíhá v českých školách již přibližně deset let, učitelé mnohdy nevědí, jak by měla vypadat. Ke způsobu její výuky se proto ani raději nevyjadřují. Z několika oslovených ředitelů základních škol (mezi nimi byly i některé renomované školy) Strategii neodpověděl ani jediný. To nahrává spekulacím o tom, že mediální výchova je často žákům podávána metodou pokus–omyl. A o takovouto medializaci školy samozřejmě nestojí.

Na obhajobu učitelů je ale nutno zdůraznit, že v Česku aby kvalitní školení či kurz mediální výchovy pro učitele pohledal. Nabídka je zkrátka velmi omezená.

„Pro pedagogy samostatné studium mediální výchovy vyčleněno není. V rámci dalšího vzdělávání existují různé kurzy, ale ty nejsou prvoplánově určeny pro pedagogy. Pokud se chce pedagog v této problematice vzdělávat, musí si nějaký kurz najít sám. Čerpat lze i z literatury. Národní institut dalšího vzdělávání samostatné kurzy zaměřené přímo na mediální výchovu nenabízí,“ zdůraznila mluvčí MŠMT s tím, že pro učitele je k dispozici jako součást rámcových vzdělávacích programů metodický portál na internetu a dostupná je i metodická příručka.

MEDIÁLNÍ NEGRAMOTI

Za deset let mediální výchovy vznikla sice řada metodických pomůcek, učebnic a postupů, po kterých lze sáhnout, ne všechny jsou ale kvalitní. Mnohdy se „napálí“ i sami učitelé. Není divu. Na pedagogických fakultách, kde se formují, se jim začíná nabízet základní vhled do mediální problematiky, stále to ale není „ono“. „Možnost získání aprobeace mediální pedagog, běžná v zahraničí, u nás zatím není,“ podotkl Wolák.

Absenci kvalitních vzdělávacích kurzů či školení v této oblasti potvrdila Strategii i Dana Rabiňáková, ředitelka organizace Partners Czech, která v minulosti kurzy mediální výchovy pro učitele pořádala.

Na projekt „Rozumět médiím“ získala dříve organizace i několikamilionovou dotaci z Evropského sociálního fondu a ministerstva školství. V období 2002–2007 proškolili na 600 učitelů. „Vzdělávání v oblasti mediální výchovy jsme zakončili v roce 2007. Od té doby jsme bohužel pro nedostatek finančních

zdrojů už nic tak velkého realizovat nemohli,“ uvedla Rabiňáková, podle níž české školy v dané problematice pokulhávají téměř ve všem. „Je velmi malá informovanost obecně o tom, jaký mají média vliv na utváření veřejného mínění, i velmi nízká mediální gramotnost,“ dodala.

I NOVINÁŘ JE JEN ČLOVĚK

Přes všechny výše popsané problémy média do výuky neodmyslitelně patří. Dnešní život je médií významně prostoupen a žádný učitel se nemůže tématu vyhnout, média se stávají přirozenou součástí výuky.

Pokud má ředitel či ředitelka školy štěstí a kápne na nějakého nadšence, který mediální problematiku s chutí učí, má vyhráno. Mnohdy se ale stává, že se učitelé této problematiky obávají.

„Vědí sice, že je s dětmi o médiích třeba mluvit a mnohá mediální témata se ve školách řeší, ale odrazuje je, že děti jsou například ve vztahu k novým technologiím a sociálním sítím uživatelsky zkušenější,“ prozradil Wolák.

Některé školy si zvou na besedy i lidi s mediální praxí, což je pro žáky velmi užitečné – je dobré, když se setkají s někým z novin nebo z reklamní agentury a zjistí, že i novinář je jenom člověk, který má své limity.

Nesypejme ale popel na hlavu jen školám a učitelům. V první řadě je pro každé dítě důležitá mediální výchova v rodině. Ne všichni rodiče ale mají na takovou výchovu dost času a někteří ji ani nezvládnou. Pokud rodič a učitel nespolupracují, dítě se v médiích jednoduše ztratí. V dnešním světě, který je protkaný médií všeho druhu, by to byla velká chyba.

VÝCHOVNÝ PŘÍKLAD Mediální výchova má ve světě dlouhou tradici. Přístup k jejímu zařazení do školní výuky se v různých zemích světa liší. Celospolečenská potřeba mediální gramotnosti se začala projevovat již v průběhu padesátých a šedesátých let 20. století zejména pod vlivem komercializace médií v USA - do systému školní výuky byla tedy mediální výchova poprvé integrována právě tam. Velký tlak na její výuku vyvíjeli především rodiče – dětem činilo obrovské potíže odlišit informace ze zpravodajství od reklamy a považovaly je

za stejně důležité. V USA se také významně zapojují neziskové organizace, které se cíleně mediální výchovou zabývají především prostřednictvím různých projektů a programů. Vzorem pro výuku mediální výchovy by mohla být Kanada. V současné době je součástí předmětu anglický jazyk a vyučována je také průřezově. Jejím hlavním cílem je rozvíjení kritického myšlení a rozvoj aktivního občanství. K úspěšnějším zemím se řadí i Austrálie. Na středních školách běží specifický předmět media studies (mediální studia). Mediální výchova je zároveň integrována do anglického jazyka, společenských věd i dalších předmětů. Dlouholetou tradicí mediální výchovy se může pyšnit Velká Británie. Od roku 2007 má své pevné místo jako samostatný předmět. Stejně je na tom Maďarsko, kde se předmět týká žáků mezi 12 a 18 lety. Ve Francii je mediální výchova integrována do základních předmětů francouzský jazyk, dějepis a zeměpis, zároveň se tam nabízí volitelné kurzy mediální výchovy.

Foto autor| FOTO: Profimedia

Foto popis| MIŠMAŠ Učitel češtiny se věnuje jazyku v médiích a příznakovým výrazům, historik roli médií v dějinách, matematik výzkumům veřejného mínění, zeměpisec reprezentaci jiných kultur a zemí v médiích. Dítě si to musí poskládat samo.

Ivana Karásková: Čína. Respekt k síle, nebo síla respektu?

21.10.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Názory a petice
PV

Si ťin-pchingova administrativa věří, že Čína bude respektována, jen pokud bude silná. Z reakcí na čínské iniciativy je však zřejmý opak: čínská síla vyplývá z respektu, který si u ostatních získává.

Před třemi lety představil čínský prezident Si ťin-pching na své návštěvě ve Střední a jihovýchodní Asii projekt Pásu a Stezky, ambiciózního propojení Eurasie, Asie a Afriky. Prakticky přes noc tak zamotal hlavu západním i čínským analytikům věnujícím se čínské zahraniční politice. Jeho plán totiž představuje zásadní obrát od politiky otce čínského ekonomického zázraku Teng Siao-pchinga, který po událostech v roce 1989 nabádal čínské vedení, aby země klidně sledovala zahraniční vývoj, skrývala své kapacity, získávala čas, neupozorňovala na sebe a nikdy se nestavěla do vůdčí role. Tato mantra sloužila čínské zahraniční politice po více než dvě dekády a ovlivňovala uvažování i praktickou politiku v takových otázkách, jako jsou intervence OSN, členství v mezinárodních organizacích nebo zapojení do řešení mezinárodních krizí.

Si nyní postavil Čínu do pomyslného inkluzivní transregionální iniciativy, centra která oficiálně neslibuje nic menšího než hospodářský blahobyt a podporu světového míru. Logickou otázkou tedy je, co vedlo Čínu k tak radikálnímu obrátu (a vzhledem k prostředkům investovaným do projektu už nikoli jen rétorickému).

Odpovědi lze hledat v měnící se ekonomické i politické situaci. Vývoj euroamerického pohledu na Čínu ukazuje, jak dynamicky se v současném mezinárodním systému proměňuje vnímání příležitostí, problémů a hrozeb. Před třiceti lety byla Čínská lidová republika relativně chudou zemí se sice rostoucí ale jen omezeně přitažlivou ekonomikou a armádou, která by působila spíše politováníhodně, nebyť jaderných zbraní a více než milionu branců.

Ještě před dvaceti lety nebyl obraz Číny příliš odlišný: země byla na Západě vnímána prizmatem událostí na náměstí Nebeského klidu a vojenských manévřů v Tchajwanské úžině. Současně ale začala působit přitažlivá síla rychle rostoucího čínského hospodářství (Clintonovo: "It's the economy, stupid!"). Z hlediska Západu zdánlivě nálehavější úkoly (Bosna, Somálsko, Rwanda) přitom odsouvaly dění ve východní Asii na vedlejší kolej.

Po další dekádě se situace razantně změnila. Západ v roce 2006 už pět let válčil s globálním terorismem, čemuž Čína přinejmenším nominálně přitakávala. Současně bylo zřejmé, že několik dekád pokračující růst katapultoval Čínu mezi klíčové mezinárodní ekonomické aktéry, což jen podtrhla finanční krize 2007 a následná recese v USA a Evropě.

Kontrast s rostoucí Čínou nahloidal nejen přesvědčení o dominanci liberálního tržního modelu, ale do politického diskurzu se také naplno vrátily úvahy o tom, nakolik se čínský hospodářský růst přetaví do mocenského posílení země. Rostoucí poptávka po surovinách, nejen energetických, navíc zpochybnila, že by

ekonomické aktivity musely mít vždy povahu hry s nenulovým součtem. Energetická bezpečnost se pomalu, ale jistě stávala tématem dne, což Čínu, spotřebovávající energetické suroviny v obrovském a setrvale rostoucím objemu, stavělo ze západní perspektivy do nelichotivého světla.

Snaha vypomoci si obchodem s mezinárodními párii typu Íránu nebo Súdánu tomuto negativnímu vnímání Číny na Západě jen nahrála. Paradoxem však je, že reálný efekt čínského působení v oblastech, ze kterých z politických či bezpečnostních důvodů západní ropné a plynárenské společnosti odešly, byl systémově spíše pozitivní. Vytěžená ropa totiž nezbytně nekončila v Číně, ale často na světových trzích, kde zvyšovala celkový objem světové nabídky a pomáhala tvořit cenu. Ačkoli se to mezi analytiky světových energetických trhů vědělo, méně ochotně se již publikovaly tyto pozitivnější aspekty působení čínských energetických společností v zahraničí.

A dnes? Čína je těžko zpochybnitelnou dvojkou současného mezinárodního systému. Ruská anexe Krymu, válka v Sýrii a související vzestup Daeše, nestabilita v severní Africe a pokračující vlna teroristických útoků vyvolávají obavy, že svět směřuje od relativní (by? mnohými kritizované) stability pod americkou dominancí k mnohem nestálejšímu uspořádání. Si ťin-pchingova iniciativa tak přichází v okamžiku, kdy americký hegemon působí vyčerpaným dojmem a v americké společnosti jako by nabývalo na síle vnitřní pnutí, jehož nejkřiklavějším symptomem je Trumpova kandidatura.

Z hlediska načasování je iniciativa Pásu a Stezky výhodná, a to hned v několika oblastech, které Čínu trápí. V první řadě začíná čínská ekonomika zpomalovat. Ačkoli její růst je stále impozantní (za posledních 40 let rostla čínská ekonomika v průměru o 9 % ročně), Peking trápí přílišná orientace ekonomiky na export a nadvýroba. Čínské vedení navíc po roce 1989 propojilo svou budoucnost s tím, že dokáže svým občanům zajistit setrvalý ekonomický růst. Obává se, že v okamžiku, kdy by se ukázalo, že Čína míří do recese, mohlo by to vyvolat rozsáhlé sociální nepokoje a ohrozit vládnoucí režim. Vybudování lepší infrastruktury mezi jednotlivými provinciemi a zvýšení propojenosti trhů se sousedy by měly v Číně stimulovat domácí poptávku, vyrovnat rozdíly mezi rozvinutými východními a jižními provinciemi a méně rozvinutým středem a západem země a vyvézt nadprodukcí.

Navíc přichází projekt Pásu a Stezky za situace, kdy jsou dekádu staré obavy ze soupeření o energetické zdroje ve Střední Asii a na Blízkém východě (by? možná jen dočasně) zapomenuty. Hlavním důvodem je propad cen energetických surovin v důsledku zdokonalení těžby jejich nekonvenčních zdrojů, jako je břidlicový plyn nebo kanadské ropné písky, zpomalení globální ekonomiky a vysoké úrovně těžby tradičních producentů v Perském zálivu.

Zatímco čínské energetické zájmy zůstávají stejné (co největší diverzifikace zdrojů i producentů), kontext se významně změnil ve prospěch Pekingu, protože momentálně převládá dojem, že zdrojů bude dostatek. Ostatně dvě třetiny energie spotřebovávané Čínou stále připadají na uhlí, jehož je Čína nejen největším konzumentem, ale také producentem. Sama závislost na spalování uhlí kvůli svým environmentálním dopadům vyvolává kritiku doma i v zahraničí, jejíž osten ale Čína alespoň částečně otupila podpisem Pařížské dohody o klimatu v loňském roce.

Produktovody a trasy dovozu ropy a plynu

Čínské vedení se ostatně dlouhodobě snaží o zvýšení podílu obnovitelných zdrojů v energetickém mixu, například podporou solární energie. Díky tomu se Čína v loňském roce stala největším světovým producentem energie vyráběné fotovoltaickými panely. I přesto jde ale o běh na dlouhou trať - energetickému mixu i nadále vévodí neobnovitelné zdroje a solární energie je v celkové produkci marginální.

Ropa a zemní plyn se na energetickém mixu podílejí asi z jedné čtvrtiny. V případě ropy přitom přibližně polovinu spotřeby pokrývá domácí produkce. Díky současnému dojmu, že zdrojů je nadbytek, tak může Čína zůstat aktivní ve Střední Asii nebo na Blízkém východě (a v své působení rámci Pásu a Stezky tam patrně i zintenzivnit), aniž by to přitahovalo negativní pozornost. Je jen otázkou, jak bude toto aktivnější čínské působení ve svém sousedství vnímat Rusko. To jako jeden z důležitých dodavatelů ropy profituje z čínské poptávky, není ale součástí Pásu a Stezky a nárokuje si země postsovětského prostoru jako svou sféru ekonomického a politického vlivu. Ze strategického hlediska představuje iniciativa Pásu a Stezky odpověď na kritiku zejména Spojených států, podle níž se Čína v mezinárodním systému dlouho chovala jako "free rider", využívající stabilitu zajištěnou USA, aniž by do udržování světového pořádku investovala. Zmíněná iniciativa by mohla být i

pokusem uklidnit sousedy, které znervózňují asertivní čínské manévry v Jihočínském a Východočínském moři. ČLR rozhodně není sama, kdo se ve sporných vodách snaží posílit svou pozici, ale její rostoucí moc zvyšuje význam i věcně zanedbatelných kroků do polohy indikátoru globálních čínských úmyslů. Spory se sousedy v Jihočínském moři a zejména s Japonskem vedly USA k přijetí strategie AirSea Battle, která fakticky - by? zatím jen doktrínálně - připravuje americké ozbrojené síly na válku s Čínou. Mnohé napovídá, že název doktríny parafrázuje strategii přijatou v 80. letech vůči Sovětskému svazu. Kromě ekonomických a politických aspektů má iniciativa Pásu a Stezky i bezpečnostní dimenzi. Zatímco v uplynulých letech se Čína bránila většímu zapojení do řešení mezinárodních krizí, s rostoucími zájmy v zahraničí bude nucena uvažovat o tom, jak lépe ochránit aktiva a pracovníky svých společností v zahraničí. Tento problém může outsourcovat soukromým vojenským společnostem, případně se dohodnout na ochraně s hostitelskou zemí, jako v případě dohody o budování pákistánsko-čínského ekonomického koridoru, kde mají čínské pracovníky chránit pákistánské bezpečnostní síly. Nelze ale vyloučit, že alespoň v některých případech Peking zvolí (nebo bude donucen akceptovat) ochranu svých zájmů vlastními silami.

Momentálně se zdá, že svět je připraven (snad s výjimkou Spojených států) akceptovat silnější a mocnější Čínu s poměrně otevřenou náručí, pokud k tomu dostane příležitost. Projekt Pásu a Stezky ukázal, jak hladově čekají ekonomičtí partneři Pekingu na obchodní příležitosti a čínské investice. Čínské vedení bylo až překvapeno, jakou odezvu iniciativa vyvolala. Do projektu Asijské banky pro investice do infrastruktury, která má financovat projekty z iniciativy Pásu a Stezky, se ostatně zapojily i země, které se počítají mezi blízké americké spojence, jako je Velká Británie nebo Německo. Zájem o vzájemně prospěšné obchodní vztahy s ČLR je skutečně masivní a ekonomické potřeby zjevně přehlušily někdejší skepsi. Si ?in-pchingova administrativa věří, že Čína bude respektována, jen pokud bude silná. Z reakcí na čínské iniciativy je však zřejmý opak: čínská síla vyplývá z respektu, který si u ostatních získává.

Příležitosti, které čínská ekonomika nabízí, jsou obrovské. Je však otázkou, zda české firmy, které nejsou součástí nadnárodních korporací, mohou obstát na svébytném čínském trhu. Čínské investice v Česku jsou nepochybně vítané, ale pokud přicházejí za cenu daňových a dalších úlev, měly by mít jasně prorůstový charakter a pozitivní dopad na zaměstnanost. Už z prvního čtení geografie české ekonomiky navíc vyplývá, že u nás se Čína může těžko dostat na úroveň skutečně dominantních obchodních partnerů, jako je Německo. Výjimkou jsou velké investiční celky typu dostavby jaderné elektrárny Temelín, které mohou představovat dobrý test čínského odhodlání a české vstřícnosti (jakkoli to při současných cenách elektřiny nepůsobí reálně).

Ve skutečnosti budou na Českou republiku působit silněji globální systémové dopady, které čínský vzestup vyvolává. Zde jsou české zájmy poměrně jasné. V bezpečnostní oblasti je žádoucí Čína, která bude regionální krize řešit, a ne je vyvolávat. V českém, evropském i světovém zájmu jsou čínští peacekeepeři v Africe a na Blízkém východě, ne napětí v čínském sousedství. Ekonomicky je zapotřebí další otevírání čínské ekonomiky, lepší regulace čínského trhu a zejména ochrana zahraničních investorů v oblastech, jako jsou autorská práva a průmyslové vlastnictví. Rozdíl mezi zdravou asertivitou a škodlivou agresivitou je často delikátní, ale Česká republika i zbytek světa potřebuje, aby jej Čína uměla rozeznat a přiklonila se k tomu prvnímu.

Autorka článku je zástupkyně ředitele Výzkumného centra Asociace pro mezinárodní otázky a přednáší o zahraniční politice Číny a bezpečnosti v severovýchodní Asii na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** UK.

Vyšlo v rámci mediální spolupráce s Literárními novinami.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=459336>

Pojmenovaným hrozbám lze čelit
24.10.2016 Lidové noviny str. 11 Názory
RADKO HOKOVSKÝ

POLEMIKA

Nové studii Evropských hodnot, která obsahuje scénáře vývoje bezpečnostního prostředí, se dostalo reakce od Ondřeje Ditrycha. Jeho text Lidové noviny otiskly v úterý 18. 10. pod názvem Jak se dělá hrozba.

Naším záměrem bylo mimo jiné vyvolání veřejné diskuse o tom, na jaké hrozby by se český bezpečnostní systém měl v následujících třech letech připravovat.

Kritický komentář proto vítáme, ale mrzí nás, že místo toho, aby s našimi scénáři polemizoval a nastínil nějakou alternativu, zůstal u pokusu o zpochybnění naší odbornosti. Ne však tím, že by rozporoval cokoli v našem metodologickém postupu, ale pouhým tvrzením, že naše závěry považuje za absurdní, zveličené či zkreslené. Studii nazvanou „Scénáře vývoje politicko-bezpečnostního prostředí z pohledu ČR: 2016–2019“ jsme vytvořili na základě osvědčené metody Delphi, do níž se mezi dubnem až zářím 2016 zapojilo čtyřadvacet respondentů z řad předních bezpečnostních expertů českých akademických, nevládních, bezpečnostních a zpravodajských institucí.

Na základě jejich odborných odpovědí jsme formulovali jak seznam mezinárodních aktérů a hrozeb, které budou mít největší dopad na bezpečnost České republiky, tak i faktorů, trendů a zlomů, které budou mít hlavní vliv na jejich proměnu.

Výraznou částí studie jsou čtyři scénáře, které nepovažujeme za nejpravděpodobnější, ale nejzávažnější pro bezpečnost České republiky, protože mohou ohrozit liberálně-demokratický charakter našeho politického systému (příčemž procentuální ohodnocení pravděpodobnosti, že se jednotlivé události i samotné scénáře naplní, je prostým průměrem odhadů jednotlivých expertů): 1. Nekontrolovaná masová migrace zapříčiní politickou implozi (zhroutil) některých evropských států – 60 procent.

2. Západoevropští demokratičtí lídři politicky prohrají boj s islamismem – 60 procent.

3. Prezidentka Marine Le Penová dá definitivní ránu evropské integraci – 40 procent.

4. Ruská agrese zničí legitimitu NATO a zapříčiní appeasement v Česku – 30 procent.

Zní to děsivě, ale i k těmto eventualitám můžeme dojít, pokud jako ČR, Evropská unie a NATO nezačneme brát prokazatelně existující hrozby vážně a nezačneme intenzivně pracovat na jejich prevenci. Kolega Ditrych nepochybně vyznam a smysl promyšlení možných scénářů vývoje, pouze ty naše považuje za přehnané. Toto tvrzení by měl ale doprovodit konkrétními faktory a trendy, díky kterým k našim extrémním scénářům nedojde.

My těch pozitivních tendencí bohužel moc identifikovat nemůžeme, a proto je naše studie varováním a výzvou k reformě bezpečnostního systému, dokud je ještě čas.

Právě proto, abychom pak v krizových situacích nemuseli ukvapeně přijímat mimořádná opatření omezující osobní svobody a demokratické instituce.

O autorovi | RADKO HOKOVSKÝ, Autor je ředitelem think-tanku Evropské hodnoty, přednáší evropskou bezpečnost na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a Metropolitní univerzitě Praha.

Kam ve volném čase

24.10.2016 Chrudimský deník str. 07 Servis

Mluví bible pravdu?

Chrudim – Česká křesťanská akademie z. s., místní skupina Chrudim pořádá v úterý 25. října v 18 hodin v přednáškové síni Vodních zdrojů Chrudim přednášku P. doc. PhDr. Tomáše Petráčka, Ph. D., Th. D. Katedra divadelních na téma Mluví bible pravdu? Inspirace a neomylnost aneb jak porozumět Bibli.

Šipkový turnaj

Pohled – V sobotu 29.10. se v obecní hospůdce v Pohledu uskuteční šipkový turnaj. Prezence od 15:00, start v 16:00, hra: 301 MASTER OUT. Startovné: 100 Kč (v ceně je občerstvení).

Škrovádké posvícení

Škrovád – Na tradiční škrovádké posvícení, tudíž i na domácí zabijačkové hody můžete přijít do Hospůdky Pod Kopcem. Díky svátku budou moci netrpělivci ochutnat domácí výrobky již v pátek 28.10. od 17 hod. V další dny: sobota 10:00 – 15:00 (od 17:00 Strašidelný Halloween), neděle 10:00 – 19:00 a pondělí 10:00 – 19:00 hodin. Rezervace na tel.: 776 200 250 nebo v hospůdce.

Přednáška ve Dvakačovicích

Dvakačovice – Na přednášku a besedu s analytikem a odborným asistentem Mgr. Karlem Svobodou Ph. D. z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Katedra ruských a východoevropských studií a z Institutu mezinárodních studií v Praze na téma Ruská politika – doma i v zahraničí můžete přijít ve čtvrtek 27. října od 17.30 hodin do sálu na evangelické faře.

Benefiční koncert

Chrast – V životě nastanou situace, které náš život zcela změní, bohužel někdy v tom negativním smyslu. Takovou změnou prošel i Tomáš Vagenknecht – muzikant z Chrasti, který se po autohavárii dostal do vážných zdravotních a existenčních problémů. Proto se muzikanti z Chrasti a blízkého okolí rozhodli uspořádat benefiční koncert, jehož výtěžek bude věnován právě Tomáši Vagenknechtovi.

Uskuteční se 29. října od 19:30 v chrastické sokolovně. Celý večer bude moderovat Martin Dejdar.

Strašidelný Halloween

Škrovád – Spolek Bzuk pořádá v sobotu 29. října od 17 hodin v prostorách a okolí Hospůdky Pod kopcem Strašidelný Halloween.

Přijďte si užít svátek všech strašidel s jedinečným programem v tématicky vyzdobených prostorách. Těšit se mimo jiné můžete na strašidelnou stezku odvahy skrz Škrovád, hry, soutěže, diskotéku pro děti a ohnivou show. V průběhu večera proběhne vyhodnocení nejstrašidelnějších masek a soutěž v dlabání dýní – nezapomeňte si je tedy přinést spolu s dlabacími pomůckami.

Speciálně pro tuto akci budou prostory hospůdky zvětšeny o provizorní vyhřívanou zimní zahradu. Po celou dobu akce bude hospůdka nekuřácká! Vstup zdarma.

Region| Východní Čechy

Když mohou být ženy elegantní přes den, proč by nemohly i v posteli, ptá se vietnamská návrhářka. Češky učí vyšívat

24.10.2016 life.ihned.cz str. 00

Barbora Pěničková

Vietnamka MiMi přijela do České republiky před třidvaceti lety.

Vystudovala mezinárodní vztahy, díky kterým prý lépe pochopila českou mentalitu. Živí se ale jako módní návrhářka.

V proskleném ateliéru na Hradčanech vytváří svatební šaty, sukně i halenky a pořádá workshopy o vyšívání.

Nguyen Hoang Lan alias MiMi vychovávala v dětství babička, která ji kromě domácích prací naučila také šít. To pro mladou Vietnamku bylo nakonec rozhodující.

Ve svém střešním ateliéru na Hradčanské nyní navrhuje svatební šaty, učí české ženy vyšívat a pro nadcházející Czech Design Week přichystala speciální kolekci hedvábných pyžam.

Po místnosti se rozprostírá vůně vietnamského zeleného čaje a MiMi vzpomíná, jak před třidvaceti lety přijela do České republiky za svou matkou malířkou, která zde žije od roku 1982. Nakonec tu zůstala, vystudovala nejprve češtinu pro cizince na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a poté absolvovala mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd**.

"I když se může zdát, že jsem takový obor studovala zbytečně, opak je pravdou. Získala jsem díky tomu spoustu znalostí o Česku a snad jsem pochopila i mentalitu místních lidí a země v kontextu Evropy i světa," říká. Díky ekonomickým předmětům se zase naučila spočítat výrobní a prodejní cenu, pokrývat náklady a být úspěšnou podnikatelkou.

Začíná festival evropské módy a designu. Designblok 2016 představí slavné návrháře i mladé experimentátory - čtěte ZDE

Nějaký čas také navštívila Fashion Institute v Amsterdamu, ten ale nedokončila. "Otěhotněla jsem a veškerá pozornost směřovala jinam. Občas kvůli tomu mívám výčitky svědomí, ty mě ale na druhou stranu motivují neustále se učit nové věci," popisuje nyní osmatřicetiletá návrhářka.

Její značka La femme MiMi má desetiletou tradici. "První věc, kterou jsem kdy ušila, bylo kostkované pyžamo. To mi mohlo být přibližně osm let. Babička mě vzala na vietnamskou tržnici, kde koupila růžovou bavlnu. Řekla, že potřebujeme prostěradlo, ložní prádlo i oblečení," směje se MiMi s tím, že v kostkovaném růžovém kompletu tenkrát ve stejné barevných peřinách nebyla ani vidět.

La femme MiMi

další > poslední >>

Nguyen Hoang Lan alias MiMi

Nguyen Hoang Lan alias MiMi

La femme MiMi

La femme MiMi

La femme MiMi

La femme MiMi

La femme MiMi

La femme MiMi

Nguyen Hoang Lan alias MiMi

Celkem nalezeno: 1.

Zobrazuji: 1 - 1.

Bavilo ji šít ručně i na šlapacích strojích Singer, a tak si svou zálibu přivezla i do Česka. Své oblečení nejen nosila, ale také prodávala – ať už v malém alternativním obchůdku Parazit Fashion nebo svým vysokoškolským spolužákům. "Kšeftovala jsem i během přednášek, několika spolužačkám jsem šila i šaty na promoci," vypráví MiMi.

Ve speciální kolekci pro listopadový Czech Design Week, který proběhne v obchodním domě Kotva, se vrací zpět k pyžamům.

"Jsou to jednoduché oděvy z vietnamského hedvábí, které v létě chladí a v zimě hřeje. Spánek je velmi důležitý. Ptám se, když mohou ženy vypadat elegantně přes den, proč by neměly i v posteli?" vysvětluje návrhářka, proč místo pestrých barev a střihů zvolila co nejjednodušší soupravy, košilky i overaly.

Kromě postelového oblečení MiMi navrhuje a sama šije také svatební šaty na zakázku, sukně nebo halenky – všechno z kvalitních materiálů, jako je hedvábí, bavlna nebo úplet. Ve svém proskleném ateliéru tráví většinu času a s nadsázkou říká, že kdyby doma neměla děti, byla by tam snad pořád.

Když zrovna nepřemýšlí nad novou kolekcí, učí české ženy vyšívát. Jednou za čtrnáct dní v sobotu se ateliér změní v dílnu, kde probíhá workshop. "Lidé mají o kurzy velký zájem. Myslím, že čím dál více žen chce dělat něco kreativního," říká MiMi spokojeně.

Polymer není modelína, ale umělecký materiál, říká mladá umělkyně. O své práci bude přednášet na konferenci Úspěchobraní - čtěte ZDE

V otázce českého módního vkusu se energická Vietnamka pozastavuje nad zálibou v outdoorovém oblečení.

"Sportovní kalhoty s kostkovanými záplatami na kolenou naštěstí pozvolna ustupují. To jsem moc ráda. Miluji české lesy a nosit něco takového mi vůči té krásné přírodě kolem přijde skoro až neslušné," směje se a dodává, že její manžel, Čech, je naštěstí undergroundový typ a podobnou módu nenosí.

"Česká móda jde jednoznačně nahoru, Češi čím dál více sázejí na jemnější kombinace a eleganci, hippies styl stírdá návrat k první republice. Sem tam sice potkám nějaký ohňostroj, směs je potom ale o to veselejší," dodává na závěr s nadějí.

URL| <http://life.ihned.cz/atelier/c1-65486680-kdyz-mohou-byt-zeny-elegantni-pres-den-proc-by-nemohly-i-v-posteli-pta-se-vietnamska-navrharka-cesky-uci-vysivat>

Lex Babiš se vrací

24.10.2016 ČT 1 str. 01 21:25 Reportéři ČT

Marek WOLLNER, moderátor

Taková jsou naše témata. Jsme rádi, že se díváte na Reportéry ČT. Vítejte u čtyřiceti minut aktuální publicistiky. Dobrý večer.

Minulou středu vrátil Senát Poslanecké sněmovně novelu zákona o střetu zájmů, známou jako lex Babiš. Jedním z důvodů bylo to, že její účinnost má být posunuta o půl roku, na září 2017. Poslanci budou tedy znovu rozhodovat o tom, zda se má omezit členům vlády podnikání a zda mohou vlastnit média. Novela se nelíbí hnutí ANO a především jeho předsedovi Andreji Babišovi, který ji vnímá jako podraz koaličních partnerů. Natáčeli Aneta Snopová a Jiří Leschtina.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Tady se vlastně vytvořil zákon proti mně, že mi někdo upírá ty základní práva něco vlastnit, respektive mi říká, když chceš vlastnit, nesmíš být v politice.

Miroslav MOTEJLEK, ekonomický publicista

Já vůbec nechápu, jak se člověk jako on moh stát ministrem financí. Možná, že moh být premiérem, může být premiérem, ale ministr financí, který spravuje majetkové účasti největších zemí, největších společností v zemi, tak to je naprosto, naprostý nonsens. To jsem, to se nestalo nikdy. Proti tomu příklad Berlusconi je úplně k smíchu.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Já jim vadím, no tak samozřejmě toto, na tomto se shodly všechny tradiční politické strany, jako i moji koaliční partneři za to hlasovali. Tak a dělali se mnou koalici. Tak proč jim to zrazu vadí teď?

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Zákon lex Babiš, tak se mu říká. Jinak novela zákona o střetu zájmů, kterou teď řeší Senát i Parlament. Bude-li schválena, členové vlády nebudou moci už napříště vlastnit média a jejich firmy budou mít zakázaný přístup k veřejným zakázkám a dotacím. Pro zákon hlasovaly všechny parlamentní strany kromě hnutí ANO.

Miroslav MOTEJLEK, ekonomický publicista

Když se podíváme na záběr Agrofertu a Andreje Babiše, tak zjistíme, že najdeme velmi málo, najdeme velmi málo oborů, kde nepůsobí. Já si myslím, že úplně každý zákon, zákonná norma, která se schvaluje, tak že úplně u každé má dneska střet zájmů.

Jan KYSELA, ústavní právník

Problém je, pokud se prostě takhle silný ekonomický hráč stane i výrazným mediálním hráčem a k tomu se stane navíc jaksí dominantním nebo potenciálně dominantním politickým aktérem.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Proč jste vlastně koupil Mafru, co jste od toho očekával?

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Média mají obrovskou moc. Vy když napíšete lež, jo, tak ten člověk se těžko potom brání. Takže ty zkušenosti s médii jsou nějaké a, a samozřejmě proč jsem je koupil, jenom jsem se pídil, že proč to tak bylo, proč někdo měl zájem mě poškodit. No, tak jsem se po tom pídil, pídil, a nakonec to skončilo tak, že jsem měl na stole i Blesk i tu Mafru.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Takže vy jste kupoval Mafru s vědomím, že si koupíte tu ohromnou moc.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Ne, ne, nekupoval jsem Mafru, já jsem kupoval ten Blesk, jak jste to všichni napsali. A potom jsem si to ještě rozmyslel v noci jako.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Ale nakonec tu Mafru jste koupil s vědomím, že si kupujete takovouhle moc.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Ale já jsem investoval do médií, protože to byla výhodná investice. A, a jednoducho jsem měl tu příležitost, tak jsem ji využil. Určitě jsem nekupoval média kvůli politice.

Eliška WAGNEROVÁ, senátorka, bývalá místopředsedkyně Ústavního soudu /nestr./

No, tak to stačí číst, tyhle ty noviny, bože můj, že jo. A tam prostě ten obsah těch článků, jako samozřejmě, že tam nikdo nenapsal, já nevím, tak a teď tady prostě plédujeme pro pana Babiše. To tam nikdo nenapíše. Ale prostě kdo sleduje tedy obsah těch médií, tak mu musí být zřejmé, že teda to je nějakým způsobem zaměřené. Navíc teda, co si budeme povídat, a nebudu jmenovat, ale prostě znám novináře, kteří teda jako odešli z Lidových novin, když je koupil pan Babiš.

Tomáš NĚMEČEK, právník, bývalý komentátor Lidových novin

Červen 2013 byla taková docela hektická chvíle a možná přelomový moment v polistopadové historii českých médií. Že tehdy se završila svým způsobem koncentrace médií nebo jejich vlastnictví. A když se tedy ukázalo, že má Mladou frontu nebo vydavatelství Mafra koupit, koupit aktivní politik, tak jsem si říkal, že musím odejít, a to hned.

Protože Andrej Babiš mimo jiné vnáší, aniž to sám ví nebo aniž si to uvědomuje, tak vnáší problém kolaborace do, do toho českého mediálního prostředí.

Martin KOMÁREK, poslanec, bývalý komentátor MF DNES /ANO/

Andrej Babiš řekl, že média neřídí, že do nich nezasahuje. Já mu absolutně věřím. Ano, já kdybych byl redaktorem Mladé fronty nadále, tak bych samozřejmě měl kdesi v hlavě to, že mě vlastní Andrej Babiš. To není žádná autocenzura. To je normální prostě. Když já jsem normální člověk, tak vím, kdo je můj šéf, vím, kdo je můj vlastník. Nebo teda ne vlastník mého těla a mé duše, ale vlastník firmy, ve který pracuju. Tak to prostě chodí.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Ve státech Evropské unie se střet zájmů, kdy člen vlády je zároveň vlastníkem vlivných médií, řeší různě. Asi nejznámější je případ bývalého italského premiéra a podnikatele Silvia Berlusconiho. Ten v době svého vládnutí vlastnil komerční televizní kanály a celostátní deníky.

Václav BĚLOHRADSKÝ, politolog, Univerzita Terst

Berlusconi nejdříve byl něčím, co můžeme nazvat mediální podnikatel. Mediální podnikatel je někdo, kdo si koupí nějaké médium, protože chce realizovat nějaký projekt, má určitou představu o možném publiku, o tom, kdo by si to médium moh kupovat. No, a pak přichází druhá fáze ovšem, neboli rozpad italského politického systému. A Berlusconi vstoupil na politickou scénu, jakoby dal dohromady takovou podivnou platformu, od toho okamžiku on podřizuje svá média jaksi tomu politickému projektu.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Po protestech opozice italský parlament schválil zákon o střetu zájmů, podle kterého premiér Berlusconi nesměl mít vliv na řízení svých médií, ale nadále je mohl vlastnit.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Tento model je nejrozšířenější i v dalších zemích, jako například v Německu, Francii a Španělsku. A netýká se pouze situace, kdy politik vlastní média, ale vztahuje se na všechny obory podnikání. Tedy že podnikatel po vstupu do politiky nemusí svůj byznys prodat, ale nesmí ho sám řídit ani kontrolovat.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Úplný zákaz mít podíly v soukromé společnosti platí v Kanadě. V Polsku zákon politikům dovoluje maximálně deset procent a v Chorvatsku pouze pět procent.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Návrh českého zákona o střetu zájmů členům vlády dovoluje vlastnit společnosti, ty se ale nesmějí ucházet o žádné veřejné zakázky a dotace. Stejný model platí i v Rakousku. V čem je ale český návrh unikátní, je to, že zatímco ministři mohou mít majetkové podíly v podnicích a obchodních společnostech, zákon jim zakazuje vlastnit soukromý tisk, rozhlas a televizi.

Tomáš TRAMPOTA, mediální analytik, **Fakulta sociálních věd** UK

Lex Babiš je velice problematická záležitost z jednoho hlediska, že v podstatě Česká republika se snaží nějak vnějškově regulovat něco, co, co v řadě mediálních trhů je regulováno eticky, to znamená, regulujeme nějakou zákonnou normou něco, co v některých, v některých zemích není potřeba takhle regulovat, protože je to vnímáno jako nepatřičné, neslušné, a je k tomu citlivé v podstatě i občanstvo, respektive voliči.

Jan KYSELA, ústavní právník

Já hodnotím ten zákon jako vcelku racionální opatření spadající do takového širokého okruhu toho, čemu se někdy říká obranyschopná demokracie, přičemž pod obranyschopnou demokracií si zpravidla představujeme taková razantní opatření typu lustračních zákonů. Nicméně ona to můžou být i mnohem méně razantní opatření, jako jsou právě zákony, které se pokoušejí regulovat střet veřejného zájmu se zájmem soukromým.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Je to zákon, který je namířen proti mně. Počkám si na právníky. Ale mně nikdo nebude nutit, upírat mi moje základní právo, když teda někdo se tady ohání tou demokracií. A to je moje právo, něco vlastnit. A taky mám právo být v politice. A nikdy jsem moji pozici nezneužil. To všechno nesmysly.

Tomáš NĚMEČEK, právník, bývalý komentátor Lidových novin

Máme ochranu vlastnického práva v Listině základních práv a svobod, tomu rozumím, ale nemáme právo být ministrem. Máme, když už, tak právo volit a být volen. Ale nikdo Andreji Babišovi nezakazuje, aby byl volen. Může nadále kandidovat do Poslanecké sněmovny nebo do Senátu nebo kam je mu libo, pouze tedy ve jmenované funkci, ministerské, se na něj vztahuje určité omezení.

Jan KYSELA, ústavní právník

Já si myslím, že to není zákon proti jednomu člověku, ale určitě je to zákon, který je inspirovaný, motivovaný právě tím jedním mimořádným, unikátním a nepředvídaným hráčem, kterým Andrej Babiš nesporně je. Je vcelku evidentní, že když by Andrej Babiš nevstoupil do politiky a nebyl v politice tak úspěšný, tak asi není takovouhle regulaci třeba přijímat, protože by v zásadě jako spadala do nějaké sféry pohádek.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Častým argumentem nejen odpůrců novely zákona o střetu zájmů jsou poměrně snadné způsoby, jak ho obejít. Například převedením vlastnických práv na nejbližší příbuzné nebo jiné blízké osoby.

Miroslav MOTEJLEK, ekonomický publicista

Zákon o střetu zájmů v případě Andreje Babiše může, může fungovat, protože pro něho bude velmi složité přepsat, přepsat majetek na jiné osoby, protože, jak víme, nežije ve vztahu s manželkou, ale s partnerkou. Nejsem si jist, že jeho dvě starší zletilé děti budou, budou chtít se zapojit do této situace, která je potkala například v případě Čapího hnízda, kde se domnívám, že minimálně syn o tom nevěděl, že na něho je napsán nějaký majetek. Takže nebude to jednoduché. On bude muset hledat někoho, komu důvěřuje.

Tomáš NĚMEČEK, právník, bývalý komentátor Lidových novin

Jenže pak to zase ale ministr převede na bratrance nebo na svého advokáta, no, to je jaksi život. A na druhou stranu dosud největší politické problémy způsobilo Andreji Babišovi, když viditelně obcházel zákon a veřejnost to viděla. To je například případ tedy dotací pro, pro resort Čapí hnízdo. A porušení tedy pravidel pro přidělování dotací z evropských fondů.

Jiří LESCHTINA, redaktor

Další možností, jak vyhovět zákonu o střetu zájmů, je v zahraničí, zejména v USA, často využívaný model takzvaného svěrenského fondu. Zákon stanoví, že podnikatel po vstupu do politiky musí převést svoje firmy do fondu, který sám vytvoří a jmenuje jeho správce. V ten okamžik ztrácí nad svým majetkem přímou kontrolu.

Eliška WAGNEROVÁ, senátorka, bývalá místopředsedkyně Ústavního soudu /nestr./

To by mělo být v zákoně a měla by to být jako jediná možnost, jako co on může udělat. Samozřejmě může to prodat, jo, úplně. Ale když nechce nic prodávat a tak dál, tak svěřit ten majetek do toho svěrečnického fondu, předat ho tam a tečka.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Ale samozřejmě, tak já když to převedu někam, tak budete spokojení všichni. Všichni budou happy.

Jiří LESCHTINA, redaktor

A přemýšlel jste někdy o tom vlastně v poslední době, když kolem Mafry a vlastnictví i kolem vás, jak říkáte, útoky na vás, že byste ji nakonec prodal a uvolnil si ruce?

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Ale proč bych ji prodával? A co? Já ji nezneužívám. Čím bysem si uvolnil ruce, jak to myslíte?

Jiří LESCHTINA, redaktor

No, že by vám nemohl někdo vyčítat tak velký konflikt zájmů, kde ministr vlastní médium.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Dneska ty média mají na politiku velice zanedbatelný vliv. Hlavně tištěné média. Dneska jsou rozhodující televize. A já vlastním televizi Ůčko, která na politiku nemá žádný vliv.

Tomáš TRAMPOTA, mediální analytik, **Fakulta sociálních věd** UK

Vlastnictví médií a zároveň držení politické moci nás posouvá do jiného pojetí médií. Pokud jsme žili v konceptu, že média jsou nějakým opozitem a, jak říká ono klišé, hlídacím psem demokracie, a tudíž politiky, tak v podstatě najednou jsme zbourali nebo bourá se ta barikáda.

Martin KOMÁREK, poslanec, bývalý komentátor MF DNES /ANO/

Vy říkáte, že existuje nebezpečí propojení politické moci a médií. Existuje nebezpečí propojení mimořádně krásné dámy a politiky. Existuje nebezpečí propojení velmi bohatého majitele realit a developera a politiky. Existuje nebezpečí propojení politiky s významnou demokratickou dynastií. Ano. Politika je nebezpečný obor.

Miroslav MOTEJLEK, ekonomický publicista

Přijímat zákon o střetu zájmů týkající se vlastně jedné osoby, takzvaný le..., lex Babiš, samozřejmě asi smysl má a může plnit nějaký význam. Andrej Babiš je tělem a duší nedemokrat. To znamená, on, on nerespektuje názory vůbec nikoho, pouze svůj. A on chce všechno. Postupem času bude chtít všechno.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Pokud by ten zákon začal platit, uvažoval byste vy třeba i o tom, že byste odešel z politiky?

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Ne, tak já určitě, pokud, pokud, každá, každá akce vyvolává reakci, takže mně to spíš dodá motivaci do, do toho, abych, abych bojoval proti tomu systému.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Čili v politice byste každopádně zůstal a řešil byste nějakým způsobem své podnikání?

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Moje firma už je zásadně poškozována tím, že jsem v politice, ano, dělají proti nám různé portály, nacházejí zázračně jehly v párkách a tak dále, nikdy to nebylo, takže ta, ta firma je velice, má velké problémy díky tomu, že jsem v politice.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Jaká jsou fakta? Andrej Babiš vstoupil do vlády v roce 2014 a hned v následujícím roce vzrostl zisk jeho firmy Agrofert o dvě a půl miliardy korun oproti předchozímu roku. Agrofert je zároveň největším příjemcem evropských dotací, a to jak před vstupem Andreje Babiše do vlády, tak v současnosti.

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Nevidím důvod, proč bych měl ještě více ji nějak zásadně jako poškozovat.

Aneta SNOPOVÁ, redaktorka

Což znamená?

Andrej BABIŠ, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

To znamená, nechte se překvapit.

Jak dnes vypadají a co dělají hlavní představitelé TRILOGIE SLUNCE, SENO...

24.10.2016 kafe.cz str. 00

Podívejte se také, jak nyní vypadají Hoštice:

Jak vypadá vesnice ze SLUNCE, SENO 33 let od natáčení prvního dílu? Podívejte se!

Zdeněk Troška

Režisér snímku, který s ním doslova srostl. Natáčení probíhalo v Troškově rodné vsi a zúčastnilo se ho také mnoho jeho příbuzných a sousedů z Hoštic. Zdeněk Troška středoškolská studia absolvoval na Lycée Carnot ve francouzském Dijonu a poté vystudoval filmovou a televizní režii na pražské Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění. Dnes jsou hitem např. jeho komedie Babovřesky a Kameňák.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

```
mso-tstyle-colband-size:0;
mso-style-noshow:yes;
mso-style-priority:99;
mso-style-qformat:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin-top:0cm;
mso-para-margin-right:0cm;
mso-para-margin-bottom:10.0pt;
mso-para-margin-left:0cm;
line-height:115%;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;
```

((chapter))

Helena Růžičková (13. června 1936 - 4. ledna 2004)

Helena Růžičková byla nejen herečka, ale také kartářka. Původně ovšem vystudovaná zubní laborantka. Od dětství se pohybovala kolem divadla, např. v dětském baletu Národního divadla. Přes choreografku a jevištní techničku se nakonec dostala k divadelnímu herectví.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Veronika Kánská

Svou hereckou kariéru započala ve svých šestnácti letech ve filmu Bota jménem Melichar, kam si ji v vybral režisér Zdeněk Troška a ten ji pak i nabídl roli Blaženy v triologii Slunce, seno... Dnes žije se svou rodinou v malé obci nedaleko Chlumce nad Cidlinou. Má dvě děti Adama a Annu.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri","sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;

mso-fareast-font-family:"Times New Roman";

mso-fareast-theme-font:minor-fareast;

mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin;

mso-bidi-font-family:"Times New Roman";

mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Broněk Černý

V roce 1983 se šel jen podívat na konkurz herců pro připravovaný film režiséra Zdeňka Trošky, Slunce, seno, jahody. Přesto byl vybrán do hlavní role filmu, kde ztvárnil roli Venci Konopníka. Nyní pracuje jako řidič kamiónu. Se svou manželkou Romanou má dvě děti, Terezu a Ondřeje, žije ve Strakonících.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri", "sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;

mso-fareast-font-family:"Times New Roman";

mso-fareast-theme-font:minor-fareast;

mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin;

mso-bidi-font-family:"Times New Roman";

mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Pavel Kikinčuk

Pavel Kikinčuk je známý především z filmu režiséra Zdeňka Trošky Slunce, seno, jahody, kde ztvárnil hlavní roli studenta Šimona Pláničky či z filmu Babovřesky, kde ztvárnil roli starosty Karla Stehlíka.

Normal

0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;  
line-height:115%;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;  
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";  
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)
```

((chapter))
Jaroslava Kretschmerová

Dlouholetá členka divadla Studio Ypsilon. Pochází z umělecké rodiny, její babička působila v Národním divadle, matka byla operní pěvkyně a otec byl členem Hudebního divadla v Karlíně. Za svůj výkon ve filmu Otesánek byla v roce 2001 nominována na cenu Český lev.

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable
```

```
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;  
line-height:115%;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;  
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";  
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)
```

((chapter))
Jiří Lábus

Jeho otec byl architekt, matka zdravotní sestra. Po škole byl Janem Schmidem přijat do angažmá tehdy libereckého divadla Studio Ypsilon. Žije v Praze ve Vršovicích, je svobodný a bezdětný.

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;
```

line-height:115%;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Pavel Vondruška (15. listopadu 1925- 5. února 2011)

Český herec a dirigent, od roku 1969 člen Divadla Jára Cimrmana. Objevil se též v několika desítkách filmů. Ovládal několik cizích jazyků (francouzštinu, italštinu, španělštinu, angličtinu, ruštinu, němčinu, srbochorvatštinu, latinu a esperanto). Dne 28. prosince 2010 se vážně zranil při pádu do orchestřiště Stavovského divadla při provádění turistů. Poté byl hospitalizován v Motolské nemocnici a udržován v umělém spánku. 5. února 2011 večer v téže nemocnici zemřel.

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;  
line-height:115%;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;
```

mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Marie Pilátová (14. května 1921 - 20. ledna 2015)

Byla známá hlavně jako Konopníková z komediální trilogie Slunce, seno... V roli vesnické tety se objevila ve všech třech pokračování Slunce, seno... Žila v jihočeské obci Hoštice, kde se výše uvedené komedie natáčely. Zemřela nečekaně 20. ledna 2015, osudnou se jí stala krátká chřipka. Marie Pilátová byla do poslední chvíle velmi vitální, o vše se starala sama.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri","sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;

mso-fareast-font-family:"Times New Roman";

mso-fareast-theme-font:minor-fareast;

mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin;

mso-bidi-font-family:"Times New Roman";

mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Luděk Kopřiva vlastním jménem Ludvík Kopřiva (19. června 1924 - 2. října 2004)

Po absolutoriu Státní konzervatoře v Praze studoval ještě na pražské DAMU, kterou dokončil v roce 1948. Svě první angažmá získal v Ostravě, poté byl čtyři roky v angažmá v Plzni. Od roku 1960 až do roku 1991 se stal členem činoherního souboru Divadla E. F. Buriana, v roce 1991 odešel do důchodu.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri","sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;

mso-fareast-font-family:"Times New Roman";

mso-fareast-theme-font:minor-fareast;

mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin;

mso-bidi-font-family:"Times New Roman";

mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Jiřina Jirásková (17. února 1931 - 7. ledna 2013)

Herečka, ředitelka Divadla na Vinohradech a partnerka českého filmového a televizního režiséra Zdeňka Podskalského. Po absolvování konzervatoře hrála nejprve rok v Hradci Králové. V roce 1951 se stala členkou pražského Divadla na Vinohradech, kde poté stále působila. Od 30. května 1990 do 30. června 2000 zde také zastávala funkci ředitelky.

Normal

0

21

false

false

false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;  
line-height:115%;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;  
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";  
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)
```

((chapter))
Petra Pyšová

Věřili byste, že servírce Miluně bylo pouhých 15 let? Petra Pyšová vystudovala žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK a stala se redaktorkou, zpravodajkou a moderátorkou zpráv a publicistických pořadů ČST a ČT. Po mateřských povinnostech se vrátila roku 1998 na obrazovku, tentokrát TV Prima, kde uváděla politický diskusní pořad Nedělní partie. Od roku 2000 využívá zkušenosti z mediální sféry ve vysokých manažerských funkcích finančního a energetického sektoru.

Normal
0

21

false
false
false

CS
X-NONE
X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;
```



```
mso-style-noshow:yes;
mso-style-priority:99;
mso-style-qformat:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin-top:0cm;
mso-para-margin-right:0cm;
mso-para-margin-bottom:10.0pt;
mso-para-margin-left:0cm;
line-height:115%;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;
```

((chapter))

Hana Čížková

Od dětství ráda zpívala, tancovala a hrála v ochotnickém dětském divadle. Později po ročním hostování ve sboru Divadla Semafor se rozhodla ke studiu zpěvu a herectví na lidové konzervatoři, (což je dnešní Konzervatoř Jaroslava Ježka). Po jejím absolutoriu působila v Hudebním divadle v Karlíně, hostovala i v nedalekém Divadle E. F. Buriana. Její uměleckou dráhu přerušily mateřské povinnosti. Po návratu z mateřské dovolené, vystupovala se skupinou Gag Borise Hybnera, později i v Divadle U Hasičů.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:11.0pt;
font-family:"Calibri","sans-serif";
mso-ascii-font-family:Calibri;
mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Jiřina Jelenská (21. prosince 1942 - 27. března 2007)

Vlastním jménem Jiřina Vašků, byla česká herečka a manželka herce Václava Duška. Ztvárnila několik desítek vedlejších rolí.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
(mso-style-name:"Normální tabulka";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin-top:0cm;  
mso-para-margin-right:0cm;  
mso-para-margin-bottom:10.0pt;  
mso-para-margin-left:0cm;  
line-height:115%;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Calibri","sans-serif";  
mso-ascii-font-family:Calibri;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-fareast-font-family:"Times New Roman";  
mso-fareast-theme-font:minor-fareast;  
mso-hansi-font-family:Calibri;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;  
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";  
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)
```

((chapter))

Václav Troška (1931 - 14. 2. 2011) a Růžena Trošková

Rodiče režiséra Zdeňka Trošky, oba si v trilogii zahráli. Otec si zahrál starého Konopníka, tátu Venci. Václav Troška byl nemocný řadu let. Kvůli cukrovce přišel o nohu, ale pořád se držel. Jeho zdravotní stav se zhoršil v posledních týdnech, kdy se léčil z chřipky. Maminka Růžena Trošková si zahrála příbuznou, která dorazí na svatbu Blaženy.

Normal

0

21

false

false

false

CS

X-NONE

X-NONE

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

(mso-style-name:"Normální tabulka";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;

mso-para-margin-top:0cm;

mso-para-margin-right:0cm;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0cm;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri", "sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;

mso-fareast-font-family:"Times New Roman";

mso-fareast-theme-font:minor-fareast;

mso-hansi-font-family:Calibri;

mso-hansi-theme-font:minor-latin;

mso-bidi-font-family:"Times New Roman";

mso-bidi-theme-font:minor-bidi;)

((chapter))

Kateřina Lojdová

Bývalá česká herečka, politička a moderátorka, v 90. letech 20. století poslankyně České národní rady a Poslanecké sněmovny za Občanskou demokratickou alianci. V současnosti je ženou v domácnosti, je vdaná za rozhlasového magnáta Michela Fleischmanna, se kterým má dvojčata Maxe a Kláru.

Líbí se vám Kafe.cz? Čtete rádi naše články? Přidejte se k nám i na Facebooku!

Krise demokracie a co dále?

24.10.2016 idnes.cz - blog str. 00

Miroslav Dekar

Ovšem „svoboda myšlení“ je sama o sobě prázdná nádoba; přijde na to, co v ní je. Je možné „svobodně myslet“ v šablonách a heslech vědy, politiky, pokroku nebo čehokoliv...

... „Svoboda“ sama o sobě je vymoženost, ale nikoliv hodnota; vše záleží na tom, čím se naplní.

(Karel Čapek, O umění a kultuře, sv. 2, článek John Baquell, Dějiny svobody myšlení, s. 286 – 287.)

I u nás se dnes na vysoké obrátky roztočily lopatky turbíny, ženoucí vodu na mlýn dříve neurčitě, nyní již otevřené protiruské a protiteroristické propagandy. Zejména po uveřejnění obecného, ničím konkrétně nedoloženého tvrzení naší BIS o zintenzivnění ruské desinformační a výzvědné služby na našem území, jejímž cílem je ideologické ovlivňování vědomí našeho obyvatelstva. Ostatně – nic nového pod sluncem. Každá velmoc – ať již jde o kteroukoli světovou stranu, se snaží všemi mocenskými a informačními prostředky o podvracení a narušování politické stability svého protivníka. Za Hitlera to byli židé a komunisté, za Reagana to byl Sovětský svaz jako říše zla, nyní je to nacionalistické, putinovské Rusko, které se rychle otřepalo z rozpadu Sovětského svazu a stále důrazněji se je snaží ve svých politických cílech následovat, včetně územní expanzivní politiky. Převzalo a nyní i rozvíjí starou tézi, podle níž je to Západ, který se již od vítězství bolševické revoluce v roce 1917 snaží o jeho politické a ekonomické rozvrácení. Vždyť to přece byli i ti naši legionáři v Rusku – argumentují – kteří dělali, co mohli, aby ve spolupráci s Francií, Anglií a bílými vojsky Děnikina, Kornilova, Wrangela a jiných carských generálů zlomili moc bolševiků, což se jim nakonec nepodařilo. Ale v rukou Masaryka a Štefánika to byla silná karta v jednání s představiteli vítězných mocností, zejména amerického prezidenta Wilsona, na němž především leželo rozhodnutí, zda bude Rakousko – Uhersko rozkouskováno na množství státeků či bude i nadále zachováno. Vznik 1. Československé republiky a dalších samostatných států střední Evropy ukázal, komu za tuto velmocemi schválenou samostatnost vděčíme. Ale na straně druhé – který rozumný člověk by dnes, po zkušenosti s „internacionální pomocí“ Sovětského svazu a členů Varšavské smlouvy v roce 1968 toužil po návratu do náruče jeho následovníka? A tu dnešní, před několika roky vzniklou politickou nedůvěrou určité části naší společnosti ke Spojeným státům americkým? Posilují ji taková fakta, jako byla vojenská intervence do Afghánistánu, Iráku, tajné elektronické sledování evropských spojenců, včetně jejich nejvyšších ústavních činitelů, atd. Mnozí lidé docházejí k závěru, že jsou všechny velmoci vůči svým slabým spojencům stejné.

Rozpačitost – tak bychom asi dnes mohli charakterizovat současný stav mysli mnoha těch našich dnešních intelektuálů, kteří ve své touze po svobodě projevu v dobách komunistické vlády vítali radostně rok 1989 a nyní vidí, že svoboda a demokracie přináší zase jiné problémy, na které neznají odpovědi. Iluzi často vystřídala desiluze. Nedávno jsme vzpomínali osmdesátin našeho obdivovaného a uznávaného herce a spisovatele Jiřího Suchého. Ve svém televizním vystoupení 21. srpna tohoto roku pronesl k naší současné vnitropolitické situaci tato slova: „Doba je nelehká, nenechme se otrávit“. V té větě je všechno – střetnutí nedávné minulosti s přítomností, lítost nad tím, že i v naší dnešní společnosti zase vzrůstá sociální napětí. To, co dříve – zejména pro pražskou uměleckou inteligenci tvořilo pružinu jejich odporu vůči komunistické nesvobodě, kterou nejvíce pociťovala, ztratilo v nových podmínkách svou sílu. Proti komu nyní, když jsme svobodu nabyli, zaměřit svou kritiku? Nastoupilo rozkolísání a nerozhodnost. (Vzpomeňme jen onoho známého dávného výroku Václava Havla, který již dávno u nás zaznamenal tu „blbou náladu“.) Vztahy mezi některými pražskými intelektuály – včetně části akademické obce a mezi Hradem se nejvíce zostřovaly od posledních prezidentských voleb a diskusí mezi Schwarzenbergem a Zemanem. Od té doby se nevynechá (za vydatného stranění naší veřejnoprávní televize) jediná příležitost k vzájemnému osočování, jak např. ukázaly i politické hádky kolem návštěvy tibetského dalajlámy u nás. U mnoha občanů pak vzniká názor, že této socioprofesionální skupině jde především jen o obranu jejích vlastních zájmů a jinak je starosti jiných sociálních skupin zase tak příliš nezajímají. Jako kdyby se od té doby vytratila ona dřívější pomyslná jednota naší inteligence s ostatními částmi společnosti, jako kdyby se tato ve jménu svobody a humanizmu uzavírala do sebe. V současnosti u nás dochází

k hromadné generační směně a stará generace je nahrazována mladší – často s jinými názory. Ta stará často snáší svůj odchod z vysokých pozic těžce. Kterou tu rozhádanou stranu označí naši historikové v naší budoucnosti jako to biblické zrno a koho jako ty plevy?(1)

+++++

Krise demokracie?

V jejím dosavadním vývoji nic nového. I dnes se ta „krize demokracie“ stále častěji i v naší společnosti ozývá. (2) Z velkého množství autorů, zabývajících se již v první polovině 20. století jejími příčinami a recepty k jejímu zmírnění či překonání si u nás připomeňme jen T. G. Masaryka, Karla Čapka a J. L. Fischera, zřetelně vystupujících z řady ostatních. Zajímá nás, zda ještě dnes existuje nějaká kontinuita mezi jejich dřívějšími a dnešními názory. Vždyť se ještě dnes mnozí na jejich jména odvolávají.

Když francouzští encyklopedisté 18. století postavili Rozum proti tehdejším dogmatům římskokatolické církve a feudální stavovské nerovnosti a jako odpověď na tento stav hlasitě zazněla ve Velké francouzské revoluci hesla o svobodě, rovnosti a bratrství, otevřela tím zároveň i cestu k nástupu první průmyslové revoluce. Dodnes heslo Svoboda individua a nedotknutelnost soukromého vlastnictví tvoří základ vyznání liberální teorie. Ale s rozvojem kapitalismu dochází zároveň i k růstu jím zplozeného dítěte – svobodné námezdné pracovní síly, která si ve jménu solidarity v boji proti svým zaměstnavatelům vytvořila i vlastní obhájce svých práv. Jeden z nich, Karel Marx dokonce předpověděl, že se proletariát stane hrobařem kapitalismu. Ale v tom se zmylil.

I Masaryk jako politik cítil v této době potřebu zaujmout své stanovisko k tomuto silicímu dělnickému hnutí a socialistickým teoriím s jeho heslem „Proletáři všech zemí, spojte se!“. Vyjádřil je svým sociálním krédem. (3) Podle něj by měla být hlavním duchovním zdrojem překonání krize demokracie křesťanská, protestantská etika. Již proto, že tato nebrání úsilí po obohacování jednotlivce prostřednictvím jeho usilovné, čínorodé práce. Takový způsob obohacení není nic ani proti božím přikázáním, naopak, jeho ekonomická aktivita, vedoucí k jeho obohacení a tím i k obohacení celé společnosti je bohulibá. Vždyť právě před jeho očima v Americe probíhal – zejména na přelomu 19. a 20. století obrovský rozvoj vědy a techniky, sloužící jejímu ekonomickému rozvoji, sycený přistěhovalci, lacinou pracovní silou ze všech koutů světa. A význam protestantské etiky pro morální a ekonomický rozvoj západního světa v té době zevrubně popsal i rakouský sociolog Max Weber ve svém obsáhlém díle Protestantská etika a duch kapitalismu. (4) Ale na Masarykovo myšlení nemělo vliv jen to, co před jeho očima v západním světě probíhalo, ale byl to i Platón, Comte, Hume, Mills i vliv J. G. Herdera, německého filozofa a teologa se svou teorií pokroku, humanizmu pod tehdejšími vlivem romantizmu. (5)

Zejména po svém sňatku s Američankou Charlottou Garrigue, se kterou se seznámil za jejích studií v Lipsku a která pocházela z protestantské rodiny, viděl ten obrovský rozdíl mezi tehdejšími americkým vývojem a mezi postavením našeho národa v habsburském císařství. Se svým často již planým vlastenčením, fangličkováním, písňovým sentimentalizmem, stěžováním si na naše malé poměry. O tom, jak jsme museli usilovně bojovat s naším odvěkým nepřítelem Němcem, atd. Masaryk tehdy vystupoval i proti našemu (jak to nazval) „upřílišněnému historicismu“. Ve své České otázce hledal ty správné vzory pro český národ v postavách našich dějin, jako byli Jan Hus, Petr Chelčický, Jednota bratrská, Komenský, Havlíček a v jejich životních osudech nacházel nejen humanitní ideály, ale i nepřetržitou historickou kontinuitu v životě našeho národa. V dlouholetém sporu o smysl českých dějin s ním ale nesouhlasil – právě v té otázce kontinuity našich dějin historik Josef Pekař a další. Podle Pekařova soudu má každá historická etapa svůj zvláštní, odlišný smysl a žádná kontinuita neexistuje. Ale Masaryk i nadále kladl takový důraz nejen na ni, ale i na mravní obrodu národa, která musí vést přes mravní obrodu jednotlivce. Tu podle něj nespasí žádná vnější kolektivistická teorie. Měl přitom především na mysli materialistickou teorii Marxe a Engelse. Mělo by to být uvědomělé převzetí osobní odpovědnosti každého občana za svůj život, naplněný drobnou, poctivou prací. Tím se nejlépe poslouží demokratickému státu. Zajímavý byl i Masarykův názor jako prezidenta republiky na trest smrti, se kterým nesouhlasil a uznával jej pouze ve výjimečných případech. Věřil, že bude jednou zrušen vyšší vzdělaností a mravností obyvatelstva.

Vítězství bolševické revoluce v Rusku a následná Leninova snaha po jejím přenesení i do dalších vyspělých zemí Evropy revolučním ustavením tzv. Republik rad se přes různé pokusy, uskutečněné v roce 1919 v Bavorsku, Maďarsku či v Prešově nenaplnila. O to více – nyní již prezidenta T. G. Masaryka mrzelo, že to bylo i jeho rodné město Hodonín, ve kterém se v roce 1920 uskutečnil tento násilný pokus o převrat, vedený radikálním křídlem sociální demokracie. (6) Ale i přes tuto porážku pokusů o uskutečnění bolševické revoluce i v zemích průmyslové Evropy došlo následně k zakládání evropských komunistických stran, u nás v roce 1921.

Pro svůj radikální program byla u nás prvorepubliková KSČ, na rozdíl od jiných politických stran chápána jako strana nestátotvorná. To proto, že před svým založením musela nejprve přijmout tzv. 21 podmínek Kominterny sídlící v Moskvě, obsahující direktivy k její činnosti v boji proti buržoazním vládám. A sotva byla tato poválečná krize našeho demokratického státu překonána, objevila se již v roce 1925 jiná, tak podobná té dnešní. Její hlavní příčinou byla nespokojenost radikálů se způsobem uplatňování demokracie u nás. Jejím konkrétním projevem bylo pak založení politické strany Národní obce fašistické v roce 1925, vedené generálem Radolem Gajdou (pocházejícím z Kyjova), bývalým představitelem našich ruských legií, hrdinou bitvy u Zborova, později náčelníka generálního štábu. Tato jeho politická strana se inspirovala italským fašismem, silnou úlohou státu a korporativismem. Byla to otevřená politická výzva parlamentní demokracii, s jejími již tehdy navzájem se hašteřícími stranami, dávajícími přednost svým stranickým zájmům před zájmy celé společnosti a malou akceschopností řešit naléhavé sociální otázky obyvatelstva. Ale byly to i tři milionů Němců v našem pohraničí, nespokojených se svým poválečným začleněním do našeho státu a požadujícím větší práva. Naše demokracie musela rovněž čelit světové ekonomické krizi, která vypukla v Americe v roce 1929 a postihla nejen náš ekonomický, ale i celý sociální systém. Gajdova strana, tato strana „silné ruky“ nikdy nedosáhla větších politických úspěchů. Ale přetrvávala až do doby Protektorátu, kdy splynula s kolaborantským Národním soulučenstvím. (7)

Aby bylo umožněno pro občany nově vzniklého demokratického státu pochopení rozdílu mezi Rakousko – Uherským státem a státem demokratickým, byl již v roce 1919 přijat Zákon o kursech občanské výchovy a Zákon o obecních knihovnách. Smyslem Zákona o kursech občanské výchovy byla příprava občana k nově pojatému státoobčanství v demokratické republice. (8)

+++++

Karel Čapek a doba

Masaryk, který kladl takový důraz na výchovu občana v duchu humanizmu a rozvíjení jeho mravnosti nebyl osamoceným ve svých názorech.. Rovněž Karel Čapek vycházel z jeho filozofické koncepce, i když jeho názorové oponenti jej označovali za stoupence liberalizmu, pragmatizmu, humanizmu a relativizmu. Rovněž tak jako T. G. Masaryk i on odmítal jakoukoli filozofickou a sociologickou teorii, zavánějící kolektivismem. Z toho důvodu i tehdejší učení francouzského sociologa Emila Durkheima (1858 – 1917), podle něž je kolektivní vědomí nejvyšší formou duševního života a individuální vědomí je mu podřízené. (9) V řešení vztahu mezi individuálním a kolektivním, řídícím se předem danými východiskem, ideami či ideologiemi, dával individuálnímu přednost. Karel Čapek rovněž odmítal Marxův „železný zákon dějin“, podle něž se každá společnost řídí poznáními, předem danými a neměnnými zákony společenského vývoje. Ve svém známém článku Proč nejsem komunistou, dosud využívaném všemi obhájci liberální teorie toto učení odmítal. (10) Proto i tak trpěl těmi všemi nekonečnými vzájemnými politickými šarvátkami, probíhajícími v celém období 1. republiky a v době nástupu Hitlera k neomezené moci v roce 1933 podle jejich hesla „Ein Volk, ein Reich, ein Führer!“. Silně cítil blížící se nebezpečí této nacistické ideologie, ohrožující naši bezpečnost. To se pak v posledním období jeho života promítlo i do jeho dramatické tvorby, jako byly hry Bílá nemoc, Válka s mloky, či Matka. Vždyť již rok po nástupu Hitlera k moci museli příslušníci wehrmachtu ve jménu Boha přísahat svému Vůdci věrnost až do hrobu. Karel Čapek ve svém článku Zklamal nás rozum? varuje před lehkomyšlností, s jakou se na toto nebezpečí pohlíželi a opouštěli se zásady demokracie. (11) Svě přesvědčení o úloze morálky v demokratické společnosti neztratil až do konce svého života, jak o tom svědčí i jeho poslední dopis ze dne 27. 12. 1938. (12)

Jak se po Mnichovu najednou ukázaly neúčinnými všechny řeči o humanitě, morálce a důvěře v naše západní spojení, se smlouvami o vzájemné pomoci v případě ohrožení republiky! Jako domeček z karet se zhroutily Masarykova a Čapkova důvěra v západní kulturu, jejich víra v rozum inteligentního člověka a lidský pokrok! Zvítězila vojenská síla, fanatismus a ze strany západních spojenců ústupky Hitlerovi. Čapkova starší sestra Helena Koželuhová, bydlící v Brně, ve své knize Čapci očima rodiny píše na straně 139: „Politika není promlouvání k člověku, jak si myslel chudák Karel, ale k davu a jeho nejtemnějším pudům. Někdy je dav jen spojení vlastních slabostí, ale většinou závisti, nenávisti, chtivosti a zbabělosti, třeba jinak hodných lidí. Dav hledá hrdinu, totiž vůdce, který se nebojí a dávají se jím vést kamkoli, i tam, kam by sám nešel ... Skončila doba optimizmu a víry v člověka a pokrok ... Lidstvo se neumouduje a neumouduje. Nastalo stěhování škatulí a lidí a hodnot ...“ (13)

Autor tohoto článku ve své publikaci, nazvané Opovrhovaná a milovaná, s podtitulem Svár slovácké světské lidové písně, hudby a tance s dechovou hudbou a šlágrům v proměnách času – ohlas v obci Ratíškovice k této

době píše: „Bylo rozhodnuto bez boje. A tak nám v roce 1938 nepomohly ani písničky Karla Hašlera, se kterými objížděl republiku a povzbuzoval ducha odporu, ani optimistické pochodové písně Karla Vacka, jako byla píseň U našich kasáren, Bříza zelená, bříza bílá a další, zpívané vojáky, pochodujícími do vybudovaných pohraničních pevnůstek, aby bránili svou vlast. Nemohli – jako již tak často v naší historii. Slabší před zájmy silnějších neměli šanci. Bližší košile než kabát! Podstatná část národa na rozdíl od té menšiny, která organizovala odboj a byla za to posílána do koncentračních táborů, popravována, nebo prchala do zahraničí, aby v cizích armádách bránila svou vlast, zůstala doma, aby v klidu přežila. Dne 13. července roku 1942 se v Lidových novinách objevil článek, referující o oslavách protektorátního prezidenta Emila Háchy, zorganizované k jeho 70. narozeninám. V pražském Obecním domě se sešli kulturní pracovníci, aby mu vzdali poctu. Ministr školství a osvěty Emanuel Moravec (bývalý legionář) při této příležitosti pronesl slavnostní projev a předal jim národní ceny, při čemž zdůraznil, že vědomě uděluje tyto ceny těm kulturním pracovníkům, o nichž věří, že jako čeští umělci také říšské myšlenky sloužili a sloužití budou. Mezi dvaceti vyznamenanými byli např. spisovatelé František Kožík a František Hrubín, houslista Václav Příhoda, herci Vlasta Burian Gustav Nedbal, Adina Mandlová, Marie Glázrová, výtvarník Karel Svoboda, filmový režisér Otakar Vávra a jiní. (14)

Minulost našeho národa opravdu mnohé naše lidi poučila. Stali se mistry převleku. Většina lidí za okupace i nadále chodila na fotbalové zápasy a vyřvávala svou zbabělost a lhostejnost nad osudem národa na své fotbalové protivníky, venkovské dechovky stále vyhrávaly na pohřbech a různých církevních slavnostech, koncertech, chodila do divadel, než jim to bylo po porážce německých vojsk u Stalingradu v zimě roku 1942 – 1943 zakázáno ... atd. (15)

+++++

Filozof a sociolog Josef Ludvík Fischer

Jednou z mnoha dalších osobností, zabývajících se v meziválečném období příčinami krize demokratického systému a hledáním východiska z ní byl i J. L. Fischer (1894 – 1973). V letech 1945 - 1949 první rektor Univerzity Palackého v Olomouci. Měl pohnutý život. Po opakovaném vstupu do KSČ byl za její kritiku v roce 1955 ze strany vyloučen a k 1. 1. 1960 přinucen odejít do důchodu. Jedna z jeho nejznámějších prvorepublikových publikací s názvem Krize demokracie (1933), reagující na probíhající světovou ekonomickou krizi byla pak v československých vědeckých knihovnách zařazena mezi prohibita – vyloučena z okruhu veřejných výpůjček. Pro KSČ se stal nepřijatelným filozof a sociolog, který přijal filozofii strukturálního funkcionalismu, přicházejícího k nám ze Západu a které použil jako metodologické východisko při řešení otázek krize demokracie. Teprve v období „tání“, v druhé polovině šedesátých let byl přijat jako vědecký pracovník Fakulty osvěty a novinářství Karlovy univerzity, aby po nástupu husákovské normalizace brzy zase odešel do ústraní a v roce 1973 zemřel. (16)

Podle J. L. Fischera je hlavní příčinou krize demokracie chybný tzv. mechanistický (kvantitativní) prototyp, obsažený již v teorii A. Comta, který sdílí i demokratické systémy. Fischer neuznával Masarykovo pojetí, vedoucí k nápravě společnosti cestou mravní nápravy individua a tím i celé společnosti. Naopak, cesta k nápravě podle něj vede přes pochopení povinnosti každého občana podřídit se v demokratickém řádu občanské kázně. Každé právo jednotlivce na občanskou svobodu musí být zároveň podřízené občanské kázni ve prospěch celku. Tedy nejen občanská práva, ale především povinnost občana demokratického státu – to je ta správná cesta k odstranění slabostí demokracie. Fašistická a komunistická hnutí, požadující autoritativní vedení společnosti jsou rovněž jen kapitalismem naruby – kapitalismem státním, středostavovskou reakcí na nedostatky parlamentní demokracie.

Důležitou roli ve Fischerových názorech na dosažení společenského konsensu v demokratické společnosti sehrávalo správné řešení vztahu mezi obecným a zvláštním, mezi centralizací a decentralizací, mezi tehdejšími pražským centralizmem a regionalizmem, umožňujícího dosažení společenského konsensu. Diskusí, vedených na toto téma koncem dvacátých let se účastnily i naše přední osobnosti vědeckého a uměleckého života; filozof Emanuel Rádl, brněnský sociolog I. A. Bláha, Emanuel Chalupný a další. Vůdčí organizátorskou a usměrňující roli v nich sehrával J. L. Fischer. Jeho shrnující stanovisko k tomuto problému: Není u nás malých a velkých poměrů, ale jsou pouze malí a velcí lidé, jak v centru, tak i v regionech. Regionalismus je podle něj demokracie, domyšlená kulturně. Jejím požadavkem by měla být iniciativa a a tvořivost na všech stupních územní struktury, bez ohledu na to, kde člověk bydlí. (To souhlasilo i s Čapkovým názorem na řešení tohoto rozporuplného vztahu.) Často se tehdy ozývala kritika regionálního provincialismu s jeho obranou průměrnosti, pohodlností myšlení (často ve jménu úcty k tradicím), která vedla k izolaci od centrálního dění, k falešnému sebeuspokojení

regionu nad dosaženými výsledky. Že šlo o závažné téma, o tom svědčí i uspořádání ankety o regionalismu v roce 1928 Osvětovým sborem ve Kdyni na Domažlicku, vedeného dr. Jaroslavem Štěpánkem. Jejím iniciátorem byl J. L. Fischer a vyšla tam i tiskem. Jak víme, i dnes probíhají diskuse o řešení vztahu mezi centralizmem a regionalizmem. Znovu a znovu se ozývá kritika krajského zřízení se svými malými regiony, neodpovídajícími ani dřívějšímu zemskému zřízení, ani požadavkům Evropské unie, pro kterou je jejich současné uspořádání u nás příliš malé.

+++++

A co dále? Každá víra má své svaté!

Na předchozích stranách bylo na několika příkladech náznakově pojednáno, že krize demokracie měla a má své příčiny, sahající hluboko do minulosti. Její zánik u nás pod náporom italského fašismu a hitlerovského nacionálního socialismu, včetně sovětského modelu státního socialismu by měl být dostatečným varováním. Varováním i pro dnešní politiky, že to byla především vlastní slabost demokracií, která v některých zemích umožnila jejich pád. Za příklad současné neefektivnosti demokratického systému nám může posloužit nejen jeho neschopnost odstranit povážlivou korupci, nedodržování přijatých zákonů, ale i dlouhá léta trvající parazitizmus části naší společnosti, tzv. nepřízřusobivých, odmítajících celá desetiletí jakoukoli práci a žijících jen ze státem nesprávně nastavených sociálních dávek. Vždyť přece není možné zavírat oči před pomalostí a nepružností rozhodování demokratického systému. Tam, kde jde o závažné otázky společnosti, by tyto vyžadovaly rychlejší řešení a ne jen věčně opakovat slova o tom, že demokracie je diskuse a nedá se s tím holt nic dělat. To není volání po zavedení vysoce centralizovaného direktivního systému, to je volání po řešení, jak tento závažný nedostatek demokracií odstranit.

Byl to Václav Havel, který ve svých představách o naší budoucí vnitřní a zahraniční politice vědomě navazoval na myšlenkové dědictví T. G. Masaryka a Karla Čapka svou vírou v humanismus i svým etickým přesvědčením, že stojí za to, bojovat ve světě za lidská práva. V oblasti zahraniční politiky to u něj byla především Amerika, která nám měla zajistit naši bezpečnost. A tak jako se kdysi u nás cítili být komunisté (opření o Sovětský svaz) dědici naší pokrokové minulosti, tak je to dnes zase zemřelý Václav Havel a jeho příznivci (jak nedávno ukázaly i vzpomínkové oslavy jeho 80. výročí narození) tvrdící, že – nyní opření o Ameriku – ta nám zabezpečí šťastnou kapitalistickou budoucnost. Ale s přijetím tohoto tvrzení to dnes vyžaduje přijmout i její současnou protiruskou zahraniční politiku, naše začlenění do vojenskostrategických plánů USA cestou NATO, včetně zvyšování zbrojení. Vždyť nám to každodenně naše média zdůrazňují a naše vědomí v tomto duchu masírují. Ale z toho mají řadoví občané obyčejný lidský strach. Strach, posílat za peníze své syny a dcery na vojenská kolbiště světových mocností – s tím mají již své bohaté historické zkušenosti. „Staňte se vojáky!“ – křičí dnes na cestující z televizních obrazovek v autobusech plzeňské veřejné dopravy náborová výzva. Zdá se, že ani peníze již nelákají, aby naši mladí lidé bojovali za zájmy jiných na různých bojištích světa.

Nedávno iniciovali předsedové našeho Senátu a Parlamentu – oba z ČSSD, vzpomínkovou oslavu na Václava Havla při příležitosti uplynulých osmdesáti let od jeho narození a v čele s předsedou vlády (rovněž ČSSD) na ní se svými projevy vystoupili, aby se tím i z televizních obrazovek manifestovali jako pokračovatelé jeho odkazu. A přesto až frenetický potlesk vybraných, očividných příznivců Václava Havla tam shromážděných patřil ne jim, ale řečníku Petru Pithartovi s jeho šfouchancem, aby páni předsedové nejen Havla oslavovali, ale aby jeho odkaz v praxi uskutečňovali. Ale který odkaz ano a který ne – to na tomto shromáždění zůstalo utajené. Na vzpomínkové oslavě chyběli Václav Klaus i Miloš Zeman, bývalý i současný prezident. Může být pádnějšího důkazu o příkrém rozdělení naší současné společnosti, o její probíhající krizi, než je současné rozdělení společnosti na Havlovce či Zemanovce, za nimiž se skrývají dvě naprosto rozdílné ideové představy o interpretaci naší historie i její budoucnosti?

Kdo je ale tedy u nás za současnou krizi demokracie vinen? A kdo je v evropském měřítku vinen za brexit? Nikdo se k tomu nehlásí, ale zato do našeho senátu, jak ukázalo poslední předvolební klání, jsme měli zájemců habaděj. A občané – voliči většinou k volbám nepřišli a obrátili se k nim zády. Ale důvody negace voleb podstatnou částí našich občanů by si zasloužily zvláštní pojednání. Vyřeší snad tuto krizi důvěry mezi politiky a občany zavedení povinných voleb? Demokracie může být ohrožována nejen zvenčí, ale i chorobnou touhou jedinců po funkcích a osobní kariéře, přeceněním vlastního „Já“, aniž by k tomu tito měli odborné předpoklady. Nejceněnější poučení z těchto posledních voleb? Nástup nových, zkušených starostů i jiných veřejnoprávních činitelů do vysokých funkcí, střídajících ty opotřebované, stejné tváře vysokých politiků. Doufejme, že to bude k dobru věci.

+++++

Směnili humanitu a morálku za peníze a kapitál

Jak již bylo poukázáno, dnešní liberálové s oblibou citují článek Karla Čapka Proč jsem se nestal komunistou, ale zároveň záměrně opomíjí jeho kritický názor na úlohu peněz a kapitálu, který se týká i dnešní společnosti. Ve svém známém článku Poznámka k Moliérovu Lakomci píše: „... Ale vašeň Harpagonova, strašná žízeň mítí, býti vlastníkem, držeti, skrývati poklad, toť vlastně už píseň zlata; peníze Harpagonovy nejsou nežli posedlost a soukromý hřích jednoho zatracence. Básníci minulého století, Balzac snad první mezi nimi, ukázali jiný problém peněz: jejich kupní sílu, jejich moc opatřovat rozkoše, lásku, hřích, cokoliv; nikoliv mítí peníze, nýbrž kupčiti jimi, kupovat a prodávat ctnost, svědomí, duše, sám život, to je nová, tentokrát sociální a etická dramatičnost zlata. A konečně naše doba odhaluje třetí existenci peněz: tou nejsilnější mocí zlata není mítí je, ani kupovati za ně, ale vydělávati je. Moderní Harpagon už nezakopával svou kasičku na zahradě ani by nekupčil lidskými hodnotami; byl by snad podnikatelem, zakládal by závody, seděl u telegrafního drátu, sám mimo dobro a zlo, jako Claudiův Pollock a tak nesmírně bohat, že to už nevyjádří ani představa vlastnictví, ani suma všech požitků, nýbrž jen moc nad poměry, věcmi a lidmi ...“ (Článek Poznámka k Moliérovu Lakomci, O umění a kultuře, sv. 2, rok 1922, str. 389 – 391.) Až by se chtělo říci, zda Karel Čapek opravdu nečetl Marxův Kapitál s jeho analýzou funkce peněz a zboží či nepředpověděl volební vítězství Babišova Hnutí ANO v krajských volbách roku 2016. Ale bez peněz do hospody nelez! – praví přísloví, které asi vzniklo již v době, kdy se staly všeobecným ekvivalentem směny, měřítkem cen a užité hodnoty zboží. Dějiny lidstva jsou proto zároveň i dějinami touhy vlastnit je pomocí násilí i pomocí mírnějších prostředků. A na tom se nic nezměnilo od doby, kdy vznikly. Dosud se nikdy nikomu nepodařilo odstranit války (důvod k jejich vyhlášení se vždy našel), které vždycky nejvíce odnesli nevinní prostí lidé, jak ukazují jejich pomníčky ve všech vsích i městech. Tato minulá zkušenost je i jeden z důvodů, proč lidé již často nevěří tomu, že by se ti, kteří mají v rukou obrovský kapitál a moc dobrovolně jich vzdali ve prospěch potřebných a chudých na základě nějakého přesvědčování, dobrého slova či evangelijních výzev. Lidé poznali, že to jsou jen krásné pohádky se špatným koncem. To je zatím nenaplněný úkol demokracií do té doby, pokud tyto budou jen oddanými služkami kapitálu, soustředěného ve světě v rukou úzké skupiny lidí. (17)

Někteří autoři, jako např. filozof Václav Bělohradský přímo ukazují prstem na viníka současné krize demokracií: „Humanitární katastrofy třetího světa a následné vlny uprchlíků jsou dědictvím evropského kolonialismu a studené války, která se vedla právě tam a jež proměnila proces dekolonizace v sérii krvavých frašek“. (Česká pozice, 2. 3. 2016, článek „Může být EU jako národní státy?)

Názor autora článku na otázku zaměstnanosti cizích pracovníků u nás: Když nastala v padesátých letech v evropských kapitalistických zemích hospodářská konjunktura a nedostatek pracovních sil, byly tyto odčerpávány z bývalých kolonií i jiných zemí s jejich nadbytkem. Když konjunktura skončila, byli tito mezi prvními, kteří se stali nezaměstnanými a podnikateli hození na krk státnímu sociálnímu systému. Již tam bylo zaděláno na současnou krizi a následující migraci obyvatelstva. Stejně tak u nás i dnes v době stávající konjunktury volají naši podnikatelé po příchodu desetitisíců volných pracovních sil z ciziny, zejména z Ukrajiny. Co se s nimi stane, až přestane konjunktura? Zná někdo odpověď?

O tom, že se dnešní všeobecná krize demokracií blíží ke svému vyvrcholení, se můžeme dočíst v mnoha na toto téma vydávaných publikacích, které můžeme rozdělit na optimistické a pesimistické. Zde například připomeňme jen knihu Miroslava Bárty, Martina Kováře a kolektivu s názvem Kolaps a regenerace – Cesty civilizací a kultur, i různé úvahy o oteplování naší planety a jejich budoucích sociálních důsledků. Jeden z těch pesimistických názorů na budoucnost naší euroamerické civilizace se opírá i o neustále rostoucí dluh některých zemí světa a o obrovské výdaje na zbrojení. Kdo je z demokratických politiků schopen podat lidem uspokojivé vysvětlení, že z tzv. dluhové pasti existuje vůbec nějaký únik? Uveďme jen některá fakta: (18)

Často se dnes hovoří a píše o charakteru změn, ke kterým u nás po roce 1989 došlo. Byla to revoluce, nebo restaurace (obnovení, návrat) dřívějšího prvorepublikového kapitalismu? Lze souhlasit s těmi, kteří tvrdí, že to byla ve změněných společenských podmínkách restaurace, charakterizovaná již silnou globalizací, pádem sovětského systému a opojně mylného předpokladu, že s vítězstvím liberalismu přijde zároveň konec dějin (Fukuyama). I u nás tomu nebylo jinak.

+++++

Tento článek začal citací Karla Čapka o svobodě, podle nějž je její důležitost dána tím, čím se naplní. Přes všechny popisované nedostatky v uplatňování demokracie bychom měli odmítnout ty, kteří by si přáli návrat direktivního systému v čele s jedním Vůdcem – Spasitelem. Kam to svět přivedlo, víme.

Poznámky

Jiří Krupička ve své knize *Renesance rozumu* píše: Co dělá většina kulturní elity ve zmatené, podle profesionálních pesimistů beznadějně situaci lidstva, když se potácíme od ideového a ideologického zneužití rozumem k jeho zneužití v technice, od nabubřelosti rozumu velkých proroků a jejich apoštolů k jeho rozběhu do tísnivého neznáma, vědeckých a technických překvapení? Hledá únik, nic jiného než únik v myšlení i umění. Zatím nikdo nepřišel s řešením, ani s nástinem konkrétních kroků ke zmírnění závodu do neznáma. Obecná krasomluva o nezbytnosti člověka a jeho postoje k životu, o návratu k duchovnu a skutečným hodnotám jsou intelektuální rozcvičky pro potřeby ducha, když chybí to hlavní: jak? (Praha, 1994, str. 28.)

Krise od řeckého podstatného jména *k r i s i s* = nerovnováha, obtížná situace, rozhodná chvíle, tíseň, zmatek. Může být společenská, politická, morální, kulturní, ale i osobní, manželská, atd. Jde o absenci silných společenských idejí, které tvoří tmel společnosti, vzájemnou přitažlivost, konsensus společnosti. Ale zároveň jako příležitost změnit stávající politický, ekonomický a kulturní systém v něco jiného, v nový počátek.

Masarykovo sociální krédo: Mně samotnému často se vytýká, že jsem vlastně socialista. Já se toho názvu nebojím. Jistě jsem pro radikální sociální reformy. Sám jsem byl na řemesle, vím, co je to být dělníkem. Moje krédo sociální je velmi jednoduché a obsahuje tři věty: 1. Vždy pro dělnictvo a dělný lid, 2. Velmi často se socialismem, 3. Zřídka s marxismem. (Zdeněk Nejedlý, T. G. Masaryk, kniha první, Masarykovo mládí, str. 43. Praha, 1949.)

Rakouský sociolog Max Weber (1864 – 1920) ve své knize *Protestantská etika a duch kapitalismu* zdůvodňoval vliv této protestantské etiky na bouřlivý rozvoj vědy a techniky v Americe 19. a začátku 20. století. Tato se již v této době stává nejsilnější mocností světa a vytlačuje z jejich dosavadních pozic západní velmoci. Zároveň ale v této době dochází k sdružování v kartely a monopoly a vede Spojené státy k expanzivní zahraniční politice, ovládnutí přírodních zdrojů chudých zemí, budování silného vojenského potenciálu a vojenských základen na cizím území.

Na myšlení Masaryka měl vliv mimo jiné i německý filozof J.G. Herder (1744 – 1803) s jeho učením o pokroku v dějinách a vývoji společnosti k humanismu, v němž předpovídal důležitou roli Slovanům. Zejména jeho práce *Ideje k filosofii dějin lidstva a Hlasy národů* v písních ovlivňovaly evropské společenskovední myšlení.

Radikální křídlo sociální demokracie převzalo pod vlivem bolševické revoluce v Rusku moc nad městem Hodonínem. Na jeho radnici zavál rudý prapor. Teprve pomocí vojsk z jiných posádek byla revolta potlačena. Prezident Masaryk se na své rodáky tak rozhněval, že své rodné město několik let nenavštívil. Teprve v roce 1924, při své první oficiální návštěvě smířlivě prohlásil: Právě že jste zde tak byli utlačováni národně i sociálně, pochopuji tento jistý sociální neklid vašeho města. (Hodonín, Prezident mezi svými, 1924, 24.)

Národní obec fašistická získala na Slovácku v parlamentních volbách v roce 1935 12 % hlasů; zvítězila v Lanžhotě, Moravském Žižkovu, Velkých Bílovicích. V obecních volbách v roce 1938 získala již jen 2 % hlasů. Údaje z jiných míst okresu Hodonín se nezachovaly. (Bakalářská diplomová práce, 2006, autor Václav Stix, Masarykova univerzita, filozofická fakulta, historický ústav, viz internet.)

Lidovýchný zákon č. 67 Sbírky zákonů a nařízení ze dne 7. února 1919: „Par. 1: V celé oblasti státu československého buďtež uspořádány bezplatné kursy občanské výchovy, v nichž by se všem občanům dostávalo odborného lidového výkladu o ústrojí státu, působnosti jeho ve všech oborech jeho činnosti a o právech a povinnostech občanů státních“. Následují pak další paragrafy, zabývající se jeho činností. Úkolem kursů občanské výchovy, které by měly být organizovány způsobem nestrannickým bylo prohlubovat politické vzdělání a upevňovat mravní zdatnost jednotlivců.

Karel Čapek oponuje Durkheimovi: „Jeho zbožnění společnosti ovšem se křížuje s uznáním hodnoty a svobody jedincovy, bez kteréhožto uznání nemůže býti filosofie vskutku sociální“ (O umění a kultuře, sv. 1, článek Émile Durkheim, str. 453.)

Z tohoto článku závěr: „Nejsem tedy komunistou, protože mám rád člověka, protože mám úctu a lásku k dílu, než k jakékoli moci.“ (Čas.Přítomnost, 1, 1925, č. 51, str. 801 – 802.)

Karel Čapek ve svém článku *Zklamal nás rozum?* píše v roce 1934 mimo jiné: „Už bylo řečeno, že dnešní stav světa můžeme definovat jako krizi noetickou. Přeložte si tu potřebu něčeho imperativního do řeči politické a bude to znít asi takto: Jsme zklamáni stavem, ve kterém se na nás žádalo, abychom podle své rozumové schopnosti spolurozhodovali o věcech a zákonech a nesli za ně svůj díl odpovědnosti; nechat nás vede něco nebo někdo, kdo nám bude prostě přikazovat, co činit a za čím jít; my už nechceme myslet, nýbrž býti vedeni.“ (O umění a kultuře, sv. 3, str. 583 – 589.) Poznámka autora – noetika, gnoseologie jako teorie poznání.

Milá slečno, prosím vás, nepřeceňujte tak divadelní kulturu. Národ se může cítit nesmrtelným jenom tehdy, když se bude cítit mravním, když bude mít své vědomé mravní poslání. Na to ovšem nestačí divadlo, i když má být součinitelem toho mravního povědomí. To musí být v politice, v hospodářství, v knize a škole, denním životě, všude. A obráceně, vezměte národu jeho mravnost a berete mu i jeho nesmrtelnost. Asi Vás ta odpověď neuspokojí, ale jiná není. Váš Karel Čapek“. (O umění a kultuře, sv. 3, LN. 27. 12. 1938.)

Helena Koželuhová, Čapci očima rodiny, Praha, 1995.

Miroslav Dekar, vlastní vydání, 2014, v počtu 30 ks. Nachází se v knihovně obce Ratíškovice a v sousedních obcích Dubňany, Milotice, Vacenovice, Rohatec. Dále v Národní knihovně v Praze, Etnologickém ústavu v Praze a v Brně, Národním ústavu lidové kultury ve Strážnici, atd.

Zdrucující porážka nacistických vojsk u Stalingradu v zimním období roku 1942 – 1943, kurdská tanková válka, osvobození polského území a blízkost Berlína ovlivnily i jednání Velké trojky (Roosevelt, Churchill, Stalin) na Jaltské konferenci v únoru roku 1945. Stalin zde přislíbil svobodné volby na území osvobozeném Rudou armádou. Volby u nás v roce 1947, v nichž komunisté zvítězili, byly reakcí nejen na Mnichov, lvi podíl Sovětského svazu na porážce nacistického Německa ale i touhy po odstranění chyb parlamentní demokracie první republiky. Ale v roce 1948 byl u nás zaveden sovětský systém s jednou vládnoucí stranou, řídicí se učením marxismu – leninismu. A v roce 1952 byl již zahájen boj s tzv. buržoasním nacionalismem, kosmopolitismem a masarykismem. Jeho obětí se stal i Gustáv Husák, obviněný z buržoasního nacionalismu a na dlouhá léta uvězněn. Měly být nahrazeny proletářským internacionálním a socialistickým vlastenectvím.

J. L. Fischer byl vyznavačem strukturálního funkcionalismu. V protikladu ke Comtové analytické metodě, kterou odmítal, vycházel při řešení problémů společenských systémů z pojmu struktury, tj. celkového uspořádání složitých systémů a vztahů mezi jejich prvky a tento rozpracoval ve vlastní filosofický systém, tzv. skladebnou filosofii. Podle této teorie je každá sociální skutečnost řádem struktur a funkce tvoří sepětí prvků řádů vztahem, který je těmto prvkům nadřazen. Společnost je struktura funkcí. Když jsem se připravoval v roce 1968 na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky Karlovy univerzity na zpracování své rigorózní práce, byl mi katedrou určen jako její vedoucí J. L. Fischer. Na určené schůzce se mi ale omluvil, že se již necítí zdravý a samotné téma mé diplomové práce je mu cizí. V roce 1973 pak zemřel. Spolu s jinými, kteří v době komunistické vlády museli odejít do ústraní, začali být zvaní v době "tání" Karlovou univerzitou ke spolupráci. Jedním z nich byl i Jan Húsek (1884 – 1973), pocházející, stejně jako Miroslav Galuška, autor známé knihy Slovácko sa súdí z prostředí Slovácka, z Ostrožské Nové Vsi. Jan Húsek byl spoluautorem významné publikace, redigované prof. L. Niederlem s názvem Moravské Slovensko (1918.) Na jedné konferenci, pořádané naší fakultou v roce 1989, na kterou jsem byl rovněž pozván, jsem se s Janem Húskem ještě setkal. Dobře se znal i s tehdejší známým ratíškovickým folkloristou Jožkou Blahou.

I výsledky evropského srovnávacího výzkumu k některým hodnotovým otázkám mládeže ukázaly, že na otázku, kdo dnes světu vládne, odpovědělo 80% respondentů, že vládnou peníze a banky.

Státní dluh vzniká deficitním financováním státního rozpočtu z vypisovaných státních dluhopisů, pokladničními poukázkami nebo půjčkami. Jeho míra je posuzována vzhledem k hrubému národnímu produktu. Podíl některých zemí světa na státním dluhu: USA – kolem 110 % HDP, Německo – kolem 80% HDP, Japonsko – přes 200% HDP. Česká republika v roce 2015 37,4 %, HDP, t. j. 1673 miliard Kč. Na obsluhu státního dluhu, tedy úroky, stát ročně platí 45 mld. Kč. Ale protože 89% našeho státního dluhu je v držení zahraničního kapitálu, může nám tento diktovat své podmínky placení, stejně jako Čína USA. Jak upozorňují někteří ekonomové, až to jednou praskne, dojde k znehodnocení peněz a tím i všech důchodů. V této souvislosti připomeňme finanční částky, které se ročně vynakládají na zbrojení a lokální války: 1. místo USA – 610 miliard dolarů, 2. místo Čína – 215 miliard, 3. místo Saúdská Arábie – 87 miliard, 4. místo Rusko – 84,5 miliard. Celosvětově se ročně na zbrojení vydává asi 1800 miliard dolarů. (Údaje – viz internet.) Jistě každého napadne, co by se s touto částkou mohlo udělat.

Autor: Miroslav Dekar / pondělí 24.10.2016 18:25 / karma článku: 0.00 / přečteno: 0x

Zvyšte článek karmu!

Vstoupit do diskuse

Miroslav Dekar

URL| <http://dekar.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=562213>

Zeman znevažuje akademickou obec, bouří se studenti. V pátek podpoří rektory na Hradčanském náměstí

25.10.2016 aktualne.cz str. 00 Domáci

Adéla Skoupá

"Po událostech posledních dní jsme se my, studenti a studentky českých vysokých škol, rozhodli ozvat proti chování prezidenta ČR," napsali studenti. Praha –

Praha - Okolnosti kolem udělování státních vyznamenání se nelíbí studentským organizacím po celé republice. "Padesát jedna studentských spolků a iniciativ z celé České republiky napříč obory se rozhodlo podpořit rektory vysokých škol, kteří odmítli účast na slavnostním ceremoniału k výročí založení Československé republiky," uvádí vysokoškoláci ve svém společném prohlášení.

Připojí se proto k akci rektorů v pátek v deset hodin dopoledne na Hradčanském náměstí. Jak uvádí ve svém prohlášení, chtějí si tak důstojně připomenout odkaz a památku prvního československého prezidenta T. G. Masaryka.

"Opakované nepozvání rektorů na oslavy hlavního českého státního svátku bylo jen další v řadě událostí, kterými prezident útočí na akademickou obec a znevažuje její postavení ve společnosti. Jde o důstojné uctění státního svátku, nikoliv o prezentaci studentských politických názorů," píší studenti v prohlášení, které začali dávat dohromady poté, co se v pátek dozvěděli o zrušeném ocenění pro pamětníka holocaustu Jiřího Bradyho.

"Hlavním impulsem byly události okolo prezidenta Miloše Zemana z posledních dní, kdy jsem si řekl, že již není možné posouvat hranice přijatelného, které se poslední roky postupně a nenápadně posouvaly. Proto jsem se rozhodl, že je nutné, aby se studenti postavili za hodnoty demokratického státu," říká Petr Havlíček, předseda spolku Miroslava z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který začal studenty mobilizovat.

Ve vyjádření připomínají vysokoškoláci loňské oslavy výročí 17. listopadu, kdy se kvůli protiislámské akci, na níž vystoupil také prezident Zeman, studenti nemohli dostat k památníku na Albertově, aby u něj položili květiny.

"Současné dění považujeme za pokračování nebezpečného trendu, kdy prezident ČR využívá státního svátku k vyřizování si osobních účtů. Nebo k prosazování vlastních politických názorů jako je tomu v případě neudělení státního vyznamenání Jiřímu Bradymu," říká další z organizátorů Bronislav Poul ze studentského spolku PAKET z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy.

"Vysoké školy jsou nedílnou součástí občanské společnosti a demokratické tradice České republiky. Nepřijde nám proto vhodné, aby prezident ČR na základě osobních důvodů opakovaně znemožňoval některým reprezentantům vysokých škol účast na oslavách vzniku samostatného Československa," říká koordinátor akce Tomáš Bederka ze studentského spolku Agora z Pedagogické fakulty UK.

Iniciativu chválí i rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima. "Děkuji studentkám a studentům za podporu, velmi si jí vážím. Jsem na ně jako na členy akademické obce hrdý, stejně jako na to, že vědí, kde je jejich místo, i to, za jaké hodnoty a ideály je třeba bojovat," uvedl profesor.

URL| <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/studentum-se-nelibi-zemanovo-chovani-v-patek-podpori-rektory/r-831262b69aba11e68f32002590604f2e/>

Než bílá labuť odletí

26.10.2016 [Vlasta](http://vlasta.cz) str. 53 Fejeton

EVA KADLČÁKOVÁ

Miloval bílou. Ale tak dlouho podléhal černé, až už tam bílá nebyla. Na jevišti se sesypal sníh z labutího peří a zdrcený princ pozdě bycha honil. Pak spadla opona a někdo přišel s kytkou. Všichni tleskali, někteří provolávali bravo. Málokomu ale bylo veselo.

Labutí jezero je tak smutný příběh, že o něm těžko můžete prohlásit: „Ten balet byl pěkný a moc se mi líbil.“ Ne. „Ten balet byl skvělý, ale je mi z něj hrozně smutno,“ to je věta, která odpovídá realitě. Dočetla jsem se, že první uvedení Čajkovského baletu (mimořádně provedené v Moskvě českým choreografem Václavem Reisingerem) žádný velký sukces nezaznamenalo. Přesto: vydalo na čtyřicet repríz a na světová jeviště se stále znovu a znovu vrací. Proč? Proč nás nesmrtelné příběhy o lásce a zradě pořád tak oslovují? Asi že se ve skutečném životě opravdu vyskytují, dokola se opakují a neunikl jim žádný z nás. A může jít o příběh milostný, ale i příběh zrazeného přátelství. Model je stále týž: okouzlený jedinec neprohlédne léčku, podlehne vábení a nechá se vmanipulovat do situace, v níž je ovládán. Vášni, penězi, závislostí. Ocitne se v pasti, a čím víc se z ní hrabe, tím hlouběji padá. Škrábe se ven a ruce má zmazané. Zmazané i od toho, čeho by se dříve ani nedotkl. Plní cizí vůli. Sám už není nic. A pak je tu jakýsi čistý anděl. Postava, která nabízí pomoc a bezpodmínečnou lásku. Přítel, přítelkyně, bílá labuť. Leč: kdo by si něčeho zdánlivě tak slabošského vážil? Když impozantní je ten silný, ten vládnoucí? Elegantní černý pták. Pořád tak svůdný. Se vším hned hotový. Přímochárý diktátor, prospěchářský manipulátor. Polapený nebožák pomocnou ruku odmítne. A jsme u konce příběhu: bílá labuť se ztratí. Jednoho dne. Po mnoha pokusech. Ve velkých bolestech. A teprve když tohle se stane, ten hloupý slaboch prozře. Najednou docení význam opravdového citu, pojednou vidí všechnu krásu čistého peří a až teď svého miláčka, svého skutečného přítele, hledá. Rád by ho požádal o ruku. Aspoň o tu pomocnou. Jenže... ona už tu není. No nedali byste mu, promiňte mi ta slova, nedali byste mu do drčky? No dali, že. Kdybyste se ovšem v životě neocitli ve všech těchto rolích. Už jste totiž nejspíš byli jak čistou Odettou, tak zrádnou Odilií. Lhostejno v jakém neodě. A proto víte, že nic není jen černé a bílé. Že schizofrenie vášně a lásky se tragicky setkává v každém z nás. Každý jsme někdy bezradným Siegfriedem. Poraženým svými vlastními skutky. Někdy už napořád. Tak s tím poznáním probouha pracujeme: vždyť jenom pravé přátelství a hluboká láska jsou tím, na čem v životě záleží. Omlouvám se, že to zní tak pateticky. Ale je to tak a je to prosté. A když to tedy víme, přijměme to včas. Než se obálka příběhu zavře. Než zraněné partnerství zanikne. Než bílá labuť odletí...

Eva Kadlčáková

* Absolventka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. * Působila v rozhlasových a televizních médiích a v reklamě. * Dnes pracuje v Českém rozhlase. Její fejetony můžete slyšet o víkendech v pořadu Kolotoč na Dvojce anebo na stanici Český rozhlas České Budějovice.

Foto autor| ILUSTRACE GABRIELA RYŠKOVÁ / FOTO ARCHIV

Kam ve volném čase

26.10.2016 Chrudimský deník str. 06 Servis

Loučení s ptáky

Lázně Bohdaneč – Loučení s ptáky je tradiční akcí v národní přírodní rezervaci Bohdanečský rybník, jejíž náplní bude pozorování ptactva stativovými dalekohledy na vypuštěném dně rybníka s výkladem, odchyt ptáků do nárazových sítí, ukázka kroužkování opeřenců a prezentace práce ochrany přírody. Rádi vás přivítají kdykoli mezi 9. až 12. hodinou. Ve spolupráci s Lesy ČR je také připraven pestrý program pro děti (chytání rybiček, netradiční poznávání ptactva, výroba vlastní magnetky). Centrem dění bude vojenský stan postavený na Polákově poloostrově. Podrobnější informace o připravovaných akcích naleznete na www.vychodnicechy.ochranaprirody.cz

Ben Cristovao míří do Chrudimi

Chrudim – Zpěvák, textař, herec, tanečník a vrcholový sportovec. Muž mnoha tváří, aktivit, úspěchů! Ben Cristovao se v pátek 28. října řítí na Total Inferno v rámci svého putování po luzích a hájích českomoravských se svou exkluzivní show, kde se představí se svým teamem, tudíž je se nač těšit. Jedinečný a neopakovatelný zážitek pro dnešní večer ovládne východní Čechy!

Mimo jiné vás čeká akce na vybrané drinky, autogramiáda, fotogramiáda, laser show, uslyšíte a zapáříte nejen na světové hity, jež vládnu hitparádám, takže si pro dnešní večer každý přijde na to své. Večerem vás provede jedinečný DJ Ferbas, jenž bude doplňovat speciálního hosta dnešního večera! Vstupné v předprodeji 280 Kč, v den konání 330 Kč. Vstupenky zakoupíte v předprodeji v Total Infernu, v Baru Široká a v Informačním centru.

Přednáška ve Dvakačovicích

Dvakačovice – Na přednášku a besedu s analytikem a odborným asistentem Mgr. Karlem Svobodou Ph. D. z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, Katedra ruských a východoevropských studií a z Institutu mezinárodních studií v Praze na téma Ruská politika – doma i v zahraničí můžete přijít ve čtvrtek 27. října od 17.30 hodin do sálu na evangelické faře.

Šipkový turnaj

Pohled – V sobotu 29.10. se v obecní hospůdce v Pohledu uskuteční šipkový turnaj. Prezence od 15:00, start v 16:00, hra: 301 MASTER OUT. Startovné: 100 Kč (v ceně je občerstvení).

Benefiční koncert

Chrast – V životě nastanou situace, které náš život zcela změní, bohužel někdy v tom negativním smyslu. Takovou změnou prošel i Tomáš Vagenknecht – muzikant z Chrasti, který se po autohavárii dostal do vážných zdravotních a existenčních problémů. Proto se muzikanti z Chrasti a blízkého okolí rozhodli uspořádat benefiční koncert, jehož výtěžek bude věnován právě Tomáši Vagenknechtovi. Uskuteční se 29. října od 19:30 v chrastické sokolovně. Celým večer bude moderovat Martin Dejar.

Strašidelný Halloween

Škrovád – Spolek Bzuk pořádá v sobotu 29. října od 17 hodin v prostorách a okolí Hospůdky Pod kopcem Strašidelný Halloween. Přijďte si užít svátek všech strašidel s jedinečným programem v tématicky vyzdobených prostorách. Těšit se mimo jiné můžete na strašidelnou stezku odvahy skrz Škrovád, hry, soutěže, diskotéku pro děti a ohnivou show. V průběhu večera proběhne vyhodnocení nejstrašidelnějších masek a soutěž v dlabání dýní – nezapomeňte si je tedy přinést spolu s dlabacími pomůckami. Speciálně pro tuto akci budou prostory hospůdky zvětšeny o provizorní vyhřívanou zimní zahradu. Po celou dobu akce bude hospůdka nekuřácká! Akce se uskuteční za každého počasí. Vstup zdarma.

Škrovádské posvícení

Škrovád – Na tradiční škrovádské posvícení, tudíž i na domácí zabijačkové hody můžete přijít do Hospůdky Pod Kopcem. Díky svátku budou moci netrpělivci ochutnat domácí výrobky již v pátek 28.10. od 17 hod. V další dny: sobota 10:00 – 15:00 (od 17:00 Strašidelný Halloween), neděle 10:00 – 19:00 a pondělí 10:00 – 19:00 hodin. Rezervace na tel.: 776 200 250 nebo v hospůdce.

Čechy krásné, Čechy mé

Nasavrky – Podej mi ruku a dívej se na kouzlo naší krásné vlasti – to je motto výstavy fotografií Ivany Hronové a obrazů Markéty Adámkové z Kameniček nazvané Čechy krásné, Čechy mé, která proběhne ve dnech 23. 10. – 20. 11. 2016 na zámku Nasavrky.

Region| Východní Čechy

Délka života se nám prodlužuje každý rok o tři měsíce

26.10.2016 nasepenize.cz str. 00 nasepenize / Spoření / Penze

Martin Slapnička

Očekávaná délka života roste v celé Evropě. Podle OECD každý rok o tři měsíce. Kdy jsme ale skutečně staří? Lidé se dlouho snažili definovat, co znamená prožít dobrý život. Sociologové, psychologové a ekonomové se podobnou otázkou zabývají čím dál častěji. Zvláště dnes, kdy Evropané žijí déle než kdy jindy, se mnoho lidí ptá: Jak se ve stáří mění naše schopnost vést nezávislý život?

Koncept nezávislosti tvrdí, že motivace, osobnost a blahobyt jsou základy pro splnění našich životních cílů. Nezávislý život se v pokročilém věku stává realitou díky naší samostatnosti a možnostem zapojit se do společnosti. Dlouhověkost mění způsoby, jak musíme ke starším generacím přistupovat. Dříve neaktivní senioři totiž hledají nové způsoby, jak se v pozdějších letech svého života adaptovat a rozvíjet.

Delší a zdravější život

Očekávaná délka života roste v celé Evropě. Podle OECD každý rok o tři měsíce. Podle očekávání vzroste do roku 2040 na 90 let. V České republice se náš život jen od sametové revoluce prodloužil rovnou o sedm let. Podle Evropské komise bude do roku 2060 bezmála třetina všech Evropanů v dnešním důchodovém věku.

Laik předpokládá, že většina lidí se stárnutí obává. Méně fyzické síly, bolavé klouby, nižší příjmy a méně pracovních příležitostí, to jsou jen některé z problémů, které jsou se stářím často spojovány. Možná proto platí, že čím mladší generace, tím kratší dobu chce žít. Pro české seniory je osmdesátka samozřejmost a většinou by rádi oslavili i devadesát let. Třicátníci jsou na tom přesně opačně. Hned každý pátý tvrdí, že se nemusí dožít ani osmdesáti. „Důvody mohou být různé. Svou roli jistě hraje strach ze závislosti na ostatních ve stáří, ať už fyzické nebo finanční. Generace dnešních rodičů zažila mnohé společenské změny a nejistota z budoucnosti je u nich znát. Dnešní aktivní čtyřicátníci jsou zvyklí na vysoké pracovní tempo a uvědomují si, že ani jejich životní styl není úplně příkladný. A tak jsou zjištěné výsledky projevem realistických očekávání,“ myslí si Petr Soukup, proděkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a sociolog.

Kdy jsme ale skutečně staří? „To, co vnímáme jako stáří, se postupem času mění. Lidé totiž dnes žijí delší a zdravější život,“ vysvětluje Sergei Šerbov z Mezinárodního institutu aplikované systémové analýzy (HASA), který je předním rakouským think-tankem.

Podle HASA dnes „stáří“ ve skutečnosti začíná až v 74 letech. Tento výpočet je založen na počtu zbývajících let života oproti běžnému počtu již prožitých roků. Skutečně staří jsme totiž podle vědců až ve chvíli, kdy nám do konce života zbývá 15 a méně let.

„To, co vnímáme jako stáří, se postupem času mění. Lidé totiž dnes žijí delší a zdravější život.“

Dr. Sergej Šerbov, zástupce ředitele světového populačního programu v Mezinárodním institutu aplikované systémové analýzy (HASA)

A jaká je tedy naděje vzrůstajícího počtu starších lidí na dobrý život? Jedním z ukazatelů, který vědci používají, je takzvaná „očekávaná délka života ve zdraví“ (anglicky Healthy Life Years – HLY). Ta nám říká počet let, po který bude osoba určitého věku žít bez vážných zdravotních problémů. Průměrný Čech může po dosažení 65 let žít ve zdraví ještě devět let, v Německu je to jen sedm.

Vyberte si, jak svůj život prožijete

Zdraví je ale jen jedním z měřítek kvality života, přestože pro mnoho z nás je tím nejdůležitějším. Pro Čechy zdaleka nejvíc, jak ukazuje nedávný průzkum švýcarské poradenské společnosti Swiss Life Select o stárnutí české populace. Jako důležitý jej uvádí devět z deseti Čechů. Dostatek financí v penzi a další faktory v řebříčku důležitosti u Čechů zaostávají s velkým odstupem.

Důležitost připisovaná dobrému, zdravému životu ve všech směrech se může zdát zřejmá. Zdůrazňuje ale, kam až společnost dospěla v chápání toho, co je pro život důležité. „Mnozí Češi se vědomě snaží udržet si zdravou životní úroveň, ať už tím, že budou více cvičit nebo omezí stres. Fyzické a duševní zdraví přitom nelze dost dobře oddělit. Poté, co splníme počáteční zdravotní požadavky, nastupuje širší škála potřeb. V tomto ohledu jsou v Evropě nejdál senioři ve Švýcarsku,“ popisuje Petr Soukup.

Švýcarsko má totiž výrazně vyšší HDP na osobu a zároveň nižší míru chronických nemocí. Proto dává smysl, že v zemi dochází od posunu od základních problémů směrem k jiným oblastem. Pro švýcarské penzisty jsou tak důležité hodnoty jako vzdělání, nebo přístup k informacím. Ty v českém průzkumu skončily na naprostém chvostu žebříčku.

Dalším příkladem může být důraz, který Švýcaři připisují vztahům s jinými lidmi. Potvrdil to i výzkum Global Age Watch Index. Devět z deseti Švýcarů nad 50 let má podle něj hustou podpůrnou síť přátel a blízkých, na které se mohou v případě nouze spolehnout.

Pocit štěstí a životního naplnění tak pramení ze dvou věcí: zapojení do společnosti a možností dělat svobodná rozhodnutí. To je užitečné měřítko, protože se soustředí na nezávislost, která je pro Čechy i další národnosti extrémně důležitá.

Aby byla přítom naše svobodná rozhodnutí skutečně svobodná, musíme je činit nezávisle na ostatních a zároveň musíme vidět jasný vliv na náš vlastní život. Hodnocení životních podmínek pomocí nezávislosti pak může doplnit tradiční „objektivní“ měřítko a zahrnout další aspekty stárnutí.

Aktivní stárnutí: Být mobilní a mít kontrolu nad životem

Podle předního odborníka na stárnutí a profesora Alana Walkera z univerzity v britském Sheffieldu je náš pohled na stárnutí překonaný. Čeká nás totiž revoluce dlouhověkosti. Její kořen je jasný, jsme zdravější. Během „aktivního stárnutí“ tak zůstáváme společensky angažovanými občany, kteří ve své práci nalézají uspokojení i po šedesátce a ve svém běžném životě prahnu po nezávislosti.

„Po dosažení středního věku se pocit životní spokojenosti zvýší a zůstává v podstatě na stejné úrovni až do konce života.“

Alfonso Sousa-Poza, profesor ekonomie na Hohenheimské univerzitě ve Stuttgartu, ředitel Institutu pro zdravotnictví a veřejnou správu

Čechy však déle pracovat neláká. Do důchodu se nejčastěji chystají, co nejdříve je to možné. Třetina chce odejít přesně v důchodovém věku. Zůstat ve své práci co nejdéle by chtěl jen každý osmý a ani o novou kariéru v důchodu není podle průzkumu Swiss Life Select velký zájem.

Jak změnit podzim života

Odchod do penze je klíčová chvíle v životní cestě mnoha lidí. Jak ovlivňuje schopnost jednotlivce žít nezávisle? „Výrazně ji zlepšuje,“ odpovídá profesor epidemiologie na prestižní pařížské univerzitě Paris Ouest Université Versailles Saint Quentin Marcel Goldberg. „Podle našeho výzkumu jsou lidé po odchodu do důchodu šťastnější. Jejich zdraví zároveň zůstává na stejné úrovni. Důchodci získávají více flexibility a svobody, nejsou tolik omezení povinnostmi. Pokud jsou zabezpečené, mohou vést bohatý a různorodý společenský život.“

V českém prostředí ale výzkum jisté mezery naznačuje. Šest z deseti českých důchodců vidí potřebu sociální změny, pokud jde o postoj společnost k seniorům. Jejich další obavy jsou i prozaičtější: na větší nápor není připraveno zdravotnictví nebo sociální služby.

Do důchodu se ale přesto těšíme. Nejvíce na své koníčky a na cestování. Důchodci si pak ve skutečnosti volného času skutečně užívají, namísto cestování ho ale tráví s rodinou. Již současní důchodci však prahnu po nezávislosti. A pomoci jim v tom musí i společnost. Nezávislost je totiž klíčem k blahobytu celé společnosti. A proto si závěrem připomeňme slova Francouzky Jeanne Calment, která zemřela až v úctyhodných 122 letech a stala se tak nejdéle žijícím člověkem na světě: „Každý věk má své radosti i starosti.“

Článek vyšel na webu [zijemedele.cz](http://www.zijemedele.cz) společnosti Swiss Life ČR v rámci projektu dlouhověkost.

URL| <http://www.nasepenize.cz/delka-zivota-se-nam-prodluzuje-kazdy-rok-o-tri-mesice-287840>

Obhájil Senát své místo po dvaceti letech existence?

27.10.2016 ČRo Plus str. 07 18:10 Názory a argumenty

Ondřej KONRÁD, moderátor

Jak už bylo řečeno, před závěrem relace bude opět řeč o domácí problematice, konkrétně o tom, zda po 20 letech existence obhájil své místo v našem ústavním systému Senát. U mikrofonu je Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Po senátních volbách se jedním z témat české politiky stalo rušení horní komory. Začal s tím Andrej Babiš, rozmrzelý z výsledků kandidátů svého hnutí. Přidal se i prezident Miloš Zeman a Andrej Babiš posléze svoji představu specifikoval myšlenkou na vyplácení doživotní renty senátorům, pokud by souhlasili se svým rozpuštěním. Prý se inspiroval ve Švédsku, kde se druhé komory zbavili s pomocí podobného opatření. Leč i kdyby čeští senátoři na Babišovu obchodní nabídku kývli, stejně se sami rozpustit nemohou, neboť by k tomu byl nutný též souhlas Poslanecké sněmovny. I z toho je patrné, že Senát lze považovat za pojistku demokracie, poněvadž s ústavou se dá ve dvou komorách hýbat hůř než v jedné. Současné návrhy ale nejsou ničím novým. „Mohu potvrdit, že o tom v budoucnosti zauvažujeme. Stačí se podívat, jak obrovský nezájem mají voliči o Senát,“ sdělil na podzim 2004 premiér Stanislav Gross. Jeho ČSSD tehdy nezískala žádné senátorské křeslo a volební účast ve druhém kole činila 18,41 procenta, tedy zhruba o tři procentní body více než letos. Senátní volby tenkrát drtivě vyhrála ODS, která obsadila osmnáct křesel ze sedmadvaceti. „Návrh na zrušení horní komory parlamentu nevidím jako reálný. A navíc není správné po prohraném zápase chtít zrušit hřiště,“ okomentoval výstižně Grossova slova předseda KDU-ČSL. Ovšem pozor, v té době se jmenoval Miroslav Kalousek. K „topce“ bylo tenkrát ještě daleko, Karel Schwarzenberg vlastně právě začínal svou politickou dráhu, když získal senátorské křeslo na Praze 6, a to v dresu koalice US-DEU a ODA. Pokud někomu z posluchačů tyto zkratky už nic neříkají, nevadí, jde o již zaniklé politické strany z dávno zašlých časů. Z pohledu do minulosti si člověk často odnese zvláštní pocit, že ve srovnání s přítomností bylo všechno zcela jiné, ale zároveň, v principu, též úplně stejné. Což myslím platí i pro české senátní volby z podzimu 2004. A kdyby snad Andrejovi Babišovi nevoněly rady od Kalouska, byť ještě v lidovecké fázi jeho vývoje, lze mu nyní nabídnout jen 12 let starý postřeh jistého Martina Komárka, tehdy hlavního komentátora deníku Mladá fronta DNES, dnes poslance za Babišovo ANO. „Když má jeden vysoké sebevědomí a víru ve vlastní schopnosti, řekne si, prohrál jsem svými chybami, Nebo soupeř byl lepší.“ Komárek sice míní Grosse, ale i na jeho současného šéfa to padne jako ulité. Měl by se zkrátka k volební porážce postavit jako sebevědomý muž a příště prostě víc makat. Jeden parametr byl však ve srovnání s dneškem přece jen hodně odlišný. „Kdo volí kandidáty ODS, volí českého prezidenta,“ agitovala na volebním plakátu této strany zpěvačka Lucie Bílá. Zavedením přímé volby hlavy státu přišel Senát o jednu ze svých zásadních pravomocí, a pokud časem nějaké významné nezíská, volební účast se asi nezvedne a do Senátu si pak opět snadno kopne kdejaký neúspěšný zhrzenec.

AUTOŘI

27.10.2016 Xantypa str. 03 Autoři

Petr Weigl vystudoval FÁMU, obor fotografie a je stálým externím fotografem časopisů nakladatelství Stratosféra. Zaměřuje se zejména na módu a portréty, ve volné tvorbě na černobílý inscenovaný portrét, akt a experimentální zátiší. Měl řadu samostatných výstav. Pro Xantypu fotografoval herce Vladimíra Polívku.

Vladimír Drápal je ředitelem Vrchlického divadla v Lounech a majitelem hudebního vydavatelství Guerilla Records, specializujícího se na undergroundovou a alternativní muziku. Kromě toho se věnuje též publicistice a často spolupracuje s Xantypou. Tentokrát přibližuje dílo sochaře a výtvarníka Petra Císařovského.

Zdeněk Micka rád cestuje po místech dosud nepřeválcovaných turistickým průmyslem. Nejčastěji se vydává do Asie. Zájem o historii a současnost zoroasterismu (učení proroka Zarathuštry) jej inspiroval hned k několika výpravám. Ve své reportáži nám představí bizarní chrám vyznavačů ohně v Ázerbajdžánu.

Marie Valtrová působí v divadelním oddělení Městské knihovny v Praze, kde pořádá cyklus rozhovorů s osobnostmi z oblasti divadla a filmu. K 80. výročí narození Václava Havla připravila výstavu P. S. ÚSTNĚ VÍCE

a podílela se na vydání sborníku o pražských židovských autorech o TRŘÍ DUŠI ZEMĚ ČESKÉ Pro Xantypu sepsala příběh židovské rodiny Kohnových v emigraci.

Ivan Větvička vystudoval geologii a fyzikální inženýrství, nyní se věnuje novinářství. Procházel se po střeše pražského paláce Lucerna, pátral v pramenech a výsledkem je článek o „střechoplavbě“ a spiritistických seancích, na nichž se podílel i dědeček Václava Havla, který Lucernu nechal postavit.

Jan Svatoš je režisér a fotograf, absolvent FÁMU a **Fakulty sociálních věd** UK, autor řady dokumentárních filmů (držitel dvou prestižních zahraničních cen Speciál Jury Award), spolupracovník České televize a Českého rozhlasu. V tomto čísle najdete jeho rozhovor s Rudolfem Adlerem, režisérem, dramaturgem a pedagogem pražské FÁMU.

Magdalena Šebestová je překladatelka z angličtiny a publicistka. S Xantypou spolupracuje pravidelně a tentokrát si povídala s hercem Vladimírem Polívkou a architektem Martinem Rajnišem. S ním napsala knihu PĚTADVACET TISÍC DNŮ VZPOMÍNEK, která právě vychází.

Foto popis|

Z postele rovnou na párty

27.10.2016 Právo str. 06 Příloha - Café
Andrea Zunová

I v posteli se můžeme cítit luxusně. Bez nadsázky, proč se z postele nevydat přímo na večírek? Že to je nesmysl? Módní návrháři jsou přesvědčeni o opaku. Jde to, jen to chce zvolit kvalitní model pyžama a vybrat odpovídající doplňky.

Hedvábná pyžama ve stylu Chanel zvolila pro svou speciální kolekci designérka Mimi Nguyen Hoang Lan. Na přehlídce Czech Design Week nabídne noční modely z čistého černého hedvábí, jejichž linie budou bíle lemované. Mohou být využité na spaní nebo do společnosti, případně pro oba případy.

„Spánek bychom neměli zanedbávat. Z 24 hodin je těch osm, které věnujeme spánku, strašně důležitých. Chtěla bych, aby moji klienti, kteří si pyžamo koupí, cítili maximální pohodu, ale zároveň luxus. Nyní je to navíc velmi módní. Stačí, když si žena vezme lodičky a třeba kožich, vyrazí na párty a odtud rovnou do postele,“ říká s úsměvem Mimi.

Bílá a černá

A proč zrovna černá a bílá barva? „Pátrala jsem po symbolech černé a bílé barvy. Ve Vietnamu, odkud pocházím, například lidé na pohřby chodí v bílém. Protože bílá barva symbolizuje mír a člověk, který ze -mřel, má vědět, že jsme s jeho odchodem smířeni. Tady je to naopak v černé, která vyjadřuje smutek,“ vysvětluje.

Sama měla barvy vždycky velmi ráda a černé se naopak vyhýbala. „Kdysi jsem měla tu čest potkat se s panem Kenzō Takadou, zakladatelem značky Kenzo. Měl na sobě brokátové kalhoty, košili a sako černé barvy a kovbojské boty. Ptala jsem se ho: Co mám dělat, aby lidé nosili víc barevné věci? Řekl mi: Víte, aby člověk mohl nosit barevné věci, musí být vyrovnaný. A kdo z nás je tak vyrovnaný?

Měl úplnou pravdu. Protože kombinovat barevné věci není jednoduché. A pokud člověk není vyrovnaný, tak se projeví akorát tak barevný zmatek,“ říká návrhářka. Souhlasí také s dalším názorem Kenzō Takady, že černá barva psychicky spojuje lidi. „Přijdete do místnosti a určitě potkáte víc lidí oblečených v černé. Automaticky cítíte spojení.“

Životní příběh

Mimi Nguyen Hoang Lan v Česku žije a pracuje už 23 let. Byly jí čtyři roky, když její matka odjela studovat Akademii výtvarných umění do Československa. Doma nechala manžela, malíře a malou dceru a syna. „Na jednu stranu to bylo moc těžké, na stranu druhou mě to posílilo,“ vypráví Mimi. „Tím, jak to moji rodiče nastavili, musela jsem si se spoustou věcí poradit sama. S tátou jsem byla jen do osmi let. Víc to nešlo, protože byl pořád v ateliéru. Museli jsme se s bratrem o sebe postarat sami.“

Sama má dvě děti. Syna, kterému bude deset let, doprovází do školy a i na kroužky. „Přitom já chodila od první třídy sama. Co od první třídy! Já jsem chodila sama domů už ze školky. Sice to byl jen jeden blok, ale stejně. U svých dětí to mám opačně,“ konstatuje.

V roce 1993 se patnáctiletá Mimi přestěhovala za matkou do Čech. „Cílem mé cesty byla máma. Po mém přestěhování jsme se musely znovu poznávat. Sice za námi do Vietnamu jezdila, ale jen na krátko. Její návštěvy byly jako Vánoce. Spousta dárků, bonbónů. Poštou jsem jí posílala své vyšívané kapesníky a obrázky, ona mně zase háčkované svetry,“ vzpomíná.

Mimi to vždy táhlo k módě a umění, nakonec ale vystudovala **fakultu sociálních věd**. „V devadesátých letech, kdy máma končila studium AVU, nebylo v umělecké branži lehké sehnat práci. Vůbec si nepřála, abych něco takového dělala, protože nevěděla, zda se užijím. Sama pracovala jako tlumočnice v čokoládovnách Orion.“ Ale Mimi její touha nepustila a i při studiu stále šila, vyšívala, tvořila.

„V té době Vietnamci v pohraničí prodávali většinou hadry. Řekla bych hadry, ne oblečení, a fejky, alkohol, cigarety a vydělávali spousty peněz. Máma začala dovážet vietnamskou keramiku, zelený čaj a další věci do interiéru. Když jsem začala studovat, měli jsme obchod s čajem a keramikou. Máma mi nabídla, že si do něj můžu zkusit dávat svoje věci. Občas jsem tedy dodala oblečení nebo nějaké výšivky. A ono se to začalo prodávat. V momentu, kdy se ukázalo, že to lidé kupují víc než keramiku, rozhodla jsem se tomu naplno věnovat. Ale zároveň jsem chtěla dostudovat **fakultu sociálních věd**. Svou značku La Femme MiMi jsem definitivně založila v roce 2007,“ říká návrhářka.

La Femme MiMi

O její modely mají lidé zájem. „Jsem za to vděčná, myslím, že mám štěstí. Ale stojí to hodně úsilí a práce,“ podotýká. Specifické pro její modely je určitě propojení Vietnamu a Česka. „Znám dobře české klasické pohádky, které mi máma posílala. Také sbírám keramické a porcelánové jeleny. Manžel, který je Čech, je úplně nesnáší. Je to kýč. Ale já to vidím úplně jinak, tak čistě, pohádkově. Mám je vystavené a kombinované jinak,“ směje se.

Inspiruje ji plno věcí. Před lety na bleším trhu například koupila staré gobelíny, které také aplikuje do svých modelů. Používá hodně výšivky. „My Asiatky vyšíváme hodně, je to pro nás zábava. Na mých šatech je vše ručně vyšívané.“ A má velmi ráda ženskost. „Vždy se snažím prosadit ženskou linii. Používám hodně hedvábí. Podle mě hedvábí a krajky jsou nejvíc sexy materiály. Teď je krajka trendy a bohužel hodně věci vypadá levně. Ale není krajka jako krajka. Jsou kvalitní a ty druhé. Já mám ráda kvalitní materiály.“

Za okny je sice podzim, ale Mimi se už připravuje na jaro a léto. Podle ní se budou nosit jemné, svěží tóny a pohodlná móda. „Hodně trendy budou šaty, sukně, košile, košilky a trochu posuneme pyžamo kolekci do léta,“ říká Mimi Nguyen Hoang Lan, jejíž modely si budeme moci prohlédnout na Czech Design Week, který proběhne od 4. do 13. listopadu v pražském obchodním domě Kotva.

Vždy se snažím prosadit ženskou linii. Používám hodně hedvábí. Podle mě hedvábí a krajky jsou nejvíc sexy materiály

Foto autor| Foto archív Mimi Nguyen Hoang Lan (4)

Foto popis| Pyžamo z hedvábí umožňuje spánek v luxusu.

Foto popis| Krajky jsou trendy, ale záleží na kvalitě.

Jindřich Fínek

27.10.2016 Xantypa str. 98 Onkolog
JANA FLAŠKOVÁ,

Úspěchy nemusejí být vítězstvím

S profesorem MUDr. Jindřichem Fínkem, přednostou plzeňské onkologie, bych se raději neseznámila. Svedla nás dohromady rakovina mého strýce. Po několikaměsíční známosti mi jako nejtrefnější vystižení profesurovy osobnosti připadá zvolání Ejhle člověk! Znáte dalšího lékaře, navíc světového odborníka, který vítá komunikaci s celou rodinou nemocného, ochotně si s ní mailuje třeba i o víkendu a má vždy dobrou náladu a uklidňující slova?

Mohlo by se zdát, že onkologie je obor, který si dobrovolně zvolí jen ryzí duševní masochista, což není případ Jindřicha Fínka. Na gymnáziu si vybral ke studiu němčinu, bylo mu blížké, že intelligence na našem území svého času mluvila německy. „Od druhé třídy jsem chodil na němčinu k jedné staré Židovce, která mě naučila taky trochu jidiš. Když mi bylo čtrnáct nebo patnáct, v pubertálním zápalu jsem o letních prázdninách přečetl

švabachem tištěné vydání Palackého GESCHICHTE VON BÖHMEN. Existují asi jen tři žijící lidé, kteří to přečetli," říká s pro něj typickou nadsázkou.

Jeho otce, coby politicky nespolehlivého, vyloučili po sedmdesátém roce z komunistické strany, a Jindřich tudíž nemohl pomýšlet na humanitní obor. V Plzni byly dvě vysoké školy, které přicházely v úvahu: technika nebo lékařská fakulta. Protože zručností právě neoplývá a jeho matka byla stomatoložka, rozhodnutí bylo jasné. Během studií jezdil se záchrannou službou, poznal různá pracoviště a na radioterapii, jak se tehdy říkalo onkologii, ho zlákala touha naučit se pomáhat i v beznadějně vypadajících situacích.

Řeší jen to, co může ovlivnit

Na rakovinu prsu tehdy zemřelo padesát až šedesát procent žen, zatímco dnes je to dvacet procent. „Výsledky se tedy razantně změnily a naším současným problémem jsou vlastně naše léčebné úspěchy. Primární potíží je totiž v tom, že naši nemocní přežijí a pořídí si druhý nebo třetí nádor, který my pak zase léčíme. V plzeňském kraji máme takových šestnáct procent všech zjištěných nádorů. Onkologie se významně změnila a lidé žijí s nádorem kvalitně řadu let." Poznámka o kvalitním životě s nádorem mi připadá poněkud černohumorná, a tak se mi dostává vysvětlení. „S nádorem nelze pořád bojovat. Je dobré, pokud nemocný bere jeho přítomnost jako součást života a příliš si ho nevyšmává. To je případ mého spolužáka z devítiletky, kterého takto léčím už řadu let. Má hormonálně závislý nádor, což je atypické. Když se někde objeví, chirurgicky ho odstraníme a víc s ním nebojujeme. Spolužák se vrátil zpátky do práce, ale zdaleka ne každý si to takto srovná v hlavě. Bohužel, protože nádor vzniká u každého z nás každým okamžikem a do značné míry je na nás, jestli ho tělo potlačí nebo ne. Hodně nemocných přichází po nějakém stresu, šoku, což je stereotypní reakce organismu na silný negativní podnět. Organismus neví, jak stres řešit, zabývá se jím, a nádor mu proto proklouzne. Nejnebezpečnější je dlouhodobý stres, nikoliv to, že na vás někdo vybařne za roh. Pokud se kolem vás dlouhodobě točí černé myšlenky, způsobují nepohodu, což nikdy neústí v nic dobrého. Ideální prevencí, kromě zdravého životního stylu, je optimismus, veselá mysl a schopnost zabývat se jen těmi věcmi, které jsme schopni ovlivnit. Jenže naučte to někoho!"

Komunikace místo antidepresiv

V onkologii je důležité správně stanovit strategii léčby. Nemocné totiž vyčerpává, a špatné rozhodnutí není možné vzít zpět. Také u systémové léčby - chemoterapie, imunoterapie, cílené léčby musíme již v úvodu počítat s tím, že máme k dispozici více léčebných linií a podle toho volit taktiku. V tom se český přístup velmi liší od toho v USA, kde sice existují obrovské regionální rozdíly a rozdíly v jednotlivých nemocnicích, ale hlavním rysem je, že tamní lékaři jsou v první fázi boje s rakovinou velice agresivní, a pokud se hned léčba nezdaří, je snaha v dalších fázích mnohem opatrnější než u nás. V doporučení amerických onkologů je vždy probrat i nákladnost, protože se na ní pacienti podílejí podle druhu zdravotního pojištění. Není tedy výjimkou, že lékař vysvětluje, že není vhodné léčit, protože efektem může být pouhé prodloužení času do nádorové progresy o několik týdnů bez ovlivnění délky života, a to by byly, podle amerických kolegů, v podstatě vyhozené peníze. I proto v USA chodí pacienti vždy v doprovodu blízkých, financování uzdravovacího procesu totiž dopadne i na rodinu, a podílejí se tedy i na rozhodování, zda s ním začít, či nikoliv. V Cechách lidé pořád řeší, zda dostanou propulcenou cestu do nemocnice v řádu desítek korun, ale už si neuvědomují, že léčebný cyklus u maligního melanomu vychází i na dva miliony korun. Asi třicet procent nemocných pak přichází bez doprovodu kohokoliv z rodiny. „Ptám se jich, jestli jsou sami. Odpovídají, že ne, příbuzní čekají venku. Když nemocného posílám, ať je přivede, vrací se bez nich s tím, že rodina funguje jen jako taxikáři a dotýčný si to má vyřídit sám. Nechtějí mít spoluzodpovědnost, starat se."

Kromě finančních limitů, které trápí snad každý zdravotnický obor v Cechách, považuje Jindřich Fínek českou onkologickou léčbu za jednu z nejlepších na světě. „U nás je na prvním místě kvalita života nemocného. Někomu proto může připadat, že lékaři nepostupují dost rychle, dlouho se nic neděje. Léčba pokročilého onemocnění vždycky pokryje určitý čas, po kterém se stane nádor k léčbě necitlivým. Pokud léčbu zahájíte při metastatickém, ale malinkatém nádoru, pak terapii vyplýváte v době, kdy nemocný žádné obtíže nemá, a není k dispozici, když nastanou. Pokud se s nemocným domluvíme, že budeme rok nádor sledovat a pak budeme rok léčit, dám mu rok kvalitního života navíc. Jestliže bychom začali s léčbou hned, o ten kvalitní rok přijde. Což samozřejmě neplatí u agresivních typů onemocnění. Ale ve chvíli, kdy se dostaví pacient po infarktu a má malinký nádor na ledvině, víme, že okamžitá léčba by oslabený organismus zatížila natolik, že by více uškodila, než pomohla. V takovém případě je dobré stav hlídat a s nemocným všechno dobře probrat, aby měl co nejvíce informací a věděl, proč postupujeme právě takto."

Kolem třiceti procent pacientů ovšem vůbec nechce být informováno jak o svém stavu, tak o jeho řešení. Berou ho stylem: doktore, tady mě máte, něco se mnou udělejte, a až budu zdravý a budu moct jít

domů, řekněte mi. V takovém případě je Jindřich Fínek v úzkých. „Všichni sice víme, jak léčit karcinom, ale nikdo nevíme, jak léčit paní Novákovou,“ vysvětluje. Názor pacienta je prý mnohdy důležitější než exaktní věda. Nemocný cítí, že mu ubývají síly a třeba by bylo dobré s léčbou chvíli počkat. Pokud chybí komunikace, lékař se to nedozví a další chemoterapeutický cyklus nemusí tělo vydržet bez komplikací. Jindřich Fínek má pro možnost pohotové komunikace internet v mobilním telefonu, a pokud se jeho pacienti nebo kdokoliv z jejich okolí potřebují o něčem poradit, mohou mu kdykoliv poslat mail. Je totiž odpůrcem psychofarmak a zastává názor, podle něhož lze úzkost odbourat komunikací. Odpověď tak přichází zpravidla během několika málo minut, a to i o víkend. Drobné zpoždění se vyskytlo jen v případě, kdy profesor přednášel v Chicagu a na vině byl nejspíš časový posun.

Relaxace v lese

Relaxací a koníčkem mu pořád zůstaly cizí řeči. Kromě milované němčiny hovoří ještě anglicky a francouzsky. Pokud přednáší v zemi, kde se hovoří některým z uvedených jazyků, rád si v něm připraví přednášku, což se právě v Německu neobešlo bez překvapených výrazů posluchačů. „Kolegové na mě hleděli s otevřenými ústy asi tak, jako kdybyste se tam vysvlékla. Netušil jsem, co se děje, a pak prohlásili, že takhle naposled mluvil Goethe. Za posledních dvacet pět let jsem vůbec nesledoval vývoj němčiny a před oním čtvrtstoletím jsem s ní skončil právě u takových autorů.“ Zato jakási kombinace španělštiny a italštiny je nutností pro získání dobrého jídla na dovolených. Když mu bylo padesát, byl s kamarádem v Argentině v Ushuaie, což se dá považovat za konec světa. „Šli jsme do restaurace na steak, patron uměl jen španělsky, tak jsem začal objednávat tou svou jazykovou zkomoleninou, načež kamarád prohlásil, že je to hrozné, a objednal si steak svou oxfordskou angličtinou. Za chvíli nám přinesli tácy přikryté poklicemi, a když je sundali, měl jsem krásný půlkilový steak a můj přítel měl zeleninové rizoto. Z toho pochopil, že je dobré mluvit jazykem domorodců, byť špatně, a po zbytek dovolené nechal objednávat jídla na mně.“

K dobrému zvládnutí francouzštiny ho zas vyprovokovala dcera. Chodil na soukromé hodiny a malou Evu bral kvůli časové zaneprázdněnosti manželky, také lékařky, s sebou. Trápil se právě s větou v předminulém čase a ne a ne s ní hnout, když dcerka zvedla hlavu od omalovánky a řekla ji naprosto správně. „Byla chytřejší než my, takže vystudovala Katolickou univerzitu v Lovani, Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy a **Fakultu sociálních věd**. Zastávám názor, že slušné dítě se po maturitě odstěhuje, což ona udělala a žije se jako tlumočnice a překladatelka v Praze. Doma ve Starém Plzenci tak zůstávám jen já a manželka a občas, pokud se dcera toulá po světě, její fenka, což je vlastně, vnučka, která nás jezdí navštěvovat.“

Bublina je fenka výmarského ohaře, tedy loveckého psa, což by svádělo k tomu, dělat z Jindřicha Fínka náruživějšího myslivce, než jakým je, zvláště když se už roky nenechává fotografovat v obleku ani v bílém plášti, ale v mysliveckém. „Mým posledním úlovkem je daněk z loňského prosince,“ ukazuje v kanceláři na jednu z trofejí. „Na myslivost mě baví čekání, les a lidi, kteří mu rozumějí. Nikdy bych nezastřelil zdravý kus, který by mohl v lese nadělat ještě spoustu práce, to bych považoval za vraždu. Mnohem zajímavější než něco ulovit, mi přijde poslouchat vyprávění hajných. Například mám známého, kterého baví zapisovat si rok po roce den po dni počasí. Hezké je, když se ho zeptám: ‚Pepíku, jakýpak bylo počasí tehle den před dvaceti lety?‘ On otevře kroužkové desky, kam si to všechno píše, podívá se a řekne třeba, že před dvaceti lety bylo dvanáct stupňů a přšelo. To vám hned tak někdo nepoví!“

Názor pacienta je prý mnohdy důležitější než exaktní věda. Jindřich Fínek je odpůrcem psychofarmak a zastává názor, podle něhož lze úzkost odbourat komunikací.

Foto autor| FOTO TAŘÁNA TYPLTOVÁ A ARCHIV J. FÍNKA

Foto popis| MUDr. Jindřich Fínek na cestách

Zeman na Hradě a Vítkově. Červené trenky v ulicích

29.10.2016 Mladá fronta DNES str. 17 Praha

Jakub Heller

Po delší době se na demonstracích v pražských ulicích mluvilo o něčem jiném než o uprchlících a islámu. Program oslav 28. října zůstal ve stínu odlišného tématu: protestů proti prezidentovi.

PRAHA Oslavy 98. výročí vzniku samostatného československého státu včera v Praze nezačaly, jak je zvykem, pietním aktem na vítkovském památníku. Přibližně o půl hodiny jej totiž předstihlo setkání rektorů vysokých škol, kteří se odmítli zúčastnit udílení vyznamenání na Pražském hradě, a studentů, kteří je přišli podpořit. Společně položili věnce u sochy T. G. Masaryka na Hradčanském náměstí.

„Přišla jsem podpořit studentskou iniciativu. Nelíbí se mi ale, že oslava státního svátku není jednotná. Podstatou 28. října je sjednocení, ne rozdělení,“ řekla jedna ze studentů. Právě rozdělení společnosti podnícené sporem o vyznamenání Jiřího Bradyho se však včera zdálo být hlavním tématem dne.

V ulicích se odehrálo několik akcí, které nejsou pro oslavy založení státu zcela běžné. „Kdyby Hrad nedělal v poslední době takovou politiku, jakou dělá, a kdyby mluvčí Ovčáček nebyl tak aktivní a neřikal tak provokativní věci, jaké říká a píše na Twitter, nikdo žádnou akci svolávat nebude,“ myslí si politolog Kamil Švec. Podle něj dříve nebyvalo zvykem 28. října v ulicích demonstrovat, na rozdíl od oslav výročí sametové revoluce.

Uprchlíci jsou vyčerpané téma

Od loňských oslav 17. listopadu se však včerejší dění v Praze dost lišilo. Do ulic se totiž takřka nedostala otázka uprchlické krize. A to i přesto, že si Blok proti islamizaci na téměř celý včerejšek zamluvil Albertov i náměstí Míru.

Magistrátu dokonce nahlásil, že se jeho akcí zúčastní celkem čtyři tisíce lidí. Ti se ale nakonec neukázali. Iniciativa totiž na svůj Facebook napsala, že žádnou demonstraci nepořádá a místa si zabrala jen proto, aby na nich nemohli demonstrovat „levičáci a fanoušci islámu“.

Už to chvíli vypadalo, že se na téma migrace v ulicích vůbec mluvit nebude, ale odpoledne se na Václavském náměstí sešlo asi sto lidí, které tam svolal Karel Janko, předseda krajně pravicové České strany národně socialistické 2005. Řečníci mluvili o nebezpečí plynoucím z přijímání migrantů, provolávali hesla jako „Nic než národ!“ či „Braňte prezidenta!“ a požadovali demisi vlády. Organizátory protestní akce na Staroměstském náměstí, která se odehrála později večer, označovali za fašisty. Řada přihlížejících držela v rukou zelené karty, které zdvihala při každé zmínce o prezidentu Zemanovi.

Proti loňským demonstracím během 17. listopadu byl však včera počet odpůrců migrace v ulicích citelně nižší. „To téma se do jisté míry vyčerpal. Hovořit stále o nějakých uprchlících jednoduše nelze, když tady žádní nejsou,“ dodává Švec.

O kousek níže se pak na Václavském náměstí seřadili monarchisté, kteří se za zvuku kapely vydali na pochod Prahou. Nesli si s sebou transparenty s nápisy jako „Dost bylo republiky!“ či „Monarchie je moderní a evropská“.

Tradičním ceremoniálem byl dopolední pietní akt na Vítkově. Kromě prezidenta republiky Miloše Zemana se jej zúčastnil i premiér Bohuslav Sobotka nebo ministr obrany Martin Stropnický.

Události přihlížela kromě veteránů a nastoupených vojáků také asi stovka diváků. Věnc k památníku položila i primátorka Adriana Krnáčová nebo kardinál Dominik Duka. Památku všech, kdo položili životy ve válečných konfliktech, si přítomní připomněli minutou ticha, na kterou navázal působivý přelet bojových letadel a vrtulníků české armády. Trojice vrtulníků Mil Mi-24 na nebi dokonce vykreslila červenomodrobílou trikoloru. Prezident se poté vydal na Hradčanské náměstí, kde vyslechl slavnostní přísahu více než osmi set vojáků Armády České republiky.

Dostaveníčko pod orlojem

Přísloušnou korunu „pouličním“ událostem nasadilo až večerní shromáždění na Staroměstském náměstí, svolané jako alternativa k oficiálním oslavám na Hradě, kde prezident uděloval státní vyznamenání. Účastnilo se ho několik tisíc lidí, kteří náměstí zaplnili tak, že se tam takřka nedalo hnout. „Vybrali malé náměstí,“ ozývalo se proto z davu. Na tlačenici „vyzráli“ policisté, kteří stáli na soše Jana Husa a fotili si vše, co se dělo na pódiu.

Lidé v davu měli české vlajky, ale i plakáty s karikaturami prezidenta a posměšné transparenty. „Zemane, omluv se, máš za co,“ stálo na jednom z nich. „Zemane, vrať se do člunu,“ hlásal druhý. Skupina studentů **Fakulty sociálních věd** UK si dokonce přinesla velké červené trenky, pod kterými se chtěl neustále někdo fotit. „Přišli jsme oslavit státní svátek a trenky jsme si zvolili jako symbol odporu proti tomu, co se dělo poslední rok,“ uvedla dvaadvacetiletá studentka Veronika.

Celou akci moderoval Michal Horáček, který nedávno oznámil kandidaturu na nejvyšší úřad v zemi.

O autorovi| Jakub Heller, s příspěvím Kateřiny Havlické a Simony Svobodové

Foto autor| 2x foto: Petr Topič, MAFRA

Foto autor| Foto: Dan Materna, MAFRA

Foto popis| Vlajky pod orlojem Na Staroměstském náměstí se v podvečer sešlo několik tisíc lidí. Přihlíželi programu, který měl sloužit jako alternativa k předávání státních vyznamenání na Hradě. Akci moderoval Michal Horáček, který nedávno oznámil kandidaturu na prezidenta.

Foto popis| Pieta 98. výročí vzniku samostatného Československa uctil prezident nejdříve u památníku na Vítkově.

Foto popis| Z podhradí Věvec na Vítkově položila i primátorka Adriana Krnáčová.
Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

Co je pravé poselství e-mailů Hillary Clintonové?

31.10.2016 ct24.cz str. 00 Názory

kozisekj

Nestává se to často, nicméně občas je potřeba ruským tajným službám v podstatě poděkovat. Krádeží soukromých e-mailů Hillary Clintonové a jejich předáním WikiLeaks se před volbami na veřejnost dostaly i důležité informace, které měly zůstat před voliči skryté. Až Clintonová vyhraje, bude to vítězství o to větší a transparentnější, neboť voliči znali i velkou část její soukromé korespondence.

Ne všichni mají tu trpělivost, aby si na WikiLeaks přečetli e-maily budoucí prezidentky USA, a proto mne překvapuje, že se s takovou vehemencí vyjadřují o jejím charakteru a schopnostech. To důležité poselství, které je všem konspirátorům a obchodníkům s pravdou vlastně dost nepříjemné, a proto o něm tolik nepíší, je, že vlastně Hillary není zase tak hrozná.

Ty nejskandálnější e-maily se týkají darů cca 12 milionů dolarů pro Clinton Foundation za to, že si americká vláda „všimne“ Maroka. Maroka? „Všimné“ poskytly podle všeho i některé těžební firmy. To má být ta temná konspirace, která prý ovlivňuje dění na celém světě?

Je jasné, že jako bývalá první dáma a ministryně zahraničí a současná senátorka má Clintonová celou řadu hodně důležitých známých – je tedy až s podivem, že odhalené e-maily neobsahují žádnou sofistikovanou machinaci ani diskreditaci nepohodlných osob.

Ostatní tisíce e-mailů totiž potvrzují standardní byrokraticko-organizační mašinerii, kde nejdůležitějším problémem je „kdo, kdy, kam, proč“? Občas se objeví pikantnější e-mail o nepohodlné/neschopné stážiště. Různí „královští rádci“ se snaží radit – je to tak překvapivé?

Pěkný detail je, že se Clintonová v další záplavě drobných i závažnějších problémů osobně zajímala o pohřeb Václava Havla, nebo že se reálně uvažovalo o Sametové revoluci jako ideálním scénáři pro arabské jaro v Egyptě. Radikální reformy se čekat nedají

Hillary Clintonová se stane příští prezidentkou USA. Zabránit tomu teď může už jen blesk z čistého nebe, zatčení FBI či nahrávka jak s Bilem šňupe kokain či fotka, jak si s Vladimírem hraje na doktora. Pokud by takové nahrávky či fotky někdo měl, už by je ale stejně dávno použil.

Občas se Hillary vyčítá, že je příliš ambiciózní – opravdu se hodně chtěla stát prezidentkou a vytrvale na tom pracovala za pomoci všech nástrojů, které měla k dispozici. Vysoké ambice by však neměly být pro političku žádný velký hřích, u politiků jsme si na ně už zvykli. Důležité je, co bude opravdu dělat, až se tyto její ambice naplní.

Volby totiž vyhraje představitelka americká verze Strany mírného pokroku v mezích zákona, což by Jaroslavu Haškovi jistě udělalo radost. Hillary si bude vědoma toho, že Obama vchází do historie jako relativně slušný prezident, který však nedokázal plně prosadit to, co svým voličům v kampani sliboval. Pravda, měl proti sobě šest let republikánský Kongres, jenž byl jednotný v podstatě pouze v jednom bodě: nepovolit Obamovi žádný úspěch v podobě přijatých důležitých zákonů.

Slavná zdravotnická reforma, která už teď dostává vážné trhliny, byla přijata v prvních dvou letech Obamova prezidentství, kdy měli Demokráté ještě v Kongresu většinu. (Vděčili za to z velké míry tomu, jak byl George W.

Bush na konci svého prezidentského období nepopulární.) Obamovy exekutivní vyhlášky týkající se imigrace, jež může další prezident nebo Kongres jednoduše změnit, byly z tohoto pohledu pouze z nouze ctností.

Hillary má jasný volební program, který není nijak radikální, nicméně obsahuje důležité kroky, jež pomohou konkrétním lidem – například rodinám s malými dětmi. Pokusí se také prosadit vyšší daně pro ty nejbohatší, což je z hlediska vzrůstající koncentrace bohatství v rukou stále menšího počtu lidí rozumné.

Radikální politické reformy se však čekat nedají, o čemž napoví jak zveřejněné e-maily, tak i její osobní vazby na lidi, kterým současná podoba amerického politického i ekonomického systému vyhovuje, neboť jsou v něm velmi úspěšní – koneckonců podobně jako ona.

Profil
Kryštof Kozák

PhDr. Kryštof Kozák, Ph.D. vede Katedru amerických studií při Institutu mezinárodních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Spolupracuje se společností Scio na vývoji edukativních deskových her pro školy. Absolvoval doktorský program mezinárodních teritoriálních studií a magisterský obor Americká studia na Institutu mezinárodních studií **FSV UK** a rovněž obor právo na Právnické fakultě UK. V rámci Fulbrightova stipendia strávil rok na výzkumném pobytu na University of California v San Diegu. Česky vyšla jeho monografie *Měkký podbřišek navěky? o vztazích Mexika a USA. Zabývá se rolí paměti v česko-amerických vztazích.*

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/nazory/1947284-co-je-prave-poselstvi-e-mailu-hillary-clintonove>

Krátce

31.10.2016 Euro str. 72 Light - Lidé a podniky
RED

Visa Inc.

Generální ředitel vydavatele platebních karet Visa Inc. Charles Scharf (50) k 1. prosinci odchází. Ve funkci ho nahradí Alfred Kelly (58), bývalý prezident kartové společnosti American Express a současný člen správní rady firmy Visa. Scharf zorganizoval spojení firmy Visa s evropskou sesterskou společností Visa Europe. Pod jeho vedením se cena akcií firmy více než ztrojnásobila. Do funkce nastoupil v listopadu 2012, kdy nahradil Josepha Saunderse.

Předtím pracoval v JPMorgan Chase & Co. Scharf oznámil, že řídit společnost se sídlem v San Francisku je pro jeho osobní život náročné a chce více času trávit se svojí rodinou, která žije na východním pobřeží.

Evropské sdružení stavebních spořitelů

Stávající první místopředseda prezidia Asociace českých stavebních spořitelů (AČSS) Jan Jeníček byl zvolen prezidentem Evropského sdružení stavebních spořitelů (EFBS). Ve funkci nahradil Herberta Pfeiffera, který byl prezidentem EFBS posledních téměř devět let. Doposud sdružení vedli vždy zástupci německy mluvících zemí. Evropské sdružení stavebních spořitelů bylo založeno v roce 1962. Od roku 1993 je výkonným ředitelem Andreas J. Zehnder. Prezidium tvoří vedle Jeníčka i viceprezidenti Uwe Körbi (Německo) a Josef Schmidinger (Rakousko).

Home Credit

Bývalý ředitel odboru komunikace České národní banky Marek Petruš (43) od října nastoupil do společnosti Home Credit International jako šéf finanční komunikace. Petruš po působení v ČNB pracoval v posledním roce jako konzultant ve firmě OGRResearch.

Absolvoval mediální a komunikační studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Do ČNB přišel v roce 2009 z pražské kanceláře Egon Zehnder International. Předtím pracoval například v agenturách ČTK a Reuters.

Fragile

Do funkce happiness managera agentury Fragile media nastoupila Věra Koukalová. Jejím úkolem je celý soubor rolí vedoucích k budování a udržování týmů v souladu s hodnotami firmy, udržování dobré nálady na pracovišti a posuzování osobnosti kandidátů a jejich ztotožnění s firemní kulturou. Věra Koukalová má bohaté zkušenosti ze svého působení ve společnosti Google, kde zastávala pozici manažerky Google Partners programu a následně konzultantky projektu Digitální garáže.

Největší evropská konference komunikačních studií

31.10.2016 protext.cz str. 00 kom sko pit tlk

Praha 31. října (PROTEXT) - Největší evropská konference mediálních a komunikačních studií v listopadu v Praze

Kongresové centrum Praha bude hostit 6th European Communication Conference, největší evropskou konferenci mediálních a komunikačních studií. Stane se tak 9. - 12. listopadu 2016 a do Prahy se v tomto termínu sjedou nejdůležitější vědci v oboru.

Konference European Communication Conference je největším evropským kongresem, který se pod záštitou mezinárodní asociace European Communication Research and Education Association (ECREA) koná jednou za dva roky. V minulosti se tato akce, které se vždy účastní přibližně 1200 vědců a vysokoškolských pedagogů z celého světa, uskutečnila v Amsterdamu, Barceloně, Hamburku, Istanbulu a v Lisabonu. Šestý ročník konference míří do Prahy, historicky poprvé do regionu střední a východní Evropy. Pořádání šestého ročníku své konference svěřila asociace ECREA do rukou **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity.

Akce je důležitým setkáním oboru, který se u nás začal rozvíjet až po roce 1989 a má své významné místo v demokratické společnosti, neboť umožňuje kritický náhled na média. O stavu médií v "pozdní demokracii" promluví během konference jeden z hlavních řečníků, Peter Dahlgren. Jména dalších vystupujících i další informace o konferenci jsou k nalezení na <http://www.ecrea2016prague.eu/>.

Kontaktní osoby:

Markéta Štechová - General Coordinator of the Local Organising Committee
e-mail: stechova@fsv.cuni.cz

tel.: 728778327

Irena Reifová - Chair of the Local Organising Committee
e-mail: irena.reifova@fsv.cuni.cz

<http://www.ecrea2016prague.eu/>

<http://www.fsv.cuni.cz/>

Upozorňujeme odběratele, že materiály označené značkou PROTEXT nejsou součástí zpravodajského servisu ČTK a nelze je publikovat pod její značkou. Jde o komerční sdělení zadavatele, který je ve zprávě označen a který za ně nese plnou odpovědnost.

PROTEXT

Příjmovou chudobou je ohroženo 10 % obyvatel ČR

31.10.2016 zdn.cz str. 00 Z domova
zdravi.euro.cz

Tradiční výroční kongres poskytovatelů sociálních služeb ČR, pořádaný Asociací poskytovatelů sociálních služeb (APSS), se konal 6.–7. října v jihočeském Táboře. Hovořilo se o financování sociálních služeb v ČR, ohodnocení zaměstnanců v sociální sféře i vyšší důchodů.

Spolupráci APSS a krajů, zejména s ohledem na schopnost prosadit společnými silami významné změny, pochválil náměstek hejtmána Karlovarského kraje Miloslav Čermák, který vidí jako zásadní dluh v úhradách zdravotní péče v sociální oblasti.

Předsedkyně Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče ČR Dagmar Žitníková zdůraznila, že důležitou složkou nejen sociálních, ale i zdravotních služeb jsou kvalitní zaměstnanci a jejich adekvátní ohodnocení, což v ČR není na přijatelné úrovni. Odborový svaz se dle jejích slov snaží dlouhodobě situaci těchto zaměstnanců zlepšit, za významné považuje i zvýšení minimální mzdy, nicméně platovou tabulku státních zaměstnanců č. 1 považuje vyloženě za ostudnou.

Zaplacená kvalita

Ředitel Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí Ladislav Průša se zaměřil na faktory ovlivňující výdaje na sociální služby, např. na kritéria pro stanovení míry závislosti, na strukturu uživatelů jednotlivých typů sociálních služeb z hlediska míry jejich závislosti, kritéria pro přiznávání dotací ze strany státu a zřizovatele či na přístup zdravotních pojišťoven k financování poskytované ošetrovatelské a rehabilitační zdravotní péče. Jak uvedl, systém financování sociálních služeb není efektivní, chybí dlouhodobá jistota poskytovatelů sociálních služeb, paušální systém financování ošetrovatelské péče v pobytových zařízeních sociálních služeb a lepší odměňování sociálních pracovníků.

Morálka a standardy

Vize ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV) na kongresu představil ředitel odboru sociálních služeb, sociální práce a sociálního bydlení David Pospíšil. Zdůraznil, že ministerstvo vyvíjí snahu o snížení administrativní zátěže, zlepšení kvality sociálních služeb a stabilizaci systému, přičemž se primárně zaměřuje na klienta.

Internista a gerontolog MUDr. Zdeněk Kalvach upozornil na situaci pečujících v České republice, jež se stále nezlepšila. Zároveň zdůraznil, že se v rámci sociálních služeb někdy příliš uplatňuje podřízenost standardům a pravidlům. Důležité je podle něj nadřadit hodnotový systém a morálku technikálie, za což sklídl zasloužený potlesk publika.

Příjmová chudoba

Předseda Odborné komise pro důchodovou reformu a vedoucí Centra pro sociální a ekonomické strategie **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Martin Potůček si v úvodu své přednášky na téma: Starobní důchod – opora ve stáří? odpověděl: „Jak pro koho.“ Zmínil nejčastější mýty o důchodovém systému, např. mýtus o „rozhazovačném sociálním státě“, o tom, že máme nejméně chudých důchodců v Evropě, že v budoucnosti nebudou prostředky na penze nebo že důchodová komise nepřinesla relevantní výsledky. Jak dále vypočetl, průměrná výše starobního důchodu v roce 2015 činila 10 994 Kč (dosáhla na ni necelá polovina důchodců). Za posledních 20 let trojnásobně vzrostl počet důchodců, kteří si přivydělávají. Příjmovou chudobou bylo ohroženo 9,7 % obyvatel ČR, mezi starobními důchodci 7,4 %. Po zahrnutí důchodů bylo příjmovou chudobou ohroženo 20,2 % domácností starobních důchodců. Po zohlednění dalších sociálních dávek pak 11,5 %. V roce 2016 mělo v červnu uvaleno exekuci na důchod 84 699 důchodců.

Ocenění kvality

Na konferenci byly již tradičně uděleny Značky kvality v sociálních službách. Certifikáty oceněným – Spokojený domov, o. p. s., Mnichovo Hradiště, odbor pečovatelské služby Městské části Brno-Žabovřesky, Pečovatelská služba Města Dvůr Králové nad Labem, Domov seniorů Havířov, p. o. (středisko Helios), Domov pro seniory Bechyně a Centrum sociálních služeb pro seniory Pohoda Bruntál – předal prezident APSS Ing. Jiří Horecký.

Cenu APSS za dlouhodobý přínos sociálním službám letos obdržel profesor sociální politiky a českého sociálního práva a sociální správy Filozofické fakulty UK Praha Igor Tomeš, který se podílel na např. na reformě sociálního pojištění v Japonsku, Řecku či Súdánu a spolu s Jiřinou Šiklovou založil katedru sociální práce na UK v Praze. V letech 1992–2012 působil jako expert Světové banky a Evropského společenství na sociální reformy v Íránu, Kazachstánu, Gruzii, Izraeli či Makedonii.

URL| <http://zdravi.euro.cz/denni-zpravy/z-domova/prijmovou-chudobou-je-ohrozeno-10-obyvatel-cr-483276>